

Ibn Kathir

ISTORISIRI
DESPRE
PROFEȚI

قصص الأنبياء

الرابطة الإسلامية والثقافية في رومانيا
Liga Islamică și Culturală din România

IBN KHATIR

Istorisiri despre profeți

*Liga Islamică și Culturală din România
Editura Islam, 2004*

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

„Noi îți vom povesti cea mai frumoasă istorisire din ceea ce îți revelăm în această [parte] din Coran, chiar dacă ai fost înainte de ea printre cei nepăsători.”

[Coran 12:3]

„Noi am trimis trimiși și mai înainte de tine. Despre unii dintre ei ți-am povestit, iar despre alții dintre ei nu ți-am povestit. Și nu i-a fost dat nici unui trimis să vină cu un semn, decât cu îngăduința lui Allah. Când porunca lui Allah va veni, se va judeca întru dreptate și atunci vor pierde cei care spun minciuni.”

[Coran 40:78]

„Noi îți povestim ție istoria lor cu adevărat. Ei au fost niște tineri care au crezut în Domnul lor, iar Noi le-am sporit buna lor călăuzire.”

[Coran 18:13]

„Și în tot ce-ți povestim ție din veștile despre trimiși se află [pildă] cu care Noi întărim inima ta. Și prin acestea a venit la tine Adevărul, îndemnarea și reamintirea pentru dreptcredincioși”

[Coran 11:120]

„În istoria lor a fost pildă pentru cei dăruți cu minte. El nu este o poveste care să fie născocită, ci, dimpotrivă, este întărirea celor dinaintea lui și tâlcuirea tuturor lucrurilor, călăuză și îndrumare pentru oamenii care cred!”

[Coran 12:111]

„Istorisește-le, dară, povestea; poate că ei vor cugeta!”

[Coran 7:176]

Capitolul I

Povestea lui Adam și Eva

Vom relata pentru început acele versete pe care Allah Preaînaltul le-a grăit cu referire la începuturile rasei umane: povestea lui Adam și Eva. Versetele ne dezvăluie amănunte referitoare la prima creație și la scopul existenței umane.

„Și când Stăpânul tău le-a zis îngerilor: „Voi să pun pe pământ un înlocuitor [khalifa]”, i-au răspuns: „Să pui pe cineva care să facă stricăciune pe el și să pricinuiască vărsare de sânge, când noi Ție îți aducem slavă și pe Tine Te venerăm cu sfințenie?”. Și a zis: „Eu știu ceea ce voi nu știți” ~ Și I-a învățat pe Adam numele tuturor lucrurilor. Apoi le-a arătat îngerilor și le-a zis: "Vestiți-Mi Mie numele acestora, dacă voi sunteți întru dreptate!".

[Coran 2:30,31]

I-au răspuns ei: “Mărire Ție! Nu avem știre decât de ceea ce Tu ne-ai învățat, căci Tu ești Atoateștiutor [și] Înțelept” ~ Și i-a zis El: „O, Adam, vestește-le numele lor!” Și după ce le-a vestit numele lor, le-a zis: „Nu v-am spus că Eu le știu pe cele tainice din ceruri și de pe pământ, după cum știu ceea ce dezvăluți și ceea ce ascundeți?” ~ Și atunci când am spus îngerilor: “Prosternați-vă dinaintea lui Adam!” Și s-au prosternat ei, în afară de Iblis, care nu a voit, ci s-a semețit și a rămas printre cei necredincioși.”

[Coran 2:32-34]

Și zis-am Noi: „O, Adam, sălășluiește tu împreună cu soața ta în această grădină! Măncați din ea pe îndestulate, ori de unde voiți, dar să nu vă apropiați de acest pom, pentru ca să nu fiți dintre cei nedrepti!” ~ Șeitan i-a ademenit [să mănânce] din el și i-a scos pe ei de unde se aflau. Și le-am zis lor: “Coborâți și dușmani vă veți fi unul altuia! Și veți avea pe pământ un sălaș și cele trebuincioase până la un timp!” ~ Adam a primit de la Domnul său cuvinte [cu

care să se roage] și [El] I-a iertat, căci El este Iertător, Îndurător.

[Coran 2:35-37]

Am zis: „Coborâți [din Rai] cu toții și când va veni pentru voi de la mine o Călăuzire, cei care vor urma Călăuzirea Mea nu vor avea a se teme și nici nu se vor întrista. ~ Iar aceia care nu cred și iau semnele Noastre drept minciuni, aceia fi-vor părtașii Focului și în el veșnic se vor afla”.

[Coran 2:38,39]

Allah Preaînaltul a grăit:

„Înaintea lui Allah, Isus este asemenea lui Adam, pe care El I-a făcut din lut și apoi I-a zis lui "Fii" și el a fost.”

[Coran 3:59]

Și El a grăit în Surat An-Nisa:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Veghetor peste voi!”

[Coran 4:1]

De asemenea Allah a grăit:

„El este Cel care v-a creat dintr-un singur suflet și din el a făcut-o și pe perechea lui, lângă care el să poată găsi liniște. Și când el s-a împreunat cu ea, a purtat ea o sarcină ușoară și putea umbla cu ea. Dar când s-a simțit mai grea, au strigat ei amândoi [rugându-se] către Allah, Domnul lor: "De ne vei dăruia un [copil] bun, vom fi noi dintre cei mulțumitori!”.

[Coran 7:189]

Și El a grăit:

„Noi v-am creat și v-am dat chip și le-am zis apoi îngerilor: "Prosternați-vă înaintea lui Adam!" Și s-au prosternat ei, afară de Iblis, care nu a fost printre cei care s-au prosternat. ~ L-a întrebat: "Ce te-a oprit să te prosternezi, când ți-am poruncit?" A răspuns: "Eu sunt mai bun decât el! Pe mine m-ai făcut din foc, iar pe el l-ai făcut din lut!" ~ A grăit [Allah]: "Coboară de aici, ca să nu te mai arăți semeț aici! Deci ieși afară și tu vei fi dintre cei vrednici de dispreț!"

[Coran 7:11-13]

„A răspuns: "Dă-mi un răgaz până în Ziua când vor fi înviați [din morți]!" ~ A grăit [Allah]: "Vei fi dintre aceia cărora li se va da păsuire!" ~ A zis [Iblis]: Pentru că m-ai ademenit, îi voi pândi pe ei pe drumul Tău cel drept ~ Și îi voi împresura în valuri, din față și din spatele lor, de la dreapta și de la stânga lor, și nu-i vei afla pe cei mai mulți dintre ei mulțumitori" ~ A grăit [Allah]: "Ieși de aici, disprețuit și alungat! Cât despre aceia dintre ei care te vor urma, voi umple Gheena cu voi toți!"

[Coran 7:14-18]

„Iar tu, o, Adam! Sălășluiește tu împreună cu soața ta în Rai! Mâncați voi ori de unde voiți, însă nu vă apropiați de acest pom, căci altfel veți fi dintre cei nelegiuți!" ~ Dar Șeitan i-a ispitit, voind să le arate goliciunile care le fuseseră ascunse, zicând: "Domnul vostru nu v-a oprit de la acest pom decât pentru ca voi să nu deveniți îngeri și să nu fiți nemuritori!" ~ Și el s-a jurit lor: "Eu sunt pentru voi un bun sfătuitor!"

[Coran 7:19-21]

„Așadar, el i-a înșelat prin amăgire. Și când ei au gustat din acel pom, li s-au descoperit goliciunile lor și au început să-și pună peste ele frunze din Grădină. Și Domnul lor i-a chemat [zicându-le]: "Oare nu v-am oprit Eu de la

acest pom și nu v-am spus Eu că Șeitan vă este vouă dușman mărturisit?" ~ Și au răspuns ei: "Doamne, am fost nedrepti cu sufletele noastre și dacă nu ne ierți și nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți" ~ Le-a spus [Allah]: Coborâți! Vă veți fi dușmani unul altuia și pe pământ veți avea sălaș și plăcere până la un timp!" ~Apoi [a mai] grăit: "Pe el veți trăi, pe el veți muri și din el veți fi voi scoși!

[Coran 7:22-25]

Iar în alte versete a grăit:

„Noi l-am făcut pe om din lut tare, provenit dintr-un nămol moale, ~ Iar pe djinn l-am făcut și mai înainte, din focul fierbinte. ~ Și [adu-ți aminte] când a zis Domnul tău îngerilor: „Eu am să fac un om din lut tare, provenit dintr-un nămol moale, ~ Iar când îl voi face și voi sufla în el din duhul Meu, voi să cădeți dinaintea lui, prosternându-vă!” ~ Și s-au prosternat toți îngerii laolaltă,”

[Coran 15:26-30]

„Afară de Iblis, care s-a împotrivit să fie împreună cu cei ce s-au prosternat. ~ Atunci a zis: „O, Iblis! De ce nu ești tu împreună cu cei care se prosternează?” ~ I-a răspuns: „Eu nu mă voi prosterna dinaintea unui om pe care l-ai făcut din lut tare, provenind dintr-un nămol moale!” ~ A zis: „Ieși din el și vei fi tu izgonit! ~ Și blestemul [să fie] asupra ta până în Ziua Judecării” ~ Dar el a zis: „Doamne, dă-mi mie păsuire până în ziua în care ei vor fi înviați!”

[Coran 15:31-36]

Allah de asemenea a grăit:

„Și când Noi le-am zis îngerilor: “Prosternați-vă înaintea lui Adam”, s-au prosternat ei, afară de Iblis, care a zis: “Să mă prosternez eu dinaintea aceluia pe care L-ai creat din lut?””

[Coran 17:61]

Și El a grăit:

„Și când Noi le-am spus îngerilor: „Prosternați-vă dinaintea lui Adam!”, s-au prosternat ei, afară de Iblis care era dintre djinni și nu s-a supus poruncii Domnului său. Îi luați voi pe el și pe urmașii lui drept ocrotitori în locul Meu, când ei vă sunt vouă dușmani? Acesta este rău schimb pentru nelegiuiri!”

[Coran 18:50]

În Surat Ta-Ha, Allah a grăit:

„Noi am încheiat un legământ cu Adam mai înainte, însă el l-a uitat și Noi nu am aflat în el tărie. ~ Și când Noi le-am zis îngerilor: „Prosternați-vă dinaintea lui Adam!”, s-au prosternat ei, afară de Iblis, care s-a împotrivit. ~ Atunci am zis Noi: „O, Adam, acesta vă este vrăjmaș ție și soaței tale. [Fiți cu grijă] să nu vă scoată pe voi din Rai și să fii tu nefericit! ~ El este pentru tine; pentru ca să nu-ți fie foame în el și să nu fii gol, ~ Pentru ca să nu-ți fie ție sete în el și să nu te lovească dogoarea soarelui”.

[Coran 20:115-119]

„Și l-a ispitit pe el Șeitan, zicându-i: „O, Adam, vrei tu să-ți arăt pomul veșniciei și împărăția care nu piere?” ~ Și au mâncat ei doi din el și li s-a arătat goliciunea lor și au început să coasă, pentru a se acoperi, frunze din Rai. Adam s-a revoltat, așadar, împotriva Domnului său și a ajuns în rătăcire. ~ Apoi l-a ales pe el Domnul său, l-a iertat pe el și l-a călăuzit.”

[Coran 20:120-122]

El a zis: „Coborâți amândoi din el [din Paradis]! Vă veți fi toți dușmani unul altuia! Apoi, dacă va mai veni la voi o călăuzire din partea Mea, acela care va urma calea Mea cea dreaptă nu va rătăci și nu va fi nefericit. ~ Însă acela care se va îndepărta de la Pomenirea Mea va avea parte de o viață grea și în Ziua Învierii îl vom aduce pe el orb la adunare. ~ El va zice: „Doamne, de ce m-ai adus pe mine orb, la adunare, după ce mai înainte am fost eu bine-văzător?” ~ Îi va zice lui: „Așa cum versetele Noastre au venit la tine, iar tu

le-ai uitat, așa și tu ești astăzi uitat!”

[Coran 20:123-126]

Aceasta a fost povestea lui Adam, relatată în diverse versete ale nobilului Coran. Noi ne-am referit deja la toate acestea în Cartea noastră, *Tefsir* („Traducerea sensurilor Coranului”).

În această carte vom vorbi despre sensurile acestor versete, referindu-ne și la alte relatări (*Hadisuri*) spuse de profetul nostru Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

Allah Preamăritul ne-a revelat că li s-a adresat îngerilor astfel: „*Voi să pun pe pământ un înlocuitor.*” [2:30] Și-a exprimat dorința Sa de a-l crea pe Adam și pe soața sa, din care se va naște generație după generație, după cum a grăit Allah într-un alt verset:

„El este acela care v-a făcut pe voi urmași pe pământ”

[Coran 6:165]

De asemenea, Allah a grăit:

„Nu este El Cel care răspunde aceluia care este la nevoie, când îl cheamă, și îndepărtează răul și vă face pe voi urmași pe pământ? Oare există altă divinitate alături de Allah? Numai rareori vă aduceți voi aminte!”

[Coran 27:62]

Allah și-a înștiințat așadar îngerii despre scopul creației lui Adam și Eva. Îngerii au căutat să afle mai multe informații despre Înțelepciunea Divină a creării lui Adam, dar nu în sensul de protest sau de înjosire a rasei umane, așa cum ar putea unii răstălmăci. Ei au spus: „*Să pui pe cineva care să facă stricăciune pe el și să pricinuiască vărsare de sânge...?*” [2:30]

Qatada a spus că îngerii știau că așa se va întâmpla, căci observaseră acest lucru la alte creaturi ce au trăit pe pământ înainte de Adam, și anume *djinnii*.

Abdullah bin Omar a zis: „*Djinnii* au trăit pe pământ cu aproximativ 2.000

de ani înainte de Adam și au „*pricinuit vărsare de sânge*”. Allah a trimis o ceată de îngerii care i-a alungat pe insulele îndepărtate.”

În continuare, în versetul din Coran se spune: „*noi Ție Îți aducem slavă și pe Tine Te venerăm cu sfințenie*” [2:30], ceea ce înseamnă că noi (n.t. îngerii) întotdeauna te slăvim pe Tine și nici unul dintre noi nu ți-a arătat vreodată nesupunere. Dacă prin crearea lui Adam și a soaței lui ai dorit ca ei să te slăvească, atunci noi suntem aici. Fără încetare, zi și noapte, te slăvim pe Tine.

Și a zis: „*Eu știu ceea ce voi nu știți*”, ceea ce înseamnă că numai la Allah se află cea mai bună cunoaștere în legătură cu scopul creației acestora despre care ei nu aveau nici o știință. Și vor fi profeți, mesageri, drept-credincioși, martiri și evlavioși printre aceștia.

Apoi Allah Preaputernicul le-a explicat rangul lui Adam asupra îngerilor în ceea ce privește cunoașterea și a zis: „*Și l-a învățat pe Adam numele tuturor lucrurilor*” [2:31]

Ibn Abbas a zis: „Acestea sunt numele acelor obiecte prin intermediul cărora oamenii recunosc lucrurile și comunică, folosindu-le, în viața lor cotidiană, indiferent dacă sunt mari sau mici, precum: făpturile umane, animalele, pământul, terenurile, apele, munții, cămila, măgarul și altele asemănătoare acestora.”

Mujahid a zis: „El l-a învățat numele fiecărui fel de mâncare și fiecărui vas. L-a învățat numele fiecărui animal, fiecărei păsări și fiecărui lucru.” Astfel au spus și Sa'id bin Jubair, Qatada și alții.

Rabi' a spus: „El i-a învățat numele îngerilor.”

Totuși, de preferat este opinia conform căreia Allah l-a învățat numele fiecărei creații și a atribuției fiecăreia, indiferent dacă aceasta este cea mai mică dintre lucruri sau cea mai mare, așa cum a fost preluată de Ibn Abbas.

Anas bin Malik a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Cei credincioși se vor strânge în Ziua Judecării și vor spune: «Dacă am putea căuta mijlocire la Allah!» Vor veni atunci la Adam și vor spune: «Tu ești părintele omenirii. Allah cu Mâna Sa te-a creat pe tine și apoi le-a cerut îngerilor să se prosterneze înaintea ta și te-a învățat numele fiecărui lucru...».” (convenit)

„*Apoi le-a arătat îngerilor și le-a zis: „Vestiți-Mi Mie numele acestora, dacă voi sunteți întru dreptate!”*” [2:31]

Hasan Basri spune: „Când Allah a dorit să îl creeze pe Adam, îngerii au

spus: «Stăpânul nostru nu creează nici o faptură dacă noi suntem cu mai multă știință decât acea faptură.» Și astfel au fost supuși unei probe și din acest motiv El a grăit: «dacă voi sunteți întru dreptate».

Îngerii au spus: „Mărire Ție! Nu avem știre decât de ceea ce Tu ne-ai învățat, căci Tu ești Atoateștiutor [și] Înțelept” [2:32] Acest verset înseamnă că numai Tu Allah ești slăvit și nimeni nu poate dobândi din știința Ta în afară de ceea ce Tu l-ai învățat. Într-un alt verset, Allah a grăit: „Și ei nu pricep nimic din știința Sa în afară de ceea ce El voiește.” [2:255]

În Coran se spune: „Și i-a zis El: „O, Adam, vestește-le numele lor!” Și după ce le-a vestit numele lor, le-a zis: „Nu v-am spus că Eu le știu pe cele tainice din ceruri și de pe pământ, după cum știu ceea ce dezvăluiți și ceea ce ascundeți?” [2:33], ceea ce înseamnă că Eu le știu pe cele nevăzute și pe cele tănuite din această existență, așa cum știu și dezvăluirile fiecărei făpturi.

Se spune de asemenea că prin: „știu ceea ce dezvăluiți”, Allah a dorit să combată plângerea pe care au avut-o îngerii atunci când au spus: „Să pui pe cineva care să facă stricăciune pe el”. Și când a spus: „și ceea ce tănuiești” s-a referit la atitudinea lui Iblis care nu s-a purtat așa cum trebuie și a afișat aroganță și invidie împotriva lui Adam. Aceasta este părerea lui Sa'id bin Jubair, Mujahid, Dahhak și Thauri. Aceasta este opinia pe care a preferat-o Ibn Jarir.

Abdul-Aliyah, Rabi, Hasan și Qatada au spus că „și ceea ce tănuiești” se referă la ceea ce îngerii au spus: „Domnul nostru nu creează nici o faptură dacă noi suntem cu mai multă știință decât acea faptură.”

„Și atunci când am spus îngerilor: “Prosternați-vă dinaintea lui Adam!” Și s-au prosternat ei, în afară de Iblis, care nu a voit, ci s-a semețit și a rămas printre cei necredincioși” [2:34] Acest verset este o mare onoare pe care Allah i-a acordat-o lui Adam după ce El l-a creat cu Mâna Sa și a suflat în el din duhul Său. Și într-un alt verset a spus: „Iar când îl voi face și voi sufla în el din duhul Meu, voi să cădeți dinaintea lui, prosternându-vă!” [15:29] Așadar, acestea sunt cele patru onoruri: l-a creat, a suflat în el din duhul Său, le-a cerut îngerilor să se prosterneze înaintea lui și l-a învățat numele lucrurilor.

Când Adam l-a întâlnit pe Moise în „Adunarea Prea-cucernică”, Moise i-a spus: „Tu ești Adam, părintele omenirii, pe care Allah l-a creat cu Mâna Sa, a suflat în tine din duhul Său, le-a cerut îngerilor să se prosterneze înaintea ta și te-a învățat numele tuturor lucrurilor.”

Astfel vor spune și oamenii în Ziua Învierii când se va apropia Adam ca

mijlocitor [între ei și Allah], așa cum vom discuta mai târziu, *In șa Allah*.

Într-un alt verset, Allah a grăit:

Noi v-am creat și v-am dat chip și le-am zis apoi îngerilor: „Prosternați-vă înaintea lui Adam!” Și s-au prosternat ei, afară de Iblis, care nu a fost printre cei care s-au prosternat ~ L-a întrebat: „Ce te-a oprit să te prosternezi, când ți-am poruncit?” A răspuns: „Eu sunt mai bun decât el! Pe mine m-ai făcut din foc, iar pe el l-ai făcut din lut!”

[Coran 7:11,12]

Iblis a dorit să spună că s-a privit pe sine din punctul de vedere al asemănării dintre el însuși și Adam. S-a văzut pe sine mai nobil decât Adam, și astfel a refuzat să se prosterneze înaintea lui, cu toate că era o Poruncă Divină, după cum le-a fost cerut îngerilor. Dacă comparația este preferabilă versetului atunci aceasta nu va rezista. Chiar și în acest caz, comparația în sine a reprezentat o concluzie greșită, căci pământul este mult mai folositor și mai bun decât focul, căci în pământ găsim trăsături precum: seninătate, blândețe, stăruință și prosperitate. În foc găsim însă frivolitate, neliniște și incandescență.

În orice caz, Adam are onoarea de a fi creat de Mâna lui Allah și de a se fi suflat în el din duhul Său. Și astfel Allah le-a poruncit îngerilor să se prosterneze înaintea lui, așa cum reiese clar din versetul:

„Și [adu-ți aminte] când a zis Domnul tău îngerilor: „Eu am să fac un om din lut tare, provenit dintr-un nămol moale, ~ Iar când îl voi face și voi sufla în el din duhul Meu, voi să cădeți dinaintea lui, prosternându-vă!” ~ Și s-au prosternat toți îngerii laolaltă, ~ Afară de Iblis, care s-a împotrivit să fie împreună cu cei ce s-au prosternat. ~ Atunci a zis: „O, Iblis! De ce nu ești tu împreună cu cei care se prosternează?” ~ I-a răspuns: „Eu nu mă voi prosterna dinaintea unui om pe care l-ai făcut din lut tare, provenind dintr-un nămol moale!” ~ A zis: „Ieși din el și vei fi tu izgonit! ~ Și blestemul [să fie] asupra ta până în Ziua Judecării”

[Coran 15:28-35]

Iblis a meritat un astfel de tratament din partea lui Allah deoarece l-a înjosit pe Adam, s-a purtat trufaș și nu s-a supus poruncii Sale.

Iblis a început să ofere scuze superficiale, deși scuzele lui erau mai groaznice decât păcatele săvârșite. Așa cum este menționat în Coran:

Și când Noi le-am zis îngerilor "Prosternați-vă înaintea lui Adam", s-au prosternat ei, afară de Iblis, care a zis: "Să mă prosternez eu dinaintea aceluia pe care L-ai creat din lut?" ~ Și a mai zis el: „Îl vezi pe acela pe care l-ai cinstit mai mult decât pe mine? Dacă Tu îmi vei da răgaz până în Ziua Învierii, îi voi aduce pe toți urmașii lui sub stăpânirea mea, afară de puțini [dintre ei]". ~ A zis: "Pleacă! Și cine te va urma pe tine dintre ei, Gheena va fi răsplata voastră - bogată răsplată! ~ Tulbură-i cu glasul tău pe aceia care poți dintre ei și adu-i împotriva lor pe călăreții tăi și pe pedestrașii tăi! Fă-te părtaș cu ei la bunurile lor și la copiii lor și fă-le lor făgăduințe!" Însă nu făgăduiește Șeitan decât numai ca să înșele! ~ "Asupra robilor Mei tu nu vei avea putere!" Și Domnul tău este de ajuns ca Ocrotitor!

[Coran 17:61-65]

În Surat Al-Kahf („Peștera”) Allah a spus:

„Și când Noi le-am spus îngerilor: "Prosternați-vă dinaintea lui Adam!", s-au prosternat ei, afară de Iblis care era dintre djinni și nu s-a supus poruncii Domnului său. Îi luați voi pe el și pe urmașii lui drept ocrotitori în locul Meu, când ei vă sunt vouă dușmani? Acesta este rău schimb pentru nelegiuiri!"

[Coran 18:50]

Aceasta înseamnă că intenționat nu s-a supus poruncii lui Allah. Compoziția naturii sale l-a condus pe o cale greșită, căci a fost făcut din foc. De la A'îșa s-a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Îngerii sunt creați din lumină și *djinnii* sunt creați din foc. Și Adam este creat din ceea ce v-a fost descris vouă.” (*Sahih Muslim*)

Hasan Basri a zis: „Niciodată Iblis nu s-a numărat printre îngeri.” Și Șahr

bin Hauşa a spus: „El a fost unul dintre *djinni*. Când au făcut stricăciuni pe pământ, Allah a trimis asupra lor o ceată de îngerii care i-a ucis și i-a făcut să fugă în insule îndepărtate. Iblis a fost unul dintre cei capturați și dus spre ceruri; și acolo a rămas. Când îngerilor li s-a poruncit să se prosterneze înaintea lui Adam, el a refuzat să facă acest lucru.”

În *Surat Sad* Allah a grăit:

„Când Domnul tău le-a zis îngerilor: „Eu voi crea un om din lut! ~ Când Eu îl voi fi plăsmuit și voi fi suflat în el din duhul Meu, voi să cădeți dinaintea lui, prosternându-vă!” ~ Și s-au prosternat toți îngerii laolaltă, ~ Afară de Iblis, căci el s-a arătat trufaș și a devenit unul dintre cei care au tăgăduit credința. ~ [Allah] a zis: „O, Iblis! Ce te-a împiedicat pe tine să te prosternezi dinaintea a ceea ce Eu am plămădit cu mâinile Mele? Te-ai semețit tu ori te-ai socotit tu printre cei înalți?” ~ A zis [Iblis]: „Eu sunt mai bun decât el! Pe mine m-ai plămădit din foc, în vreme ce pe el l-ai plămădit Tu din lut!”.”

[Coran 38:71-76]

Și în *Surat Al-A'raf* Allah a grăit:

„A zis [Iblis]: „Pentru că m-ai ademenit, îi voi pândi pe ei pe drumul Tău cel drept ~ Și îi voi impresura în valuri, din față și din spatele lor, de la dreapta și de la stânga lor, și nu-i vei afla pe cei mai mulți dintre ei mulțumitori”.

[Coran 7:16,17]

Este evident că cel binecuvântat este cel ce se opune căii urmate de Satana, iar cel condamnat este cel ce urmează calea lui.

Imamul Ahmed a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Satana stă în așteptarea omului la fiecare drum al său.”

Exegeții Coranului au păreri diferite în privința acelor îngerii cărora le-a fost poruncit să se prosterneze înaintea lui Adam. „Au fost îngerii în general, așa cum indică versetele cu referire la acest lucru?” – aceasta este și părerea majorității exegeților. „Sau numai îngerilor de pe pământ li s-a poruncit să se prosterneze înaintea lui Adam?”

Contextul următor susține opinia majorității, așa cum am observat și în versetul anterior, cât și în *Hadisul* ce urmează: „...și El a făcut ca îngerii să se prosterneze înaintea lui.”

Allah a grăit către Iblis: „*Coboară de aici*” [7:13] și „*leși de aici*” [7:18], ceea ce indică cu claritate faptul că acesta se afla în Paradis și că Allah i-a poruncit să coboare de acolo. Este de asemenea o indicație a faptului că acesta a decăzut din poziția și demnitatea ce i-au fost conferite datorită dedicării întru Allah, fiind asemenea îngerilor în ceea ce privește supunerea și slăvirea. Această poziție demnă i-a fost retrasă după ce a arătat trufie, invidie și nesupunere în fața Domnului său și a fost alungat pe pământ în umilință deplină.

Allah Preaputernicul i-a poruncit lui Adam și soaței sale să sălășluiască în Paradis și a zis:

Și zis-am Noi: „O, Adam, sălășluiește tu împreună cu soața ta în această grădină! Mâncați din ea pe îndestulate, ori de unde voiți, dar să nu vă apropiați de acest pom, pentru ca să nu fiți dintre cei nedreți!”

[Coran 2:35]

În *Surat Al-A'raf* Allah a grăit:

A grăit [Allah]: „leși de aici, disprețuit și alungat! Cât despre aceia dintre ei care te vor urma, voi umple Gheena cu voi toți! ~ Iar tu, o, Adam! Sălășluiește tu împreună cu soața ta în Rai! Mâncați voi ori de unde voiți, însă nu vă apropiați de acest pom, căci altfel veți fi dintre cei nelegiuiți!”

[Coran 7:18,19]

De asemenea, în *Surat Ta-Ha*, Allah a grăit:

Și când Noi le-am zis îngerilor: „Prosternați-vă dinaintea lui Adam!”, s-au prosternat ei, afară de Iblis, care s-a împotrivit. ~ Atunci am zis Noi: „O, Adam, acesta vă este vrăjmaș ție și soaței tale. [Fiți cu grijă] să nu vă scoată pe voi din Rai și să fii tu nefericit! ~ El este pentru tine; pentru ca să nu-ți fie foame în el și să nu fii gol, ~ Pentru ca să nu-ți fie ție sete în el și să nu te lovească dogoarea

soarelui”.

[Coran 20:116-119]

Dacă citim cu atenție versetele prezentate mai înainte, ajungem la concluzia că Eva (*Hauua*) a fost creată înainte ca Adam să intre în Paradis și să i se poruncească să sălășluiască acolo, iar versetul acesta grăiește fără nici o urmă de îndoială: „O, Adam! Sălășluiește împreună cu soața ta în Paradis.”

Suddi a relatat prin intermediul lui Abu Salih și Abu Malik de la Ibn Abbas și Ibn Mas’ud și, de asemenea, și de la alți companionii următoarele: „Iblis a fost alungat din Paradis și lui Adam i s-a permis să sălășluiască acolo. A colindat singur prin Paradis de vreme ce nu avea pereche lângă care să poată găsi alinare. Odată însă a adormit, iar când s-a trezit a găsit șezând alături de el o femeie pe care Allah o crease din coasta sa. Adam a întrebat-o: «Cine ești tu?» Ea a răspuns: „O femeie.” Și a întrebat-o din nou: «De ce ai fost creată?» Ea a răspuns: «Pentru ca lângă mine să poți găsi liniște.» Îngerii, care erau conștienți de știința lui Adam, l-au întrebat: «Care este numele ei, o, Adam?» El a răspuns: «Eva (*Hauua*).» Ei l-au întrebat: «De ce *Hauua*?» Adam a răspuns: «Fiindcă a fost creată dintr-un lucru viu!»

Și Muhammed bin Ishaq a relatat, preluând de la Ibn Abbas: „Ea a fost creată din cea mai mică coastă ce se află în partea sa stângă, în timp ce Adam dormea, și apoi acel gol a fost umplut cu carne.”

Găsim o confirmare a acestui lucru în Coran:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Veghetor peste voi!”

[Coran 4:1]

... și de asemenea și din acest verset care spune:

El este Cel care v-a creat dintr-un singur suflet și din el a făcut-o și pe

perechea lui, lângă care el să poată găsi liniște. Și când el s-a împreunat cu ea, a purtat ea o sarcină ușoară și putea umbla cu ea. Dar când s-a simțit mai grea, au strigat ei amândoi [rugându-se] către Allah, Domnul lor: „De ne vei dăruia un [copil] bun, vom fi noi dintre cei mulțumitori!”

[Coran 7:189]

Profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a relatat: „Purtați-vă frumos cu femeile, căci femeia a fost creată dintr-o coastă, și cu adevărat cea mai încovoiată coastă este cea mai puternică. Dacă doriți să o îndreptați, o veți frânge; iar de o lăsați (așa cum este), va rămâne îndoită, așa că impuneți-vă unii altora să vă purtați frumos cu femeile.” (relatat de Al-Bukhari)

Părerile exegeților diferă cu referire la semnificația acestui verset: „*Dar să nu vă apropiați de acest pom*” [2:35] Unii au sugerat că acest pom este vița de vie. Evreii au interpretat ca fiind grâul. Wahb bin Munabbih a zis: „Semințele sale sunt mai moi decât untul și mai dulci decât mierea.”

Abu Malik a spus că era vorba de palmier, în timp ce Mujahid a sugerat că era smochinul, aceasta fiind și părerea lui Ibn Qatada și a lui Ibn Juraij. Abul-Alia a spus că acesta era un fel de pom din care dacă o persoană mânca din rodul său atunci aceasta excreta și trebuia să-și ușureze intestinul, iar Paradisul nu era un loc în care să faci aceasta.

Toate aceste diferențe de opinie sunt destul de apropiate prin natura lor. Cu toate acestea, Allah nu a specificat numele pomului și l-a făcut să rămână necunoscut, iar de ar fi fost de folos (cunoașterea numelui), atunci ni l-ar fi dezvăluit.

Da, există o diferență de opinie referitoare la locul unde s-a aflat acest Paradis și aceasta trebuie clarificată. Unde s-a aflat Paradisul? În ceruri sau pe pământ?

Majoritatea învățaților sunt de părere că acest Paradis s-a aflat în ceruri; și a fost numit *Jannatul-Maua* (Grădina locuită). Această opinie este susținută și de versetele din Coran și de *Hadisuri*. Se spune: „*Și Noi am spus: «O, Adam! Sălășluiește tu împreună cu soața ta în aceasta Grădină»*”

Profetul a spus: „Allah îi va aduna pe oameni astfel că cei credincioși vor sta în picioare atunci când Paradisul va fi adus mai aproape de ei. Vor veni la Adam și vor spune: «O, părinte al nostru! Deschide pentru noi porțile

Paradisului.» Și el va răspunde: «Oare nu păcatul părintelui vostru a fost cel ce v-a alungat din Paradis?»» (*Sahih Muslim*)

Această relatare este o dovadă clară că este vorba despre *Jannatul-Maua*, însă această opinie nu este susținută de unii exegeți. Aceștia au spus: „Dacă ar fi fost „Grădina locuită”, lui Adam nu i s-ar fi interzis să mănânce din acel pom. Și acesta a fost locul în care Adam a adormit și a fost alungat și unde Iblis a reușit să intre. Aceste lucruri contrazic faptul că era Grădina locuinței veșnice. Această opinie este susținută și de versetele din Tora.”

Așadar, există două păreri diferite în ceea ce privește Paradisul în care au locuit Adam și Eva. Prima opinie, așa cum am văzut și mai înainte, spune că este “Grădina locuită”, Raiul. Cea de-a doua însă se referă la un Paradis creat special pentru Adam și Eva care să reprezinte locul încercării lor. “Grădina locuită” este locul în care se înfăptuiesc numai fapte bune. Există multiple diferențe în ceea ce privește locul unde se află acel Paradis. Hasan Basri a spus că acesta era în ceruri, de vreme ce Allah le-a cerut să coboare din el. Cea de-a doua opinie susține faptul că acesta se afla pe pământ, deoarece acolo Allah i-a supus unei încercări, interzicându-le lor un anumit pom. Această întâmplare a avut loc după ce lui Iblis i s-a poruncit să se prostorneze înaintea lui Adam. Așa spune Ibn Yahia. Însă numai la Allah se află Adevărul.

Cei ce susțin cea de-a doua părere au ridicat o întrebare ce necesită răspuns. Ei au zis: „Nu există nici o îndoială că Allah l-a alungat pe Iblis atunci când a refuzat să se supună poruncii Divine; și i s-a spus să iasă de acolo. Această poruncă nu a fost precum regulile religioase opționale în care orice nesupunere poate fi permisă. Aceasta a fost o Poruncă Divină prestabilită care nu putea fi încălcată. Din acest motiv Allah a grăit:

„Ieși de aici, disprețuit și alungat!”

[Coran 7:18]

Sau așa cum a grăit într-un alt verset:

„Coboară de aici, ca să nu te mai arăți semeț aici!”

[Coran 7:13]

Și a zis:

„Ieși din el și vei fi tu alungat”

[Coran 38:77]

Atunci când în Coran se spune „coboară de aici” sau „ieși din el”, indiferent de ceea ce se poate înțelege prin „de aici” și „din el”, Paradisul sau Raiul, este destul de clar că nu mai există alt loc pentru Iblis în acele locuri din care el a fost alungat, nici unul de durată și nici măcar unul temporar.

Ei au zis: „Din versetele din Coran reiese cu claritate faptul că Iblis l-a ispitit pe Adam prin gândurile sale necurate, zicându-i:

Și l-a ispitit pe el Șeitan, zicându-i: „O, Adam, vrei tu să-ți arăt pomul veșniciei și împărăția care nu piere?”

[Coran 20:120]

.... și de asemenea a zis:

Dar Șeitan i-a ispitit, voind să le arate goliciunile care le fuseseră ascunse, zicând: „Domnul vostru nu v-a oprit de la acest pom decât pentru ca voi să nu deveniți îngeri și să nu fiți nemuritori!” ~ Și el s-a juruit lor: „Eu sunt pentru voi un bun sfătuitor!” ~ Așadar, el i-a înșelat prin amăgire. Și când ei au gustat din acel pom, li s-au descoperit goliciunile lor și au început să-și pună peste ele frunze din Grădină. Și Domnul lor i-a chemat [zicându-le]: „Oare nu v-am oprit Eu de la acest pom și nu v-am spus Eu că Șeitan vă este vouă dușman mărturisit?”

[Coran 7:20-22]

Din acest verset reiese limpede faptul că Iblis i-a întâlnit în Paradis.

S-a spus: „Nu poate fi exclusă posibilitatea că i-a întâlnit în Paradis în timp ce era în trecere pe acolo. Nu indică faptul că el era un locuitor al Paradisului. l-a ispitit cu gândurile sale necurate la poarta Paradisului sau mai jos de aceasta.

Totuși aceste răspunsuri trebuie revăzute.”

Cei ce au spus că Paradisul se afla pe pământ, s-au bazat pe acest *Hadis*: „Abdullah, fiul imamului Ahmed, a relatat în cartea *Ziyadat*, preluând de la Ubai bin Ka’b, că atunci când lui Adam i s-a apropiat ceasul morții, a poftit la strugurii Paradisului. Fiii săi au ieșit să-i găsească pentru el. În drumul lor, s-au întâlnit cu îngerii. Aceștia i-au întrebat: „Încotro vă îndreptați, o, fii ai lui Adam?” Ei au răspuns: „Tatăl nostru a poftit la strugurii Paradisului.” Îngerii au răspuns: „Întoarceți-vă, ați îndeplinit dorința sa.” Când s-au întors, l-au găsit mort. L-au spălat trupul, l-au îmbălsămat și l-au învelit într-un veșmânt. Atunci a venit Gavriil și i-a condus pe ceilalți îngerii în rugăciunea făcută pentru el și l-au îngropat. Aceștia au zis către fiii lui Adam: «Aceasta este procedura de îngropare pentru morții voștri.»”

Cei ce susțin această opinie au argumentat că nu este posibil ca, atunci când Adam a poftit din nou la strugurii din Paradis, fiii lui să ajungă acolo unde Adam a sălășluit (în Paradis) și să-i obțină pentru el. Dacă acesta s-ar fi aflat în ceruri, atunci fiii lui Adam nu ar fi plecat să-i caute. Aceasta este așadar o dovadă clară a faptului că Paradisul acesta se afla pe pământ, ci nu în ceruri.

Allah a grăit: „*Și Șeitan i-a ademenit să mănânce din el*” [2:36], adică din Paradis, „*și i-a scos pe ei de unde se aflau*”, adică i-a lipsit de binecuvântările, favorurile și bucuriile Divine, suferind greutăți, trudă și necazuri. Acestea s-au întâmplat numai pentru că Iblis i-a ispitit și i-a amăgit cu gândurile sale necurate:

Dar Șeitan i-a ispitit, voind să le arate goliciunile care le fuseseră ascunse, zicând: „Domnul vostru nu v-a oprit de la acest pom decât pentru ca voi să nu deveniți îngeri și să nu fiți nemuritori!”

[Coran 7:20]

Și el s-a juruit lor: „Eu sunt pentru voi un bun sfătuitor”

[Coran 7:21]

Satana a jurat solemn pentru a întări cuvintele prin care îi ispitise, precum Allah a grăit într-un alt verset: „*Și l-a ispitit pe el Șeitan, zicându-i: „O, Adam, vrei tu să-ți arăt pomul veșniciei și împărăția care nu piere?”* [20:120], adică „să vă conduc eu spre pomul din care dacă mănânci vei câștiga o stare veșnică de

fericire și bogăție și vei avea o împărăție care nu va pieri și nici nu va fi distrusă vreodată”. Aceasta a fost amăgirea Satanei.

Poate fi vorba despre același pom despre care imamul Ahmed, citându-l pe Abu Huraira, a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „În Paradis există un copac la umbra căruia un călăreț va merge timp de o sută de ani și tot nu va putea să iasă de acolo; acesta este pomul veșniciei.”

Versetul următor: „*Așadar, el i-a înșelat prin amăgire. Și când ei au gustat din acel pom, li s-au descoperit goliciunile lor și au început să-și pună peste ele frunze din Grădină. Și Domnul lor i-a chemat [zicându-le]: „Oare nu v-am oprit Eu de la acest pom și nu v-am spus Eu că Șeitan vă este vouă dușman mărturisit?” [7:22]* este asemănător celui din Surat Ta-Ha în care se spune: „*Și au mâncat ei doi din el și li s-a arătat goliciunea lor și au început să coasă, pentru a se acoperi, frunze din Rai. Adam s-a revoltat, așadar, împotriva Domnului său și a ajuns în rătăcire.*” [20:121]

Eva a fost cea care a mâncat mai întâi din acest pom și tot ea l-a îndemnat pe Adam să mănânce. Există de asemenea un *Hadis* care susține acest lucru: „De n-ar fi fost fiii lui Israel, mâncarea nu ar fi fost stricată, iar de n-ar fi fost Eva femeile nu și-ar fi înșelat soții.” (relatat de Al-Bukhari)

În Tora se spune că cel ce a îndemnat-o pe Eva să mănânce din pom a fost șarpele. Eva a fost ademenită de vorbele acestuia și a mâncat din el și de asemenea i-a dat și lui Adam să mănânce. În Tora nu există nici o referire la Iblis în privința aceasta. După aceasta, li s-au deschis ochii și au realizat că erau goi. Au luat mai multe frunze de smochini și s-au acoperit cu acestea. În Tora de asemenea se menționează că erau dezbrăcați.

Wahb bin Muhammed a zis: „Veșmintele lor constau într-o lumină pe părțile lor intime.”

Aceste informații ce se găsesc în Tora nu sunt corecte, sunt de fapt o deformare a traducerii. Nu este ușor pentru oricine să traducă dintr-o limbă în alta și este și mai dificil pentru cel ce nu cunoaște limba arabă la perfecție și nu înțelege conținutul unei cărți. Din Coran reiese cu claritate faptul că Adam și Eva erau îmbrăcați, așa cum se spune în versetul următor: „...*dezbrăcându-i de veșmintele lor, ca să le arate goliciunile lor!*” [7:27]

Ibn Abbas a relatat în legătură cu acest verset că acestea erau frunze de palmier: „...*și au început să-și pună peste ele frunze din Grădină.*” [7:22]

Așadar, el i-a înșelat prin amăgire. Și când ei au gustat din acel pom, li s-au descoperit goliciunile lor și au început să-și pună peste ele frunze din Grădină. Și Domnul lor i-a chemat [zicându-le]: „Oare nu v-am oprit Eu de la acest pom și nu v-am spus Eu că Șeitan vă este vouă dușman mărturisit?” ~ Și au răspuns ei: „Doamne, am fost nedrepti cu sufletele noastre și dacă nu ne ierți și nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți”

[Coran 7:22,23]

Aceste versete reprezintă o dovadă a faptului că și-au recunoscut greșeala și păcatul și s-au căit pentru acestea. Reiese de aici umilința și supunerea lor și nevoia de a căuta adăpost la Allah în vremuri de restriște. Dacă această înțelepciune ar caracteriza fiecare faptură umană, atunci cu siguranță aceasta ar fi binecuvântată în ambele lumi.

Le-a spus [Allah]: „Coborâți! Vă veți fi dușmani unul altuia și pe pământ veți avea sălaş și plăcere până la un timp!” ~ Apoi [a mai] grăit: „Pe el veți trăi, pe el veți muri și din el veți fi voi scoși!”

[Coran 7:24]

Aceste versete le sunt adresate lui Adam și Eva, dar și lui Iblis, în sensul că oamenii vor fi dușmanii lui Iblis și el le va fi dușman lor. Se spune că șarpele este de asemenea înțeles prin acesta. Ei au fost condamnați să coboare din Paradis într-o stare de vrăjmășie și ură reciprocă.

Aici este citat un *Hadis* care susține ideea că șarpele se afla cu ei, iar Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - le-a poruncit să omoare șerpii și a spus: „Noi nu am făcut nici o concesie cu ei din moment ce începuserăm lupta împotriva lor.” (Abu Dawud)

În *Surat Ta-Ha* din Coran se spune: „El a zis: „Coborâți amândoi din el [din Paradis]! Vă veți fi toți dușmani unul altuia!” [20:123] Este o poruncă adresată lui Adam și lui Iblis. Eva l-a urmat pe Adam, iar șarpele l-a urmat pe Iblis.

Abu Musa Al-Aș'ari a zis: „Când Allah l-a izgonit pe Adam din Paradis pe pământ, l-a învățat măiestria fiecărui lucru și i-a dăruit roadele Paradisului.

Așadar roadele voastre sunt dintre roadele Paradisului, în afară de faptul că roadele voastre se schimbă, în timp ce acestea nu.”

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Cea mai bună zi în care soarele răsare este ziua de vineri: în acea zi Adam a fost creat, în acea zi a intrat în Paradis; și aceea a fost ziua în care a fost izgonit de acolo și în acea zi Ceasul va veni.” (*Sahih Muslim*)

Allah a grăit:

„Adam a primit de la Domnul său cuvinte [cu care să se roage] și [El] l-a iertat, căci El este Iertător, Îndurător.”

[Coran 2:37]

Se spune că aceste cuvinte pe care Adam le-a primit de la Allah sunt de asemenea menționate și în versetul următor:

Și au răspuns ei: „Doamne, am fost nedreți cu sufletele noastre și dacă nu ne ierți și nu Te înduri de noi, vom fi printre cei pierduți”

[Coran 7:23]

Hadisuri cu privire la Crearea lui Adam

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Musa că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Allah l-a creat pe Adam dintr-o mână de pământ pe care a strâns-o de pe întreaga suprafață a pământului. De aceea urmașii lui Adam s-au născut după firea (culoarea și natura) pământului. Și printre ei sunt cu tenul alb, precum și cu el roșiatic și negru, dar și combinații între acestea. Și printre ei se găsesc firi rele și firi bune și blânde, dar și aspre.”

Allah Preaputernicul l-a făcut pe Adam cu Mâna Sa astfel că Iblis nu ar fi trebuit să manifeste vreun fel de semeție. Și Allah l-a creat pe el făptură umană și a rămas drept trup pământesc timp de 40 de ani. Când îngerii au trecut pe acolo și l-au văzut, s-au înspăimântat. Iblis a fost cel mai înspăimântat dintre ei. A trecut pe lângă el și l-a lovit, iar trupul său a făcut un zgomot asemănător celui

pe care îl fac oalele. Și atunci Allah a menționat următorul verset:

„El l-a creat pe om din lut, asemenea oalelor”

[Coran 55:14]

Iblis a zis: „Trebuie să existe un motiv pentru care este creat.” Și el va intra prin gura sa și va ieși prin anus. Și atunci le va zice îngerilor: „Nu vă temeți de el, căci Domnul vostru este *Samad*, iar acesta este gol. Dacă voi lupta cu el, îl voi distruge.”

Când s-a apropiat clipa în care Allah a dorit să sufle asupra sa din duhul Său, El le-a grăit îngerilor: „Când am suflat asupra lui din duhul Meu, să vă prosternați înaintea lui.” Când a suflat asupra lui din duhul Său, iar duhul a pătruns prin capul său, Adam a strănutat. Îngerii au spus: „*Alhamdulillah* (Toată slava se cuvine lui Allah!)” Și el a răspuns: „*Alhamdulillah*”. Allah a grăit după aceea: „*Rahimaka Rabbuka* (Fie ca Domnul vostru să se îndure de voi!)” Când duhul a intrat în ochii lui, a văzut roadele Paradisului și, când a intrat în stomacul său, a pofțit la hrană. Adam a sărit în grabă să ajungă roadele Paradisului înainte chiar ca duhul său să intre în picioare. Aceasta a indicat Allah în versetul de mai jos: „*Omul a fost creat din grabă.*” [21:37]

Anas a spus că Profetul a zis: „Când Allah l-a creat pe Adam, l-a lăsat pentru o vreme, atâta timp cât a dorit El să fie. Iblis l-a înconjurat și când a văzut că era gol (pe dinăuntru) a realizat că era o făptură ce nu se poate stăpâni.”

Anas a relatat de asemenea că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când a suflat asupra lui Adam din duhul Său, iar duhul a pătruns în capul său, el a strănutat și a zis: „*Alhamdulillah Rabbil-Alamin* (Toată slava se cuvine lui Allah, Stăpânul lumilor!)” Allah i-a răspuns astfel: „*Yarhamuk-Allah* (Fie ca Allah să pogoare Îndurarea Sa asupra voastră!)” (*Sahih* de Ibn Hibban)

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Când l-a creat pe Adam, Allah i-a atins cu Mâna Sa spatele. Astfel fiecare suflet ce se va naște din urmașii săi până în Ziua Judecării a ieșit din spatele său. În fața privirii fiecărui om în parte, Allah a creat o lumină strălucitoare și i-a așezat înaintea lui Adam. Adam a zis: «O, Doamne! Cine sunt aceștia?» El a grăit: «Aceștia sunt urmașii tăi!» A văzut printre ei un om a cărui

lumină i-a plăcut. A întrebat: «O, Doamne! Cine este acesta?» Allah i-a răspuns: «Este un om ce se va ivi la finalul urmașilor tăi și va fi numit David.» El l-a întrebat: «O, Doamne! Ce vârstă i-ai acordat lui?» Allah a grăit: «Șaizeci de ani!» Adam i-a cerut lui Allah: «O, Doamne! Acordă-i din vârsta mea încă patruzeci de ani.» (relatat de Ad-Darimi)

Abu Huraira a relatat că Profetul a spus: „Allah l-a creat pe Adam și acesta era înalt de 60 de *Dhira'a* și apoi i-a spus: «Du-te și salută-i pe acei îngeri și ascultă răspunsul lor, fiindcă acesta va fi salutul tău și salutul urmașilor tăi.» Adam a spus: «*Assalamu Aleikum!*» Și ei i-au răspuns la salut astfel: «*Assalamu Aleikum ua Rahmatullah!*» Astfel că Adam a adăugat și „*ua Rahmatullah*”. Așadar oricine va intra în Paradis, va intra așa cum a intrat și Adam. Și din vremea aceea omenirea este micșorată ca înălțime până în prezent.” (*Sahih Bukhari*)

Imamul Malik a spus în cartea sa „*Mu'atta*” că Omar bin Al-Khattab a fost întrebat în legătură cu acest verset:

„Și când Domnul Tău a scos urmași din fiii lui Adam, din coastele lor, și le-a cerut să mărturisească ei înșiși, [zicându-le]: „Nu sunt Eu Domnul vostru?”, au răspuns ei: „Ba da, facem mărturie!”, pentru ca voi să nu spuneți în Ziua Învierii: Noi am fost fără grijă de aceasta!”.

[Coran 7:172]

Omar a spus: „Am auzit că Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i s-a pus o întrebare în legătură cu acest verset și a replicat: „Allah l-a creat pe Adam și i-a atins coastele cu Mâna Sa Dreaptă și a luat de acolo ceva din rodul (prăsilă) lui și a zis: „I-am creat pe toți aceștia pentru Paradis și ei vor face faptele celor ce merită un loc în Paradis.” Apoi i-a atins din nou coastele și a luat ce mai rămăsese din rodul său și a zis: «Acestea sunt create pentru Iad și vor face faptele celor ce merită un loc în Iad.» Un companion a întrebat: „O, Mesager al lui Allah! Pentru ce se înfăptuiește o faptă?” Profetul a răspuns: „Când Allah creează un om pentru Paradis, El îl înlesnește să înfăptuiască faptele locuitorilor Paradisului până când moare și astfel Allah îl va primi în Paradis pentru înfăptuirea acestora. Iar când Allah creează un om pentru Iad, atunci îl facilitează să înfăptuiască faptele oamenilor Iadului până ce moare și

astfel Allah îl va lăsa să intre în Iad pentru că a comis acele fapte.” (*Mu’atta* de Malik, a se consulta de asemenea și At-Tirmidhi, Abu Dauud și An-Nasa’i)

Și imamul Ahmed a relatat de la Ibn Abbas că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Allah a luat făgăduința din coastele lui Adam în *Ziua Arafa*. A scos din coastele lui toți urmașii pe care îi crease și i-a scuturat înaintea Sa și le-a grăit astfel: „Nu sunt Eu Domnul vostru?” „Ba da, cu adevărat, facem mărturie!”; ca să nu spuneți în Ziua Învierii: «Cu siguranță noi n-am avut știință de aceasta.» Sau ca să nu spuneți: «Străbunii noștri i-au făcut asociați lui Allah și noi am fost numai urmași ai acestora: „*Vrei Tu să ne pierzi pentru ceea ce au făcut cei mincinoși?*”» [7:172,173]

Majoritatea învățaților care au susținut că Allah a făcut un legământ cu urmașii lui Adam au susținut de asemenea și ceea ce a relatat imamul Ahmed de la Anas bin Malik. Acesta din urmă a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Se va spune unui locuitor al Iadului în Ziua Judecății: «Dacă ai fi avut toate lucrurile ce se află pe pământ, le-ai fi oferit drept răscumpărare pentru tine?» Și acela va răspunde: «Da.» Allah va grăi: «Ți-am cerut să faci mai puțin decât aceasta. Am luat făgăduința atunci când te aflai în urmașii lui Adam, și anume să nu îmi faci Mie asociați. Și totuși ai persistat în a-Mi face asociați.»” (*Sahih Al-Bukhari*)

Ubai bin Ka’b a spus cu referire la acest verset: „*Și când Domnul Tău a scos urmași din fiii lui Adam, din coastele lor*” [7:172] Allah i-a strâns în acea Zi pe toți cei ce vor urma a fi creați până în Ziua Judecății. I-a creat, le-a dat formă și i-a făcut să vorbească, și astfel ei au vorbit. A făcut cu ei un legământ și un jurământ și i-a făcut să depună mărturie. „Nu sunt Eu Domnul vostru?” Și ei au răspuns: „Ba da, cu adevărat.”

Și apoi El le-a zis lor: „Voi face apoi cele șapte ceruri și cele șapte pământuri pentru a depune mărturie împotriva voastră și îl voi face pe părintele vostru Adam să depună mărturie împotriva voastră, pentru a nu spune în Ziua Judecății: «Nu am știut de aceasta!» Trebuie să știți că nu există altă divinitate în afară de Mine și nu există alt Stăpân în afară de Mine. Nu trebuie să-mi faceți Mie asociați. Vă voi trimite vouă mesageri ce vă vor reaminti de legământul Meu și vă voi transmite vouă Cartea Mea.”

Ei au răspuns: „Facem mărturie că Tu ești Domnul și Stăpânul nostru. Noi nu avem alt Stăpân în afară de Tine și nu avem altă divinitate în afară de Tine!”

Și ei toți în acea Zi și-au mărturisit supunerea. El l-a ridicat pe părintele lor Adam și acesta a privit către ei. A aflat în ei sărăcie și bunăstare, istețime și urâtenie. El a zis: „O, Doamne! Dacă i-ai fi făcut pe ei cu aceeași asemănare și în același chip!” Allah a răspuns. „Voiesc să fiu slăvit!”

Adam i-a văzut printre aceștia pe profeți, care erau precum niște lămpi strălucitoare, înconjurați de lumină. Toți acești profeți au fost făcuți să depună un legământ în legătură cu misiunea lor profetică, despre care în Coran se grăiește astfel:

„[Adu-ți aminte] când am făcut noi legământ cu profeții și cu tine, cu Noe, cu Avraam, cu Moise și cu Isus – fiul Mariei – și când am luat de la ei legământ puternic”

[Coran 33:7]

De asemenea Allah a grăit:

„Ridică-ți fața ta spre Religia cea adevărată! Această [religie] este firea [creată de] Allah, după care El i-a creat pe oameni. Nu există schimbare în creația lui Allah. Aceasta este Religia cea dreaptă, dar cei mai mulți oameni nu știu.”

[Coran 30:30]

Și Allah a grăit:

„Acesta este un prevenitor dintre prevenitorii cei vechi”

[Coran 53:56]

Într-un alt verset, Allah a spus:

„Noi nu i-am găsit pe cei mai mulți dintre ei ținând un legământ, ci pe cei mai mulți dintre ei i-am aflat abătuți din drum.”

[Coran 7:102]

Am menționat anterior că Allah le-a poruncit îngerilor să se prosterneze înaintea lui Adam și aceștia toți s-au supus Poruncii Divine, în timp ce Iblis a refuzat să se prosterneze înaintea lui Adam, din cauza invidiei și a trufiei. Drept consecință a faptei sale, Allah l-a alungat din Prezența Divină și l-a aruncat pe pământ, purtând asupra lui un blestem.

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când fiul lui Adam face o *Sajda* (prosternare în timpul recitării versetelor din Coran) și se prosternează, Satana se retrage într-un colț și plânge, spunând: «Vai mie... Lui Ibn Adam i s-a poruncit să se prosterneze și el s-a supus poruncii și a obținut Paradisul. Mie mi s-a poruncit să mă prostern, însă nu m-am supus poruncii și trebuie să merg în Iad».” (această relatare se găsește și în „*Sahih Muslim*”)

Învățați au păreri diferite în ceea ce privește durata șederii lui Adam și Eva în Paradis. Unii susțin că au stat doar câteva zile lumești, așa cum le percepem noi. Imamul Muslim a relatat că Abu Huraira a spus: „Adam a fost creat în ultimul ceas al zilei de vineri.” așa cum am văzut și în acest Hadis: „Și în acea zi (vineri) Adam a fost creat și apoi a fost alungat într-o vineri din Paradis.”

Dacă în aceeași zi în care a fost creat a fost și alungat (s-a menționat deja că acele șase zile despre care se vorbește în *Hadis* sunt precum zilele noastre), atunci s-ar presupune că a rămas doar câteva ore acolo. Această părere, totuși, nu pare a fi credibilă. Însă dacă Adam a fost alungat într-o altă zi decât cea în care s-a născut și dacă lungimea acelei perioade a fost egală cu 6.000 de ani, așa cum menționează Ibn Abbas, Mujahid și Dahhak, atunci a trăit o perioadă îndelungată acolo. Această părere este susținută și de Ibn Jarir.

Ibn Jarir a zis: „Se cunoaște faptul că a fost creat în ultimul ceas al zilei de vineri. O oră a acestuia este egală cu 83 de ani și patru luni. Timp de 40 de ani s-a aflat în trupul său pământesc, înainte de a se fi suflat asupra lui din duhul lui Allah. A rămas apoi în Paradis timp de 43 de ani și patru luni, mai înainte de a fi alungat. La Allah se află însă cea mai bună cunoaștere a tuturor lucrurilor.”

De asemenea acesta a zis: „Prima hrană pe care Adam a mâncat-o pe pământ a fost atunci când îngerul Gavriil a venit la el cu șapte semințe de grâu. Adam l-a întrebat: «Ce sunt acestea?» El a răspuns: «Acestea sunt din același pom din care ți s-a interzis să mănânci, însă tu ai mâncat.» Adam a zis: «Și ce să fac acum cu acestea?» Gavriil i-a răspuns: «Seamănă-le în pământ.» Și așa a făcut Adam. Fiecare dintre acele semințe cântărea mai bine de 100.000 de grâne

acum. Acestea au crescut și Adam le-a recoltat, le-a pisat, le-a frământat și a făcut din ele pâine și a mâncat, după ce a depus atâtea eforturi și a trudit din greu. În Coran se spune astfel prin următorul verset: „*[Fiți cu grijă] să nu vă scoată pe voi din Rai și să fii tu nefericit*” [20:117]

Primele veșminte au fost făcute din lână de oaie. El a separat lâna și a țesut-o. După aceasta, a țesut o *Jubbah* pentru el însuși, iar pentru Eva a făcut o eșarfă.

Există de asemenea păreri diferite dacă au avut sau nu copii în timp ce se aflau în Paradis. Se spune că au avut urmași numai pe pământ. Totuși, există și o a doua opinie care spune că au avut copii și în Paradis, iar Cain și sora lui s-au născut când Adam și Eva erau încă locuitori ai Paradisului.

Exegeții menționează de asemenea că aceștia au avut dintr-o singură naștere un băiat și o fetiță. Li s-a poruncit ca fiecare fiu în parte să se căsătorească cu sora fratelui cu care s-a născut aceasta și fiecare fiică să se căsătorească cu fratele surorii cu care s-a născut acesta. Nici unuia nu i-a fost permis să se căsătorească cu sora cu care s-a născut.

Povestea lui Cain și a lui Abel, cei doi fii ai lui Adam

Allah Preaputernicul a grăit în Coran:

„Istorisește-le lor povestea celor doi fii ai lui Adam, așa cum a fost ea cu adevărat! Când au adus ei ofrandă, cea adusă de unul dintre ei a fost primită, iar cea adusă de celălalt nu a fost primită. Și a zis [acesta din urmă]: „Voi să te omor!”. I-a răspuns [primul]: "Dară Allah primește jertfă numai de la cei cucernici!"

[Coran 5:27]

„De vei întinde tu mâna spre mine ca să mă omori, eu nu voi întinde mâna spre tine ca să te omor, căci eu am frică de Allah, Stăpânul lumilor. ~ Eu voiesc să porți păcatul meu împreună cu păcatul tău și să ajungi printre oaspeții

Focului, căci aceasta este răsplata celor nelegiuți!”

[Coran 5:28,29]

Însă sufletul său i-a înlesnit calea să-l omoare pe fratele lui și l-a omorât, intrând astfel în rândul celor pierduți. ~ Și a trimis Allah apoi un corb, ca să scurme pământul, pentru a-i arăta cum să îngroape cadavrul fratelui său. Atunci el a zis: „Vai de mine! Oare sunt eu mai neputincios decât acest corb și nu sunt în stare să îngrop cadavrul fratelui meu?” Și a ajuns el astfel să se căiască.

[Coran 5:30,31]

Vom menționa aici și relatările unor companioni și a unora dintre primii învățați musulmani.

Unii companioni au relatat că Adam l-a căsătorit pe fiul dintr-o naștere cu fiica dintr-o altă naștere. Abel (Habil) a dorit să se căsătorească cu sora geamănă a lui Cain (Qabil). Cain era mai mare decât el și sora sa geamănă era mai frumoasă. Din acest motiv Cain a dorit să o păstreze pentru el. Adam i-a cerut să o mărite cu Abel, însă el a refuzat să facă acest lucru. Apoi le-a poruncit amândurora să ofere o jertfă și a plecat la Mecca pentru a înfăptui pelerinajul.

După ce Adam a plecat, amândoi au oferit jertfe. Abel a oferit un miel gras, căci era păstor. Cain însă a oferit un snop dintre cele mai rele recolte pe care le cultivase. Un foc a coborât și a devorat jertfa lui Abel, însă a lăsat-o pe cea a lui Cain neatinsă. Acesta din urmă s-a înfuriat și l-a amenințat pe Abel: „Te voi ucide, să nu te poți căsători cu sora mea.” Abel a răspuns: „Allah acceptă numai de la cei ce au teamă de El.”

Într-o altă versiune, Abdullah bin Amr a relatat: „Pe Allah! Victima (Abel) era cea mai puternică, însă supunerea l-a făcut să se abțină să ridice mâna asupra lui.”

Abu Ja'far Al-Baqir a spus: „Adam îi urmărea în timp ce ofereau jertfele și a văzut că a fost primită numai jertfa lui Abel. Cain i-a spus lui Adam: «Jertfa lui Abel a fost primită numai pentru că te-ai rugat pentru el și nu te-ai rugat și pentru mine.» Și apoi l-a amenințat pe fratele său că va rezolva această problemă.”

Într-o noapte, Abel nu s-a întors după ce avusese grijă de turma sa. Astfel că Adam l-a trimis pe Cain să vadă ce s-a întâmplat cu el. Cain a plecat să-l

caute, l-a găsit și a început să se plângă: „Jertfa ta a fost acceptată, însă a mea nu.” Abel a răspuns: „Allah acceptă numai de la cei ce au teamă de El.” Auzind acestea, Cain s-a înfuriat și l-a lovit pe fratele său cu un fier pe care îl avea în mână, ucigându-l. S-a sugerat de asemenea că l-a ucis cu o piatră pe care a aruncat-o spre capul lui în timp ce acesta dormea. Într-o altă versiune, se spune că l-ar fi sugrumat până la ucis și că l-ar fi lovit ca pe un animal.

Răspunsul pe care Abel l-a dat după ce a fost amenințat de fratele său este un semn al caracterului său nobil și cucernic. El nu a răspuns tot printr-o amenințare, așa cum făcuse fratele său, după cum se vede în acest verset: *„De vei întinde tu mâna spre mine ca să mă omori, eu nu voi întinde mâna spre tine ca să te omor, căci eu am frică de Allah, Stăpânul lumilor.”* [5:28]

Profetul a spus: „Atunci când doi musulmani se înfruntă cu sabia, atât cel ce ucide, cât și cel ce a fost ucis vor sălășlui în lad.” Companionii l-au întrebat: „O, Mesager al lui Allah! Acela a fost un ucigaș, însă de ce și victima sa (cel ce a fost ucis)?” Profetul a spus: „Deoarece și acesta a fost dornic să-l ucidă pe celălalt.” (convenit)

Versetul *„Eu voiesc să porți păcatul meu împreună cu păcatul tău și să ajungi printre oaspeții Focului, căci aceasta este răsplata celor nelegiuți!”* [5:29] înseamnă: eu nu am nici cea mai mică intenție de a te ucide, cu toate că sunt mai puternic decât tine. Vreau ca tu să porți povara păcatului uciderii mele dimpreună cu păcatele pe care le-ai înfăptuit. Așa au spus Mujahid, Ibn Jarir și alții.

Aceasta nu înseamnă în nici un caz că păcatele victimei se vor transfera automat asupra ucigașului, așa cum ar putea crede unii. Este adevărat, se poate întâmpla ca în Ziua Judecății când faptele bune ale ucigașului nu pot recompensa pentru crima pe care a comis-o, victima ucigașului să ceară ca păcatele sale să fie transferate asupra ucigașului. Așa se va întâmpla cu toate cazurile de crimă și nedreptate pe care cineva le-a comis împotriva altuia în această lume, așa cum Hadisul a clarificat acest lucru.

Sa'd bin Abu Uaqqas a relatat că a spus în timpul asprelor încercări ce au avut loc la sfârșitul califatului lui Osman bin Affan: „Mărturisesc că Profetul a zis: «Vor veni încercări (*fitna*) foarte curând. Pentru cel ce va șede va fi mai bine decât pentru cel ce stă în picioare. Și pentru cel ce va sta în picioare va fi mai bine decât pentru cel ce va merge. Și pentru cel ce merge va fi mai bine decât pentru cel ce aleargă.» El a zis: «Spune-mi ce să fac dacă cineva intră în

casa mea și vrea să mă ucidă?» El a răspuns: «Fii precum fiul lui Adam.»” (Musnad Ahmed, Abu Dauud și At-Tirmidhi. De asemenea, imamul Muslim a relatat aceeași versiune preluată de la Abu Dhar)

Într-o altă versiune a aceluiși Hadis, el a spus: „Fii precum cel mai bun dintre doi din fiii lui Adam.”

Într-o altă relatare se spune că imamul Ahmed a spus de la Abdullah bin Mas’ud că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Nici un suflet nu este ucis pe nedrept, fără ca primul născut al lui Adam să poarte o parte din acel păcat. Căci el a fost primul care a inițiat această „tradiție” de a ucide.” (Al-Bukhari)

Mujahid spune că pedeapsa lui Cain a fost pusă în aplicare chiar în ziua în care și-a ucis fratele. Gabele sale au fost legate de coapse. Fața sa a fost rotită în direcția soarelui, indiferent de poziția sa, drept pedeapsă pentru păcatul său și pentru că a greșit față de fratele și de părinții săi.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nici un păcat nu grăbește pedeapsa Divină pe acest pământ, cu toate că fiecare va suferi pentru păcatul comis în Ziua de Apoi, în afară de păcatul răzvrătirii și desfacerea legăturii de sânge.” (At-Tirmidhi)

Ibn Kathir spune: „Din ceea ce am citit în Tora, Allah Preaînaltul a amânat pedepsirea sa și i-a acordat o păsuire. El a trăit într-o zonă numită Nod, la răsărit de Eden, care în prezent este numit Qinin. A avut un fiu pe nume Enoh. *„Iar lui Enoh i s-a născut Irad; iar lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh. Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela. Ada a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme. Fratele lui se numea Iubal, acesta este tatăl celor ce cântă din chitară și din cimpoi. Sela a născut și ea pe Tubalcain, care a fost făurar de unelte de aramă și de fier. Și sora lui se numea Noema.”* (Biblie – „Facerea” [4:18-22])

Se spune de asemenea că Adam a avut și un al treilea fiu, numit de soața sa Set. Ea a spus că acesta era o recompensă de la Allah pentru Abel ce fusese ucis de Cain. Set a avut un fiu, Enos.

Când Set s-a născut, Adam avea 130 de ani. A trăit 800 de ani după aceasta. Când Enos s-a născut, Set avea 165 de ani. El a trăit 807 de ani după aceea. A avut alți fii și fiice.

Enoh, la vârsta de 90 de ani, a avut un fiu Cainan, iar după aceasta a trăit

815 ani și a avut și alți fii și fiice.

Când Cainan a avut 70 de ani, a avut un fiu Maleleil și apoi a trăit 840 de ani și a avut și alți fii și fiice. La vârsta de 65 de ani, Maleleil a avut un fiu Iared, apoi a trăit 800 de ani și a avut și alți copii.

Când Iared a ajuns la vârsta de 162 de ani, l-a avut pe Enoh, apoi a mai trăit 800 de ani și a avut și alți copii.

La vârsta de 65 de ani, Enoh l-a avut pe Matusalem și apoi a trăit vreme de 800 de ani și a avut și alți copii. Când Matusalem a ajuns la vârsta de 187 de ani, l-a avut pe Lameh și a mai trăit după aceea 782 de ani și a avut și alți copii.

Lameh, la vârsta de 182 de ani, a avut un fiu pe nume Noe și a mai trăit apoi 595 de ani și a avut și alți copii. Noe, după vârsta de 500 de ani, a avut fiii: Sem, Ham și Iafet. Așa se menționează în Tora. (Biblie – „Facerea”)

Așa cum a revelat Allah, informația din Tora este îndoielnică, după cum au arătat numeroși învățați. Este evident faptul că există interpolări în Tora.

Imamul Abu Ja'far bin Jarir a menționat în cartea sa de istorie: „Eva a dat naștere la 40 de copii din 20 de sarcini. Într-o altă versiune se spune că a avut 120 de sarcini și la fiecare naștere a avut un băiat și o fată. Cei mai mari au fost Cain și sora lui Qalima, iar cei mai mici au fost Abdul-Mughith și sora lui Umm-ul-Mughith.”

În acea vreme omenirea s-a înmulțit și s-a răspândit pe pământ. A crescut în număr și a ocupat arii din ce în ce mai largi pe suprafața pământului.

Allah a grăit:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Veghetor peste voi!”

[Coran 4:1]

Învățații au spus că Adam a văzut 400.000 dintre copiii și nepoții săi înainte să moară. Allah știe cel mai bine.

Allah a grăit:

„El este Cel care v-a creat dintr-un singur suflet și din el a făcut-o și pe perechea lui, lângă care el să poată găsi liniște. Și când el s-a împreunat cu ea, a purtat ea o sarcină ușoară și putea umbla cu ea. Dar când s-a simțit mai grea, au strigat ei amândoi [rugându-se] către Allah, Domnul lor: „De ne vei dăruia un [copil] bun, vom fi noi dintre cei mulțumitori!”. ~ Și când le-a dăruit lor un [copil] bun, l-au făcut Lui asociați, ca răsplată pentru ceea ce le-a dat. Dar Allah s-a înălțat deasupra celor pe care l-au asociat [Lui].”

[Coran 7:189,180]

Ibn Hibban a relatat în cartea sa *Sahhih*, preluând de la Abu Dhar: „O, Mesager al lui Allah! Câți Profeți erau acolo?” Eu am spus: „124.000.” Eu am zis: „O, Mesager al lui Allah! Câți dintre ei erau mesageri?” El a răspuns: „313. Un număr destul de mare!” Eu am întrebat: „O, Mesager al lui Allah! Cine a fost primul dintre ei?” El a replicat: „Adam!” Eu am zis: „O, Mesager al lui Allah! A fost el profet și mesager?” El a zis: „Da, Allah l-a creat cu Mâna Sa și a suflat asupra lui din duhul Său și apoi i-a dăruit o formă perfectă.”

În relatarea referitoare la „Călătoria nocturnă” se menționează: „Când Profetul a trecut pe lângă Adam în prima sferă cerească, a zis: «Bine ai venit printre fiii evlavioși și profeții evlavioși.» Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus apoi: «În partea sa dreaptă era o mulțime imensă, iar în partea sa stângă era o mulțime imensă. Când a privit spre dreapta sa, a zâmbit; când a privit spre stânga sa, a plâns.» Eu (Profetul) am zis: «O, Gavriil! Ce s-a întâmplat?» Și el mi-a răspuns: «El este Adam și acestea sunt sufletele copiilor săi. Când a privit spre partea sa dreaptă, acolo unde se aflau locuitorii Paradisului, a zâmbit; însă când a privit spre stânga sa, unde erau locuitorii Iadului, a plâns.»” (convenit)

Unii învățați au spus cu referire la această parte din *Hadis*: „Apoi am trecut pe lângă Iosif și lui i-a fost dăruită jumătate de frumusețe”, ceea ce înseamnă că lui Iosif i-a fost dăruită doar jumătate din frumusețea cu care a fost înzestrat Adam, ceea ce pare a fi o părere destul de rezonabilă, deoarece Allah l-a creat pe Adam și i-a dat formă cu Mâna Sa și apoi a suflat asupra lui din duhul Său. Allah trebuie să-l fi creat în cea mai bună formă și frumusețe.

S-a relatat că atunci când Allah a creat Paradisul, îngerii au spus: „Stăpân al nostru! Lasă-ne să avem parte de el! Căci Tu ai creat pentru omenire lumea

pământească, în care ei mănâncă și bea.” Allah a grăit: „Pe Slava și Mărirea Mea, nu voi face ca urmașii evlavioși ai celui pe care l-am creat cu Mâna Mea să fie precum cel căruia i-am zis: „*Fii!*” și a prins viață.”

Moartea lui Adam și a fiului său, Set

Din punct de vedere etimologic, Set înseamnă „darul lui Allah”. A fost numit așa deoarece a fost născut după ce Abel a fost ucis de Cain.

Abu Dhar a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Allah a pogorât o sută patru Scripturi, iar cincizeci dintre ele erau pentru Set.”

Ibn Ishaq spune: „Când lui Adam i s-a apropiat ceasul morții, a făcut legământ cu fiul său Set și l-a învățat orele zilei și nopții și rugăciunile specifice acelor ore. L-a înștiințat de asemenea și de potopul ce va veni după el.”

Ibn Ishaq spune: „Toate nervurile omenirii duc spre Set și alți fii ai săi au dispărut și nu au lăsat nimic în urmă.”

Când Adam a murit – și aceasta s-a întâmplat într-o zi de vineri – îngerii au venit cu îmbălsămări și cu giulgiu din ceruri și l-au consolată pe fiul său, Set. Ibn Ishaq spune „Soarele și luna s-au întunecat (a fost eclipsă de soare și de lună) vreme de șapte zile și șapte nopți.”

Iahia bin Damra As-Sa'di spune: „Am văzut un învățat (șeic) predând în Medina, astfel că m-am interesat despre el. Oamenii au spus: «El este Ubai bin Ka'b.» Ubai a zis: «Când Adam se apropia de ceasul morții, a zis către fiii săi: „Fiii mei! Poftesc la roadele Paradisului!” Atunci, ei toți au mers să le caute. Îngerii i-au întâlnit în drumul lor. Aceștia aveau cu ei îmbălsămări și giulgiu, precum și unelte pentru a săpa și instrumente de măsură. Ei i-au întrebat: «O, fii ai lui Adam! Încotro vă îndreptați și ce anume căutați?» Aceștia au răspuns: «Părintele nostru este bolnav și pofteste la roadele Paradisului.» Îngerii au spus: «Întoarceți-vă, căci tatăl vostru trage să moară.» Îngerii au venit (la Adam) și, când i-a văzut, Eva i-a recunoscut și a rămas lângă Adam, însă el a zis: «Pleacă de lângă mine, am fost născut înaintea ta. Lasă-mă singur doar cu îngerii Domnului meu Preaputernic.» Îngerii i-au luat sufletul, i-au spălat trupul, l-au învelit în giulgiu și l-au îmbălsămat. După acestea, au săpat un mormânt, s-au rugat pentru el, l-au pus în mormânt și l-au acoperit cu pământ. Apoi ei au zis: «O, fii ai lui Adam! Acesta va fi obiceiul (de înmormântare).»” (*Musnad Ahmed*)

Unde a fost Adam îngropat? Există mai multe opinii referitoare la acest lucru. Cea mai des întâlnită este aceea că a fost îngropat în apropierea muntelui unde a coborât, în India. Într-o altă versiune, el a fost îngropat în muntele Abu Qais, în Mecca. Se spune de asemenea că în timpul Potopului, Noe i-a luat pe el și pe Eva într-un sicriu și i-a îngropat la Casa Sfântă (*Bait-ul Maqdis*) din Ierusalim. Ibn Jarir susține această părere.

Cât timp a trăit Adam? Ibn Abbas și Abu Huraira au relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus că vârsta sa a fost scrisă în *Al-Lauh Al-Mahfuz* ca fiind de o mie de ani.

Acest lucru nu contrazice ceea ce se spune în Tora, și anume că a trăit nouă sute treizeci de ani, deoarece învățăturile din Tora au fost deformate de către evrei; în timp ce adevărul pe care noi îl avem este ocrotit de orice deformare.

Totuși, presupunând că vârsta sa nu este deformată în Tora, există o cale prin care să rezolvăm această contradicție. Ceea ce este scris în Tora referitor la șederea sa pe pământ înseamnă nouă sute treizeci de ani după calendarul solar, ceea ce înseamnă nouă sute cincizeci și șapte de ani după calendarul lunar. La aceștia s-ar adăuga patru zeci și trei de ani ai șederii sale în Paradis, adică în total o mie de ani, așa cum a spus Ibn Jarir.

Ata Al-Khurasani a zis, așa cum a relatat Ibn Asakir: „După ce Adam a murit, toate făpturile au plâns moartea sa timp de șapte zile.”

După moartea lui Adam, Set, fiul său, a avut grijă de misiunea sa și a devenit profet, așa cum este relatat de Ibn Hibban, care a preluat de la Abu Dhar: „Cincizeci de Scripturi au fost pogorâte pentru el.”

Înainte de moartea sa, Set i-a încredințat sarcina sa fiului său Enos, care după moartea tatălui său a continuat misiunea ce-i fusese încredințată. După moartea sa, fiul său, Cainan, și apoi fiul acestuia, Maleleil, au preluat această misiune. Maleleil este cel despre care persanii au afirmat că era „regele celor Șapte Ținuturi”. El a fost primul care a tăiat copaci, a clădit orașe și castele mărețe. El a construit orașul Babilon și orașul Sus. El i-a înfrânt pe Iblis și armata acestuia și apoi i-a împrăștiat prin munți și văi, după ce a ucis un număr mare al acestora. Maleleil a avut o domnie strălucitoare; regatul său a durat timp de patruzeci de ani.

După moartea sa, fiul său Iared a preluat misiunea tatălui său, iar apoi fiul acestuia, Enoh, care este cunoscut drept Idris.

Capitolul II

Povestea lui Idris – *Pacea fie asupra sa* –

Allah Preaputernicul a grăit:

*„Și pomenește-I în Carte pe Idris! El a fost iubitor de adevăr și profet! ~
Și Noi l-am ridicat pe o treaptă înaltă.”*

[Coran 19:56,57]

Allah l-a slăvit pe Idris în acest verset și l-a descris drept „*iubitor de adevăr și profet*”.

După Adam și Set, el a fost primul care a fost trimis ca profet, așa cum menționează mai mulți genealogiști.

Ibn Ishaq a spus: „El a fost primul care a scris cu un condei. S-a născut când Adam era în al trei sute optulea an al vieții.”

Allah a grăit: „*Și Noi l-am ridicat pe o treaptă înaltă.*” Acest verset a fost explicat în mai multe moduri. În „Al-Bukhari” și în „Muslim”, în relatările referitoare la „Călătoria Nocturnă” pe care a făcut Profetul, se menționează: „Profetul a trecut pe lângă el în cea de-a patra sferă cerească.” Ibn Jarir a relatat citându-l pe Hilal bin Iasaf: „Ibn Abbas l-a întrebat pe Ka'b, în timp ce eram și eu prezent: «Ce înseamnă versetul: „*Și Noi l-am ridicat pe o treaptă înaltă*”?» Ka'b a răspuns: «Allah a grăit către Idris: „Voi înălța pentru tine în fiecare zi aceeași cantitate de fapte cu cea a copiilor lui Adam” – ceea ce probabil că se referă doar pe parcursul vieții sale. Astfel că Idris a dorit să-și sporească faptele bune și devoțiunea. Un prieten de-al său, dintre îngeri, a venit la el, iar Idris i-a spus: „Allah mi-a dezvăluit aceasta și aceasta, așa că n-ai putea tu vorbi cu îngerul morții, pentru ca eu să-mi pot înmulți faptele bune?” Îngerul l-a purtat pe aripi și l-a înălțat spre ceruri. Când a ajuns la cea de-a patra sferă cerească, l-au întâlnit pe îngerul morții, care cobora pe pământ. Îngerul i-a vorbit despre ceea ce mai înainte discutase cu Idris. Îngerul morții a spus: „Unde se află Idris?” El a răspuns: „Este în spatele meu!” Îngerul morții a spus: „Uimitor! Am fost trimis după el și mi s-a spus să-i aduc sufletul în cea de-a patra sferă cerească. Mă tot

întrebam cum aş putea să-l aduc în cea de-a patra sferă cerească când el se afla pe pământ?” Atunci a scos acolo sufletul din trupul său și acest lucru este înțeles în versetul: „*Și Noi l-am ridicat pe o treaptă înaltă*”.

Imamul Bukhari spune: „Ibn Mas'ud și Ibn Abbas au relatat că Elias a fost Idris.” Aparent se bazează pe acest *Hadis* referitor la „Călătoria Nocturnă”, și anume: „Când Profetul a trecut pe lângă el, a spus: «Bine ai venit la fratele cucernic și la profetul cucernic.» Și nu a spus așa cum au spus Adam și Avraam: «Bine ai venit la cucernicul Profet și cucernicul fiu!» Aceștia au zis: «Dacă ar fi fost din stirpea lor, ar fi spus așa cum au zis amândoi.»”

Capitolul III

Povestea lui Noe – *Pacea fie asupra sa* –

Acesta este Noe bin Lameh bin Matusalem bin Enoh (Idris) bin Jared bin Maleleil bin Cainan bin Enos bin Set bin Adam.

Noe s-a născut la o sută douăzeci și șase de ani de la moartea lui Adam, așa cum a relatat Ibn Jarir.

După menționările din Tora există o sută patruzeci și șase de ani între moartea lui Adam și Noe. Ibn Hibban a relatat în cartea sa *Sahih* că între aceștia era o diferență de zece secole, așa cum relatează și Abu Umama. Un om a întrebat: „O, Mesager al lui Allah! A fost Adam profet?” Profetul a răspuns: „Da, un profet către care Allah grăiește!” Omul a întrebat apoi: „Ce diferență de ani a fost între Adam și Noe?” Profetul a răspuns: „Zece secole”. Acest *Hadis* este relatat de imamul Muslim.

Imamul Bukhari a relatat de la Ibn Abbas că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Au existat zece secole între Adam și Noe și ei au trăit urmând calea islamului.”

Dacă se referă la o sută de *Qarn* (secole), așa cum termenul este menționat în *Hadis*, atunci înseamnă că trebuie să fi existat cel puțin o mie de ani între Adam și Noe. Cu toate acestea, ar putea să însemne și mai mult, așa cum a menționat Ibn Abbas referitor la aceste zece secole, acestea fiind în conformitate cu islamul. Așadar trebuie să existe și secole în care oamenii nu au trăit urmând învățăturile islamice, fiind necesară trimiterea unui mesager.

Dar dacă prin *Qarn* se înțelege o generație de oameni, așa cum este interpretat uneori și în Coran, atunci ar putea fi mii de ani între Adam și Noe, căci generațiile de dinainte de Noe trăiau o perioadă foarte mare de timp.

Coranul spune:

„Dar câte neamuri am nimicit Noi după Noe! Iar Domnul tău este îndeajuns Știutor [și] este Cel care Vede păcatele robilor Săi.”

[Coran 17:17]

De asemenea în versetul următor se spune:

„Iar după ei am făcut Noi să se ivească mai apoi un alt neam.”

[Coran 23:31]

... ca de altfel și în acest verset:

„Și Neamurile 'Ad și Thamud și pe oamenii din Ar-Rass și multe alte neamuri între acestea!...”

[Coran 25:38]

Și în acest verset se spune:

„Ci câte neamuri am nimicit Noi înainte de ei! Mai simțești vreun singur [om] din ele? Sau mai auzi tu cea mai mică șoaptă a lor?”

[Coran 19:98]

Chiar și Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a folosit cuvântul *Qarn* cu sensul de „generație”, „neam” și a zis: „Și cel mai bun neam este neamul meu...”

Allah l-a trimis pe Noe atunci când oamenii începuseră să slăvească idoli și zei, adâncindu-se și mai tare în rătăcire și ignoranță. Noe a fost primul mesager ce a fost trimis pe pământ.

Allah Preaputernicul a menționat povestea sa și pe cea a neamului său. A spus și cum a trimis Potopul drept pedeapsă asupra celor ce au refuzat chemarea Sa. A menționat de asemenea și cum l-a salvat pe Noe și pe cei din arca sa, în diverse sure din Coran: *Al-A'raf*, *Yunus*, *Hud*, *Al-Anbiya*, *Al-Mu'minun*, *Aș-Șu'ara*, *Al-Ankabut*, *As-Saffat*, *Al-Qamar* și *Nuh* – un întreg capitol.

În *Surat Al-A'raf* Allah grăiește:

„Noi l-am trimis pe Noe la neamul său, căruia i-a zis: “O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile cumplite”. ~ Dar căpeteniile neamului său au răspuns: „Noi te

vedem pe tine într-o rătăcire învederată!” ~ El le-a răspuns: „O, neam al meu! Eu nu sunt în rătăcire, ci eu sunt trimis de către Stăpânul lumilor. ~ Eu vă vestesc mesajele Stăpânului meu și voi să vă povățuiesc, căci eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți. ~ Oare vă mirați voi că v-a venit o îndemnare de la Domnul vostru printr-un om dintre voi, pentru ca să vă prevină, pentru ca voi să fiți cu frică, în nădejdea că voi veți avea parte de îndurare?”. ~ Dar ei l-au socotit mincinos. Însă Noi l-am mântuit pe el și pe cei care au fost cu el în corabie și i-am înecat pe cei care au socotit semnele Noastre drept minciuni pentru că ei au fost un neam de orbi.”

[Coran 7:59-64]

În Surat Yunus Allah grăiește:

Istorisește-le lor povestea lui Noe, când el a zis neamului său: „O, neam al meu! Dacă vă este prea grea șederea mea [printre voi] și pomenirea de către mine a semnelor lui Allah, atunci să știți că eu în Allah mă încred! Înțelegeți-vă, așadar, cu asociații voștri și nu ascundeți planurile voastre! Apoi luați hotărârea în privința mea, fără să-mi mai dați vreun răgaz!”

[Coran 10:71]

„Iar de vă veți lepăda voi, eu nu v-am cerut răsplată, căci răsplata mea nu este decât la Allah și mie mi s-a poruncit să fiu dintre cei supuși voinței lui Allah [musulmani]!” ~ Dar ei l-au socotit mincinos. Și l-am mântuit Noi laolaltă cu cei care au crezut cu el în corabie și i-am făcut pe ei urmași. Iar pe aceia care au ținut semnele noastre drept minciuni i-am înecat. Deci privește cum a fost urmarea celor preveniți!”

[Coran 10:72,73]

În Surat Hud se spune:

„Noi l-am trimis pe Noe la neamul său [și a zis el]: „Eu sunt pentru voi

prevenitor limpede, ~ Pentru ca voi să nu-L adorați decât pe Allah, căci eu mă tem pentru voi de chinul unei zile dureroase”. ~ Dar au zis căpeteniile din neamul lui, care nu au crezut: „Noi nu vedem în tine decât un om ca și noi și nu vedem să te fi urmat pe tine decât aceia care sunt vrednici de dispreț dintre noi și fără pic de chibzuință. Noi nu vedem să aveți nici un merit față de noi, ci vă socotim mai degrabă niște mincinoși!”

[Coran 11:25-27]

A zis el: „O, neam al meu! Ce credeți voi? Dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu și El mi-a dat îndurare de la El, dar ochilor voștri ea le scapă, oare să vă silim noi la aceasta, dacă voi o urâți? ~ O, neam al meu! Eu nu vă cer vouă vreo avere în schimb, căci răsplata mea nu se află decât la Allah. Și nici nu-i voi alunga eu pe cei care cred, căci ei Îl vor întâlni pe Domnul lor. Însă eu văd că voi sunteți un neam de ignoranți! ~ O, neam al meu! Cine mă va ajuta pe mine împotriva [pedepsei] lui Allah dacă eu i-aș alunga? Voi nu vă dați seama? ~ Și eu nu vă spun că eu am comorile lui Allah și eu nu știu neștiutul. Nici nu spun că eu sunt un înger și nici nu spun aceluia pe care ochii voștri îi disprețuiesc că Allah nu le va dărui lor bine. Allah știe mai bine ce se află în sufletele lor, iar eu aș fi, așadar, dintre cei nelegiuți!”

[Coran 11:28-31]

Au zis ei: „O, Noe! Te-ai certat cu noi și prea mult te-ai certat. Adu-ne nouă cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!” ~ Le-a răspuns el: „O să vi le aducă Allah dacă El voiește, iar voi nu-L veți putea împiedica! ~ Și sfatul meu nu vă este spre folos - de aș vrea să vă sfătuiesc - dacă Allah voiește să vă ducă în rătăcire. El este stăpânul vostru și la El veți fi întorși!” ~ Sau zic ei: „L-a născocit!” Spune: „Dacă eu l-am născocit, atunci eu răspund pentru păcatul meu, însă eu sunt slobod de cele pe care le săvârșiți!”

[Coran 11:32-35]

Și i s-a revelat lui Noe: „Nu vor crede din neamul tău decât aceia care deja au crezut, dar tu nu te întrista pentru ceea ce fac ei! ~ Și fă-ți arca sub ochii Noștri și după inspirația Noastră și nu-Mi mai pomeni despre cei care au fost nelegiuți, căci ei sunt înecați!” ~ Lucra el la corabie și de câte ori trecea pe lângă el câte o căpetenie din neamul său, îl lua în derâdere. Însă el le-a zis: „Dacă râdeți de noi, vom râde și noi de voi, asemenea cum râdeți. ~ Și veți afla voi cui îi va veni chinul care-l va umili și peste cine va veni chinul dăinuitor!”

[Coran 11:36-39]

Iar când a venit porunca Noastră și s-a învolburat cuptorul, am spus Noi: „Adu pe ea din fiecare [seminție] câte doi soți și familia ta - afară de cei împotriva cărora hotărârea a fost deja dată -, și pe cei care au crezut”. Însă nu au crezut împreună cu el decât puțini. ~ Și a zis el: „Urcați-vă pe ea! În numele lui Allah va fi mersul ei și oprirea ei! Domnul meu este lertător, Îndurător!”

[Coran 11:40,41]

„Și când a purces cu ei printre valuri ca munții, l-a strigat Noe pe fiul său, care stătea deoparte: „O, fiul meu! Urcă împreună cu noi, nu fi laolaltă cu necredincioșii!” ~ Dar a răspuns [fiul]: „Voi găsi refugiu pe un munte ce mă va apăra de apă”. I-a zis [atunci]: „Astăzi nu este apărător de porunca lui Allah, afară de acela cu care El este îndurător!” Și valurile i-au despărțit pe ei doi, iar el a fost printre cei înecați!”

[Coran 11:42,43]

Și s-a grăit: „O, pământule! Înghite apa ta!” și „O, cerule! Încetează [cu ploaia]!” Și a scăzut apa și s-a împlinit porunca, iar ea s-a așezat pe muntele Al-Judi. Și s-a grăit: „Piară neamul de nelegiuți!” ~ Și L-a chemat Noe pe Domnul său și a zis: “Doamne, fiul meu este din familia mea! Făgăduința Ta este Adevărul, iar Tu ești cel mai drept dintre cei drepti!” ~ A zis: „O, Noe! El nu este din stirpea ta. Aceasta [pe care a săvârșit-o el] este o faptă necinstită. Nu-mi

cere aceea despre care tu nu ai știință! Eu te îndemn pentru ca tu să nu fi printre cei nepricepuți!”

[Coran 11:44-46]

„Atunci a zis: „Doamne, eu caut iertare la Tine că Te întreb despre ceea ce nu s-ar cuveni să Te întreb, iar de nu mă vei ierta și nu vei fi îndurător cu mine, voi fi printre cei pierduți”. ~ S-a fost zis: „O, Noe! Coboară cu pace din partea Noastră și cu binecuvântări asupra ta și asupra comunităților ce se vor ivi dintre acei care sunt cu tine. Iar alte comunități le vom lăsa să aibă parte de bucurie trecătoare și pe ele le va ajunge apoi chin dureros [venind] de la Noi. ~ Acestea sunt câteva vești despre cele neștiute [de oameni], pe care Noi ți le revelăm și pe care nu le-ați știut nici tu, nici neamul tău, mai înainte de aceasta. Deci fii răbdător, căci sfârșitul va fi al celor temători [de Allah]!”

[Coran 11:47-49]

Allah Preaputernicul a grăit în Surat Al-Anbiya:

„Și [adu-ți aminte de] Noe, când a chemat el, mai înainte, și i-am răspuns Noi și l-am mântuit pe el împreună cu familia lui de spaima cea mare. ~ Și l-am ajutat Noi împotriva neamului care ținea semnele Noastre de minciună. Ei erau un neam rău și i-am înecat pe ei cu toții.”

[Coran 21:76,77]

În Surat Al-Mu'minun se spune:

„Noi l-am trimis pe Noe la neamul său și el a zis: „O, neam al meu! Adorați-L voi pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afară de El. Oare nu vă temeți voi?” ~ Și au zis căpeteniile neamului său, care nu au crezut: “Acest nu este decât un om asemenea vouă, care voiește să se ridice deasupra voastră. Dacă Allah ar fi voit, ar fi făcut să coboare îngerii. Noi n-am auzit aceasta de la străbunii noștri din vechime! ~ [Au zis unii dintre ei]: „Acesta nu este decât un

bărbat posedat. Deci așteptați voi până la un timp!"

[Coran 23:23-25]

Și a zis el: „Doamne! Ajută-mă pe mine, fiindcă ei mă învinuiesc de minciună!” ~ Și i-am revelat Noi: „Fă-ți arca sub ochii Noștri și după revelația Noastră! Iar când va veni porunca Noastră și va clocoti cuptorul, atunci du pe ea din fiecare [specie] câte o pereche și familia ta, afară de aceia asupra cărora s-a rostit cuvântul! Și nu vorbi cu Mine pentru aceia care s-au purtat cu nelegiuire, căci ei sunt înecați!”

[Coran 23:26,27]

„Și după ce te vei așeza tu și cei care sunt cu tine pe corabie, atunci spune: „Mărire lui Allah care ne-a izbăvit pe noi de neamul de nelegiuitori!” ~ Și mai spune: „Doamne, alege pentru mine un loc de coborâre binecuvântată, căci Tu ești cel mai bun dintre coborâtori!” ~ Întru aceasta sunt semne, iar Noi suntem ispitori.”

[Coran 23:28-30]

Allah grăiește în Surat Aș-Șu'ara:

Neamul lui Noe i-a socotit pe trimiși mincinoși, ~ Atunci când fratele lor Noe le-a zis: „Oare nu aveți voi frică?” ~ Eu sunt pentru voi un trimis vrednic de încredere, ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și nu vă cer pentru aceasta nici o răsplată, căci răsplata mea Îi revine Domnului lumilor. ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare!”

[Coran 26:105-110]

Dar ei au zis: „Oare să-ți dăm ție crezare, când pe tine te urmează cei mai josnici [oamenii]?” ~ A zis el: „Eu nu am cunoștință de ceea ce fac ei, Socoteala lor nu este decât la Domnul meu, dacă măcar ați pricepe. ~ Și eu nu îi

*alung pe credincioși: ~ Eu nu sunt decât un prevenitor limpede”. ~ Au zis ei:
„Dacă nu încetezi, Noe, vei fi dintre cei loviți cu pietre!”*

[Coran 26:111-116]

*A zis el: „Doamne, neamul meu mă socotește mincinos, ~ Deci hotărăște
între mine și între ei și mântuiește-mă pe mine împreună cu cei credincioși!” ~
Atunci l-am mântuit Noi pe el împreună cu cei care erau cu el în arca încărcată ~
Și apoi i-am înecat pe cei rămași. ~ Întru aceasta este un semn, dar cei mai mulți
dintre ei nu au fost credincioși. ~ Iar Domnul tău este Atotputernic [și] Îndurător.*

[Coran 26:117-122]

În Surat Al-Ankbut se spune:

*„Și Noi l-am trimis pe Noe la neamul său și a rămas printre ei o mie de
ani fără cincizeci de ani. Și i-a apucat pe ei potopul, pentru că au fost nelegiuți. ~
Și i-am mântuit Noi pe el și pe locuitorii corăbiei și am făcut Noi [această
întâmplare] un semn pentru lumi.”*

[Coran 29:14,15]

În Surat As-Saffat se spune:

*„Și l-am mântuit pe el împreună cu familia lui de nenorocirea cea mare, ~
Și i-am făcut pe urmașii săi singurii care au rămas. ~ Și am lăsat Noi pentru
neamurile care au venit după ele [această binecuvântare]: ~ „Pace asupra lui
Noe în toate veacurile!” ~ Astfel îi răsplătim Noi pe binefăcători. ~ El a fost unul
dintre robii Noștri dreptcredincioși. ~ Apoi i-am înecat Noi pe ceilalți.”*

[Coran 37:76-82]

În Surat Al-Qamar se spune:

„Înainte de ei, au ținut de minciună neamul lui Noe și ei l-au socotit mincinos pe robul Nostru și au zis: „[El este] un nebun!” Și el a fost ocărat [de necredincioși]. ~ Și L-a chemat pe Stăpânul său, [zicând]: „Eu sunt învins! Fă să fie biruitoare [cauza Ta]!” ~ Și am deschis Noi porțile cerului pentru o apă ce a curs potop ~ Și am făcut să țâșnească izvoare din pământ și astfel s-a întâlnit apa, după o poruncă ce a fost hotărâtă.”

[Coran 54:9-12]

„Și Noi l-am dus [pe Noe pe corabia] cea durată din scânduri și cuie, ~ Care plutea sub ochii Noștri, [drept] răsplată pentru cel ce a fost tăgăduit. ~ Și am lăsat-o Noi ca un semn [de prevenire]. Dar oare se află cine să ia aminte? ~ Și cum a fost chinul Meu și prevenirile Mele? ~ Noi am făcut Coranul ușor, pentru îndemnare, dar oare se află cine să ia aminte?”

[Coran 54:13-17]

Și, în cele din urmă, Allah a revelat un întreg capitol (sură) despre Noe și despre neamul său, după cum urmează:

„În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător”

Noi l-am trimis pe Noe la neamul său, [zicându-i]: „Îndeamnă neamul tău, înainte de a se abate asupra lui o osândă dureroasă!” ~ A zis el: „O, neam al meu! Eu sunt pentru voi un prevenitor limpede, ~ Adorați-L pe Allah, fiți cu frică de El și dați-mi ascultare! ~ El vă va ierta o parte din păcatele voastre și vă va da vouă răgaz până la un termen hotărât. Însă când va veni termenul hotărât de Allah, el nu va mai putea fi amânat, dacă voiți să știți!”

[Coran 71:1-4]

El a zis: „Doamne, eu am chemat neamul meu, noaptea și ziua, ~ Însă chemarea mea nu a făcut decât să le sporească fuga. ~ Și de câte ori i-am

chemat ca să le ierți lor, ei și-au vârât degetele în urechi, s-au înfășurat în veșmintele lor și au stăruit și s-au arătat cu mare trufie; ~ Apoi i-am chemat cu glas tare; ~ Apoi le-am vorbit lor deschis și le-am vorbit lor în taină ~ Și le-am zis lor: „Rugați-vă de iertare Domnului vostru, căci El este Iertător, ~ Pentru ca El să trimită asupra voastră cerul cu ploaie din belșug ~ Și pentru ca să vă dăruiască vouă averi și copii și să vă dea vouă grădini și să vă dea vouă pâraie!”

[Coran 71:5-12]

„Ce este cu voi că nu vă rugați lui Allah, așa cum se cuvine, ~ După ce El v-a creat pe voi în [mai multe] faze? ~ Oare nu ați văzut voi cum a creat Allah șapte ceruri, unul peste altul ~ Și a făcut Luna să le fie lor lumină și a făcut Soarele ca o candelă? ~ Allah v-a făcut pe voi să răsăriți asemenea ierburilor, din pământ, ~ Apoi vă va aduce pe voi înapoi la el și vă va face să ieșiți cu adevărat. ~ Și Allah v-a făcut vouă pământul ca un covor, ~ Pentru ca voi să umblați pe el, pe cărări largi!”

[Coran 71:13-20]

Noe a zis: „Doamne, ei s-au arătat cu nesupunere față de mine și îl urmează pe acela ale cărui averi și ai cărui copii nu fac decât să-i sporească pierderea! ~ Și ei au născocit un vicleșug prea mare ~ Și au zis: „Nu-i părăsiți niciodată pe zeii voștri! Nu-i părăsiți niciodată pe Wadd și pe Suwa' și pe Yaguth și pe Ya'uq și pe Nasr!” ~ Ei i-au adus pe mulți în rătăcire. [Doamne,] nu le spori nelegiuirilor decât rătăcirea!”

[Coran 71:21-24]

„Din pricina păcatelor lor ei au fost înecați și vor fi duși să intre în Foc și nu au aflat pentru ei ajutoare afară de Allah!” ~ Și Noe a zis: „Doamne, nu lăsa pe pământ nici un sălășluitor într-o casă, dintre necredincioși, ~ Căci, dacă-i vei lăsa [în viață], ei îi vor duce în rătăcire pe robii Tăi și nu vor zămisi decât păcătoși necredincioși! ~ Doamne! Iartă-mă pe mine și pe părinții mei și pe cel care intră în casa mea cu credință, ca și pe dreptcredincioși și pe

dreptcredincioase, și nu le spori nelegiuțiilor decât pierderea!”

[Coran 71:25-28]

Am menționat și mai înainte Hadisul relatat de Ibn Abbas, și anume: „Au existat zece *Qarn* între Adam și Noe și ei toți au trăit urmând calea islamului.” (Al-Bukhari) Am spus de asemenea că prin *Qarn* se înțelege fie un secol, fie o generație, fie un neam de oameni.

După neamurile drept-credincioase, oamenii au început treptat să slăvească idoli. Imamul Bukhari a relatat de la Ibn Abbas. Acesta din urmă a explicat acest verset: *Și au zis: „Nu-i părăsiți niciodată pe zeii voștri! Nu-i părăsiți niciodată pe Wadd și pe Suwa' și pe Yaguth și pe Ya'uq și pe Nasr!”* [71:23] El a zis: „Acestea erau numele unor oameni cucernici ce se aflau printre ei. După moartea acestora, Satana i-a amăgit pe oameni să înalțe statui pe locurile unde aceștia obișnuiau să stea și să le numească după numele lor. Și așa au făcut, însă ei nu au fost slăviți decât în momentul în care neamul acesta s-a stins din viață și noul neam s-a abătut de la dreapta Cunoaștere.” Ibn Abbas a spus: „Mai târziu, acei idoli au fost slăviți de către arabi.”

Ibn Jarir a relatat că Muhammed bin Qais a spus: „Au existat oameni cucernici în perioada dintre Adam și Noe și aceștia au avut urmași ce i-au luat drept modele. După ce au murit, urmașii lor au spus: «Dacă am putea să le facem lor statui, va fi mai plăcut și pentru noi în slăvirea noastră [n.t. pentru Allah] și ne vor aminti și de ei.» Astfel că au înălțat statui înfățișându-i pe aceștia. Însă când neamul acesta a murit și un altul s-a ridicat, Iblis a pătruns în gândurile lor spunându-le: «Strămoșii voștri i-au venerat și datorită slăvirii acestora obțineau ploaie, așadar de ce nu faceți și voi același lucru?» Și astfel au început ei să-i slăvească.”

Abul-Mutahhir a relatat: „Oamenii l-au menționat pe Yazid bin Al-Muhallab și aceștia erau alături de Abu Ja'far (Al-Baqir) în timpul rugăciunii. Când a terminat rugăciunea, le-a zis: «L-ați menționat pe Yazid bin Al-Muhallab; el a fost ucis într-un ținut unde pentru prima oară au fost slăviți idoli. Apoi l-a menționat pe Wadd și a zis: „Acesta a fost un om cucernic, iubit de neamul său. Însă când a murit, neamul său a înconjurat mormântul lui în Babilon și a fost copleșit de durere. Când Iblis a văzut durerea pricinuită de moartea lui, s-a arătat lor sub înfățișare umană și le-a zis: „Am văzut mâhnirea voastră la moartea acestui om,

astfel că aş putea eu înălța o statuie asemenea lui chiar în acest loc, pentru a vă putea reaminti de el!” Aceștia au răspuns: „Da!” Astfel că a făcut o statuie având înfățișarea acestuia. Au înălțat-o în locul lor de întrunire și astfel și-au amintit de el. Când Iblis a observat promptitudinea cu care își aminteau de el, le-a sugerat: «Să construiesc eu o statuie care să aibă înfățișarea lui în casa fiecăruia dintre voi, astfel încât fiecare dintre voi să-și amintească de el în casa sa?» Și ei au fost de acord. Generațiile următoare au văzut ce făcuseră părinții lor pentru a-și aduce aminte de el. Totuși copiii lor nu aveau nici cea mai mică idee despre cum îl pomeniseră părinții lor, astfel că treptat-treptat l-au luat drept zeul lor. Primul care va fi slăvit în locul lui Allah a fost Wadd, idolul pe care îl numiseră astfel.»

În concluzie, fiecare idol a fost slăvit de un grup diferit de oameni. Și după mai multe veacuri, oamenii au început să-și facă idoli pentru ei înșiși, astfel încât autoritatea lor să fie pe deplin recunoscută; și aceștia au fost slăviți în locul lui Allah.

S-a relatat că atunci când Umm Salama și Umm Habiba i-au menționat biserica numită „Maria” pe care o văzuseră în Etiopia și i-au descris frumusețea și imaginile pe care le văzuseră în interiorul acesteia, Mesagerul lui Allah - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Acele imagini erau ale unor dreptcredincioși la a căror moarte oamenii au înălțat pe mormintele lor locuri de venerare. Apoi au zăgrăvit acele imagini în interior. Aceștia sunt cele mai josnice creaturi ale lui Allah.”

Misiunea lui Noe

Vom vorbi aici de perioada în care decăderea a pus stăpânire pe acel ținut și oamenii au început să venereze idoli în loc să-L slăvească pe Allah. Atunci Allah l-a trimis pe Noe drept Mesager al Său și el i-a chemat să nu slăvească pe nimeni afară de Allah, Cel fără de egal. Le-a interzis de asemenea să mai venereze idoli.

El a fost primul mesager trimis pe pământ, așa cum a spus și Profetul. Abu Huraira a relatat: „... Apoi oamenii vor veni la Adam și vor spune: «O, Adam! Tu ești părintele omenirii! Allah te-a creat cu Mâna Sa, a suflat asupra ta din duhul Său, le-a poruncit îngerilor să se prosterneze înaintea ta și apoi ți-a făcut lăcaș în Paradis. Nu vei mijloci tu pentru noi la Domnul tău? Nu vezi tu situația noastră?» Adam va răspunde: «Domnul meu s-a mâniat tare. Mi-a interzis mie pomul, dar

eu nu m-am supus Lui. Sunt îngrijorat numai de soarta mea, sunt îngrijorat numai de soarta mea! Duceți-vă la altcineva. Duceți-vă la Noe.» Oamenii se vor duce apoi la Noe și vor spune: «O, Noe! Tu ai fost primul mesager al oamenilor și Allah te-a numit un supus recunoscător. Nu vezi tu starea noastră, nu vezi tu în ce situație ne aflăm? Nu vei mijloci tu pentru noi la Domnul tău?» Noe va răspunde: «Domnul meu s-a mâniat tare; El nu a fost niciodată mai înainte atât de mânios și nici nu va mai fi atât de mânios. Eu sunt îngrijorat numai de soarta mea, sunt îngrijorat numai de soarta mea!»

Allah l-a trimis pe Noe ca mesager și el a chemat oamenii să-L slăvească pe Allah fără a-l face Lui asociați. Le-a cerut să nu venereze idoli, statui sau alte imagini diavolești. Ei trebuie să creadă în Unicitatea lui Allah, în afară de Care nu există altă divinitate și în afară de care nu există alt Stăpân. După Noe, Allah l-a trimis pe fiecare mesager cu aceeași misiune și toți acei mesageri se trăgeau din urmașii lui Noe, așa cum se spune și în Coran: „Și i-am făcut pe urmașii săi singurii care au rămas.” [37:77] și de asemenea și într-un alt verset referitor la el și la Avraam: „... și le-am dăruit urmașilor lor profeția și Scriptura...” [57:26]

Din acestea se deduce că fiecare profet de după Noe s-a tras din urmașii acestuia, și așa s-a întâmplat și cu Avraam.

În Coran se spune:

„Noi am trimis la fiecare comunitate un trimis [ca să le zică]: „Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghut!”

[Coran 16:36]

Se spune de asemenea în Coran:

„Întreabă-i pe trimișii Noștri, pe care i-am trimis înainte de tine, dacă am făcut Noi alte divinități, afară de Cel Milostiv, ca să fie adorate!”

[Coran 43:45]

Allah a grăit în Coran:

Și Noi nu am trimis înaintea ta nici un profet fără să nu-i revelăm lui: „Nu există altă divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!”

[Coran 21:25]

Din acest motiv a zis Noe către neamul său, așa cum se menționează în Coran: „... Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile cumplite.” [7:59] și a zis „Pentru ca voi să nu-L adorați decât pe Allah, căci eu mă tem pentru voi de chinul unei zile dureroase”. [11:26]

În Coran se menționează că Adam a spus:

„O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Și oare nu vă temeți voi?”

[Coran 7:65]

Și de asemenea a mai spus:

„O, neam al meu! Eu sunt pentru voi un prevenitor împedat, ~ Adorați-L pe Allah, fiți cu frică de El și dați-mi ascultare!”

[Coran 71:2,3]

În aceste versete, Coranul ne dezvăluie că Noe i-a chemat prin diverse mijloace să urmeze calea lui Allah, zi și noapte, atât în locuri publice, cât și pe fiecare în parte. Însă nici unul dintre aceste mijloace nu a dat rezultat. Ei au continuat să se afunde în rătăcire și au venerat idolii. I-au tratat pe Noe și pe urmașii lui ca pe niște dușmani, afișând un dispreț total. I-au amenințat cu lovituri de pietre și cu alungarea din ținutul lor:

Dar căpeteniile neamului său au răspuns: „Noi te vedem pe tine într-o rătăcire învederată!”

[Coran 7:60]

Noe le-a răspuns: „O, neam al meu! Eu nu sunt în rătăcire, ci eu sunt trimis de către Stăpânul lumilor. ~ Eu vă vestesc mesajele Stăpânului meu și voi să vă povățuiesc, căci eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți.” [Coran 7:61,62]

Noe le-a explicat: „Nu mă aflu în rătăcire așa cum susțineți voi, ci eu mă aflu pe Calea cea Dreaptă, ca Mesager al Stăpânului universului, Cel care face lucrurile să existe numai prin a spune: „Fii!” Noe a transmis cu claritate Mesajul Său, a fost sincer în îndemnuri și a avut știința necesară de la Allah.” Însă ei au răspuns: „Noi nu vedem în tine decât un om ca și noi și nu vedem să te fi urmat pe tine decât aceia care sunt vrednici de dispreț dintre noi și fără pic de chibzuință. Noi nu vedem să aveți nici un merit față de noi, ci vă socotim mai degrabă niște mincinoși!” [Coran 11:27]

Neamul său nu înțelegea cum ar putea un om să devină mesager al lui Allah. I-au catalogat pe el dimpreună cu adepții lui ca fiind cei mai vrednici de dispreț dintre ei.

Și de aceea Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a zis lui Abu Bakr: „Nu am chemat pe nimeni la islam fără ca el să se opintească, în afară de Abu Bakr, el nu a șovăit niciodată.”

Din acest motiv, oamenii i-au acordat *Be'i'a* (sprijinul) lor în ziua de *Saqifa* fără a avea nici cea mai mică ezitare. Întâietatea sa a fost evidentă pentru oricine.

În Coran se spune:

A zis el: “O, neam al meu! Ce credeți voi? Dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu și El mi-a dat îndurare de la El, dar ochilor voștri ea le scapă, oare să vă silim noi la aceasta, dacă voi o urâți?”

[Coran 11:28]

Noe li s-a adresat lor cu toată bună-cuviința și i-a chemat către Adevăr cu blândețe, așa cum a grăit Allah către Moise și Aaron:

„Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!”

[Coran 20:44]

Într-un alt verset, Allah a grăit:

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos!”

[Coran 16:125]

„O, neam al meu! Ce credeți voi? Dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu și El mi-a dat îndurare de la El” [11:28] ceea ce se referă la Profeție și la trimiterea lui ca Mesager, însă „ochilor voștri ea le scapă”, ceea ce înseamnă că voi (oamenii) nu sunteți capabili să pricepeți, astfel că nu ați fost călăuziți către acesta. Și „oare să vă silim noi la aceasta, dacă voi o urâți”, ceea ce înseamnă că nu vă vom forța să acceptați Mesajul și nici nu-l vom impune asupra voastră cu forța de vreme ce nu-l căutați și nu-l doriți. „O, neam al meu! Eu nu vă cer vouă vre o avere în schimb, căci răsplata mea nu se află decât la Allah” [11:29], ceea ce înseamnă că eu nu cer nici o recompensă în schimbul misiunii mele de a transmite Mesajul, care vă va aduce vouă beneficii în ambele lumi. Răsplata mea se află numai la Allah și răsplata Lui este cea mai minunată și este veșnică. Așadar nu trebuie să vă temeți că aș dori beneficii, câștiguri materiale sau vreun statut social.

„Și nici nu-i voi alunga eu pe cei care cred, căci ei îl vor întâlni pe Domnul lor. Însă eu văd că voi sunteți un neam de ignoranți!”

[Coran 11:29]

Acest verset ne dezvăluie că neamul lui i-a cerut să îi alunge pe cei ce cred, pe cei care îi numeau ticăloși. S-au jurat că dacă va face acest lucru, i se vor alătura. El a refuzat însă și a zis: „ei îl vor întâlni pe Domnul lor”, ceea ce înseamnă: „Mi-e teamă să fac acest lucru, căci dacă îi alung din acest ținut vor avea mărturie împotriva mea atunci când îl vor întâlni pe Domnul lor.”

Așa s-a întâmplat și în cazul Profetului, când necredincioșii Quraiș i-au cerut să nu îi primească pe acei „ticăloși” musulmani ce credeau în el, printre care se aflau și: Ammar, Suhaib, Bilal și alții. Allah însă i-a interzis să facă acest lucru.

„Și eu nu vă spun că eu am comorile lui Allah și eu nu știu neștiutul. Nici nu spun că eu sunt un înger...” [11:31] Acest verset înseamnă că eu (Noe) sunt numai robul și mesagerul Său. Nu cunosc neștiutul, ci numai ceea ce Allah m-a învățat și eu nu am nici o putere asupra vreunui lucru în afară de ceea ce mi-a dăruit Allah, nici nu pot să-mi aduc beneficii, nici nu pot să-mi cauzez suferințe, în afară de cazul în care Allah dorește să fac acest lucru.

„... și nici nu spun acelor pe care ochii voștri îi disprețuiesc că Allah nu le va dărui lor bine. Allah știe mai bine ce se află în sufletele lor, iar eu aș fi, așadar, dintre cei nelegiuți!” [11:31], ceea ce înseamnă că eu nu pot să depun mărturie că ei nu vor avea parte de răsplată în Ziua Judecării. Allah le știe cel mai bine faptele și El îi va recompensa prin bunătate dacă au împlinit fapte bune și prin mânie dacă au făcut rău. Iar într-un alt verset se spune:

„Dar ei au zis: „Oare să-ți dăm ție crezare, când pe tine te urmează cei mai josnici [oameni]?” ~ A zis el: „Eu nu am cunoștință de ceea ce fac ei, ~ Socoteala lor nu este decât la Domnul meu, dacă măcar ați pricepe. ~ Și eu nu îi alung pe credincioși: ~ Eu nu sunt decât un prevenitor limpede.”

[Coran 26:111-115]

Au trecut anii, însă certurile dintre Noe și neamul său au continuat și ei au respins chemarea sa, după cum Allah grăiește în Coran: „și a rămas printre ei o mie de ani fără cincizeci de ani. Și i-a apucat pe ei potopul, pentru că au fost nelegiuți.” [29:14] După o perioadă atât de lungă, numai câțiva au crezut în el.

La sfârșitul unei generații, aceasta o avertiza pe următoarea să nu ia seama la Noe și să nu se încreadă în el, ci să lupte împotriva lui. Încă din copilărie, părintele își învăța copilul să nu creadă în Noe. Devenise o caracteristică a lor să refuze să creadă în Allah și să nu urmeze calea Adevărului. Noe a zis: „... și nu vor zămisli decât păcătoși necredincioși!” [71:27]

„Au zis ei: „O, Noe! Te-ai certat cu noi și prea mult te-ai certat. Adu-ne nouă cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!” ~ Le-a răspuns el: „O să vi le aducă Allah dacă El voiește, iar voi nu-L veți putea

împiedica!”

[Coran 11:32,33]

Din acest verset reiese că numai Allah poate să aducă pedeapsa și nimic nu-L poate împiedica să facă acest lucru. El este Cel ce creează lucrurile, spune numai: „*Fii!*” și acesta devine existență.

Și sfatul meu nu vă este spre folos - de aș vrea să vă sfătuiesc - dacă Allah voiește să vă ducă în rătăcire.El este stăpânul vostru și la El veți fi întorși!

[Coran 11:34]

De aici reiese limpede că dacă Allah dorește să vă pună la încercare, atunci nimic nu vă va putea călăuzi. El este Cel ce călăuzește și El este Cel ce rătăcește.

Arca lui Noe și Potopul

Și i s-a revelat lui Noe: „Nu vor crede din neamul tău decât aceia care deja au crezut, dar tu nu te întrista pentru ceea ce fac ei!”

[Coran 11:36]

Acest verset reprezintă o mângâiere pentru Noe, ca de altfel și o consolare. Misiunea ta este încheiată și tu ți-ai dus la îndeplinire sarcina ce ți-a fost înmânată. Acum nu trebuie să te mâhnești din cauza lor, căci Allah va trimite în curând sprijinul Său pentru tine și pedeapsa Sa pentru ei.

„Și fă-ți arca sub ochii Noștri și după inspirația Noastră și nu-Mi mai pomeni despre cei care au fost nelegiuți, căci ei sunt înecați!”

[Coran 11:37]

Acest lucru s-a întâmplat atunci când Noe a renunțat la speranță și nu a văzut nici gram de bunătate în neamul său, care l-a nedreptățit prin fiecare mijloc pe care l-a găsit și a respins categoric Adevărul. Atunci s-a rugat la Allah să trimită asupra lor pedeapsa Sa.

Allah a grăit:

*„Noe ne-a chemat pe Noi și Noi am fost cei mai buni care i-am răspuns!
~ Și l-am mântuit pe el împreună cu familia lui de nenorocirea cea mare,”*

[Coran 37:75,76]

Și a mai spus:

*„Și [adu-ți aminte de] Noe, când a chemat el, mai înainte, și i-am răspuns
Noi și l-am mântuit pe el împreună cu familia lui de spaima cea mare.”*

[Coran 21:76]

Și de asemenea a spus:

*A zis el: „Doamne, neamul meu mă socotește mincinos, ~ Deci hotărăște
între mine și între ei și mântuiește-mă pe mine împreună cu cei credincioși!”*

[Coran 26:117,118]

Și a spus:

*Și l-a chemat pe Stăpânul său, [zicând]: „Eu sunt învins! Fă să fie
biruitoare [cauza Ta]!”*

[Coran 54:10]

Și a zis:

„Doamne! Ajută-mă pe mine, fiindcă ei mă învinuiesc de minciună!”

[Coran 23:26]

Allah a grăit:

„Din pricina păcatelor lor ei au fost înecați și vor fi duși să intre în Foc și nu au aflat pentru ei ajutoare afară de Allah!” ~ Și Noe a zis: „Doamne, nu lăsa pe pământ nici un sălășluitoar într-o casă, dintre necredincioși, ~ Căci, dacă-i vei lăsa [în viață], ei îi vor duce în rătăcire pe robii Tăi și nu vor zămisli decât păcătoși necredincioși!”

[Coran 71:25-27]

Și păcatele lor s-au acumulat din necredință și imoralitate, la care s-a mai adăugat și rugăciunea profetului lor împotriva lor. Când s-a ajuns în această situație, Allah i-a poruncit lui Noe să înceapă să construiască arca. Aceasta a fost o corabie măreață ce nu a avut precedent.

„Lucra el la corabie și de câte ori trecea pe lângă el câte o căpetenie din neamul său, îl luau în derâdere...”

[Coran 11:38]

Aceștia nu credeau că va veni vreodată un potop atât de mare încât să moară cu toții înecați: „Însă el le-a zis: “Dacă râdeți de noi, vom râde și noi de voi, asemenea cum râdeți.” [Coran 11:38]

Acest verset înseamnă: „Râdeți de noi pentru că facem această corabie și așteptăm să vină un potop, însă noi râdem de voi fiindcă nu ați fost călăuziți și ați persistat în ignoranță și rătăcire, ceea ce va duce la înecul vostru.”

„Și veți afla voi cui îi va veni chinul care-l va umili și peste cine va veni chinul dăinuitor!”

[Coran 11:39]

Necredința și încăpățânarea au devenit trăsăturile lor de bază și așa va fi până în Ziua de Apoi, căci ei vor refuza a crede că Noe a fost trimis ca mesager al lui Allah.

Abu Sa'id spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Noe și neamul său vor veni în Ziua Judecății. Allah va spune: «Ai transmis Mesajul Meu?» Noe va răspunde: «Da, Doamne!» Atunci Allah va întreba neamul său: «V-a transmis el vouă Mesajul?» Și ei vor răspunde: «Nu, nici un profet nu a venit la noi!» Apoi El va zice către Noe: «Cine poate depune mărturie pentru tine?» El va răspunde: «Muhammed și comunitatea (*umma*) sa.» Și noi vom depune mărturie că Noe a transmis Mesajul. Și Allah va spune: „*Astfel Noi am făcut din voi o comunitate cumpătată, pentru ca să fiți martori în legătură cu oamenii și pentru ca Profetul să fie martor în legătură cu voi.*” [Coran 2:143]

Această comunitate va depune mărturie, pe baza mărturiei Profetului, că Allah l-a trimis pe Noe cu Adevărul, i-a dezvăluit lui Adevărul și a transmis în totalitate Adevărul neamului său. Le-a dezvăluit fiecare lucru ce era în folosul lor și le-a interzis fiecare lucru ce era în defavoarea lor.

Așa a făcut fiecare profet pentru neamul său. Noe i-a prevenit chiar și de Dajjal (Anticristul), cu toate că nu era așteptat să vină în timpul vieții sale.

Abdullah bin Omar a relatat: „Odată Profetul stătea printre oameni, slăvindu-l pe Allah Preaputernicul, și apoi l-a menționat pe Dajjal, spunând: «Vă avertizez despre el, și nici un profet nu a venit fără a-și avertiza neamul de venirea acestuia. Chiar și Noe și-a avertizat neamul. Însă eu vă voi spune de o trăsătură pe care nici un alt profet nu a dezvăluit-o neamului său. Știu că el vede cu un singur ochi și Allah este Atoatevăzător.»” (Al-Bukhari)

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Să vă spun eu vouă un lucru despre Dajjal pe care nici un alt profet nu l-a dezvăluit neamului său mai înainte? El vede cu un singur ochi și va aduce cu el imagini asemănătoare Paradisului și Iadului. Însă ceea ce va pretinde a fi Paradis, va fi Iad. Vă avertizez așa cum Noe și-a avertizat neamul său mai înainte!”

Thauri a spus: „Allah i-a poruncit să construiască o corabie lungă de 70 de metri (*Dhira'a*), să o ungă cu smoală în interior și în exterior, partea sa de jos (prora) să fie arcuită, astfel încât să se deplaseze cu ușurință pe apă.”

Qatada a spus: „Lungimea sa era de 275 de metri (*Dhira'a*), iar lățimea de 46 de metri. Aceleași dimensiuni sunt notate și în Tora și așa am citit și eu.”

Hasan Basri a spus: „Lungimea sa era de 550 de metri, iar lățimea sa era de 275 de metri.” Ibn Abbas a spus însă: „Lungimea sa era de 900 de metri și avea o lățime de 550 de metri.” Se spune de asemenea că lungimea acesteia era de 1830 de metri, cu o lățime de 90 de metri.

Cu toate acestea, în unanimitate s-a relatat că înălțimea sa era de 27 de metri și era o corabie cu trei punți, fiecare punte având o înălțime de 9 metri. Puntea de jos era destinată animalelor și cirezilor, cea din mijloc era pentru oameni, iar cea de deasupra era pentru păsări.

Allah a spus:

„Și a zis el: „Doamne! Ajută-mă pe mine, fiindcă ei mă învinuiesc de minciună!” ~ Și i-am revelat Noi: „Fă-ți arca sub ochii Noștri și după revelația Noastră!”

[Coran 23:26,27]

Acest verset înseamnă: „Construiește arca după porunca Noastră și Noi te vom veghea în timp ce o construiești, te vom călăuzi astfel încât să o înalți pentru a putea face față acestui puternic Potop.”

„Iar când va veni porunca Noastră și va clocoti cuptorul, atunci du pe ea din fiecare [specie] câte o pereche și familia ta, afară de aceia asupra cărora s-a rostit cuvântul! Și nu vorbi cu Mine pentru aceia care s-au purtat cu neleguire, căci ei sunt înecați!”

[Coran 23:27]

Allah Preaputernicul i-a poruncit lui Noe ca atunci când va veni Porunca Sa și pedeapsa Sa se va împlini să ducă pe arcă câte o pereche din fiecare specie de animale, câte un mascul și câte o femelă. Trebuia de asemenea să urce în arcă familia sa, în afară de cei ce au respins chemarea lui, căci Allah a hotărât nimicirea acestora. I-a poruncit de asemenea ca atunci când Pedeapsa

va veni să nu-i vorbească despre aceștia.

Marea majoritate a învățaților este de părere că *tannur*, tradus prin „cuptor”, se referă la fața pământului. (La propriu înseamnă cuptor de pâine, dar la figurat se referă la fața pământului.) Acest lucru înseamnă că pământul va începe să scoată la iveală apă clocotită de pretutindeni, chiar și cuptoarele de pâine care de obicei sunt construite în pământ vor clocoti cu apă. Într-o altă versiune, Ibn Abbas a spus că *tannur* este un izvor din India, în timp ce Aș-Șa’bi a spus că acesta se află în Kufa, iar Qatada a menționat că se află în Peninsula Arabică.

Și Allah a grăit:

„Iar când a venit porunca Noastră și s-a involburat cuptorul, am spus Noi: „Adu pe ea din fiecare [seminție] câte doi soți și familia ta - afară de cei împotriva cărora hotărârea a fost deja dată -, și pe cei care au crezut”. Însă nu au crezut împreună cu el decât puțini.”

[Coran 11:40]

În Biblie, „Facerea [7:02]”, se spune: „Să iei cu tine din toate animalele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască.” Totuși acest lucru contrazice conceptul coranic unde este folosit cuvântul „*lthnain*” care denotă două.

„... și familia ta – afară de cei împotriva cărora hotărârea a fost luată deja”, ceea ce înseamnă: „Să-i iei numai pe acei din familia ta care au crezut și lasă-i pe cei ce nu au crezut. Fiul său, Iam, a fost unul dintre cei ce nu au crezut, așa cum vom explica mai târziu.”

„... și pe cei care au crezut”, ceea ce înseamnă: „Să-i iei pe acei oameni care au crezut împreună cu tine.” *„Însă nu au crezut împreună cu el decât puțini.”* – așa s-a întâmplat, deși Noe i-a chemat să urmeze calea lui Allah o lungă perioadă de timp, chemându-i zi și noapte, în locuri publice sau pe fiecare în parte, uneori prin amenințări, iar alteori prin promisiuni Divine.

Învățații musulmani nu au căzut la un consens în ceea ce privește numărul de oameni ce s-a imbarcat pe arca lui Noe.

Ibn Abbas a relatat că au fost 80 de oameni împreună cu soațele lor. Ka'b Al-Ahbar a spus că erau 72 de oameni.

Se spune că din familia lui Noe nu erau decât Noe, cei trei fii ai săi, cele patru nurori ale sale dimpreună cu soția lui Iam, cel care nu a crezut împreună cu Noe și nu s-a urcat pe corabie. Dacă luăm în considerare această opinie, se va contrazice ceea ce se spune în Coran, și anume că numai cei ce au crezut s-au imbarcat pe corabie. Într-o altă versiune se spune că erau șapte din familia sa.

Soția lui Noe, cea care a dat naștere la toți copiii lui, a murit înainte de venirea Potopului. Într-o altă relatare, se spune că ea s-a înecat împreună cu necredincioșii. În Biblie se spune că se afla în arcă, astfel că este posibil să fi devenit necredincioasă după aceea.

„Și după ce te vei așeza tu și cei care sunt cu tine pe corabie, atunci spune: „Mărire lui Allah care ne-a izbăvit pe noi de neamul de nelegiuiți!” ~ Și mai spune: „Doamne, alege pentru mine un loc de coborâre binecuvântată, căci Tu ești cel mai bun dintre coborâtori!”

[Coran 23:28,29]

Allah Preaputernicul îi poruncește lui Noe să se roage la El așa cum El l-a îndemnat să construiască arca pentru a se salva. Allah l-a salvat pe Noe și pe cei ce au crezut și i-a înecat pe cei ce s-au abătut de la calea cea dreaptă.

Și El este Acela care le-a creat pe toate soiurile și v-a făcut vouă corăbiile și dobitoacele pe care le călăriți, ~ Ca să vă așezați pe spinările lor și să pomeniți îndurarea Domnului vostru, când ședeți pe ele, zicând: „Slavă Celui care ni le-a supus nouă pe acestea pe care noi nu am fi putut să le stăpânim! ~ Și noi la Domnul nostru ne vom întoarce!”

[Coran 43:12-14]

Allah ne-a poruncit să facem rugăciuni sau rugi înainte de a începe un lucru pentru a câștiga binecuvântarea și milostenia Sa și de a ajunge la un

rezultat bun. Allah de asemenea i-a poruncit Profetului Său atunci când a efectuat migrarea să spună următoarea rugăciune:

Și spune: "Doamne, fă-mă să intru printr-o intrare a Adevărului și scoate-mă pe mine printr-o ieșire a Adevărului și dă-mi de la Tine putere ajutătoare!"

[Coran 17:80]

Noe s-a supus Poruncii lui Allah și a spus: „Și a zis el: *"Urcați-vă pe ea! În numele lui Allah va fi mersul ei și oprirea ei! Domnul meu este Iertător, Îndurător!"* [Coran 11:41]

Aceasta înseamnă că arca va porni în Numele lui Allah și își va încheia traseul de asemenea slăvind Numele lui Allah.

„Și când a purces cu ei printre valuri ca munții, ...” [11:42] *„valuri precum munții”*, adică a fost un potop atât de mare, încât pământul nu a mai fost niciodată martor la o asemenea catastrofă. Porțile cerești s-au deschis și pretutindeni din pământ au țâșnit izvoare.

În *Surat Al-Qamar* se spune:

„Și L-a chemat pe Stăpânul său, [zicând]: "Eu sunt învins! Fă să fie biruitoare [cauza Ta]!" ~ Și am deschis Noi porțile cerului pentru o apă ce a curs potop ~ Și am făcut să țâșnească izvoare din pământ și astfel s-a întâlnit apa, după o poruncă ce a fost hotărâtă. ~ Și Noi l-am dus [pe Noe pe corabia] cea durată din scânduri și cuie, ~ Care plutea sub ochii Noștri, [drept] răsplată pentru cel ce a fost tăgăduit”

[Coran 54:10-14]

„Care plutea sub ochii Noștri”, ceea ce înseamnă că Arca lui Noe a navigat sub Pavăza și Veghea Divină.

În *Surat Al-Haqqa* se spune:

„Când apele s-au revărsat, v-am dus pe voi pe corabie, ~ Pentru ca Noi

să facem din aceasta pentru voi o pomenire și pentru ca urechea care o aude să o țină minte.”

[Coran 69:11,12]

Un grup de exegeți a susținut că nivelul apei s-a ridicat cu 13 metri peste vârful celui mai înalt munte de pe pământ. Acest lucru este de asemenea menționat și în Biblie. (Biblia – „Facerea” [7:20])

Într-o altă opinie se afirmă că erau 70 de metri deasupra pământului și că apa a acoperit toată suprafața acestuia, de la răsărit la apus, a acoperit câmpiile și munții, deșerturile și sălbăticiile. Totul a murit după Potop.

„... I-a strigat Noe pe fiul său, care stătea deoparte: „O, fiul meu! Urcă împreună cu noi, nu fi laolaltă cu necredincioșii!” ~ Dar a răspuns [fiul]: „Voi găsi refugiu pe un munte ce mă va apăra de apă”. I-a zis [atunci]: „Astăzi nu este apărător de porunca lui Allah, afară de acela cu care El este îndurător!” Și valurile i-au despărțit pe ei doi, iar el a fost printre cei înecați!”

[Coran 11:42,43]

Este vorba despre fiul lui Noe – Iam, fratele lui Sem, Ham și Iafet. Unii sunt de părere că numele acestuia era Cainan. Acesta a fost un necredincios și un răufăcător. El s-a opus părintelui său și a refuzat să învețe învățăturile acestuia, și din aceste motive a fost înecat. Totuși, toți cei ce nu se înrudeau cu Noe și, cu toate acestea, se numărau printre adepții lui, au scăpat de Pedeapsă.

„Și s-a grăit: „O, pământule! Înghite apa ta!” și „O, cerule! Încetează [cu ploaia]!” Și a scăzut apa și s-a împlinit porunca, iar ea s-a așezat pe muntele Al-Judi. Și s-a grăit: „Piară neamul de nelegiuți!”

[Coran 11:44]

Când nu a mai rămas nici unul dintre acei răufăcători și dintre cei ce îi slăveau pe alții în loc de Allah, El a poruncit pământului să-și înghită apa și le-a poruncit sferelor cerești să oprească ploaia. Porunca Sa a fost îndeplinită și

pedeapsa a fost sfârșită. Aceștia au fost privați de Milostenia și de Iertarea lui Allah datorită atitudinii lor de refuz și neîncredere în Mesajul Său.

Allah apoi a menționat rugămintea lui Noe față de El referitoare la fiul său și cererea lui ca acesta să nu fie înecat. A spus că Allah i-a promis că, odată cu el, El îi va salva familia și fiul său era din familia sa, – cum de a fost el înecat?

Atunci i s-a răspuns că fiul său nu se număra printre membrii familiei despre care Allah făcuse promisiune că îi va salva. Și Allah a grăit astfel: *„și familia ta, afară de aceia asupra cărora s-a rostit cuvântul!”* [23:27]

Acest fiu s-a numărat printre cei asupra cărora Porunca lui Allah a fost deja hotărâtă din cauza nesupunerii și necredinței lui. Așadar s-a aflat în aceeași tabără cu cei necredincioși și s-a îndreptat spre același deznodământ.

S-a fost zis: „O, Noe! Coboară cu pace din partea Noastră și cu binecuvântări asupra ta și asupra comunităților ce se vor ivi dintre acei care sunt cu tine. Iar alte comunități le vom lăsa să aibă parte de bucurie trecătoare și pe ele le va ajunge apoi chin dureros [venind] de la Noi.”

[Coran 11:48]

Allah i-a poruncit lui Noe să iasă din arca sa după ce aceasta s-a așezat pe muntele Judi. Izvoarele s-au retras, iar pământul s-a zvântat.

„O, Noe! Coboară cu pace din partea Noastră și cu binecuvântări asupra ta” [11:48], aceasta înseamnă: „Coboară și vino fără teamă și cu binecuvântări asupra ta și asupra celor ce se vor naște dintre neamul tău.” Allah nu le-a dăruit nici un copil credincioșilor ce au fost salvați împreună cu Noe. Cu alte cuvinte toată stirpea umană duce la fiii lui Noe, ca urmași ai lui Sem, Ham sau Iafet.

Allah a grăit:

„Și i-am făcut pe urmașii săi singurii care au rămas.”

[Coran 37:77]

Sa'id bin Musaiab a zis: „Noe a avut trei fii: Sem, Iafet și Ham. Fiecare dintre aceștia a avut trei copii. Din urmașii lui Sem s-au născut arabii, perșii și romanii. Din urmașii lui Iafet s-au născut turcii, Saqaliba și neamurile Yagog și Magog. Și Ham a deschis stirpea coștilor, a sudanezilor și a berberilor.”

S-a spus de asemenea că toți cei trei copii ai lui Noe s-au născut după Potop. Fiul său, Cainan, s-a născut înainte de Potop și a murit în timpul lui, iar Abir care a fost născut înainte de Potop a murit înainte de acesta. Totuși este mai sigur să sugerăm că cei trei copii ai săi au fost îmbarcați împreună cu el, cu soțiile și mama acestora. Așa găsim de altfel și în Tora.

Dorința lui Noe

Imamul Ahmed a relatat citându-l pe Abdullah bin Omar: „În vreme ce ședeam alături de Profet, a venit un beduin care purta un veșmânt lung (*Jubba*) făcut în Saiba, Siria, țesut cu mătase. Profetul a zis: «Acest prieten al vostru a îmbrăcat un stil pur persan și a șters orice urmă că ar fi fost păstor.» Apoi i-a zis: «Oare nu văd eu asupra ta veșmântul celor ce nu-și folosesc inteligența?» A mai zis: „Când lui Noe i-a venit ceasul morții, a dat o ultimă povață copiilor săi și le-a spus: «Vă voi vorbi acum despre dorința mea. Vă voi porunci vouă înfăptuirea a două lucruri și vă voi interzice vouă două lucruri. Vă poruncesc să vă păstrați mereu credința într-un Unic Dumnezeu, Allah, căci nu există altă divinitate în afară de Allah. Dacă cele șapte sfere cerești și cele șapte pământuri ar fi puse pe un taler și „*La ilaha illallah*” ar fi pusă pe celălalt taler, acesta din urmă ar atârna mai greu și ar fi mai presus decât cel de dinainte. Și vă interzic de la *Şirk* (a-l face lui Allah egal), de la *Kibr* (trufie) sau dispreț.»”

Ibn Omar a relatat că Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i s-a spus: „O, Mesager al lui Allah! Știm ce înseamnă *Şirk*, dar ce este *Kibr*? Este ca și cum am avea o pereche de pantofi frumoși cu șireturi frumoase?” Profetul a răspuns: „Nu!” Atunci altcineva a spus: „Înseamnă a avea o rochie frumoasă și a o purta?” Profetul a zis din nou: „Nu!” O altă persoană l-a întrebat dacă înseamnă a avea un animal de călărie. Profetul a răspuns negativ. Apoi a fost întrebat dacă acest cuvânt înseamnă a face un lucru împreună cu prietenii și a șede alături de aceștia, iar Profetul a răspuns din nou negativ. Atunci ei l-au întrebat din nou: „Ce înseamnă atunci *Kibr*?” Profetul a spus: „*Kibr* înseamnă a nu ține seama de Adevăr și a încălca drepturile oamenilor.”

Capitolul IV

Povestea lui Hud - Pacea fie asupra sa -

Acesta este Hud bin Şelah bin Arfaxad bin Sem bin Noe. S-a spus de asemenea că Hud a fost Eber bin Şelah bin Arfaxad bin Sem, așa cum se menționează în Tora (Biblia „Facerea” [11]).

Tribul său a fost cunoscut sub numele de Ad; aceștia erau arabii ce trăiau în munții deșertici dintre Oman și Hadramout, în apropierea apei. Sălașul lor a fost numit Aş-Şahr, iar valea în care au trăit a fost cunoscută ca Mughith. Sălășluiau în corturi imense cu stâlpi înalți.

Allah a grăit în Coran:

„Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu 'Ad, ~ Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate, ~ Care nu a mai avut seamăn printre cetăți”

[Coran 89:6-8]

Într-un lung *Hadis* referitor la profeți și mesageri, Abu Dhar a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „... patru dintre aceștia au fost arabi: Hud, Salih, Şu'aib și Profetul vostru, o, Abu Dhar!” (*Sahih Ibn Hibban*)

Se spune că Hud a fost prima persoană care a vorbit limba arabă. Ibn Munabbih a susținut că tatăl lui a fost cel ce a vorbit pentru întâia oară.

Acei arabi ce au trăit înainte de Ismail sunt numiți „arabii *Ariba*” sau „arabii puri” și aceștia au fost: „Ad, Thamud, Jurhum, Tasm, Jadis, Umaim, Madian, Imlaq, Jasim, Qahtan, neamul Yaqtan și alții.”

Cei numiți „Arabii *Musta'riba*” sunt cei formați prin intermediul căsătoriilor, aceștia vin din stirpea lui Ismail, fiul lui Avraam. Ismail a fost primul care a vorbit araba literară. El a învățat araba literară de la tribul Jurhum, neam ce sălășluia în *Haram* (Moscheea din Mecca) împreună cu acesta și cu mama lui, Hagar. Totuși, el a vorbit mai bine araba decât aceștia, iar Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - pronunța literele arabe în modul în care le

rostea Ismail.

Ad și idolatrii

După încetarea Potopului, neamul Ad a fost primul care a venerat idoli. Aceștia au avut trei idoli: Samd, Samud și Hara. Allah l-a trimis la ei pe Hud drept profet, pentru a le arăta lor calea cea dreaptă. În *Surat Al-A'raf*, Allah a grăit:

„Și [neamului] 'Ad [l l-am trimis] pe fratele lor Hud, care le-a zis: „O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Și oare nu vă temeți voi?” ~ Dar cârmuitorii neamului său, care nu credeau, au zis: „Noi te vedem pe tine în ignoranță și te socotim pe tine dintre cei mincinoși!”

[Coran 7:65,66]

A zis el: „O, neam al meu! Nu este în mine pic de ignoranță, ci eu sunt trimis de Stăpânul lumilor. ~ Eu vă vestesc mesajele Domnului meu și eu sunt pentru voi sfătuitor credincios. ~ Oare vă mirați că îndemnul vă vine de la Domnul vostru printr-un om dintre voi pentru a vă preveni? Aduceți-vă aminte că El v-a făcut urmași ai neamului lui Noe și v-a făcut mai mari la înfățișare decât pe ei. Și aduceți-vă aminte de binefacerile lui Allah; poate că voi o să izbândiți!”

[Coran 7:67-69]

Au zis ei: „Ai venit la noi pentru ca noi să-L adorăm pe Allah singur și să părăsim ceea ce au adorat părinții noștri? Adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre cei ce spun adevărul!” ~ A zis el: „Veți fi loviți de pedeapsa și mânia Domnului vostru! Vă certați cu mine pentru niște nume pe care voi și părinții voștri le-ați dat fără ca Allah să fi pogorât în legătură cu ele nici o dovadă? Așteptați, așadar! Dar și eu voi fi împreună cu voi printre cei care așteaptă!”

[Coran 7:70,71]

„Și Noi l-am mântuit pe el și pe cei care au fost alături de el, prin mila Noastră, și i-am stârpit pe aceia care au ținut semnele Noastre drept mincinoase și nu au fost credincioși.”

[Coran 7:72]

În Surat Hud, Allah grăiește povestea lui prin aceste cuvinte:

„Și [Noi l-am trimis] la [neamul] 'Ad pe fratele lor Hud, care a zis: „O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți [altă] divinitatea în afară de El! Voi sunteți doar născocitori [de minciuni]! ~ O, neam al meu! Eu nu vă cer pentru aceasta răsplată, ci răsplata mea este numai la Acela care m-a creat. Oare voi nu pricepeți? ~ O, neam al meu! Rugați-vă de iertare Domnului vostru, apoi căiți-vă față de El, pentru ca El să trimită asupra voastră cerul încărcat de ploaie și să sporească puterea voastră cu putere! Și nu vă abateți ca niște mari păcătoși!”

[Coran 11:50-52]

Au zis ei: „O, Hud! Nu ne-ai adus nouă un semn deslușit, iar noi nu-i vom părăsi pe zeii noștri, pentru cuvântul tău, și nici nu vom fi cu credință în tine! ~ Noi nu zicem decât că te-a ajuns un rău de la unul din zeii noștri!” A zis el: „Eu Îl iau pe Allah ca martor și voi, de asemenea, fiți martori că eu sunt nevinovat pentru ceea ce voi luați ca asociați ~ În locul Lui! Deci vicleniți cu toții împotriva mea, fără să-mi dați nici un răgaz!”

[Coran 11:53-55]

„Eu mă încred în Allah - Domnul meu și Domnul vostru! Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept! ~ Iar de vă veți întoarce, eu nu am făcut decât să vă aduc cele cu care am fost trimis la voi. Și Domnul meu va lăsa să urmeze după voi un alt neam, fără ca voi să-l aduceți Lui vreun rău. Iar Domnul meu este peste toate Păzitor!”

[Coran 11:56,57]

„Și când a venit porunca Noastră, i-am mântuit Noi pe Hud și pe cei care credeau împreună cu el, prin mila Noastră, și i-am mântuit de osândă cruntă! ~ Aceștia sunt [neamul] 'Ad. Ei au tăgăduit semnele Domnului lor și nu au dat ascultare trimișilor Săi și au urmat ei porunca oricărui tiran îndărătnic. ~ Și au fost ei urmăriți de un blestem în această lume și în Ziua Învierii. [Neamul] 'Ad nu a crezut în Domnul lor. Departe cu 'Ad, neamul lui Hud!”

[Coran 11:58-60]

În Surat Al-Mu'minun se spune:

„Iar după ei am făcut Noi să se ivească mai apoi un alt neam. ~ Și le-am trimis lor un trimis dintre ei, [pentru ca el să le spună]: „Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate afară de El! Oare voi nu vă temeți [de El]?” ~ Însă au zis căpeteniile neamului său care nu au crezut și au tăgăduit întâlnirea din Lumea de Apoi și pe care Noi le-am ținut în belșug în această lume: „Acesta nu este decât un om ca și voi, care mănâncă ceea ce mâncați voi și bea ce beți voi,”

[Coran 23:31-33]

„Iar de veți da ascultare unui om asemenea vouă, atunci veți fi pierduți. ~ Vă făgăduiește el că după ce veți fi țărână și oseminte veți fi voi scoși!? ~ Departe, departe este ceea ce vi se făgăduiește! ~ Nu este decât viața noastră lumească; noi murim și trăim și nu vom fi niciodată înviați! ~ El nu este decât un om care a născocit minciuna și a pus-o pe seama lui Allah și noi nu credem în el!”

[Coran 23:34-38]

A zis el: „Doamne, ajută-mă pe mine, căci ei mă socotesc mincinos!” ~ A zis: „Numai puțin și vor ajunge ei să se căiască!” ~ Și i-a cuprins pe ei strigătul, cu toată dreptatea, și Noi i-am făcut ca o spumă [purtată de un torent]. Așadar, departe cu neamul de nelegiuți!”

[Coran 23:39-41]

Povestea lui Ad este revelată în versetele Surei Aş-Şu'ara:

„[Neamul] 'Ad i-au socotit și ei mincinoși pe trimiși, ~ Când le-a zis lor fratele lor Hud: „Oare nu aveți voi frică? ~ Eu sunt un trimis vrednic de încredere pentru voi, ~ Deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și eu nu vă cer nici o răsplată pentru aceasta, căci răsplata mea nu este decât la Stăpânul lumilor.”

[Coran 26:123-127]

„Clădiți voi pe fiecare înălțime un semn, jucându-vă? ~ Și durați voi zidiri, de parcă ați fi nemuritori?! ~ Și când vă năpustiți asupra cuiva, o faceți voi fără îndurare. ~ Fiți cu frică și dați-mi ascultare! ~ Și fiți cu frică de Acela care v-a înzestrat pe voi [cu prisosință] cu ceea ce cunoașteți! ~ V-a înzestrat pe voi cu vite și cu vlăstare, ~ Cu grădini și cu izvoare. ~ Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile cumplite!”

[Coran 26:128-135]

Au zis ei: „Ne este totuna de propovăduiești tu sau nu ești dintre propovăduitori, ~ Acestea nu sunt decât obiceiuri ale înaintașilor, ~ Iar noi nu vom fi chinuiți!” ~ Așadar ei l-au socotit mincinos și Noi i-am nimicit. Iar întru această este un semn, dar cei mai mulți dintre ei nu au crezut, ~ Și Domnul tău este Atotputernic [și] Îndurător.”

[Coran 26:136-140]

Allah grăiește în Surat Fussilat:

„În ce-i privește pe cei din [neamul] 'Ad, ei s-au arătat cu semeție pe pământ, pe nedrept, zicând ei: „Cine este mai puternic decât noi?” Oare n-au văzut ei că Allah care i-a creat pe ei este mai puternic decât ei? Și au tăgăduit ei semnele Noastre. ~ Și, de aceea, am trimis Noi împotriva lor un vânt aprig și geros în niște zile fără de noroc, pentru ca să le dăm să guste chinul rușinii în

viața lumii de acum. Însă osânda din Viața de Apoi va fi și mai rușinoasă, iar ei nu vor fi ajutați [de nimeni].”

[Coran 41:15,16]

În Surat Al-Ahqaf se spune:

„Adu-ți aminte de fratele lui 'Ad, când a prevenit el pe neamul său din Al-'Ahqaf - și au trecut prevenitori și mai înainte de el și după el - [zicând]: „Adorați-L voi numai pe Allah! Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile mari!” ~ Au zis ei: „Ai venit la noi ca să ne depărtezi de la zeii noștri? Adu-ne nouă cele cu care ne ameninți, dacă ești tu dintre aceia care grăiesc adevăr!” ~ Le-a zis: „Dar știința se află numai la Allah. Eu vă vestesc cele cu care am fost trimis, însă văd că voi sunteți un neam de oameni neștiutori”.

[Coran 46:21-23]

„Și când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: „Acesta este un nor care ne va da ploaie!” „Ba nu! El este ceea ce ați cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă, ~ Care nimicește totul, la porunca Domnului său!” Și în dimineața [următoare] nu s-au mai văzut decât sălașurile lor. Astfel am răsplătit Noi neamul de nelegiuți.”

[Coran 46:24-25]

În Surat Adh-Dhariyat se spune:

„Și a fost un semn] și în 'Ad, când am trimis la ei vântul nerodnic, ~ Care nu a lăsat nici un lucru peste care s-a abătut, fără să nu-l fi făcut asemenea pulberii.”

[Coran 51:41,42]

Și Allah grăiește în Surat Al-Qamar:

„A învinuit de minciună și 'Ad. Și cum a fost pedeapsa Mea și prevenirile Mele?! ~ Noi am trimis asupra lor un vânt puternic și rece, într-o zi nefericită, fără sfârșit, ~ Care i-a smuls pe oameni, de parcă ar fi fost niște trunchiuri de palmieri dezrădăcinați. ~ Și cum a fost chinul Meu și prevenirile Mele?! ~ Noi am făcut Coranul ușor, pentru îndemnare, dar oare este cineva care să cugete?”

[Coran 54:18-22]

Și Coranul relevă povestea sa în *Surat Al-Haqqa* astfel:

„Și în ce-i privește, [cei din neamul] 'Ad au fost nimiciți de un vânt șuierător, turbat, ~ Pe care [Allah] l-a dezlănțuit împotriva lor [vreme de] șapte nopți și opt zile, una după alta! Și ai fi putut să vezi neamul [de oameni] doborâți, de parcă ar fi fost niște trunchiuri goale de palmieri. ~ Oare mai vezi să fi rămas vreo urmă din ei?”

[Coran 69:6-8]

Și în *Surat Al-Fajr* se spune:

„Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu 'Ad, ~ Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate, ~ Care nu a mai avut seamăn printre cetăți ~ Și cu cei din neamul Thamud, care au tăiat stâncile din vale, ~ Și cu Faraon, stăpânul oștenilor ~ Care au fost nelegiuți în cetățile [lor] ~ Și au înmulțit stricăciunea în ele? ~ Așadar, Domnul tău a vărsat asupra lor chinuri felurite! ~ Domnul tău este la pândă!”

[Coran 89:6-14]

În afară de versetele menționate mai înainte, povestea lui Ad este de asemenea revelată și în *Surat At-Tawba*, *Ibrahim*, *Al-Furqan*, *Al-Ankabut*, *Sad* și *Qaf*.

Am menționat mai înainte că Ad a fost primul neam care a venerat idoli, după cum este indicat și în acest verset: „Aduceți-vă aminte că El v-a făcut urmași ai neamului lui Noe și v-a făcut mai mari la înfățișare decât pe ei.” [7:69]

În alt verset se spune: „Iar după ei am făcut Noi să se ivească mai apoi un

alt neam" [23:31]

Acest verset se referă la neamul lui Hud care s-a ivit după neamul lui Noe.

Unii învățați au afirmat că cei ce au venerat idoli după Potop au fost cei din neamul Thamud. Aceștia și-au susținut afirmația prin versetul următor din *Surat Al-Mu'minun*: „*Și i-a cuprins pe ei strigătul, cu toată dreptatea, și Noi i-am făcut ca o spumă [purtată de un torent].*” [23:41] Aceștia susțin că neamul Salih a fost distrus de „*strigăt*” (și nu cei din neamul Ad) așa cum se spune în Coran: „*Și în ce-i privește, [cei din neamul] 'Ad au fost nimiciți de un vânt șuierător, turbat.*” [69:6]

Cu toate acestea, există posibilitatea să fi fost pedepsiți prin ambele: prin „*strigăt*” și prin vântul șuierător. Cei din tribul Ad erau niște necredincioși, nu credeau în Allah și venerau idoli. Pentru a-i aduce pe calea cea dreaptă, Allah a ridicat dintre ei un om ca mesager al Său și acesta i-a chemat să urmeze învățăturile lui Allah, i-a învățat că toate actele de slăvire îi aparțin numai lui Allah și astfel fiecare persoană trebuie să-L slăvească numai pe Allah Preaînaltul. Neamul său a respins însă chemarea sa și a adoptat o atitudine agresivă și răutăcioasă la adresa lui. Și astfel Allah a trimis Pedepșa Sa asupra lor și aceștia au fost distruși.

Hud i-a invitat să Îl slăvească numai pe Allah, să se supună Lui și să caute lertarea Sa. Dacă ar fi făcut acest lucru, Allah le-ar fi dăruit lor ce este mai bun în ambele lumi. Și dacă nu s-ar fi supus Poruncii Lui, atunci ar fi fost aspru pedepsiți în ambele lumi. Iar căpeteniile necredincioșilor au spus: „*Dar cărmuitorii neamului său, care nu credeau, au zis: "Noi te vedem pe tine în ignoranță și te socotim pe tine dintre cei mincinoși!"*” [7:66]

Aceștia au spus că ei văd credința la care el îi invita ca o prostie în comparația cu credința pe care o practicau ei, și anume venerarea idolilor la care căutau adăpost și provizii. Din acest motiv ei îl considerau un mincinos atunci când pretindea că este mesager al lui Allah.

„*A zis el: "O, neam al meu! Nu este în mine pic de ignoranță, ci eu sunt trimis de Stăpânul lumilor. ~ Eu vă vestesc mesajele Domnului meu și eu sunt pentru voi sfătuitor credincios.*” [7:67,68]

A răspuns astfel: „Eu nu sunt predicator al unei credințe triviale (neînsemnate) așa cum ați putea voi crede, ci eu vă aduc vouă Mesajul Divin fără a adăuga sau falsifica ceva. Transmiterea înseamnă integritatea Mesajului fără nici un fel de neclaritate, fără nici un neadevăr încorporat în acesta.”

„O, neam al meu! Eu nu vă cer pentru aceasta răsplată, ci răsplata mea este numai la Acela care m-a creat. Oare voi nu pricepeți?”

[Coran 11:51]

Hud le-a zis: „Voi nu aveți calitățile necesare pentru a înțelege că eu doar vă invit pe calea celor drept-credincioși, care este de asemenea și chemarea instinctului vostru. Aceasta este religia Adevărului cu care Noe a fost trimis mai înainte de mine și din această cauză Allah i-a distrus pe cei ce au respins chemarea Sa. Astfel eu mă aflu aici pentru a vă invita la calea cea dreaptă și nu vă cer vouă vreo recompensă pentru misiunea mea.” În *Surat Ya-Sin* se spune:

„Urmați-i pe cei care nu cer răsplată și care sunt pe drumul cel bun! ~ De ce să nu-L ador eu pe Cel care m-a creat pe mine? Și la El veți fi voi întorși!”

[Coran 36:21,22]

Neamul lui Hud a spus: „O, Hud! Nu ne-ai adus nouă un semn deslușit, iar noi nu-i vom părăsi pe zeii noștri, pentru cuvântul tău, și nici nu vom fi cu credință în tine! ~ Noi nu zicem decât că te-a ajuns un rău de la unul din zeii noștri!” [11:53,54]

Aceasta înseamnă că ei au spus: „Nu ne-ai adus nici o minune care să întărească afirmația ta și din acest motiv noi nu avem de gând să-i părăsim pe zeii noștri, să nu-i mai slăvim pentru a urma ceea ce tu susții, dar care nu are nici o bază concretă. Ni se pare că nu ești decât un biet nebun. Credem că această nebunie ți-a fost dăruită deoarece i-ai supărat pe unii dintre zeii noștri și din acest motiv te-au făcut nebun.”

„A zis el: “Eu Îl iau pe Allah ca martor și voi, de asemenea, fiți martori că eu sunt nevinovat pentru ceea ce voi luați ca asociați ~ În locul Lui! Deci vicleniți cu toții împotriva mea, fără să-mi dați nici un răgaz!”

[Coran 11:54,55]

Hud i-a provocat și a refuzat să recunoască zeii lor. A zis el: „Ei nu au puterea de a face bine sau rău unei persoane. Sunt pur și simplu niște corpuri neînsuflețite. Dacă susțineți că vă ajută, vă pot face bine sau rău, eu sunt aici pentru a nu-i recunoaște și pentru a trimite blestemul meu asupra lor. Acum voi toți puteți unelti împotriva mea fără să-mi dați nici cel mai mic răgaz. Puteți să începeți chiar acum, fără nici o întârziere, planul vostru împotriva mea. Eu nu mă tem de voi sau de zeii voștri.”

„Eu mă încred în Allah - Domnul meu și Domnul vostru! Și nu este vietate pe care El să nu o țină de chica ei. Domnul meu este pe drumul cel drept!”

[Coran 11:56]

Aceasta este o dovadă clară că Hud a fost mesager al lui Allah, rob al Său, pe când neamul lui se afla în ignoranță, slăvind alți zei în afară de Allah. Ei n-au putut să-i facă vreun rău sau să-i cauzeze vreo nenorocire lui Hud. Aceasta însăși era o dovadă clară, dacă nu un miracol, a adevărului spuselor sale, iar ceea ce ei afirmau a fi adevărat nu era decât o credință falsă.

În același mod a grăit și Noe către neamul său:

„O, neam al meu! Dacă vă este prea grea șederea mea [printre voi] și pomenirea de către mine a semnelor lui Allah, atunci să știți că eu în Allah mă încred! Înțelegeți-vă, așadar, cu asociații voștri și nu ascundeți planurile voastre! Apoi luați hotărârea în privința mea, fără să-mi mai dați vreun răgaz!”

[Coran 10:71]

Și de asemenea așa a grăit și Avraam către neamul său:

„Eu nu mă tem de ceea ce-l alăturați voi, căci numai ce voiește Domnul meu [se întâmplă]! Domnul meu cuprinde totul cu știința [Sa]. Voi nu vă amintiți? ~ Și cum m-aș teme eu de ceea ce voi l-ați alăturat, când voi nu vă temeți să-l alăturați lui Allah [lucruri] pentru care El nu v-a trimis vouă nici o dovadă? Care

dintre cele două tabere este mai îndreptăţită la siguranţă, dacă voi ştiţi?”

[Coran 6:80,81]

„Cei care cred şi nu amestecă puritatea credinţei lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranţă şi ei sunt bine călăuziţi. ~ Aceasta este dovada pe care am dat-o Noi lui Avraam împotriva neamului său. Noi îi ridicăm cu trepte pe cei pe care voim. Domnul Tău este Înţelept, Atoateştiutor.”

[Coran 6:82,83]

„Însă au zis căpeteniile neamului său care nu au crezut şi au tăgăduit întâlnirea din Lumea de Apoi şi pe care Noi le-am ținut în belşug în această lume: “Acesta nu este decât un om ca şi voi, care mănâncă ceea ce mâncaţi voi şi bea ce beţi voi, ~ Iar de veţi da ascultare unui om asemenea vouă, atunci veţi fi pierduţi. ~ Vă făgăduieşte el că după ce veţi fi ţărână şi oseminte veţi fi voi scoşi!?”

[Coran 23:33-35]

Neamul lui Hud credea că nu este posibil ca Allah să trimită un om drept mesager al Său. Această îndoială a fost întreţinută de fiecare comunitate de necredincioşi indiferent de perioada în care a trăit de-a lungul istoriei, așa cum a grăit Allah în Coran:

Le este oamenilor de mirare că Noi am revelat unui bărbat dintre ei: „Să-i previi pe oameni ... ”.

[Coran 10:2]

În versetul următor se spune:

Şi nu-i împiedică pe oameni să creadă, când le vine lor călăuzirea, decât că ei zic: „Allah a trimis un om ca sol?” ~ Spune: „Dacă ar fi pe pământ îngeri

care să umble în pace și liniște, atunci le-am pogorî lor din cer un înger ca trimis”.

[Coran 17:94,95]

Acesta a fost motivul pentru care Hud le-a răspuns cu aceste cuvinte: „Oare vă mirați voi că v-a venit o îndemnare de la Domnul vostru printr-un om dintre voi, pentru ca să vă prevină.” [7:63]

Nu trebuie să ne mirăm de acest lucru deoarece Allah trimite pe cine voiește.

„Vă făgăduiește el că după ce veți fi țărână și oseminte veți fi voi scoși!/? ~ Departe, departe este ceea ce vi se făgăduiește! ~ Nu este decât viața noastră lumească; noi murim și trăim și nu vom fi niciodată înviați! El nu este decât un om care a născocit minciuna și a pus-o pe seama lui Allah și noi nu credem în el!” ~ A zis el: „Doamne, ajută-mă pe mine, căci ei mă socotesc mincinos!”

[Coran 23:35-39]

Cei din neamul lui Hud credeau că Ziua de Apoi nu va veni și au refuzat să creadă în reînvierea osemintelor după ce acestea s-au prefăcut în țărână. Au spus că aceasta este cea mai neverosimilă promisiune la care s-ar fi putut gândi vreodată: „Imposibil! Imposibil ceea ce tu ai promis!” Aceasta este credința ateilor care spun că după ce a murit omul nu va putea fi niciodată reînviat, iar alții ignoranți spun: „Pântecul produce, iar pământul înghite”.

Există o grupare numită Ad-Dauriia care susține că ei se reîntorc în această lume după fiecare 36 de ani.

Aceste credințe nu dezvăluie decât partea ignorantă a omului și reprezintă o credință falsă și respingere a Adevărului. Acestea nu poartă nici o autoritate și nici nu sunt susținute de vreo dovadă. Numai cei ce își urmează orbește dorințele și nevoile, cei ce nu au nici o înclinație spre dreptate și obținerea dreptei călăuziri, susțin aceste false credințe.

În Coran se spune:

„Să asculte la ele inimile acelor care nu cred în Viața de Apoi, să afle plăcere în ele și să săvârșească ceea ce ei săvârșesc!”

[Coran 6:113]

Hud le-a spus:

„Clădiți voi pe fiecare înălțime un semn, jucându-vă? ~ Și durați voi zidiri, de parcă ați fi nemuritori?!”

[Coran 26:128,129]

Profetul Hud le-a spus: „Clădiți pe fiecare loc înalt un semn anume, precum castele sau palate? Voi doriți numai să vă mândriți, deoarece nu aveți nevoie de acestea” – căci ei obișnuiseră să locuiască în corturi.

În Coran se spune:

„Oare nu ai văzut ce a făcut Domnul tău cu 'Ad, ~ Cu Iram, [cetatea] cu corturi ridicate, ~ Care nu a mai avut seamăn printre cetăți”

[Coran 89:6-8]

Așadar neamul Ad din cetatea Iram era acel neam străvechi al lui Ad ce a locuit în corturi susținute de stâlpi înalți. Cei ce pretind că Iram a fost un ținut al aurului și al argintului și că se muta dintr-un loc într-altul, nu aduc în acest sens nici o dovadă clară.

Învățații au păreri diferite în ceea ce privește înțelesul expresiei „și durați voi zidiri”, revelat în *Surat Aș-Șu'ara*. Unii susțin că acestea erau palate, în timp ce alții susțin că erau corturi. Se spune de asemenea că era vorba despre zone cu surse de apă. „...De parcă ați fi nemuritori” – construind aceste clădiri mărețe de parcă ați spera să trăiți o perioadă mare de timp în interiorul acestora.

„Și când vă năpustiți asupra cuiva, o faceți voi fără îndurare. ~ Fiți cu

frică și dați-mi ascultare! ~ Și fiți cu frică de Acela care v-a înzestrat pe voi [cu prisosință] cu ceea ce cunoașteți! ~ V-a înzestrat pe voi cu vite și cu vlăstare, ~ Cu grădini și cu izvoare. ~ Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile cumplite!”

[Coran 26:130-135]

Au zis ei: „Ai venit la noi pentru ca noi să-L adorăm pe Allah singur și să părăsim ceea ce au adorat părinții noștri? Adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre cei ce spun adevărul!”

[Coran 7:70]

Aceștia au spus: „Ai venit la noi pentru ca noi să slăvim un Dumnezeu Unic și să nu ținem cont de ceea ce străbunii și părinții noștri slăveau? Dacă susții, după cum pretinzi, Adevărul, atunci lasă ca aceste pedepse să se abată asupra noastră, așa cum ne-ai promis. Noi nu vom crede în ceea ce tu spui și nici nu te vom urma.”

„Ne este totuna de propovăduiești tu sau nu ești dintre propovăduitori, ~ Acestea nu sunt decât obiceiuri ale înaintașilor, ~ Iar noi nu vom fi chinuiți!”

[Coran 26:136-138]

Cuvântul arab ce a fost tradus prin „obiceiuri ale înaintașilor” și care este menționat în textul original al Coranului este *Khuluq*. Acesta înseamnă că religia pe care noi o urmăm nu este alta decât ceea ce părinții și străbunii noștri au urmat. Noi nu ne vom schimba credința. Totuși, dacă citim, urmând un alt tipar, *Qira'at*, (n.t. modalitate de citire, implicit interpretare a versetelor din Coran) care este *Khalq*, atunci ar însemna inovație și falsificare; ceea ce ne-ai adus nu este decât propria ta scornire, pe care poate ai luat-o și ai împărțit-o din cărțile vechi. Ambele *Qira'at* sunt posibile și se referă la ceea ce ei au zis: „Iar noi nu vom fi pedepsiți”.

A zis el: „Veți fi loviți de pedeapsa și mânia Domnului vostru! Vă certați

cu mine pentru niște nume pe care voi și părinții voștri le-ați dat fără ca Allah să fi pogorât în legătură cu ele nici o dovadă? Așteptați, așadar! Dar și eu voi fi împreună cu voi printre cei care așteaptă!”

[Coran 7:71]

Profetul Hud a spus: „Prin acest comportament, ați stârnit mânia și pedeapsa lui Allah. Acum când ați respins Adevărul și Calea cea Dreaptă și v-ați menținut pe calea cea greșită, așteptați mânia lui Allah. Nimic nu o mai poate opri acum și curând va cădea asupra voastră.”

Pedepsirea neamului Ad

A zis ei: „Doamne, ajută-mă pe mine, căci ei mă socotesc mincinos!” ~ A zis: „Numai puțin și vor ajunge ei să se căiască!” Și i-a cuprins pe ei strigătul, cu toată dreptatea, și Noi i-am făcut ca o spumă [purtată de un torent]. Așadar, departe cu neamul de nelegiuți!”

[Coran 23:39-41]

Și El a grăit:

„Au zis ei: „Ai venit la noi ca să ne depărtezi de la zeii noștri? Adu-ne nouă cele cu care ne ameninți, dacă ești tu dintre aceia care grăiesc adevăr!” ~ Le-a zis: „Dar știința se află numai la Allah. Eu vă vestesc cele cu care am fost trimis, însă văd că voi sunteți un neam de oameni neștiutori”. ~ Și când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: “Acesta este un nor care ne va da ploaie!” „Ba nu! El este ceea ce ați cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă, ~ Care nimicește totul, la porunca Domnului său!” Și în dimineața [următoare] nu s-au mai văzut decât sălașurile lor. Astfel am răsplătit Noi neamul de nelegiuți.”

[Coran 46:22-25]

În afară de aceste versete, Allah a vorbit despre distrugerea lor și în alte

versete din Coran. De pildă, a grăit:

„Și Noi l-am mântuit pe el și pe cei care au fost alături de el, prin mila Noastră, și i-am stârpit pe aceia care au ținut semnele Noastre drept mincinoase și nu au fost credincioși.”

[Coran 7:72]

În *Surat Hud*, Allah a grăit:

„Și când a venit porunca Noastră, i-am mântuit Noi pe Hud și pe cei care credeau împreună cu el, prin mila Noastră, și i-am mântuit de osândă cruntă! ~ Aceștia sunt [neamul] 'Ad. Ei au tăgăduit semnele Domnului lor și nu au dat ascultare trimișilor Săi și au urmat ei porunca oricărui tiran îndărătnic. ~ Și au fost ei urmăriți de un blestem în această lume și în Ziua Învierii. [Neamul] 'Ad nu a crezut în Domnul lor. Departe cu 'Ad, neamul lui Hud!”

[Coran 11:58-60]

Și El a spus:

„Și când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: “Acesta este un nor care ne va da ploaie!” „Ba nu! El este ceea ce ați cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă”

[Coran 46:24]

Acesta a fost începutul pedepsei lor: au suferit de lipsă de ploaie, de secete și foamete. Ei căutau ploaia și când vedeau nori pe cer se gândeau că sunt aducători de ploaia ce le va aduce alinare. Însă, contrar așteptărilor și speranțelor lor, era ploaie ce aducea distrugere, pedeapsă și moarte. Din acest motiv Allah a grăit: *„Ba nu! El este ceea ce ați cerut voi să vină mai degrabă.”* [46:24]

„Pe care [Allah] l-a dezlănțuit împotriva lor [vreme de] șapte nopți și opt zile, una după alta!” Surat Al-Haqqā [69:7] Fără încetare, fără nici un răgaz. Se spune că pedeapsa a început într-o zi de vineri, iar într-o altă versiune se spune că într-o zi de miercuri.

„Și ai fi putut să vezi neamul [de oameni] doborâți, de parcă ar fi fost niște trunchiuri goale de palmieri”

[Coran 69:7]

În acest verset, cei din neamul Ad sunt asemănați „trunchiurilor goale de palmieri”. Deoarece un vânt șuierător va veni asupra lor, îi va purta, îi va ridica și apoi îi va lăsa să cadă cu capul în jos. Când vor cădea pe pământ, capetele lor se vor zdrobi, împrăștiindu-se în bucăți, iar trupurile lor vor rămâne fără cap, asemănătoare „trunchiurilor goale de palmieri”.

În Coran se spune:

„Noi am trimis asupra lor un vânt puternic și rece, într-o zi nefericită, fără sfârșit, ~ Care i-a smuls pe oameni, de parcă ar fi fost niște trunchiuri de palmieri dezrădăcinați.”

[Coran 54:19,20]

Ziua în care pedeapsa va cădea asupra lor este descrisă ca fiind o zi nefericită. Unii au văzut ziua de miercuri ca fiind prevestitoare de rău. Dacă considerăm această zi ca fiind prevestitoare de rău, trebuie să ținem cont și de ceea ce se spune în Coran: „Noi am trimis asupra lor un vânt puternic și rece, într-o zi nefericită, fără sfârșit.”

Ceea ce știm este că această pedeapsă a continuat timp de opt zile. Dacă aceste zile sunt nefericite și fără de sfârșit, atunci toate cele șapte zile ale săptămânii trebuie considerate ca fiind prevestitoare de rău, și nu doar ziua de miercuri. Acestea au fost zile nefericite numai pentru aceștia.

„[Și a fost un semn] și în 'Ad, când am trimis la ei vântul nerodnic, ~ Care

nu a lăsat nici un lucru peste care s-a abătut, fără să nu-l fi făcut asemenea pulberii.”

[Coran 51:41,42]

„Vânt nerodnic” se referă aici la vântul ce nu aduce nimic bun și este nemilos, deoarece nu polenizează nici un copac și nu aduce nici un nor. A fost vânt distrugător care nu a adus nimic bun.

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Sunt ajutat de *Saba* (vântul dinspre răsărit) și neamul Ad a fost nimicuit de *Dabur* (vântul dinspre apus).”

Adu-ți aminte de fratele lui 'Ad, când a prevenit el pe neamul său din Al-'Ahqaf - și au trecut prevenitori și mai înainte de el și după el - [zicând]: „Adorați-L voi numai pe Allah! Eu mă tem pentru voi de chinul unei zile mari!”

[Coran 46:21]

Este posibil ca neamul Ad care este menționat aici să fie acel neam străvechi Ad, deoarece acest context este asemănător cu cel referitor la neamul Hud. Este de asemenea posibil să fie vorba de cel de-al doilea neam Ad.

„Și când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: „Acesta este un nor care ne va da ploaie!” „Ba nu! El este ceea ce ați cerut voi să vină mai degrabă: un vânt în care se află osândă dureroasă,”

[Coran 46:24]

Când cei din neamul Ad au văzut acei nori ce se îngrămădeau pe cer, au crezut că sunt nori ce aduc ploaie. Aceștia însă erau nori ce aduceau distrugere. Ei sperau ca aceștia să le aducă lor alinare, dar le-a adus pedeapsă. Pedeapsa promisă. Este posibil ca pedepsirea lor să se fi făcut printr-un vânt puternic ce a continuat timp de șapte nopți și opt zile și nu a lăsat nici un suflet în viață. Acesta i-a urmat pe ei pretutindeni, a intrat chiar și în peșterile (adânciturile) munților și le-a luat viața și acolo. Le-a nimicuit palatele, castelele și semnele mărețe.

Deoarece se făleau cu puterea lor și ziceau: „Cine este mai puternic decât noi?”, Allah a trimis asupra lor ceva ce a fost mai puternic decât forța lor; și acesta a fost neroditorul vânt.

Este de asemenea posibil ca acest vânt să fi împrăștiat unii nori la finalul pedepsei, iar cei ce au rămas în viață au crezut că sunt nori ai milosteniei, însă au fost nimicți. Și nu doar o pedeapsă va fi trimisă asupra lor, așa cum s-a întâmplat și în cazul celor din Madian.

A'îșa a relatat: „De câte ori adia vântul, Profetul spunea: «O, Allah, îți cer ce este bun la vânt și ce este bun în el și binele care este trimis cu el și îți cer să mă păzești de răul lui și de răul din el și de răul trimis cu el!» Iar când cerul era acoperit de nori, se schimba la față, intra și ieșea din casă. Atunci când ploua era fericit. A'îșa l-a întrebat despre aceasta și el a răspuns: «Poate să fie precum s-a întâmplat cu neamul Ad: „Și când au văzut un nor, venind către văile lor, au zis ei: *“Acesta este un nor care ne va da ploaie!”* [Coran 46:24]».” (relatat de Muslim)

Capitolul V

Povestea lui Salih - Pacea fie asupra sa -

Tribul Thamud era foarte cunoscut și a fost numit așa după străbunul lor, Thamud, fratele lui Iadis. Aceștia erau fiii lui Athir bin Iram bin Sem bin Noe. Erau arabi și au trăit între Hijaz și Tabuk. Profetul a trecut pe lângă acest loc atunci când a mers împreună cu musulmanii la Tabuk. Au trăit după neamul Ad și au venerat idoli, așa cum au făcut și cei din tribul Ad.

Allah a trimis un om dintre ei drept mesager al Său care să-i călăuzească. Acesta a fost Salih bin Ubaid bin Maseh bin Ubaid bin Hadir bin Thamud bin Athir bin Iram bin Noe. El i-a chemat să venereze un Dumnezeu Unic și să nu îi facă Lui asociați, să nu mai venereze idoli și să se lepede de credința lor falsă. Un grup de oameni l-a urmat și a crezut în el, în timp ce cei mai mulți nu au crezut. Au încercat să-l discrediteze și să-l defăimeze, chiar să-l omoare. Au ucis cămila pe care Allah le-o trimisese ca dovadă a adevărului misiunii lui Salih. Allah i-a pedepsit cu asprime și i-a distrus.

Allah spune în Coran:

Și [neamului] Thamud [i l-am trimis] pe fratele lor Salih, [care] le-a zis: „O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Iată că aveți dovada limpede [întru aceasta] de la Domnul vostru. Aceasta este cămila de la Allah, dăruită vouă drept semn. Lăsați-o să mănânce pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu nici un rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros! ~ Și aduceți-vă aminte că El v-a făcut urmași ai [neamului] 'Ad și v-a dat sălaş pe acest pământ, pentru ca să vă înălțați palat în șesurile lui și să vă săpați case în munți. Aduceți-vă aminte de binefacerile lui Allah și nu faceți rău pe acest pământ, aducând stricăciune!”

[Coran 7:73,74]

„Dar căpeteniile cele îngâmfate din neamul său au zis acelora care erau socotiți slabi, acelora care credeau dintre ei: „Știți voi de bună seamă că Salih

este trimis de Domnul său?” Ei le-au răspuns: „Noi suntem cu credință în cele cu care a fost trimis!” ~ Dar cei îngâmfați au zis: „Noi, în ceea ce credeți voi, suntem neîncrezători!” ~ Și au ologit cămila [și au înjunghiat-o] și au călcat porunca Domnului lor, zicând: „O, Salih, adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre trimiși!”

[Coran 7:75-77]

Atunci i-a lovit pe ei strigătul și dimineața au fost aflați zăcând întinși în casele lor. ~ Iar el s-a întors de la ei, zicând: „O, neam al meu! Eu v-am vestit mesajul Domnului meu și v-am povățuit de bine, însă voi nu-i iubiți pe povățuitori!”

[Coran 7:78,79]

În Surat Hud, Allah a grăit:

„Și [Noi] am trimis la Thamud pe fratele lor Salih, care a zis: „O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afară de El! El v-a creat pe voi din pământ și v-a dat vouă să locuiți pe el. Rugați-L pe El de iertare și căiți-vă la El! Domnul meu este Apropiat [și] El este Cel care Răspunde Întotdeauna!” ~ Ei au zis: „O, Salih! Ai fost tu înainte de aceasta dorit peste noi. Dar oare, ne oprești tu să adorăm ceea ce au adorat părinții noștri? Noi suntem într-o îndoială tulburătoare cu privire la cele la care ne chemi!”

[Coran 11:61,62]

A zis el: „O, neam al meu! Ce ziceți voi, dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu, care mi-a dăruit și îndurare de la El! Cine mă va apăra pe mine de Allah, dacă eu nu m-aș supune Lui? Voi nu-mi sporiți decât pierderea! ~ O, neam al meu! Iată această cămilă de la Allah, care este un semn deslușit pentru voi! Lăsați-o să pască pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu nici un rău, căci vă va lovi pe voi osândă apropiată!” ~ Însă ei au înjunghiat-o și atunci le-a zis el: „Mai bucurați-vă în casele voastre [încă] trei zile! Aceasta este o făgăduință fără de minciună!”

[Coran 11:63-65]

„Și când a venit porunca Noastră, i-am mântuit Noi pe Salih și pe cei care au crezut împreună cu el, prin îndurarea Noastră, de rușinea acelei zile. Domnul tău este Cel Puternic [și] Tare. ~ Și pe cei nelegiuți i-a lovit strigătul tunător și au căzut [morți], în casele lor, cu fața în jos, ~ Ca și când nu ar fi locuit [niciodată] în belșug în ele. Într-adevăr, [neamul] Thamud nu a crezut în Stăpânul lor! Ducă-se Thamud!”

[Coran 11:66-68]

În Surat Al-Hijr, El a grăit:

„Și cu adevărat i-au socotit locuitorii din Al-Hijr pe trimiși drept mincinoși. ~ Și le-am adus semnele Noastre, însă ei s-au abătut de la ele. ~ Și ei își scobeau în munți case, trăind în siguranță, ~ Însă în zorii dimineții i-a lovit pe ei strigătul ~ Și nu le-a fost lor spre folos ceea ce au agonisit.”

[Coran 15:80-84]

În Surat Al-Isra se spune:

„Și nu Ne împiedică să trimitem semnele decât numai faptul că înaintașii le-au ținut de minciună. Și i-am dat [neamului] Thamud cămila, care a fost [un semn] vizibil, însă ei s-au purtat nedrept cu ea. Și Noi nu trimitem semne decât ca amenințare.”

[Coran 17:59]

În Surat Aș-Șu'ara din Coran se spune:

„[Neamul] Thamud i-a socotit mincinoși pe trimiși, ~ Când fratele lor Salih le-a zis: „Oare nu aveți voi frică? ~ Eu sunt pentru voi un trimis vrednic de încredere, ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și eu nu vă cer răsplată pentru aceasta, căci eu nu am răsplată decât de la Stăpânul lumilor. ~ Oare veți fi voi lăsați în liniște în ceea ce sunteți aici? ~ În grădini și la izvoare,” ~

La semănături și la curmali cu fructe plăcute? ~ Și vă scobiți case în munți cu iscusință? ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și nu ascultați de porunca celor silnici, ~ Cei care aduc stricăciune pe pământ și nu fac bine!”

[Coran 26:141-152]

„Dar ei au zis; „Tu ești dintre cei fermecați! ~ Tu nu ești decât un om ca și noi! Fă o minune, dacă ești dintre cei care spun adevărul!” ~ A zis el: „Aceasta este o cămilă. Ea are pentru adăpat și voi aveți pentru băut o zi anumită! ~ Dar să nu o atingeți cu vreun rău, căci vă va cuprinde pe voi chinul unei zile cumplite!” ~ Însă ei au junghiat-o și dimineața s-au și căit ~ Și de aceea i-a lovit osânda. Întru aceasta este un semn, însă cei mai mulți dintre ei nu au crezut. ~ Iar Domnul tău este Atotputernic, Îndurător.”

[Coran 26:153-159]

În Coran se spune despre aceștia în Surat Al-Naml:

Și I-am trimis Noi la neamul Thamud pe fratele lor Salih, [care le-a zis lor]: „Adorați-L pe Allah!” Dar iată că ei s-au împărțit în două cete care s-au luat la ceartă. ~ El a zis: „O, neam al meu! De ce vă grăbiți voi cu răul înaintea binelui? De ce nu vă rugați lui Allah pentru iertare? Poate că vi se va arăta vouă îndurare!” ~ Au zis ei: „Noi vedem în tine și în cei care sunt cu tine semn rău”. Dar el le-a răspuns: „Semnul vostru rău vine de la Allah! Însă voi sunteți un neam supus ispitei!”

[Coran 27:45-47]

Și se aflau în cetate nouă căpetenii care semănau numai rău pe pământ și nu făceau nici un bine. ~ Au zis ei: „Jurați pe Allah că noi ne vom năpusti peste noapte asupra sa și asupra familiei sale! Apoi îi vom spune noi rudei sale celei mai apropiate [căreia îi revine răzbunarea lui]: „Noi nu am fost de față la pieirea familiei lui. Și Noi spunem adevărul”. ~ Au urzit ei un vicleșug și am urzit și Noi un vicleșug, fără ca ei să-și dea seama;” ~ Și privește care a fost sfârșitul

vicleșugului lor: Noi i-am nimicit pe ei împreună cu tot neamul lor! ~ Iar casele acestora au rămas pustii pentru că ei au fost nelegiuți. Întru aceasta este un semn pentru un neam [de oameni] care pricep. ~ Însă Noi i-am mântuit pe aceia care au crezut și au fost cu frică.

[Coran 27:48-53]

Și Allah grăiește despre aceștia în *Surat Fussilat*:

„În ce-i privește pe [cei din neamul] Thamud, Noi i-am călăuzit, însă ei au iubit rătăcirea mai mult decât călăuzirea și i-a lovit pe ei trăsnetul osândeii umilitoare pentru ceea ce au agonisit. ~ Și i-am izbăvit Noi pe cei care au crezut și au fost cu frică [de Allah].”

[Coran 41:17,18]

Și în *Surat Al-Qamar* se spune:

„A socotit și Thamud mincinoase prevenirile. ~ Și au zis ei: „Oare să urmărim un singur om dintre noi? Atunci noi am fi în rătăcire și în sminteală! Oare să-i fi fost îndemnarea trimisă lui, dintre noi [toți]? Ba el este un mincinos plin de semeție!” ~ Măine vor afla ei cine este mincinosul plin de semeție! ~ Noi le vom trimite cămila pentru încercare. Deci veghează-i și fii cu răbdare! ~ Și vestește-le că apa va fi împărțită între ei [și cămilă]! Fiecare va bea când va veni rândul său. ~ Însă ei l-au chemat pe tovarășul lor și el a luat [sabia sa] și a ologit-o. ~ Și cum a fost chinul Meu și prevenirile Mele?! ~ Am trimis asupra lor un singur strigăt și ei au devenit asemenea surcelelor uscate ale păstorului de la țărcul de vite. ~ Noi am făcut Coranul ușor, pentru îndemnare, dar oare este cineva care să ia aminte?”

[Coran 54:23-32]

Și se spune:

„A învinuit de minciună [neamul] Thamud prin trecerea măsurii, ~ Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei. ~ Trimisul lui Allah le-a zis lor: „Este cămila lui Allah, adăpați-o!” ~ Însă ei l-au socotit mincinos și au junghiat-o. Și Domnul lor s-a mâniat pe ei pentru păcatul lor și a trimis asupra lor [pedeapsă], cuprinzându-i pe toți, ~ Fără ca El să Se teamă de urmare!”

[Coran 91:11-15]

Am observat în mai multe locuri din Coran că Allah a menționat de nenumărate ori povestea neamului Thamud după cea a neamului Ad, ca de exemplu în *Surat Al-Tawba, Ibrahim, Al-Furkan, Sad, Qaf, An-Najm și Al-Fajr*.

Se spune de asemenea că cele două neamuri nu sunt menționate în Biblie (Tora și Evanghelia). Cu toate acestea, citind Coranul, aflăm că Moise știa de existența acestui neam și și-a înștiințat neamul de povestea acestora.

„Și a zis Moise: „Dacă voi și toți cei de pre pământ sunteți nerecunoscători, [atunci aflați] că Allah Își este Sieși Deajuns [și] că El este Cel Bogat, Vrednic de Laudă!” ~ Nu v-a venit vouă vestea despre cei de dinaintea voastră: neamul lui Noe și neamul 'Ad și neamul Thamud și cei de după ei și pe care numai Allah îi știe? Trimișii lor au venit la ei cu semne limpezi, însă ei și-au dus mâinile la gurile lor și au zis: „Noi nu credem [în mesajul] cu care ați fost trimiși și suntem într-o îndoială tulburătoare în privința aceleia la care ne chemați”.

[Coran 14:8,9]

Este limpede faptul că Moise a vorbit neamului său despre povestea triburilor Ad și Thamud. Însă, din moment ce aceste două neamuri erau de origine arabă, povestea lor nu este menționată de oamenii Cărții. De asemenea nici nu au considerat necesar să păstreze informațiile referitoare la povestea lor. Și cu adevărat ei erau cunoscuți în vremea lui Moise.

În continuare vă vom relata povestea lor și consecințele pe care le-au suportat atunci când au respins credința. Vom menționa cum i-a salvat Allah pe Salih și pe cei ce au crezut împreună cu el și cum i-a nimicit pe cei ce au refuzat să creadă și să urmeze Calea Divină.

Am menționat deja că cei din neamul Thamud erau de origine arabă și au apărut după dispariția neamului Ad, dar nu au tras învățăminte din povestea predecesorilor lor. Și profetul Salih le-a spus acestora:

„Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Iată că aveți dovada limpede [întru aceasta] de la Domnul vostru. Aceasta este cămila de la Allah, dăruită vouă drept semn. Lăsați-o să mănânce pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu nici un rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros! ~ Și aduceți-vă aminte că El v-a făcut urmași ai [neamului] 'Ad și v-a dat sălaș pe acest pământ, pentru ca să vă înălțați palate în șesurile lui și să vă săpați case în munți. Aduceți-vă aminte de binefacerile lui Allah și nu faceți rău pe acest pământ, aducând stricăciune!”

[Coran 7:73,74]

Salih le-a spus: „Allah v-a făcut urmași după Ad, astfel încât voi să nu urmați calea lor și să vă purtați cu cuviință. El v-a permis să construiți palate și castele în câmpiile acestui pământ. „Și vă scobiți case în munți cu iscusință?” Surat Aș-Șu'ara [26:149]”

Voi trebuie să fiți recunoscători în fața lui Allah și să vă purtați cu cuviință, urmând calea Sa și slăvindu-L numai pe El fără a-I face Lui asociați. Nu trebuie să urmați calea neamului Ad, căci aceștia au suportat aspre consecințe.

Și el le-a vorbit:

„Oare veți fi voi lăsați în liniște în ceea ce sunteți aici? ~ În grădini și la izvoare, ~ La semănături și la curmali cu fructe plăcute? ~ Și vă scobiți case în munți cu iscusință? ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și nu ascultați de porunca celor silnici, ~ Cei care aduc stricăciune pe pământ și nu fac bine!”

[Coran 26:146-152]

Și de asemenea le-a spus:

“O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afară de El! El v-a creat pe voi din pământ și v-a dat vouă să locuiți pe el. Rugați-L pe El de iertare și căiți-vă la El! Domnul meu este Apropiat [și] El este Cel care Răspunde Întotdeauna!”

[Coran 11:61]

Le-a zis: „Allah este Cel ce v-a dat viață, v-a creat din pământ și v-a permis să locuiți pe acesta oferindu-vă plantații, recolte și roade. El este Cel ce dăruiește și Cel ce susține și El este demn de slava și devotamentul vostru. Le-a cerut apoi să nu mai slăvească idolii așa cum făceau strămoșii lor și să facă ceea ce Allah le-a poruncit să facă.

Ei au zis: „O, Salih! Ai fost tu înainte de aceasta dorit peste noi. Dar oare, ne oprești tu să adorăm ceea ce au adorat părinții noștri? Noi suntem într-o îndoială tulburătoare cu privire la cele la care ne chemi!”

[Coran 11:62]

Cei din neamul său îl consideraseră unul dintre învățații lor înainte de a le aduce acest Mesaj: „Ne-ai dezamăgit prin cerința ta de a ne lepăda de stilul de viață al străbunilor noștri și de a urma ceea ce tu numești a fi slăvirea unui Dumnezeu Unic. Acest lucru nu este posibil.” Și el le-a răspuns astfel:

„O, neam al meu! Ce ziceți voi, dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu, care mi-a dăruit și îndurare de la El! Cine mă va apăra pe mine de Allah, dacă eu nu m-aș supune Lui? Voi nu-mi sporiți decât pierderea!”

[Coran 11:63]

Salih a ales o modalitate politicoasă pentru a-i chema pe cei din neamul său să urmeze calea lui Allah. El le-a spus: „Ce veți zice dacă toate acestea se adevăresc, așa cum v-am spus? Care va fi scuza voastră înaintea lui Allah? Ce anume vă va salva de (n.t. pedeapsa lui) Allah? Voi îmi cereți să mă lepăd de ceea ce mi-a fost dăruit, ceea ce nu este posibil. Aceasta este îndatorirea mea!

Dacă mă lepăd de ea, nu se va găsi nimeni care să mă adăpostească de Allah. Și vă cer vouă să-L slăviți pe Allah Unicul, Cel care nu are pe nimeni egal.”

Răspunsul lor a fost însă acesta: „*Tu ești dintre cei fermecați!*” *Surat Aș-Șu'ara* [26:153], adică: „Tu ești pur și simplu incapabil de a pricepe ceea ce noi spunem. Tu nu înțelegi nimic, căci ai fost fermecat de cineva.” Aceasta este părerea majorității învățaților, și anume că „*Musahharin*” înseamnă „cel fermecat”. Într-un alt *Qira'at* (modalitate de citire, implicit interpretare, a versetelor din Coran) se citește „*Musahhirin*”, ceea ce înseamnă „cel ce încântă oamenii”. Cu toate acestea, prima opinie este mai puternică, căci neamul său a zis: „*Tu nu ești decât un om ca și noi.*” [Coran 26:154]

Cămila de la Allah

Cei din neamul Thamud i-au cerut profetului lor Salih să le aducă o dovadă sau să înfăptuiască o minune care să dovedească adevărul spuselor sale: „*Fă o minune, dacă ești dintre cei care spun adevărul!*” *Surat Aș-Șu'ara* [26:154]

Salih le-a răspuns: „*Aceasta este o cămilă. Ea are pentru adăpat și voi aveți pentru băut o zi anume. ~ Dar să nu o atingeți cu vreun rău, căci vă va cuprinde pe voi chinul unei zile cumplite.*” [26:155,156]

Și într-un alt verset a spus:

„Aceasta este cămila de la Allah, dăruită vouă drept semn. Lăsați-o să mănânce pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu nici un rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros!”

[Coran 7:73]

Exegeții au menționat că într-o zi cei din neamul Thamud s-au strâns la locul lor de adunare. Atunci profetul Salih a venit și i-a invitat la calea lui Allah. I-a prevenit și i-a avertizat de consecințele aspre pe care le vor înfrunta datorită respingerii lor. Ei i-au spus: „De ai putea face din această piatră (și au arătat o piatră) o cămilă cu aceste caracteristici (și au enumerat trăsăturile acesteia și faptul că trebuie să fie lungă de zece metri)!” Salih i-a întrebat: «Spuneți-mi, de voi răspunde cererii voastre, veți crede în ceea ce vă cer să aveți credință și mă veți privi ca pe un mesager al lui Allah?» Și ei au răspuns: „Da!” A avut așadar

parte de legământul și promisiunea lor în legătură cu acest lucru.

S-a ridicat și s-a rugat la Allah, cerându-I să răspundă cererii lor. Allah a poruncit acelei pietre să producă o cămilă ce să aibă calitățile menționate de ei.

Când au văzut cu proprii lor ochi această minune, așa cum ceruseră, au considerat a fi un mare miracol și un semn al Atotputerniciei lui Allah. Mulți dintre ei au crezut în Mesajul pe care îl transmitea Salih, însă cei mai mulți au persistat în același mod greșit de viață și în venerarea idoloilor.

După ce cămila a fost creată, trebuia să rămână și să trăiască printre ei, să pască acolo unde dorea să pască, să se adape acolo unde dorea să se adape. Când a venit la puțul de apă, a băut apa acelei zile și astfel au fost nevoiți să-și asigure necesarul de apă din cantitatea destinată zilei următoare. Se spune că ei toți au băut din laptele acesteia. Allah a grăit:

„Ea are pentru adăpat și voi aveți pentru băut o zi anumită!”

[Coran 26:155]

Allah a grăit către aceștia:

„Noi le vom trimite cămila pentru încercare. Deci veghează-i și fii cu răbdare! ~ Și vestește-le că apa va fi împărțită între ei [și cămilă]! Fiecare va bea când va veni rândul său.”

[Coran 54:27,28]

După o îndelungată perioadă de confruntări, căpeteniile lor s-au adunat și au decis în unanimitate ca această cămilă să fie schilodită astfel ca ei să fie liniștiți și să aibă o cantitate suficientă de apă pentru ei înșiși.

Și au ologit cămila [și au înjunghiat-o] și au călcat porunca Domnului lor, zicând: „O, Salih, adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre trimiși!”

[Coran 7:77]

Cel ce a ologit cămila [„și a înjunghiat-o”] a fost chiar căpetenia lor, Qidar bin Salif bin Junda. Se spune că era născut nelegitim. Acesta era conducătorul lor și din acest motiv actul său este privit ca fiind al întregului neam.

Ibn Jarir și alți exegeți au spus: „În neamul Thamud erau două femei, numele uneia dintre acestea era Saduq și era fiica lui Mahia bin Zuhair bin Mukhtar. Aceasta era înstărită și de neam nobil. S-a căsătorit cu unul care a devenit credincios și atunci s-a despărțit de el. Apoi a mers la unul dintre verii săi, pe nume Masra bin Muharraj bin Mahia, și i-a sugerat că de va ucide cămila se va căsători cu el. Numele celeilalte femei era Unaiza bint Ghunaim bin Mijlaz, numită și Umm Ghanma. Ea era în vârstă și nu avea credință. Aceasta a avut fiice cu soțul ei, Dhuab bin Amr, unul dintre căpetenii. Și-a prezentat toate cele patru fiice lui Qidar bin Salif și i-a spus că de va ucide cămila îi va da de soție dintre fiicele sale pe cea pe care o va dori. Acești doi tineri s-au oferit să o ucidă; însă au dorit să li se alăture și alții din comunitate. Astfel s-au strâns nouă oameni, cu ei cu tot. În Coran se spune despre aceștia:

„Și se aflau în cetate nouă căpetenii care semănau numai rău pe pământ și nu făceau nici un bine.”

[Coran 27:48]

Au încercat să convingă și restul tribului vorbindu-le despre beneficiile pe care le vor avea dacă vor ucide cămila. Aceștia au fost de acord cu planul lor. Și s-au pus pe așteptare. Când cămila a ieșit din locul de adăpare, Masra a atacat-o, a țintit cu săgeata și aceasta a pătruns în fluierul piciorului, ologind-o. Femeile au început să-și provoace neamul să o ucidă și și-au dezvelit fețele înaintea bărbaților pentru a-i incita. Qidar bin Salif a înaintat cu sabia în mână, a înjunghiat-o și cămila a căzut la pământ. În Coran se spune:

„Însă ei l-au chemat pe tovarășul lor și el a luat [sabia sa] și a ologit-o. ~ Și cum a fost chinul Meu și prevenirile Mele?!”

[Coran 54:29,30]

Și se spune de asemenea:

*„Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei. ~ Trimisul lui Allah le-a zis lor:
„Este cămila lui Allah, adăpați-o!” ~ Însă ei l-au socotit mincinos și au junghiat-o.
Și Domnul lor s-a mâniat pe ei pentru păcatul lor și a trimis asupra lor
[pedeapsă], cuprinzându-i pe toți, ~ Fără ca El să Se teamă de urmare!”*

[Coran 91:12-15]

Imamul Ahmed a relatat de la Abdullah bin Zam'a următoarele: „Odată Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a menționat în predica sa cămila și a pomenit de cel ce a ucis-o. El a recitat: „Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei”. Și a zis: «Și s-a oferit voluntar un om puternic și dominant, împuternicit de forța neamului său, precum Abu Zam'a.»”

Ammar bin Yasir a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a spus lui Ali: „Să nu vă spun eu oare despre „cel mai ticălos dintre ei”? El a zis: „Ba da, te rog!” Profetul a spus: „Doi bărbați, unul dintre ei este din neamul Thamud, au ucis cămila de la Allah.”

Și au ologit cămila [și au înjunghiat-o] și au călcat porunca Domnului lor, zicând: „O, Salih, adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre trimiși!”

[Coran 7:77]

În această scurtă frază, și-au exprimat necredința în mai multe feluri, și anume:

1) Nu s-au supus lui Allah și nu l-au ascultat pe profetul lor, căci au înjunghiat cămila care reprezenta un semn trimis lor.

2) Au înaintat cu grabă spre pedeapsă și au meritat-o din două motive. În primul rând, în Coran s-a spus: „și nu o atingeți cu nici un rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros!” [7:73] Și cu toate acestea ei i-au făcut rău. În al doilea rând,

s-au grăbit spre pedeapsă, astfel că își merită soarta.

3) Ei nu l-au recunoscut pe mesagerul Salih care a adus mărturie clară a Profeției ce i-a fost încredințată și de care erau conștienți în inimile lor. Cu toate acestea, au persistat în necredința lor și în modul greșit de viață pe care-l duceau, iar defăimarea adevărului îi ținea la și o mai mare distanță de Adevăr: *„Însă ei au înjunghiat-o și atunci le-a zis el: “Mai bucurați-vă în casele voastre [încă] trei zile! Aceasta este o făgăduință fără de minciună!” [11:65]*

S-a menționat că atunci când au înjunghiat cămila, primul care a atacat-o a fost Qidar bin Salif. Acesta a înjunghiat-o și cămila s-a prăbușit pe pământ. Și apoi cu toții s-au grăbit să o taie în bucăți. Când puiul ei a văzut acestea, a fugit în vârful muntelui și acolo a zbirat de trei ori.

Și de aceea Salih le-a spus: *„Mai bucurați-vă în casele voastre [încă] trei zile!”*, fără a lua în considerare ziua în care au măcelărit cămila. Aceștia nu au crezut în amenințarea lui. Când s-a întunecat, au încercat chiar să-l ucidă pe Salih, să-l trimită acolo unde s-a dus și cămila (pe lumea cealaltă adică), așa cum au susținut.

Au zis ei: „Jurați pe Allah că noi ne vom năpusti peste noapte asupra sa și asupra familiei sale! Apoi îi vom spune noi rudei sale celei mai apropiate [căreia îi revine răzbunarea lui]: „Noi nu am fost de față la pieirea familiei lui. Și Noi spunem adevărul”.

[Coran 27:49]

Pedeapsa ce a căzut asupra neamului Thamud

Allah a grăit:

„Au urzit ei un vicleșug și am urzit și Noi un vicleșug, fără ca ei să-și dea seama; ~ Și privește care a fost sfârșitul vicleșugului lor: Noi i-am nimicit pe ei împreună cu tot neamul lor! ~ Iar casele acestea ale lor au rămas pustii pentru că ei au fost nelegiuți. Întru aceasta este un semn pentru un neam [de oameni] care

pricep. ~ Însă Noi i-am mântuit pe aceia care au crezut și au fost cu frică.”

[Coran 27:50-53]

Allah a trimis asupra celor ce au complotat să-l ucidă pe Salih o piatră ce i-a strivit mai înainte ca întregul neam să fie nimic de Pedeapsa Divină. În dimineața zilei de joi – aceasta era prima din cele trei zile – fețele acestora au pălit și Salih i-a avertizat. Seara au spus: „O zi a termenului s-a scurs!” În cea de-a doua zi, vineri, fețele acestora s-au înroșit. Seara își ziceau unii altora: „Două zile ale termenului s-au scurs!” Și în ziua a treia, sâmbăta, fețele lor s-au înnegrit, iar seara au spus: „Toate cele trei zile ale termenului s-au scurs!”

În dimineața zilei de duminică, s-au parfumat și au început să aștepte pedeapsa ce va cădea asupra lor. Nu aveau nici cea mai mică idee ce va veni asupra lor sau dinspre ce parte se va ivi.

După ce soarele a răsărit, un „*strigăt*” s-a pogorât din cer și „*i-a cuprins*”. Toate sufletele și-au dat suflarea și fiecare lucru a încremenit. Nici un zgomot nu se auzea. Oamenii au rămas în casele lor ghemuiți, fără suflu. Se spune că nici unul nu a fost lăsat în viață în afară de o fată invalidă, al cărei nume era Kalba bint As-Salaq. Aceasta era dușmanul de moarte al lui Salih. Când a văzut că pedeapsa se apropia, s-a ridicat pe propriile picioare și a fugit mai repede decât orice altceva. A ajuns la un trib arab și i-a vestit pe aceștia de pedeapsa ce a căzut asupra neamului său. Le-a cerut niște apă, iar când a băut a murit.

Allah a grăit:

„Ca și când nu ar fi locuit [niciodată] în belșug în ele. Într-adevăr, [neamul] Thamud nu a crezut în Stăpânul lor! Ducă-se Thamud!”

[Coran 11:68]

Și se spune că a fost ca și cum nu ar fi trăit niciodată o viață plină de confort și belșug.

Imamul Ahmed a relatat citându-l pe Jabir următoarele: „Când a trecut pe

lângă neamul împietrit Thamud, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: «Nu cereți [să vi se arate] semne, căci neamul Thamud a cerut – se face referire la cămilă. S-a dus să se adape intrând prin această parte și s-a întors prin acea parte. Ei au încălcat porunca Domnului lor și au înjunghiat-o. Cămila a băut din apa lor într-o zi și ei au băut din laptele ei într-o zi. Aceștia au înjunghiat-o și astfel „strigătul” pe care Allah l-a trimis asupra lor din cer i-a cuprins pe toți în afară de unul ce se afla în Moscheea lui Allah.» Și ei au întreat: «Cine a fost acea persoană, o, Mesager al lui Allah?» Profetul a răspuns: «Acesta a fost Abu Rughal. Când a ieșit din Moschee, aceeași pedeapsă ce căzuse și asupra neamului său l-a lovit și pe el.»

Isma'il bin Umaia a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a trecut pe lângă mormântul lui Abu Rughal și a zis: „Știți cine a fost acest om?” Ei au răspuns: „Allah și Mesagerul Său știu cel mai bine!” Profetul a spus apoi: „Acesta este mormântul lui Abu Rughal, din neamul Thamud. El a fost în Sfânta Moschee, astfel că a fost ocrotit de pedeapsa lui Allah. Însă când a ieșit, aceeași pedeapsă ce a căzut asupra neamului său l-a lovit și pe el și astfel a fost îngropat aici. Și a fost îngropat alături de o bucată de aur.” Oamenii s-au îndreptat spre mormânt și au început să sape și să caute scormonind cu săbiile lor; și au găsit aurul.

Abdullah bin Omar a spus: „Ne îndreptam alături de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - spre Ta'if și atunci când am trecut pe lângă un mormânt a spus: «Acesta este mormântul lui Abu Rughal și el a fost tatăl lui Thaqif, era din neamul Thamud. Când a stat în această Moschee (*Haram*) a fost salvat. Când a ieșit, a fost lovit și el de aceeași pedeapsă ce a căzut asupra neamului său în acest loc. A fost îngropat aici alături de o bucată de aur, dacă săpați, o veți găsi.» Oamenii s-au grăbit să o caute și au scos-o la suprafață.”

Și Allah a grăit:

Iar el s-a întors de la ei, zicând: „O, neam al meu! Eu v-am vestit mesajul Domnului meu și v-am povățuit de bine, însă voi nu-i iubiți pe povățuitori!”

[Coran 7:79]

Când Pedeapsa Divină a căzut asupra neamului Thamud, Salih li s-a adresat cu aceste cuvinte: „Am încercat tot ce mi-a stat în putință să vă călăuzesc spre calea cea dreaptă, însă voi nu sunteți un neam ce acceptă adevărul și înțelepciunea.”

În acest mod li s-a adresat și Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - celor ce au fost uciși în Bătălia de la Badr și au fost băgați în fântână. A stat acolo pe muntele său și a zis: „O, oameni ai fântânii! S-a adevărit ceea ce Domnul meu mi-a promis!” Și a spus: „Ce neam ticălos ați fost pentru Profetul vostru! Voi m-ați respins când alții au crezut în mine și voi m-ați alungat când alții m-au adăpostit. Ați luptat împotriva mea când alții au fost alături de mine, și ce neam ticălos ați fost pentru profetul ce v-a fost trimis!” Omar a zis: „O, Mesager al lui Allah! Te adresezi celor ce acum sunt țărână?” Profetul i-a răspuns: „Jur pe Cel în Măinile Căruia se află sufletul meu, au auzit vorbele mele mai bine decât le-ai auzit tu, însă ei nu pot să-mi răspundă!”

Se spune că Salih s-a stabilit în Moscheea Sfântă din Mecca și a rămas acolo până la moarte.

Imamul Ahmed a relatat, citându-l pe Ibn Abbas, că: „Atunci când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a trecut prin Valea Asfan în timp ce mergea pentru a înfăptui pelerinajul, a zis: «O, Abu Bakr! Ce vale este aceasta?» Acesta a răspuns: «Valea Asfan!» Profetul a spus: «Hud și Salih au trecut prin această vale, călare pe cămilele lor tinere ale căror curele de nas erau făcute din fibre. Erau înveliți în *Aba* (o mantie lungă), iar la vedere purtau un veșmânt din lână și îl slăveau pe Allah spunând *Tekbir* (*Allahu Akbar* - Allah este Cel mai Mare) în timp ce se duceau să facă pelerinajul.»”

Profetul a trecut prin ruinele neamului Thamud

Imamul Ahmed a relatat că Abdullah bin Omar a spus: „Când, însoțit de oameni, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a venit la Tabuk, a poposit la Al-Hijr, în apropierea locuințelor celor din neamul Thamud. Oamenii au băut apă din aceeași fântână din care cei din Thamud obișnuiau să bea. Au frământat pâine folosind acea apă și au făcut cuptoare pentru a găti. Profetul le-a

interzis însă acest lucru și atunci au aruncat în alte vase ceea ce pregătiseră și și-au hrănit cămilele cu făina frământată. Apoi s-au îndepărtat de acel loc până ce au ajuns la fântâna din care se adăpa cămila. Profetul le-a interzis să intre în acele locuri în care sălășluiseră cei pedepsiți de Allah și le-a zis: „Mă tem că aceeași nenorocire ce a căzut asupra lor va cădea și asupra voastră, așadar nu intrați în acele locuri.”

Imamul Ahmed a relatat că Ibn Omar a spus că, în timp ce se afla la Al-Hijr, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis : „Nu intrați în locurile celor ce au fost pedepsiți, fără să plângeți. De nu veți putea plânge, atunci să nu intrați, aceeași nenorocire ce a căzut asupra lor poate cădea și asupra voastră.” (relatat de Al-Bukhari și Muslim)

Într-o altă relatare se spune că atunci când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a trecut pe lângă casele lor, și-a acoperit fața, a grăbit pașii cămilei sale și le-a cerut să nu intre acolo fără să plângă. Iar într-o altă versiune se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „De nu puteți să plângeți, atunci prefaceți-vă, temându-vă că pedeapsa lor poate să cadă asupra voastră.”

Imamul Ahmed a relatat de la Muhammed bin Abu Kabș, iar acesta a relatat de la tatăl său următoarele: „Când am mers la Bătălia de la Tabuk, oamenii s-au grăbit spre locuințele neamului Thamud și au intrat în ele. Vestea aceasta a ajuns și la Profet și atunci le-a cerut oamenilor să se adune într-un loc. Eu am venit la Profet, iar el își ținea cămila și spunea: «Nu trebuie să intrați în casele celor care au stârnit mânia lui Allah.» Profetul le-a zis: «Oare să nu vă spun eu ceva mai rău decât aceasta? Este vorba despre o persoană dintre voi ce vă înșțiințează despre cele ce au fost înaintea voastră și despre ceea ce se va întâmpla după ce voi nu veți mai fi; așadar trebuie să fiți statornici și cu dreaptă credință. Allah nu dă importanță pedepsei voastre și vor veni unii cărora nu le va păsa de faptele comise.»”

Se spune că cei din Thamud au trăit o perioadă foarte mare. Aceștia vor construi o locuință din pământ și casele lor se vor destrăma mai înainte ca ei să moară. Din acest motiv și-au ridicat în munți case din piatră.

Capitolul VI

Povestea lui Avraam

- *Pacea fie asupra sa* -

Acesta este Avraam bin Terah (250) bin Nahor (148) bin Serug (230) bin Reu (239) bin Peleg (439) bin Eber (464) bin Şelah (433) bin Arfaxad (438) bin Sem (600) bin Noe.

În acest mod se spune în Biblie, „Facerea”, capitolul 11. Am menţionat mai înainte după numele prezentate vârsta la care a ajuns fiecare în parte.

Ibn Asakir a relatat de la Ikrima următoarele: „Lui Avraam i se spunea Abu Difan.”

Se spune: „La vârsta de 75 de ani, lui Terah i s-au născut Avraam și ceilalți doi frați ai săi, Nahor și Haran. Acesta din urmă a avut un fiu pe nume Lot, care mai târziu a devenit profet.”

Se spune de asemenea că Avraam a fost cel de-al doilea fiu al lui Terah. Haran a murit în timpul vieții tatălui său în ținutul în care s-a născut, pământul Caldeei (Babilon). Aceasta este cea mai des întâlnită opinie în rândul istoricilor. Ibn Asakir a întărit această părere, menționând că a fost născut în Babilon.

Istoricii au menționat că Avraam a luat-o de soție pe Sara. Aceasta a fost steapă și nu a avut nici un copil. Împreună cu fiul său, Avraam, nora sa, Sara, nepotul său, Lot – fiul lui Haran, Terah a părăsit ținutul Caldeei și s-a îndreptat spre Canaan. Când au poposit în Haran, Terah însă a murit. Era în vârstă de 250 de ani. Acest lucru nu înseamnă că a fost născut în Haran. Locul său de naștere a fost Caldeea, ținutul Babilonului. În Tora se spune că a murit la vârsta de 205 ani. Apoi au plecat din Canaan, unde se află *Bait-ul-Maqdis* (Casa Sfântă de la Ierusalim). Au trăit pentru o vreme în Haran, ținutul Caldeei în acea vreme, și apoi au locuit în Peninsula Arabică și Siria. În Siria, oamenii venerau șapte stele. Cei ce locuiau în Damasc erau adepți ai acestei religii. Își întorceau fața spre Polul Nord și slăveau cele șapte stele urmând un ritual specific ce implica incantații verbale și activități fizice. Datorită acestui lucru găsim la fiecare dintre cele șapte porți antice ale Damascului câte un altar, pentru fiecare stea în parte. Aceștia le slăveau și le ofereau jertfe.

De asemenea și cei din Haran venerau stele și idoli. Și nu se găsea acolo

nici un credincios în afară de Avraam, soția sa, Sara și nepotul lor, Lot.

Și Allah i-a încredințat profetului Avraam misiunea de a-i elimina pe răufăcătorii acelei vremi. Allah i-a dăruit lui încă din copilărie înțelepciune și l-a trimis ca mesager al Său; și l-a făcut pe el Khalil al Său la bătrânețe.

Allah a grăit: *„Și i-am dat Noi mai înainte lui Avraam călăuzirea pe drumul cel drept, pentru că Noi îl cunoșteam.“* [21:51], ceea ce înseamnă: „Noi îl cunoșteam mai înainte că era cel potrivit pentru a primi o conduită și călăuzire dreaptă (Rușd).”

Allah a spus:

„[Și adu-ți aminte] și de Avraam, când a zis neamului său: „Adorați-L pe Allah și fiți cu frică de El! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă voi știți!” ~ Însă voi adorați în locul lui Allah niște idoli și născociți minciună. Aceia în care credeți voi în locul lui Allah nu pot avea nici un mijloc pentru hrănirea voastră. Căutați hrana voastră la Allah, adorați-L pe El și aduceți-L Lui mulțumire, căci la El veți fi întorși! ~ Iar dacă voi învinuiți de minciună, [să știți că] și alte comunități au învinuit de minciună înainte de voi, iar trimisului nu-i revine decât transmiterea limpede!”

[Coran 29:16-18]

Oare nu au văzut ei cum începe Allah creația prima oară și cum o va face pe ea apoi din nou? Acesta este [un lucru] ușor pentru Allah. ~ Spune: „Umblați pe pământ și vedeți cum [Allah] a început creația! Tot astfel va crea Allah făpturile din nou, căci Allah este peste toate cu putere. ~ El osândește pe cine voiește El și este îndurător cu cine voiește El și la El veți fi aduși înapoi.”

[Coran 29:19-21]

„Și nu puteți voi să scăpați de puterea Lui nici pe pământ și nici în cer și voi nu aveți în afară de Allah nici aliat și nici sprijinitor. ~ Iar aceia care nu cred în semnele lui Allah și în întâlnirea cu El, aceia nu pot nădăjdui în îndurarea Mea și

aceaia vor avea parte de osândă dureroasă”.

[Coran 29:22-23]

„Și nu a fost răspunsul neamului său decât că ei au zis: „Omorâți-l sau ardeți-l în foc!”, însă Allah l-a mântuit de la foc. Întru aceasta sunt semne pentru un neam de oameni care cred. ~ Și a zis: „Voi ați luat în locul lui Allah idoli pentru ca să vă apropiați între voi în viața lumească, dar în Ziua de Apoi vă veți lepăda unul de altul și vă veți blestema unul pe altul, iar sălașul vostru va fi Focul și nu veți avea voi sprijinitori”.

[Coran 29:24-25]

A crezut în el Lot, care a zis: „Eu purced către Domnul meu. El este Cel Puternic [și] Înțelept”. ~ Și Noi i-am dăruit lui [Avraam] pe Isaac și pe Iacob, am dăruit urmașilor săi profeția și Cartea și i-am dat lui răsplata [cuvenită] în această lume, iar în Lumea de Apoi se va afla el printre cei drepti.

[Coran 29:26-27]

Avraam și tatăl său

Primul pe care Avraam l-a chemat să urmeze calea lui Allah a fost tatăl său, Terah. Acesta venera idoli.

Allah a grăit în nobilul Coran:

Și pomenește-l în Carte pe Avraam; el a fost un iubitor de adevăr și un profet! ~ Când i-a spus el tatălui său: „O, tată! Pentru ce te închini tu la ceea ce nu aude, nu vede și nu-ți este de nici un folos? ~ O, tată! Mi-a venit mie știința care ție nu ți-a venit! Deci urmează-mă și eu te voi călăuzi pe un drum drept! ~ O, tată! Nu te închina la Șeitan, căci Șeitan a fost răzvrătit împotriva Celui Milostiv! ~

O, tată! Mă tem să nu te atingă o osândă de la Cel Milostiv și să nu devii un aliat a lui Șeitan!”

[Coran 19:41-45]

I-a răspuns: „O, Avraam! Te lepezi tu de zeii mei? Dacă nu încetezi, eu te voi alunga cu pietre! Pleacă departe de mine pentru vreme îndelungată!” ~ A zis: „Vei avea numai pace [din partea mea]! Mă voi ruga de iertare la Domnul meu pentru tine, căci El este binevoitor cu mine. ~ Eu mă despărțesc de voi, ca și de ceea ce chemați voi în locul lui Allah și-L voi chema pe Domnul meu. Poate că eu nu voi fi nefericit pentru chemarea Domnului meu!”

[Coran 19:46-48]

În versetele de mai sus, Allah a dezvăluit argumentele pe care Avraam i le-a prezentat tatălui său. A menționat modul în care și-a invitat cu toată blândețea și politețea tatăl la calea Adevărului. I-a explicat că urma o cale greșită venerând idoli care nu pot nici să vadă, nici să audă slava ce le este adusă. Cum ar putea așadar ei să răspundă nevoilor unei persoane și să le asigure hrană sau sprijin? Avraam i-a spus tatălui său despre ceea ce Allah binecuvântase asupra lui, și anume dreaptă călăuzire și cunoștințe benefice pentru îndrumarea întregii omeniri, cu toate că era mai tânăr decât tatăl său. El a zis: „O, tată! Mi-a venit mie știința care ție nu ți-a venit! Deci urmează-mă și eu te voi călăuzi pe un drum drept!” [19:43], adică pe un drum unde nu există confuzie sau rigiditate, un drum ce duce direct spre Allah și care aduce întreaga bunătate a acestei vieți și a celei ce va să vină.

Când Avraam a oferit tatălui său călăuzirea Divină și sincera sa povață, acesta le-a respins și l-a amenințat că-l va alunga cu pietre dacă nu va înceta cu aceasta: „I-a răspuns: ”O, Avraam! Te lepezi tu de zeii mei? Dacă nu încetezi, eu te voi alunga cu pietre! Pleacă departe de mine pentru vreme îndelungată!” [19:46] Avraam a replicat: „Pacea să fie asupra ta!” Și a zis tatălui său: „Din partea mea nu va veni nici un rău și nici nu vei înfrunța vreo insultă. Ești în siguranță în ceea ce mă privește!” “Mă voi ruga de iertare la Domnul meu

pentru tine, căci El este binevoitor cu mine.” Surat Maryam [19:47]

Ibn Abbas a relatat: „Cuvântul *Hafiyya* din versetul de mai înainte înseamnă „bun, binevoitor”, ceea ce înseamnă că Allah a fost Bun cu mine, căci m-a călăuzit spre slăvirea Sa, să-l aduc slavă într-o manieră bună și astfel a zis: *“Eu mă despărțesc de voi, ca și de ceea ce chemați voi în locul lui Allah și-L voi chema pe Domnul meu. Poate că eu nu voi fi nefericit pentru chemarea Domnului meu!”* Surat Maryam [19:48]

Și într-adevăr Avraam a cerut iertare lui Allah pentru tatăl său, așa cum promisese. Cu toate acestea, când a devenit clar că tatăl său era „*un vrăjmaș al lui Allah, atunci s-a dezlegat de el*”, după cum se spune în Coran:

Cererea de iertare a lui Avraam pentru tatăl său nu a fost decât din pricina unei făgăduințe pe care i-a făcut-o. Dar când i-a devenit limpede că este vrăjmaș al lui Allah, atunci s-a dezlegat de el. Avraam era milos și blând.

[Coran 9:114]

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Avraam se va întâlni cu tatăl său, Azar, în Ziua Judecății și îl va vedea cu fața murdară și prăfuită. Avraam va spune: «Oare nu ți-am spus că trebuia să mă ascuți?» Tatăl său îi va răspunde: «Astăzi nu voi fi neascultător!» Avraam va spune: «O, Doamne! Mi-ai făgăduit că nu mă vei arunca în dizgrație în Ziua Judecății! Iar astăzi nu există rușine mai mare decât să îmi știu tatăl departe de mine!» Atunci Allah va grăi: «Le-am interzis necredincioșilor să intre în Paradis!» Și se va spune. «O, Avraam! Privește la picioarele tale!» Și el va vedea doar o jertfă. Aceasta va fi apucată de picioare și va fi aruncată în Focul Iadului.” (Al-Bukhari)

[Adu-ți aminte când] Avraam i-a zis lui 'Azar, tatăl său: „Tu iei idolii drept zei? Eu te văd împreună cu neamul tău într-o rătăcire limpede!”

[Coran 6:74]

Acest verset ne dezvăluie că numele tatălui lui Avraam era Azar. Cu toate acestea, majoritatea genealogiștilor, printre care și Ibn Abbas, sunt de părere că numele acestuia era Terah. În Biblie este de asemenea menționat numele Terah. Se crede că Azar era numele idolului pe care tatăl său îl venera și că probabil a fost numit după acesta.

Ibn Jarir a spus: „O opinie des întâlnită este că numele său era Azar și probabil avea două nume. Sau unul dintre acestea era numele său, în timp ce celălalt era o poreclă.”

Allah a grăit:

Și așa i-am arătat Noi lui Avraam împărăția cerurilor și a pământului, pentru ca el să fie dintre aceia care cred cu convingere. ~ Când noaptea l-a acoperit, a văzut el o planetă și a zis: „Acesta este Domnul meu!” Și când ea a asfințit, a zis el: „Eu nu-i iubesc pe cei care apun!” ~ Și când a văzut el Luna răsărind, a zis: „Acesta este Domnul meu!”. Dar când a apus, a zis el: „Dacă Domnul meu nu mă călăuzește, voi fi din neamul celor rătăciți!”. ~ Și când a zărit el Soarele răsărind, a zis: „Acesta este Domnul meu! Acesta este mai mare!” Apoi, când a asfințit, a zis el: „O, neam al meu! Eu sunt nevinovat pentru tot ceea ce voi îi asociați [lui Allah]!”

[Coran 6:75-78]

„Ci eu îmi îndrept fața cu credință doar către Cel care a creat cerurile și pământul; și niciodată nu voi mai fi dintre cei care-l fac Lui asociați!” ~ Și s-a certat neamul lui cu el, însă el le-a zis: „Voiți voi să vă certați cu mine asupra lui Allah, când El m-a călăuzit? Eu nu mă tem de ceea ce-l alăturați voi, căci numai ce voiește Domnul meu [se întâmplă]! Domnul meu cuprinde totul cu știința [Sa]. Voi nu vă amintiți?”

[Coran 6:79-80]

Și cum m-aș teme eu de ceea ce voi l-ați alăturat, când voi nu vă temeți să-l alăturați lui Allah [lucruri] pentru care El nu v-a trimis vouă nici o dovadă? Care dintre cele două tabere este mai îndreptățită la siguranță, dacă voi știți? ~ Cei care cred și nu amestecă puritatea credinței lor cu nedreptatea, aceia sunt în siguranță și ei sunt bine călăuziți. ~ Aceasta este dovada pe care am dat-o Noi lui Avraam împotriva neamului său. Noi îi ridicăm cu trepte pe cei pe care voim. Domnul Tău este Înțelept, Atoateștiutor.

[Coran 6:81-83]

În aceste versete Allah s-a referit la Avraam și la neamul său, la disputele dintre aceștia. Și le-a spus acestora, și prin intermediul lor întregii omeniri, că acele corpuri cerești pe care le urmăreau fie noaptea, fie ziua, nu erau nici zei și nici o divinitate. Nu merită a fi slăvite în locul lui Allah, căci acestea sunt doar niște simple creații ce au nevoie a fi supravegheate. Acestea răsar și apoi apun și nu se mai văd, însă Allah este Atotputernic, nimic nu poate dispărea sau se poate ascunde de El. Allah este Nemuritor și Veșnic, nu există altă divinitate în afară de El.

În primul rând, le-a explicat acestora că stelele nu dispun de această abilitate și le-a indicat Luna, care este cea mai strălucitoare și mai frumoasă dintre stele. Apoi a indicat Soarele, care este cel mai strălucitor și mai frumos dintre corpurile cerești și le-a explicat că până și acesta era supus și supravegheat.

Allah a grăit:

Și printre semnele Sale sunt noaptea și ziua și Soarele și Luna. Însă nu vă prosternați nici dinaintea Soarelui, nici dinaintea Lunii, ci prosternați-vă dinaintea lui Allah care le-a creat pe ele, dacă pe El îl adorați voi!

[Coran 41:37]

Din această cauză Allah a grăit:

Și când a zărit el Soarele răsărind, a zis: „Acesta este Domnul meu! Acesta este mai mare!” Apoi, când a asfințit, a zis el: „O, neam al meu! Eu sunt nevinovat pentru tot ceea ce voi îi asociați [lui Allah]! ~ Ci eu îmi îndrept fața cu credință doar către Cel care a creat cerurile și pământul; și niciodată nu voi mai fi dintre cei care-l fac Lui asociați!” ~ Și s-a certat neamul lui cu el, însă el le-a zis: Voiți voi să vă certați cu mine asupra lui Allah, când El m-a călăuzit? Eu nu mă tem de ceea ce-l alăturați voi, căci numai ce voiește Domnul meu [se întâmplă]

[Coran 6:78-80]

A spus: „Nu-mi pasă de acești zei pe care voi îi slăviți în afară de Allah, căci aceștia nu pot aduce nici bine, nici pricinui vreun rău cuiva și nici nu pot să audă sau să priceapă ceva. Acestea sunt creaturi ale lui Allah, supuse Lui, căci altfel sunt alungate cu pietre și înălțate la locurile lor.”

Oameni din Babilon venerau idoli și cu aceștia a avut Avraam dispute în legătură cu modul lor de slăvire. Le-a fărâmat în bucăți idolii și le-a dovedit falsitatea credinței lor. Așa cum Allah a grăit:

Și a zis: „Voi ați luat în locul lui Allah idoli pentru ca să vă apropiați între voi în viața lumească, dar în Ziua de Apoi vă veți lepăda unul de altul și vă veți blestema unul pe altul, iar sălașul vostru va fi Focul și nu veți avea voi sprijinitori”.

[Coran 29:25]

Allah grăiește în Surat Al-Anbiya:

Și i-am dat Noi mai înainte lui Avraam călăuzirea pe drumul cel drept, pentru că Noi îl cunoșteam. ~ Și când le-a zis el tatălui său și neamului său: „Ce sunt aceste chipuri la care voi vă închinați?”, ~ I-au răspuns ei: „Noi i-am aflat pe părinții noștri închinându-se la ele”. ~ A zis: „Voi și părinții voștri ați fost în rătăcire învederată”. ~ Au zis ei: „Tu ai venit la noi cu Adevărul sau tu ești dintre aceia

care glumesc?” ~ Iar el a răspuns: „Ba nu! Domnul vostru este Stăpânul cerurilor și al pământului, care le-a creat pe ele, iar eu sunt unul dintre aceia care vă mărturisesc vouă despre aceasta.”

[Coran 21:51-56]

„Și, [jur] pe Allah! Eu voi urzi împotriva idolilor voștri, după ce veți întoarce spatele, îndepărtându-vă”. ~ Și i-a făcut pe ei fărâme, afară de cel mai mare dintre ei, astfel încât să se întoarcă spre el. ~ Au zis ei: „Cine a făcut aceasta cu zeii noștri? El este, neîndoielnic, dintre cei nelegiuți!” ~ Au zis [unii]: „Am auzit un fecior pomenindu-i pe ei. El se cheamă Avraam”. ~ Au zis: „Aduceți-l dinaintea oamenilor pentru ca ei să facă mărturie!” ~ Au zis [atunci]: „Tu ai făcut aceasta cu zeii noștri, Avraam?” ~ A răspuns el: „Ba a făcut-o cel mai mare dintre ei, acesta! Întrebați-i, dacă ei pot cuvânta!”

[Coran 21:57-63]

Atunci s-au întors la sufletele lor și au zis: „Așadar, voi sunteți cei nelegiuți!” ~ Apoi au întors capetele lor [zicând]: „Tu știi prea bine că aceștia nu vorbesc!” ~ Și a zis el: „Dar oare voi vă închinați, în loc de Allah, la ceva care nu vă este de nici un folos și nici nu vă poate face nimic rău? ~ Uff! pentru voi și pentru ceea ce adorați în loc de Allah! Oare voi nu pricepeți?” ~ Au zis: „Ardeți-l și ajutați-i pe zeii voștri, dacă voi vreți să faceți [ceva pentru ei]!” ~ Dar Noi am zis: „O, foc! Fii răcoare și mântuire peste Avraam!” ~ Ei au vrut un vicleșug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.

[Coran 21:64-70]

Și în Surat Aș-Șu'ara din Coran se spune:

Recită-le lor istoria lui Avraam: ~ Când el le-a zis tatălui său și neamului său: „Pe cine adorați voi?” ~ I-au răspuns ei: „Noi îi adorăm pe idoli și rămânem slujindu-i pe ei”. ~ Și le-a zis: „Oare vă aud ei când îi chemați ~ Sau vă sunt ei de

folos sau vă fac vouă vreun rău?” ~ Au răspuns ei: „[Nu!] Dar i-am aflat pe părinții noștri făcând așa!” ~ A zis: „Și ați văzut voi aceea ce adorați ~ Voi și părinții voștri cei de demult?”

[Coran 26:69-76]

Ei îmi sunt dușmani mie, afară de Stăpânul lumilor, ~ Care m-a creat și El este Cel care mă călăuzește, ~ Care mă hrănește și-mi dă de băut, ~ Iar când sunt bolnav, el mă tămăduiește, ~ Care mă lasă să mor și-apoi la viață mă trezește, ~ Care nădăjduiesc că-mi va ierta păcatele în Ziua Judecății. ~ Doamne, dă-mi mie înțelepciune și ajută-mă pe mine să mă alătur celor drepecți!

[Coran 26:77-83]

Și în Surat As-Saffat se spune:

Printre cei care au urmat [calea lui Noe] s-a aflat Avraam, ~ Când a venit el la Domnul său cu inima curată ~ Și când le-a zis tatălui său și neamului său: „Pe cine adorați voi? ~ Voiți voi, prin minciună, alți Dumnezei afară de Allah? ~ Ce credeți voi despre Stăpânul lumilor-?” ~ Și a aruncat el o privire spre stele ~ Și a zis: „Eu sunt bolnav!” ~ Și s-au întors de la el, îndepărtându-se.

[Coran 37:83-90]

Apoi s-a întors către zeii lor și le-a zis: „Voi nu mâncați? ~ De ce nu vorbiți?” ~ Apoi s-a năpustit asupra lor și i-a lovit cu mâna dreaptă. ~ Atunci s-au apropiat de el în fugă. ~ Și el le-a zis: „Vă închinați voi la ceea ce ciopliți, ~ În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi?” ~ Au zis ei: „Înălțați pentru el un altar și aruncați-l în flăcări!” ~ Au voit să viclenească împotriva lui, dar Noi i-am făcut pe ei să fie cei mai umiliți!

[Coran 37:91-98]

În aceste versete, Allah ne-a înștiințat că Avraam s-a lepădat de practica neamului său de a venera idoli și a zis: „*Ce sunt aceste chipuri la care voi vă închinați?*” [21:52], adică acelea pe care le urmați cu devotament și cărora le arătați supunere. *I-au răspuns ei: „Noi i-am aflat pe părinții noștri închinându-se la ele”* [21:53] Credința lor nu reprezenta decât o urmare oarbă a tradițiilor părinților și străbunilor lor în ceea ce privește venerarea idolilor.

A zis: „*Voi și părinții voștri ați fost în rătăcire învederată.*” [21:54] Într-un alt verset a spus: *Și când le-a zis tatălui său și neamului său: “Pe cine adorați voi? ~ Voiți voi, prin minciună, alți Dumnezei afară de Allah? ~ Ce credeți voi despre Stăpânul lumilor-?”* [37:85-87] Qatada a zis: „... adică ce credeți că va face Allah cu voi când Îl veți întâlni la sfârșitul acestei lumi, după ce voi ați slăvit idoli?”

„*Oare vă aud ei când îi chemați ~ Sau vă sunt ei de folos sau vă fac vouă vreun rău?*” ~ *Au răspuns ei: „[Nu!] Dar i-am aflat pe părinții noștri făcând așa!”* [26:72,74] Cei din neamul lui Avraam au acceptat faptul că idoli lor nu le auzeau chemarea, nu le erau de folos și nici nu le puteau pricinui vreun rău. Singurul motiv pentru care îi venerau era că și părinții lor făcuseră acest lucru, la fel ca și cei ce se abătuseră de la calea cea dreaptă, precum ei înșiși: „*Voi și părinții voștri cei de demult? Ei îmi sunt dușmani mie, afară de Stăpânul lumilor*” [26:75-77]

Acest lucru dovedește falsitatea acelor idoli, căci, de ar fi fost cu adevărat zei, i-ar fi putut face rău lui Avraam în momentul în care acesta i-a renegat.

Au zis ei: „Tu ai venit la noi cu Adevărul sau tu ești dintre aceia care glumesc?” [21:55]. L-au întrebat dacă a venit să-i cheme la Adevăr, să reneghe practica prin care venerau idoli, să le discrediteze părinții pentru aceasta, dacă vorbea cu seriozitate sau dacă pur și simplu glumea cu ei?

Iar el a răspuns: „Ba nu! Domnul vostru este Stăpânul cerurilor și al pământului, care le-a creat pe ele, iar eu sunt unul dintre aceia care vă mărturisesc vouă despre aceasta.” [21:56] El le-a răspuns că era neprefăcut în chemarea sa și că există un Dumnezeu Unic, Stăpânul fiecărui lucru și Creatorul fiecărei făpturi, Cel ce a creat acest univers fără a avea vreun precedent. Și astfel ei ar trebui să-L slăvească pe El, fără a-I face Lui asociați.

„*Și, [jur] pe Allah! Eu voi urzi împotriva idolilor voștri, după ce veți întoarce spatele, îndepărtându-vă.*” [21:57] Avraam a jurat că va urzi împotriva idolilor lor

atunci când toți se vor pregăti de sărbătoare. Nu se știe cu exactitate dacă a spus acest lucru deschis sau doar a avut acest gând în minte – ambele situații sunt indicate de către exegeți.

Avraam și idoli

Aceștia aveau o sărbătoare pe care o celebrau o dată pe an, la ieșire din cetatea lor. Terah l-a rugat pe Avraam să ia și el parte, însă a răspuns că e bolnav și nu se simte foarte bine – *Și a aruncat el o privire spre stele ~ Și a zis: „Eu sunt bolnav!”* [37:88,89] Prin aceste vorbe, Avraam s-a referit că i-ar putea umili pe idoli lor, pentru a face să triumfe religia lui Allah, Religia Adevărului.

După ce neamul său a plecat să celebreze sărbătoarea și a rămas singur în zonă, *„s-a întors către zeii lor”* [37:91]. *Ragha* înseamnă că s-a grăbit să ajungă la ei, ascunzându-se. I-a găsit într-un loc minunat, înconjurați de multe feluri de hrană și le-a zis în batjocură: *“Voi nu mâncați? ~ De ce nu vorbiți?” ~ Apoi s-a năpustit asupra lor și i-a lovit cu mâna dreaptă.* [37:91-93] I-a lovit cu o secure și *„i-a făcut pe ei fărăme, afară de cel mai mare dintre ei, astfel încât să se întoarcă spre el.”* [21:58] Se spune că a ridicat securea spre cel mai mare dintre ei ca să-l doboare. Când s-au reîntors de la sărbătoare, au văzut ce se năpustise asupra zeilor lor. *Au zis ei: „Cine a făcut aceasta cu zeii noștri? El este, neîndoielnic, dintre cei nelegiuiți!”* [21:59]

Și dacă ar fi avut puțină minte, și-ar fi dat seama de dovada ce se afla în spatele acestui lucru, căci de ar fi fost zei adevărați atunci nu ar fi acceptat această umilință și cu siguranță s-ar fi apărat de oricine ar fi vrut să le pricinuiască vreun rău. Însă din cauza ignoranței și a stăruinței de a urma acea cale greșită, au spus: *„Cine a făcut aceasta cu zeii noștri?”* [21:59]

Au zis [unii]: „Am auzit un fecior pomenindu-i pe ei. El se cheamă Avraam”. [21:60] Și au spus: *„El a vorbit despre ei (zei) în batjocură. El este cel ce a făcut aceasta și i-a făcut pe ei fărăme.”* Ibn Masu'd a spus – după cum am menționat mai înainte – că le-a vorbit fățiș, ceea ce înseamnă că el a fost cel care i-a amenințat astfel: *„Și, [jur] pe Allah! Eu voi urzi împotriva idoliilor voștri, după ce veți întoarce spatele, îndepărtându-vă”.* [21:57]

Au zis: „Aduceți-l dinaintea oamenilor pentru ca ei să facă mărturie!” [21:61] Ei au spus: „Aduceți-l pe acesta la locul nostru de întâlnire, dinaintea oamenilor, pentru ca ei toți să audă ceea ce spune, să fie martori și de asemenea să vadă pedeapsa pe care vom decide să i-o acordăm.” Acesta a fost principalul scop al lui Avraam – ca toți oamenii să se strângă într-un loc și astfel să-și poată duce la îndeplinire misiunea sa, prin respingerea practicii false pe care o urmau, venerarea idolilor. La fel a zis și Moise către Faraon:

„Întâlnirea cu voi va fi în ziua de sărbătoare și lumea să se adune dimineața!”

[Coran 20:59]

Când oamenii s-au strâns laolaltă și Avraam a fost adus dinaintea lor, l-au întrebat: „Tu ai făcut aceasta cu zeii noștri, Avraam?” ~ A răspuns el: „Ba a făcut-o cel mai mare dintre ei, acesta! Întrebați-i, dacă ei pot cuvânta!” Surat Al-Anbiya [21:62,63] Se spune că s-a referit la faptul că cel mai mare dintre idoli a fost cel ce l-a provocat să-i facă fărâme. Prin aceasta, Avraam a vrut să le atragă atenția asupra faptului că zeii lor nu puteau vorbi și să recunoască astfel că aceștia erau doar niște simple obiecte neînsuflețite.

Atunci s-au întors la sufletele lor și au zis: „Așadar, voi sunteți cei nelegiuți!” [21:64] „Voi ați greșit când v-ați lăsat zeii singuri, fără pază.”

Qatada a zis: „Cei din neamul său s-au rușinat și au plecat capetele, zicând: „Tu știi prea bine că aceștia nu vorbesc!” [21:65] „Tu știi prea bine, o, Avraame, că ei nu vorbesc. Cum de ne ceri nouă să-i întrebăm?” În acest moment, Avraam i-a întrebat: „Dar oare voi vă închinați, în loc de Allah, la ceva care nu vă este de nici un folos și nici nu vă poate face nimic rău? ~ Uff! pentru voi și pentru ceea ce adorați în loc de Allah! Oare voi nu pricepeți?” [21:66,67]

În Coran se spune: Atunci s-au apropiat de el în fugă. ~ Și el le-a zis: „Vă închinați voi la ceea ce ciopliți” [37:94,95] „Cum de puteți slăvi idoli pe care cu mâna voastră i-ați făcut din piatră și din lemn și le-ați dat lor o formă?” „În vreme ce Allah v-a creat pe voi, precum și ceea ce faceți voi?” [37:96], adică: „Voi sunteți doar niște făpturi și acei idoli sunt doar niște făpturi. Cum ar putea o

făptură să slăvească o altă făptură? Slăvirea voastră nu este mai bună decât slăvirea lor asupra voastră! Voi sunteți în rătăcire, căci slava i se cuvine numai lui Allah, Creatorul Suprem, Cel ce nu are pe nimeni egal.”

Avraam și Focul

Au zis ei: „Înălțați pentru el un altar și aruncați-l în flăcări!” ~ Au voit să viclenească împotriva lui, dar Noi i-am făcut pe ei să fie cei mai umiliți!

[Coran 37:97,98]

Când s-au văzut copleșiți și fără nici o dovadă clară, au trecut de la discuții și dezbateri la amenințări și au făcut uz de puterea și autoritatea lor, pentru ca zeii lor să triumfe. Însă Allah a avut un alt plan pentru ei:

*„Ardeți-l și ajutați-i pe zeii voștri, dacă voi vreți să faceți [ceva pentru ei]!”
~ Dar Noi am zis: „O, foc! Fii răcoare și mântuire peste Avraam!” ~ Ei au vrut un viclesug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.*

[Coran 21:68-70]

Începuseră să strângă de multă vreme de oriunde găseau lemne de foc și au făcut o grămadă foarte mare. Când o femeie se îmbolnăvea făcea legământ că de va fi vindecată va aduna lemne de foc, pentru a-l arde pe Avraam. Au pregătit un teren imens unde au dus lemnele strânse și au ațâțat focul. Acesta s-a aprins, iar flăcările uriașe și scânteile păreau a atinge cerul.

Apoi l-au așezat pe Avraam pe o catapultă ce fusese construită de un om din neamul Kurdiș, pe nume Hezan. Acesta a inventat catapulta. Allah a poruncit pământului să-l înghită și se va scufunda în el până în Ziua Judecării.

Au început să-l lege pe Avraam în lanțuri și acesta l-a pomenit pe Allah prin aceste cuvinte: „Nu există altă divinitate în afară de Tine, Tu ești preaslăvit,

o, Stăpân al Lumilor! Ție ți se cuvine slava și puterea este pentru Tine. Tu nu ai pe nimeni egal!”

În timp ce era așezat pe catapultă, încătușat și apoi aruncat în foc, Avraam a spus: *“Ne este de ajuns [ajutorul lui] Allah și El este Cel mai bun ocrotitor al nostru!”* Avraam a spus acestea în momentul în care era aruncat în foc, iar profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus în momentul în care i s-a spus:

Oamenii s-au adunat împotriva voastră, deci temeți-vă de ei”, credința le-a sporit și au zis ei: „Ne este de ajuns [ajutorul lui] Allah și El este Cel mai bun ocrotitor al nostru!” ~ Și ei s-au întors [după aceea] cu binefacerea lui Allah și harul Său, fără să-i fi atins nici un rău. Ei au căutat mulțumirea lui Allah, căci Allah este Dătător de har nemăsurat.

[Coran 3:173,174]

S-a relatat că în momentul în care a fost aruncat și se afla încă în aer, îngerul Gavriil s-a apropiat și a zis: „Avraame! Ai nevoie de ajutor?” El a răspuns: „Dacă vine de la tine, atunci nu!”

Ibn Abbas și Sa’id bin Jubair au relatat că îngerul ce aduce ploaia a spus: „Oare când mi se va porunci să pot aduce ploaia?” Porunca lui Allah a fost însă mai iute decât orice altceva.

Dar Noi am zis: „O, foc! Fii răcoare și mântuire peste Avraam!” Surat Al-Anbiya [21:69] Ali bin Abu Talib a explicat că sensul acestui verset este: „Nu-i face lui rău”. Ibn Abbas și Abul-Allah au spus: „Dacă Allah nu ar fi grăit *“mântuire peste Avraam”*, răcoarea i-ar fi pricinuit rău.”

Ka’b bin Ahbar a zis: „Nimănui nu-i va fi de folos în acea zi focul, și acesta nu a ars decât lanțurile ce-l încătușau.”

Și Dahhak a zis: „S-a relatat că Gavriil s-a aflat alături de el, ștergându-i sudoarea de pe față, și că nu a îndurat nimic în afară de acea sudoare.”

Abu Huraira a spus: „Cel mai bun lucru pe care tatăl lui Avraam l-a spus când și-a văzut fiul în acea stare a fost: «Cât de bun este Domnul tău, o,

Avraam!»”

Ibn Asakir a relatat citându-l pe Ikrima că mama lui Avraam și-a privit fiul și a zis: „O, fiule! Doresc să vin la tine, așa că roagă-te la Allah să mă ferească de flăcările ce te înconjoară.” Avraam a răspuns: „Da!” Mama sa s-a apropiat de el fără ca flăcările să-i pricinuiască vreun rău. Când a ajuns acolo, l-a îmbrățișat, l-a sărutat și apoi s-a întors.

Minhal bin Amr a zis: „Mi s-a spus că Avraam a rămas acolo timp de 40 sau 50 de zile. Și el a zis: «În toată viața mea nu au existat zile mai bune sau nopți mai bune decât acelea în care m-am aflat în foc. Mi-am dorit ca întreaga mea viață să fie așa.» Fie ca Allah să trimită binecuvântarea Sa asupra lui!”

Cei din neamul lui Avraam au dorit să se răzbune, însă au fost umiliți; au dorit să se ridice deasupra lui, dar au fost puși mai prejos. Allah a zis: „*Ei au vrut un vicleșug împotriva lui, însă Noi am făcut ca ei să fie cei mai în pierdere.*” [21:70]

În lumea aceasta, au avut parte de umilire și pierdere, dar în lumea de apoi focul în care vor fi aruncați nu va fi răcoros și nici nu le va aduce lor mântuire. Aceștia nu vor primi nici un salut de întâmpinare, nici un mesaj de pace. Va fi precum Allah a grăit: „*Ce locuință rea și ce rău loc de ședere este ea!*” [Coran 25:66]

Umm Șuraik a relatat: „Profetul a poruncit să fie ucisă *Wazgh* (șopârla de casă) și a spus: «A suflat în focul lui Avraam!»” (relatat de Al-Bukhari)

Și imamul Ahmed a relatat preluând de la A'îșa că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Ucide șopârla de casă, căci aceasta a ațâțat focul lui Avraam.” Acesta a spus: „A'îșa obișnuia să le ucidă!”

Imamul Ahmed a relatat preluând de la Nafi că o femeie a intrat la A'îșa și a văzut un fel de capcană. A întrebat: „Pentru ce este aceasta?” Ea a răspuns: „Ucidem cu ea șopârlele de casă.” Apoi a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când Avraam a fost aruncat în foc, toate animalele și insectele au încercat să-l stingă, în afară de șopârla de casă; aceasta a început să-l ațâțe.”

Imamul Ahmed a relatat de asemenea că Samama, sclava lui Fakiha bin Mughira, a spus: „Am intrat la A'îșa și am văzut în locuința ei o suliță întinsă pe pământ. Eu am zis: „O, *Umm-ul-Mu'minin* („Mama credincioșilor” – A'îșa)! Ce faci

cu această suliță?” Ea a spus: "Am păstrat-o pentru a ucide acele șopârle de casă, căci Profetul ne-a spus: «Când Avraam a fost aruncat în foc, nu a existat animal sau insectă pe pământ care să nu încerce să stingă focul, în afară de această șopârlă de casă, care a încercat să-l ațâțe.» Astfel că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - ne-a cerut să o ucidem.”

Dispute între Avraam și Nimrod

Allah spune în *Surat Al-Baqara*:

Oare nu l-ai văzut pe acela care s-a certat cu Avraam în legătură cu existența Domnului său, după ce Allah i-a dat stăpânia? Și a zis Avraam: „Domnul meu este cel care dă viață și ia viața”. Și i-a răspuns el: „Și eu pot să dau viața și să iau viața!”. Atunci a zis Avraam: „Allah face ca soarele să vină de la Răsărit, deci fă-l tu să vină de la Apus!” Cel care nu credea a rămas descumpănit, căci Allah nu-i călăuzește pe cei nelegiuți.

[Coran 2:258]

În acest verset, Allah ne-a înfățișat disputa pe care Avraam a avut-o cu acest rege arogant și trufaș care pretindea pentru el stăpânirea. Avraam i-a spulberat argumentele firave și l-a făcut să se gândească la neștiința sa.

Exegeții, genealogiștii și istoricii sunt de părere că acesta a fost regele Babilonului. Numele lui era Nimrod bin Canaan bin Koș bin Sem bin Noe. Așa este relatat de Mujahid. Cu toate acestea, alții sunt de părere că era numit Nimrod bin Peleg bin Eber bin Șelah bin Arfaxad bin Sem bin Noe.

Mujahid și alții au spus: „El era unul dintre regii acelei vremi. La acea vreme erau patru regi ce domneau pe pământ. Doi dintre aceștia erau credincioși, iar ceilalți doi erau fără credință. Cei credincioși erau Zul-Qarnain și Sulaiman, iar cei doi necredincioși erau Nimrod și Nabucodonosor.”

Se spune că Nimrod a domnit timp de aproape 400 de ani. Era trufaș, arogant, răzvrătit și iubitor de averi.

Când Avraam l-a chemat să slăvească un Dumnezeu Unic, Allah, fără a-l face Lui egal, el a fost îndemnat de neștiința și rătăcirea sa să respingă chemarea. A avut lungi dispute cu Avraam pe această temă și în loc să accepte credința, a pretins pentru el stăpânirea. Când Avraam i-a spus: „*Domnul meu este cel care dă viață și ia viața*”, el a răspuns: „*Și eu pot să dau viața și să iau viața!*”

Qatada, Suddi și Ibn Ishaq au spus: „Doi oameni pe care dorea să-i ucidă au fost aduși înaintea lui. A poruncit ca unul dintre ei să fie ucis și a cruțat viața celuilalt și în acest fel a pretins că a dat viața unuia dintre aceștia și a luat viața celuilalt.”

Aceasta a fost o afirmație în afara discuției, un argument absurd. Avraam a dorit să mărturisească existența Creatorului prin dovada existenței fenomenelor vieții și morții. Toate aceste întâmplări nu au loc de unele singure, ci există un Creator care a făcut acest univers cu toate corpurile cerești, cu vântul, norii, ploaia, regnul animal; le-a dăruit lor viață și apoi le-a luat viața. Și de aceea a zis Avraam: „*Domnul meu este cel care dă viață și ia viața*”.

Dacă acest rege trufaș prin afirmația: „*Și eu pot să dau viața și să iau viața!*” a vrut să spună că el a fost cel ce a creat acest fenomen al vieții și morții, atunci cu încăpățănare și în mod voit a respins Adevărul. Dar dacă afirmația sa a însemnat ceea ce Qatada și alții au menționat mai înainte atunci acesta nu a fost atent la discuție și nu a dat un răspuns la ceea ce Avraam îi spusese.

Deoarece această afirmație a regelui, și anume că a dat și a luat viața, poate să nu fie tocmai clară multor oameni, Avraam a adus o altă dovadă a existenței Creatorului și, pentru a combate pretinderea lui Nimrod, a spus: „*Allah face ca soarele să vină de la Răsărit, deci fă-l tu să vină de la Apus!*”

I-a spus că Allah Cel ce este Creatorul fiecărui lucru și Cel ce este Unic Dumnezeu poruncește în fiecare zi soarelui să răsară dinspre răsărit. „De crezi însă că tu poți să dai viață și să iei viața, atunci fă ca soarele să răsară dinspre apus. „*Cel care dă viață și ia viața*” poate face orice fără nici o greutate. Dacă pretinzi viața și moartea, atunci fă ca soarele să răsară dinspre apus. Dacă nu ești capabil să înfăptuiești acest lucru, atunci nu poți să-l faci nici pe cel dinainte. Și tu știi asta mai bine. Nu ești în stare să crezi nici măcar un țânțar.”

Avraam i-a înfățișat propria-i neștiință și slăbiciune și acesta nu a știut ce

să mai răspundă. A rămas uluit, fără cuvinte. Și de acea în Coran sunt dezvăluite aceste cuvinte: *„Cel care nu credea a rămas descumpănit, căci Allah nu-i călăuzește pe cei nelegiuți.”*

Suddi a spus: „Această discuție a avut loc între Avraam și Nimrod în ziua în care a ieșit din foc. Ei nu mai șezuseră împreună niciodată înainte. Și așa a fost.”

Zaid bin Aslam a relatat: „Nimrod avea control asupra mărfurilor, iar oamenii se duceau la el pentru a-și asigura proviziile. Avraam de asemenea a mers alături de un grup de oameni pentru proviziile sale. Niciodată mai înainte nu-l întâlnise și astfel această dispută a avut loc în acea zi. Lui Avraam nu i-a fost dăruită cantitatea ce i se cuvenea, așa cum le fusese dăruită celorlalți. Și s-a întors fără a avea nimic asupra lui.”

În timp ce se apropia de locuința sa, s-a îndreptat spre o dună de nisip, și-a umplut cei doi saci pe care-i avea și și-a spus: „Cu acești doi saci voi distra atenția familiei mele.” Când a ajuns acasă, a pus sacii într-o parte, apoi a mers să se odihnească și a adormit. Soția sa, Sara, a mers să vadă cei doi saci și i-a găsit plini cu cele mai bune provizii, astfel că a făcut mâncare. Când Avraam s-a trezit, a văzut mâncare și a întrebat: „Din ce ai făcut aceste bucate?” Ea a răspuns: „Din ceea ce tu ai adus!” Avraam a știut atunci că era hrană de la Allah Preamăritul.

Zaid bin Aslam a zis: „Și Allah a trimis un înger la acel rege trufaș, poruncindu-i să creadă în Allah, însă acesta a refuzat acest lucru. Apoi l-a chemat din nou și el a refuzat și apoi l-a chemat a treia oară și din nou a refuzat și a zis: «Tu îți chemi grupul tău de oameni, iar eu chem neamul meu.»”

Nimrod și-a strâns armata și pe cei din neamul său la vremea asfințitului. Allah a trimis asupra lor o ceată atât de numeroasă de țăntari încât soarele nu se mai vedea. Țăntarii le-au mâncat carnea, le-au supt sângele și au lăsat doar scheletele. Unul dintre aceștia a intrat în nasul regelui și acolo a rămas. Și pentru a scăpa de țăntar, regele și-a lovit cu ciocanul capul până ce a murit.

**Migrarea lui Avraam în Siria,
intrarea în Egipt și șederea în Hijaz**

Allah a grăit:

A crezut în el Lot, care a zis: „Eu purced către Domnul meu. El este Cel Puternic [și] Înțelept”. ~ Și Noi i-am dăruit lui [Avraam] pe Isaac și pe Iacob, am dăruit urmașilor săi profeția și Cartea și i-am dat lui răsplata [cuvenită] în această lume, iar în Lumea de Apoi se va afla el printre cei drepecți.

[Coran 29:26,27]

În Surat Al-Anbiya se spune:

Și Noi l-am mântuit pe el și [asemenea] și pe Lot pe pământul pe care l-am binecuvântat pentru oameni. ~ Și i-am dăruit Noi pe Isaac și pe Iacob, pe deasupra, și pe toți i-am făcut evlavioși. ~ Și i-am făcut Noi ocârmuitori, care au călăuzit [lumea] după porunca Noastră, și le-am revelat lor să facă fapte bune, să îplinească Rugăciunea și să dea Dania și ei Ne-au fost Nouă adoratori.

[Coran 21:71-73]

Avraam și-a părăsit neamul de dragul lui Allah, împreună cu soția sa, care era stearpă, și el nu avea nici un copil, și cu nepotul său Lot bin Haran bin Azar. Atunci Allah i-a dăruit lui fii pioși, iar urmașilor săi le-a dăruit profeția și Cartea. Nici un profet nu a mai fost trimis după el în afară de cei ce se trăgeau din urmașii lui și nici o Carte nu a mai fost trimisă decât din cele pogorâte profeților născuți din urmașii lui. Acesta a fost favorul lui Allah pentru el, de vreme ce a trebuit să-și părăsească ținutul, neamul și rudele de dragul Său.

Ținutul spre care a intenționat să migreze a fost Siria. Versetul următor la

această zonă se referă: „pe pământul pe care l-am binecuvântat pentru oameni.” Aceasta este părerea lui Ubai bin K’ab, Qatada și alții.

Ibn Abbas a relatat însă că acest ținut este Mecca, bazându-se pe versetul următor: *Cea dintâi Casă [de închinare] ridicată pentru oameni este aceea din Bakka, cea binecuvântată și călăuzire pentru toate lumile.* [3:96] Bakka este unul dintre vechile nume ale sanctuarului de la Mecca.

K’ab bin Ahbar a menționat că acesta era ținutul Haranului.

Abu Huraira a relatat: „Avraam a mințit de trei ori în viața sa; de două ori de dragul lui Allah, când a spus: „*Eu sunt bolnav*” [37:89] și când a spus: „*a făcut-o cel mai mare dintre ei*” [21:63]. A treia oară a mințit când împreună cu Sara au trecut pe lângă un cârmuitor tiran. Cineva i-a spus acelei căpetenii că se află acolo un bărbat alături de care este o femeie foarte frumoasă. Cârmuitorul a trimis după el și l-a întrebat: „Cine este acea femeie?” Avraam a răspuns: „Ea este sora mea.” Apoi Avraam a venit la Sara și i-a spus: „Sara! În afară de noi, pe acest pământ nu se mai află nici un credincios. Iar când căpetenia aceasta m-a întrebat cine ești tu, i-am răspuns că ești sora mea. Să nu mă dezici.”

Apoi cârmuitorul a trimis după Sara și când aceasta a intrat, el a încercat să o prindă de mână, însă nu a putut să facă asta. El i-a zis: „Roagă-te la Allah pentru mine și nu îți voi face nici un rău.” Și ea s-a rugat și el a fost eliberat. Apoi a încercat iar să o țină de mână și din nou a fost împiedicat. Și iarăși i-a spus: „Roagă-te la Allah pentru mine și nu îți voi face nici un rău.” Și ea s-a rugat și el a fost eliberat. Apoi acesta a chemat pe unul dintre paznicii săi și i-a spus: „Tu nu mi-ai adus o ființă umană, mi-ai adus o diavoliță.” Și el i-a dăruit o sclavă pe nume Hagar.

Sara a venit la Avraam. Acesta era în timpul rugăciunii. A întrebat-o prin intermediul unui gest ce s-a întâmplat. Ea i-a răspuns: „Allah i-a dejuca planurile diavolești și el mi-a dăruit o sclavă.” Abu Huraira a spus: „Acum ea este mama voastră, o, arabilor!” (Al-Bukhari)

Imamul Ahmed a relatat, citându-l pe Abu Huraira, că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Avraam nu a mințit decât de trei ori: când i s-a cerut să asiste la sărbătoarea dedicată idolilor neamului său și a răspuns: «*Eu sunt bolnav*», când a spus: «*a făcut-o cel mai mare dintre ei*» și când a spus, referindu-se la Sara: «Ea este sora mea.» El a spus: „Avraam a

intrat într-un ținut unde conducător era un tiran. Acestuia i s-a spus: «Avraam a venit însoțit de cea mai frumoasă femeie în seara aceasta.» Conducătorul a trimis după el și l-a întrebat: «Cine este cea ce te însoțește?» Avraam a spus: «Ea este sora mea.» L-a rugat pe Avraam să i-o aducă. Și el a mers să o aducă în fața conducătorului și i-a zis Sarei: «Să nu mă dezici, căci i-am spus că ești sora mea. Nu există nici un credincios pe acest pământ în afară de noi.» Când a intrat la el, acesta a venit să o îmbrățișeze. Ea s-a ridicat să facă abluțiunea și apoi s-a rugat la Allah: «O, Allah! Tu știi că eu cred în Tine și în profetul Tău și că mă păstrez castă, numai pentru soțul meu, așa că nu lăsa Doamne acest necredincios să mă supună.» Și atunci el s-a cufundat în apă și a început să lovească din picioare.”

Abu Huraira a relatat: „Sara a spus apoi: «O, Allah! Dacă a murit, oamenii vor spune că eu l-am ucis.» Atunci Allah l-a eliberat. Și din nou a venit să o îmbrățișeze. Ea s-a ridicat să facă abluțiunea și apoi s-a rugat la Allah: «O, Allah! Tu știi că eu cred în Tine și în profetul Tău și că mă păstrez castă, numai pentru soțul meu, așa că nu lăsa Doamne acest necredincios să mă supună.» Și atunci el s-a cufundat în apă și a început să lovească din picioare.”

Abu Huraira a relatat: “Sara a spus: «O, Allah! Dacă a murit, oamenii vor spune că eu l-am ucis.» Atunci Allah l-a eliberat. A treia sau a patra oară, el a spus: «Nu mi-ai adus altceva decât o diavoliță. Du-o înapoi la Avraam și dăruie-o pe Hagar.» Ea s-a întors și i-a spus lui Avraam: «Allah a dejucat planul necredincioșilor și ne-a dăruit o fată care să ne servească.»”

Când Avraam a spus: „Ea este sora mea!”, a vrut să spună că este sora lui în islam. Și când a spus: „Nu există nici un credincios pe acest pământ în afară de tine și de mine”, s-a referit la un cuplu (soț și soție) de credincioși. De altfel, Lot era alături de el.

Din momentul în care Sara a mers la acel cârmuitor tiran, Avraam a rămas să se roage la Allah, cerându-l să o păzească pe soția sa de răutățile aceluia rege. Ea de asemenea a făcut același lucru. Când regele a voit să-i păteze demnitatea, a făcut abluțiunea și s-a rugat la Allah. Acesta este motivul pentru care Allah a grăit în Coran:

„Căutați liman în răbdare și în Rugăciune”

[Coran 2:45]

Și Allah a salvat demnitatea ei și pe cea a profetului și Prietenului (*Khalil*) Său (Khalil), Avraam.

Avraam s-a întors apoi din Egipt în ținutul binecuvântărilor, Siria, având cirezi, sclavi și alte averi. Alături de ei se afla și Hagar, ce se trăgea din neamul coptilor.

Apoi Lot a plecat în zona numită Sodoma, înspre câmpiile Iordaniei, după ce Avraam l-a rugat să facă aceasta. La acea vreme, era principalul oraș al acelei zone și cei mai mulți dintre locuitorii acestuia era răufăcători și necredincioși.

Allah i-a poruncit lui Avraam să se uite în stânga și în dreapta sa, înspre răsărit și înspre apus, și i-a spus că toate acele terenuri vor fi dăruite pentru totdeauna lui și urmașilor lui.

Această veste minunată era de asemenea și pentru această comunitate (*Umma*) prin intermediul lui Avraam.

Exegeții spun: „Grupuri de tirani și răufăcători l-au înfrânt pe Lot și el a fost luat prizonier. Aceștia i-au jefuit toate proprietățile și i-au alungat cirezile. Când știrea a ajuns la Avraam, a pornit în urmărirea acestora alături de 318 oameni și l-a salvat pe Lot. El a recuperat toate proprietățile, a ucis un număr mare dintre aceștia și i-a înfrânt. l-a urmărit până în Barzah (Hoba), în partea de nord a Damascului. După ce i-a învins, s-a întors în ținutul său. Regii din ținutul Palestinei s-au alăturat lui, l-au primit cu bucurie și i-au adus onoruri.

Nașterea lui Ismail

– Pacea fie asupra sa –

Oamenii Cărții spun că Avraam s-a rugat la Dumnezeu să-i dea lui copii buni și Dumnezeu l-a binecuvântat cu veste minunată pentru aceasta. În vremea în care Avraam trăise în Palestina timp de aproape 20 de ani, Sara îi spusese: „Domnul m-a lipsit de copii, așa că ia această roabă, Hagar, poate Allah îți va dăruia copii de la ea.”

Când aceasta s-a dăruit lui Avraam și a dormit cu el, a rămas grea. Se spune că atunci când și-a dat seama că va avea un copil, s-a simțit plină de însemnătate și a început a disprețui pe stăpâna sa. Sara s-a mâniat tare și i s-a plâns lui Avraam. Acesta a spus: „Fă cu ea ce-ți place!” Hagar s-a înspăimântat atunci și a fugit la un izvor de apă în pustiu. Un înger a venit și i-a spus: „Nu te teme. Allah va binecuvânta acest copil zămislit.” El i-a cerut să se întoarcă și i-a spus că va da naștere unui băiat pe care să îl numească Ismail. *„Acela va fi ca un asin sălbatic între oameni; mâinile lui vor fi asupra tuturor și mâinile tuturor asupra lui, dar el va sta dârz în fața tuturor fraților lui.”* Biblia – „*Facerea*” (16:12) Și i-a mulțumit Hagar pentru această veste îmbucurătoare.

Această veste minunată se referă de fapt la fiul său, Muhammed, fiindcă el este cel prin intermediul căruia arabii au condus și au cucerit toate ținuturile dinspre răsărit și apus. Și Allah i-a dăruit lui cea mai bună cunoaștere, și nici o altă națiune nu a primit acest dar mai înainte.

Când s-a întors, Hagar a dat naștere lui Ismail. În vremea în care s-a născut Ismail, Avraam avea 86 de ani; acestea se întâmplau cu 13 ani mai înainte ca Isaac să se nască. Când Ismail s-a născut, Allah i-a dezvăluit lui Avraam vestea minunată a nașterii unui alt fiu, Isaac, de la Sara. Avraam s-a prosternat la Allah. Allah a grăit: „Am răspuns rugilor tale prin Ismail, l-am binecuvântat și urmași mulți va avea el. El va fi părintele a doisprezece cârmuitori și îi voi dăruia lui o națiune măreață.”

Aceasta a fost o veste îmbucurătoare pentru această comunitate. Acești doisprezece cârmuitori au fost douăsprezece căpetenii cucernice, despre care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus în acest *Hadis*,

relatat de Abdul-Malik bin Umair de la Jabir bin Samura: „Vor fi doisprezece cârmuitori”, și apoi a spus ceva ce n-am înțeles. L-am întrebat pe tatăl meu: „Ce a spus?” Acesta mi-a răspuns: „Toți vor fi din neamul Quraiș”. (convenit)

Într-o altă relatare se spune: „Această credință (*Din*) va rămâne înfloritoare și puternică până ce vor veni doisprezece cârmuitori, toți din neamul Quraiș.”

Și dintre aceștia doisprezece, patru sunt califi – Abu Bakr, Omar, Osman și Ali. Printre aceștia se numără de asemenea și Omar bin Abdul-Aziz și unii conducători Abbaside. Nu s-a spus că toți aceștia vor veni succesiv.

Printre cei doisprezece nu se numără și ceea ce șiiții pretind pentru ei. Dintre aceștia, primul este Ali bin Abu Talib, iar ultimul este cel ce este așteptat în Samra; acesta este Muhammed Al-Hasan Al-Askari.

Când Hagar l-a născut pe Ismail, Sara nu a fost mulțumită și l-a rugat pe Avraam să o ascundă, așa încât să nu o mai vadă. Atunci el i-a luat pe Hagar și pe fiul ei, Ismail, și au călătorit spre locul în care este astăzi situată Mecca. Se spune că la acea vreme copilul ei era încă foarte mic.

Avraam i-a lăsat acolo și a dat să se întoarcă, însă Hagar a spus: „Ce faci, Avraame? Ne lași aici singuri? Nu avem nici apă, nici provizii suficiente.” Însă Avraam nu i-a răspuns. Ea a continuat să-l întrebe același lucru, dar nu a primit nici un răspuns. A întrebat: „Allah a poruncit aceasta?” Și atunci Avraam a răspuns: „Da.” Hagar a zis: „Atunci Allah nu ne va lăsa să pierim!”

Hagar și Ismail în Mecca

Imamul Bukhari a relatat de la Ibn Abbas: „Avraam a luat-o pe Hagar și pe fiul ei, Ismail, într-o călătorie, pe vremea când acesta era încă sugar. I-a adus în Casă, în apropierea unui copac de lângă fântâna Zamzamelui. În acele vremuri nu se afla nimeni în Mecca și nu se găsea nici apă. Avraam i-a lăsat acolo, alături de o traistă de piele ce avea câteva curmale și un burduf în care era puțină apă.”

Avraam a dat apoi să plece, dar mama lui Ismail l-a urmat, spunând: „Încotro te îndrepti? Ne lași în această vale unde nu se află nici o ființă.” Ea a repetat această întrebare de mai multe ori, însă Avraam nu i-a dat nici un răspuns. Apoi a spus: „Allah ți-a poruncit să faci aceasta?” El a răspuns: „Da.”

Atunci Hagar a spus: „El nu ne va lăsa să pierim aici!” Și spunând aceasta, s-a întors.

Avraam a mers până ce a ajuns la o trecătoare îngustă a muntelui, de unde abia putea fi zărit de către aceștia. S-a oprit și s-a îndreptat cu fața spre Casă. A înălțat mâinile și a spus această rugăciune:

Doamne, eu am așezat o parte din urmașii mei într-o vale fără verdeață, în apropiere de Casa Ta cea Sfântă. Doamne, pentru a împlini ei Rugăciunea [As-Salat!] Și fă inimile unor oameni să încline cu dragoste către ei și dă-le lor din roade spre viețuire, poate că ei vor fi mulțumitori.

[Coran 14:37]

Mama lui Ismail a continuat să-și hrănească fiul și să bea din apă. Când toată apa pe care o avea s-a sfârșit, atât ei, cât și fiului ei li s-a făcut sete. A început să-l privească cu durere în suflet. L-a lăsat acolo, căci nu mai putea să-l privească. Și-a dat seama că Safa este cel mai apropiat munte pe care se putea urca pentru a cere ajutor. A urcat pe munte și s-a uitat de jur-împrejur pentru a putea vedea pe cineva. Însă nu a văzut pe nimeni. Ea a coborât de pe muntele Safa, iar când a ajuns la poale, și-a îndoit veșmântul și a alergat în acea vale precum o persoană ce se află în mare primejdie. A alergat până a traversat întreaga vale și a ajuns la un alt munte, Marua. A urcat pe munte și a început să se uite de jur-împrejur în speranța că va găsi pe cineva. Însă nu a găsit pe nimeni. Și a repetat acest lucru de șapte ori.

Ibn Abbas a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Acela este traseul dintre acești doi munți.”

Când a ajuns la muntele Marua, a auzit o voce. Atunci a zis: „Nu sufla o vorbă!”, referindu-se la ea însăși. Apoi a încercat să asculte cu mare atenție și a auzit din nou. Ea a zis: „Te-am auzit (oricine-ai fi), însă ai tu oare vreun sprijin pentru mine?” Deodată a văzut un înger la fântâna Zamzamului, săpând în pământ cu călcâiul – sau cu aripile sale – până ce apa a țâșnit din acel loc. Ea a început să facă un fel de bazin în jurul izvorului, folosindu-și mâinile în acest scop. Și-a umplut apoi burduful cu apă.

Ibn Abbas a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Fie ca Allah să trimită binecuvântarea Sa asupra mamei lui Ismail. Dacă ar fi lăsat ea apa Zamzamului să curgă – sau a spus: „Dacă nu ar fi strâns apa”, atunci Zamzamul ar fi fost o apă curgătoare.” El a spus: „A băut din acea apă și apoi i-a dat copilului să sugă. Îngerul i-a zis: «Nu te teme! Aici se află o Casă a lui Allah pe care acest copil împreună cu tatăl său o vor înălța. Allah cu adevărat nu-și părăsește oamenii Săi.»”

La acea vreme, Casa se afla pe un loc înalt, precum un delușor. Ea a rămas acolo până ce cei din tribul Jurhum au trecut pe lângă ei, în timp ce se întorceau din Kada, în Mecca. Aceștia au poposit în partea de jos a Meccăi și au văzut acolo o pasăre în zbor. Au zis: „Această pasăre trebuie să zboare în jurul unei ape, cu toate că știm că în această vale nu se găsește strop de apă.” Au trimis un om sau doi și aceștia au văzut cursul de apă. Când s-au reîntors, și-au înștiințat oamenii că găsiseră apă și cu toții au mers într-acolo. Mama lui Ismail ședea în apropierea apei și atunci ei au spus: „Ne permiți să ședem alături de tine?” Ea a răspuns: „Da. Însă nu aveți dreptul să puneți stăpânire pe apa noastră!” Ei au fost de acord.

În Biblie se spune: „Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să taie împrejur pe Ismail, *pe toți cei născuți în casa sa, pe toți cei cumpărați cu argintul său și pe toți oamenii de parte bărbătească din partea lui Avraam și i-a tăiat împrejur.*” (Biblia „Facerea” [17:23]) El a fost tăiat împrejur după vârsta de 99 de ani. Ismail avea 13 ani. A îndeplinit Porunca lui Allah referitoare la familia sa. Acest lucru indică faptul că tăierea împrejur era obligatorie pentru el. Și, datorită acestui lucru, învățații au spus că era obligatorie pentru toți bărbații.

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Avraam s-a tăiat împrejur la 80 de ani, folosind o secure.” (relatat de Al-Bukhari)

Sacrificiul

Allah a grăit:

Și a zis el, apoi: „Eu mă duc la Domnul meu care mă va călăuzi. ~ Doamne, dă-mi mie pe unul dintre cei evlavioși!” ~ Și Noi i-am dat bună veste despre un flăcău blând. ~ Și când [fiul său] a ajuns la vârsta la care putea lucra împreună cu el, a zis: „O, fiul meu! Am văzut în vis că te voi jertfi. Vezi cum ți se pare?” I-a răspuns: „O, tată! Fă după cum ți se poruncește, căci mă vei afla pe mine - dacă va voi Allah - printre cei răbdători!” ~ Și când s-au supus amândoi și I-a întins pe el pe o tâmplă, ~ Am strigat Noi la el: „O, Avraam! ~ Tu ai împlinit vedenia! Astfel îi răsplătim Noi pe cei care săvârșesc bine!”

[Coran 37:99-105]

Aceasta a fost, neîndoielnic, o încercare răzvedită ~ Și I-am răscumpărat pe el printr-o jertfă minunată ~ Și am lăsat Noi pentru neamurile care au venit după el [această binecuvântare]: ~ “Pace asupra lui Avraam!” ~ Astfel îi răsplătim Noi pe cei care săvârșesc bine; ~ Fiindcă el a fost dintre robii Noștri dreptcredincioși. ~ Și i I-am vestit lui pe Isaac ca profet, dintre oamenii cei evlavioși. ~ Și I-am binecuvântat pe el și pe Isaac. Dar printre urmașii lor s-au aflat unii făcători de bine și alții lămurit nedrepti față de ei înșiși.

[Coran 37:106-113]

Așa cum reiese și din versetele de mai sus, atunci când și-a părăsit ținutul și neamul, Avraam i-a cerut lui Allah să-i dea un fiu evlavios. Și Allah i-a dat o veste minunată despre un fiu bun, pe nume Ismail. Acesta a fost primul său născut; și a fost născut după ce Avraam ajunsese la vârsta de 86 de ani. Nu a existat nici cea mai mică urmă de îndoială cu privire la acest fapt, indiferent de religie.

„Și când [fiul său] a ajuns la vârsta la care putea lucra împreună cu el” [37:102] – adică la vârsta tinereții, când a început să se confrunte cu lucruri de interes propriu, la fel ca și tatăl său sau ca un oarecare alt adult. Mujahid a spus: „În tinerețe a călătorit și era în stare să aibă grijă și de treburile tatălui său.”

Când Ismail era tânăr, tatăl său a avut un vis în care i se poruncea să-și sacrifice fiul. Și Ibn Abbas a relatat: „Visurile profeților reprezintă revelații.”

Aceasta a fost o grea încercare ce a venit de la Allah, să-și sacrifice unicul fiu, născut când el ajunsese la vârsta bătrâneții, după ce mai înainte i se poruncise să-și lase fiul și pe mama acestuia în deșert. Se supusese poruncii lui Allah prima dată, lăsându-i în pustiătate. Cu toate acestea, Allah a avut grijă de ei și nu i-a lăsat să piară.

Apoi, când i s-a poruncit să-și ofere unicul fiu drept sacrificiu, el nu a șovăit nici un moment și a dorit să îndeplinească Porunca Divină cât mai repede cu putință.

I-a vorbit fiului său despre acest vis astfel ca Ismail să fie pregătit sufletește și să îndeplinească această Poruncă. „O, fiul meu! Am văzut în vis că te voi jertfi. Vezi cum ți se pare?” [37:102]

Acest flăcău blând și-a făcut tatăl foarte fericit când a spus: „O, tată! Fă după cum ți se poruncește, căci mă vei afla pe mine - dacă va voi Allah - printre cei răbdători!” [37:102] Acesta este răspunsul unui om care este cu desăvârșire supus atât părintelui său, cât și Domnului său, Allah.

„Și când s-au supus amândoi și l-a întins pe el pe o tâmplă” [37:103] „S-au supus” înseamnă că erau gata să îndeplinească Porunca lui Allah, erau hotărâți să o ducă la îndeplinire. „L-a atins pe el pe o tâmplă” înseamnă „fiind cu fața în jos”. Ibn Abbas, Mujahid și Qatada au spus că Avraam a dorit să facă sacrificiul prin spatele său, pentru ca fiul său să nu vadă. Într-o altă versiune se spune: „Avraam l-a întins în poziția pe care o are orice animal jertfit”. O parte a frunții sale a atins însă pământul. „S-au supus amândoi” înseamnă că Avraam a rostit Numele lui Allah și l-a slăvit, iar Ismail și-a declarat intenția de a fi ucis întru Allah. Suddi a spus: „Avraam a încercat să-i taie gâtul cu cuțitul, însă acesta nu tăia deloc.”

Apoi, Allah a grăit: “O, Avraam! ~ Tu ai împlinit vedenia!” [37:104,105], ceea ce înseamnă că scopul acestei încercări a fost deja îndeplinit, și anume

supunerea ta în fața lui Allah și răspunsul în fața unei asemenea porunci ce vine de la Domnul tău, jertfirea unicului fiu. „Aceasta a fost, neîndoielnic, o încercare răzvedită!” [37:106]

„Și l-am răscumpărat pe el printr-o jertfă minunată” [37:107] Majoritatea învățaților sunt de părere că jertfa a fost o oaie albă, care avea ochi și coarne mari.

Aceasta este o dovadă că cel sacrificat a fost Ismail. El este cel ce a trăit în Mecca, nu avem nici o dovadă că Isaac a venit sau nu vreodată în timpul copilăriei la Mecca.

Această opinie este de asemenea susținută în Coran. De fapt, este specificat faptul că cel sacrificat a fost Ismail. Coranul menționează povestea sacrificiului și apoi spune: „Și i l-am vestit lui pe Isaac ca profet, dintre oamenii cei evlavioși.” [37:112] Versiunea care susține că Isaac a fost cel sacrificat provine din tradițiile iudaice și noi suntem prea-bine conștienți de faptul că aceștia sunt niște falsificatori; și nu avem nici o îndoială asupra acestui fapt.

În Tora se spune că Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să-și ofere unicul fiu drept sacrificiu, iar într-o altă versiune a acesteia se spune că unicul său fiu era Isaac, ceea ce este o minciună. Era Ismail.

Singurul lucru care i-ar fi putut face să falsifice acest lucru este invidia lor față de arabi. Ismail este părintele arabilor ce trăiau în ținutul Hijazului, din care se trage și Profetul nostru. Issac este părintele lui Iacob – care era numit Israel – și cu el se înrudesc aceștia. Au vrut să le ia arabilor această onoare și astfel au falsificat Cartea lui Allah cu omisiuni și adăugiri. Există mulți învățați musulmani care susțin părerea acestora, că Issac a fost oferit drept jertfă. Aceștia probabil au preluat această variantă de la Ka'b bin Ahbar sau din izvoarele iudaice.

Ibn Ka'b Al-Qurazi, referindu-se la acest verset: „Noi i l-am vestit pe Isaac, iar după el pe Iacob.” [11:71], a spus: „Cum ar putea fi această veste bună pentru Isaac, de vreme ce Isaac va fi urmat de Iacob? Atunci lui Avraam i s-a poruncit să-l ofere pe Isaac drept sacrificiu mai înainte ca acesta să fi fost născut? Acest lucru este imposibil, căci contrazice vestea bună despre care se vorbește.”

Aceasta este părerea învățaților musulmani; cel sacrificat a fost Ismail, și nu Isaac.

Nașterea lui Isaac
– Pacea fie asupra sa –

Și i l-am vestit lui pe Isaac ca profet, dintre oamenii cei evlavioși. ~ Și l-am binecuvântat pe el și pe Isaac. Dar printre urmașii lor s-au aflat unii făcători de bine și alții lămurit nedrepti față de ei înșiși.

[Coran 37:112,113]

Vestea cea bună despre nașterea lui Isaac a venit la Avraam și la Sara prin intermediul acelor îngeri care, urmând Porunca lui Allah, se îndreptau spre neamul lui Lot pentru a-i pedepsi pentru nelegiuirile comise.

Allah a grăit:

Și au venit trimișii Noștri la Avraam cu veste bună. Au zis ei: „Pace!” Și le-a răspuns el: „Pace [vouă]!” și nu a pregetat să aducă un vițel fript. ~ Și când a văzut că mâinile lor nu se întind spre el, a devenit bănuitor și l-a cuprins frica de ei. Dar ei au zis: „Nu-ți fie frică! Noi am fost trimiși la neamul lui Lot!” ~ Și muierea lui stătea în picioare și a râs ea. Noi i l-am vestit pe Isaac, iar după el pe Iacob. ~ Ci ea a zis: „Vai mie! O să nasc eu când sunt o muiere bătrână, iar bărbatul meu e un moșneag?! Acesta este cu adevărat un lucru ciudat!” ~ Dar ei au zis: „Te miri tu de hotărârea lui Allah? Îndurarea și binecuvântarea lui Allah asupra voastră, o, locuitori ai acestei case! El este cu adevărat Cel Vrednic de Laudă [și] Cel Vrednic de Glorie!

[Coran 11:69-73]

În Surat Al-Hijr se spune:

Și vestește-i pe ei despre oaspeții lui Avraam, ~ Când au intrat la el și l-au salutat, iar el le-a răspuns: „Ne este nouă teamă de voi!” ~ Iar ei au zis: „Nu-ți fie teamă! Noi îți aducem vestea bună a [nașterii] unui băiețel plin de învățătură!” ~ Și a răspuns el: „Îmi aduceți voi mie veste bună când m-au ajuns bătrânețile? Ce veste bună să-mi mai aduceți?” ~ Au zis ei: „Îți vestim Adevărul, deci nu fi dintre aceia care deznădăduiesc!” ~ A răspuns el: „Dar cine deznădăduiește în privința îndurării Domnului său, afară de cei răătăciți?”

[Coran 15:51-56]

În Surat Adh-Dhariyat se spune:

Oare nu a ajuns la tine istoria despre oaspeții cei cinstiți ai lui Avraam? ~ Când au intrat la el și au zis "Pace!", iar el le-a zis lor "Pace, oameni necunoscuți!" ~ Apoi s-a dus el pe furis la familia lui și a adus un vițel gras. ~ Și l-a apropiat de ei, zicând: "Voi nu mâncați?" ~ Și l-a cuprins pe el frica, însă ei i-au zis: "Nu te teme!" Și i-au vestit lui [nașterea] unui fecior înțelept. ~ S-a apropiat muierea lui, văicărindu-se, lovindu-și obrazii și a zis: "[Eu sunt] o babă stearpă." ~ Dar ei au zis: "Așa a grăit Domnul tău și El este Înțelept [și] Atoateștiutor "

[Coran 51:24-30]

În toate aceste versete, Allah ne-a înștiințat că atunci când la profetul Avraam au venit îngerii – și se spune că erau trei: Gavriil, Mihail și Israfil –, acesta i-a tratat ca pe niște oaspeți, căci nu știa cine sunt. Le-a pregătit lor un vițel fript. Cu toate acestea, atunci când le-a adus friptura și i-a poftit să mănânce, aceștia nu au dat nici un semn că ar dori să facă acest lucru. Și asta deoarece îngerii nu poftesc la hrană. Avraam nu a aprobat purtarea lor ciudată și „l-a cuprins frica de ei. Dar ei au zis: „Nu-ți fie frică! Noi am fost trimiși la neamul lui Lot!” [11:70] „Noi îi vom nimici pe aceștia.” Sara s-a bucurat că mânia lui Allah va cădea asupra acestora. Stătea în picioare alături de „oaspeți”, așa cum era tradiția acelei vremi atât la cei ce erau musulmani, cât și la ceilalți.” Atunci când a

râs, Allah i-a dat, prin intermediul îngerilor, vestea binecuvântată despre [nașterea lui] Isaac: „Noi i l-am vestit pe Isaac, iar după el pe Iacob.” [11:71] „S-a apropiat muierea lui, văicărindu-se, lovindu-și obrazii...” [51:29] ...așa cum fac de obicei femeile atunci când își manifestă surpriza și fericirea, și a spus: „Vai mie! O să nasc eu când sunt o muieră bătrână, iar bărbatul meu e un moșneag?!” [11:72] „Cum aș putea eu să nasc de vreme ce sunt bătrână și stearpă, iar bărbatul meu de asemenea nu mai este tânăr? Cum am putea avea noi un copil în astfel de împrejurări?” Dar ei au zis: „Te miri tu de hotărârea lui Allah? Îndurarea și binecuvântarea lui Allah asupra voastră, o, locuitori ai acestei case! El este cu adevărat Cel Vrednic de Laudă [și] Cel Vrednic de Glorie!” [Coran 11:72,73]

De asemenea, nici Avraam nu era convins de această veste bună ce va veni în acest stadiu înaintat al vieții lor. Și asta doar pentru că era atât de fericit, iar această veste minunată era atât de neașteptată, încât amândoi și-au exprimat bucuria în acest mod: *Și a răspuns el: „Îmi aduceți voi mie veste bună când m-au ajuns bătrânețile? Ce veste bună să-mi mai aduceți?” ~ Au zis ei: „Îți vestim Adevărul, deci nu fi dintre aceia care deznădăjduiesc!”* [15:54,55] Îngerii au menționat din nou această veste minunată despre un flăcău înțelept, anume Isaac, fratele mai mic al lui Ismail.

În Biblie se spune că le-a adus un vițel fript, pâine, unt și lapte și ei au mâncat („Facerea” 18). Acest lucru nu este adevărat. Se spune că ei numai se prefăceau a mânca, însă mâncarea se risipea în văzduh.

De asemenea în Biblie se spune că Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Pe Sarai, femeia ta, să nu o mai numești Sarai, ci Sarra să-i fie numele. ~ Și o voi binecuvânta și-ți voi da din ea un fiu;” („Facerea” [17:15,16]) Îl voi binecuvânta și popoare și regi peste popoare se vor ridica dintru-nsul. Și Avraam a căzut cu fața la pământ – în prosternare –, a râs, zicând în sine: „E cu puțință oare să mai aibă fiu cel de o sută de ani? Și Sarra cea de nouăzeci de ani e cu puțință oare să mai nască?” („Facerea”, [18:17])

În Coran, în *Surat Hud*, se spune:

„Noi i l-am vestit pe Isaac, iar după el pe Iacob.”

[Coran 11:71]

Versetul indică faptul că Sara s-a bucurat de nașterea fiului său, Isaac, și, după acesta, de nepotul său, Iacob. Iacob se va naște în timpul vieții lor, astfel că ambii să poată fi mulțumiți și încântați de el. Dacă acest lucru nu ar fi avut această însemnătate, atunci nu ar fi avut sens să-l vestească lor pe Iacob. Specificarea numelui său înseamnă că ei se vor bucura de acest nepot.

În alte versete, Allah grăiește:

„Și Noi i-am dăruit lui pe Isaac și pe Iacob și pe amândoi i-am călăuzit”

[Coran 6:84]

„Și după ce s-a despărțit de ei și de ceea ce adorau ei în locul lui Allah, Noi i-am dăruit lui pe Isaac și pe Iacob...”

[Coran 19:49]

Aceasta este o versiune puternică. Este de asemenea susținută și de relatarea lui Abu Dhar, și anume: „Eu am zis: «O, Mesager al lui Allah! Care a fost prima moschee ce a fost construită?» Acesta a răspuns: «*Al-Masjid Al-Haram* (Sfânta Moschee din Mecca).» Eu am zis: «Și după aceasta?» El a răspuns: «*Al-Masjid Al-Aqsa* (Casa Sfântă din Ierusalim).» Am întrebat apoi: «Câți ani diferență au fost între acestea?» Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a răspuns: «Patruzeci de ani.» Am întrebat: «Și după acestea?» Mesagerul lui Allah a răspuns: «Atunci când se apropie timpul rugăciunii, te poți ruga, căci fiecare ținut reprezintă o moschee (un loc în care se poate oferi rugăciunea).»

În Biblie se spune că Iacob a înălțat Casa Sfântă din Ierusalim. Dacă luăm în considerare această opinie, întărim ceea ce am menționat mai înainte. Potrivit

acesteia, există patruzeci de ani diferență între construirea Moscheii Sfinte de către Avraam și Ismail și construcția Casei Sfinte din Ierusalim de către Iacob. Ambele moschei au fost înălțate după nașterea lui Isaac.

Avraam a făcut această rugăciune către Allah Preaînaltul:

„Doamne, fă această țară un loc sigur și ferește-mă pe mine și pe fiii mei să nu-i adorăm pe idoli! ~ Doamne, ei i-au dus în rătăcire pre mulți oameni. Cel ce mă va urma va fi dintre ai mei, iar cel ce nu mi se va supune..., Tu ești Iertător, Îndurător. ~ Doamne, eu am așezat o parte din urmașii mei într-o vale fără verdeață, în apropiere de Casa Ta cea Sfântă. Doamne, pentru a împlini ei Rugăciunea! Și fă inimile unor oameni să încline cu dragoste către ei și dă-le lor din roade spre viață, poate că ei vor fi mulțumitori. ~ Doamne, Tu știi și ce ținem ascuns și ce lăsăm să se vadă, căci nu-l este nimic ascuns lui Allah, nici de pe pământ și nici din cer. ~ Laudă lui Allah, care mi i-a dat mie, în ciuda bătrânețelor mele, pe Ismail și pe Isaac! Domnul meu este cel care aude rugăciunile. ~ Doamne, fă ca eu să împlinesc Rugăciunea cu sârguință, ca și o parte din urmașii mei! Și primește ruga mea, Doamne! ~ Doamne, iartă-mi mie și părinților mei și dreptcredincioșilor în Ziua când se va face socoteala!”

[Coran 14:35-41]

Înălțarea Sfintei Ka'aba

Allah a grăit:

[Și adu-ți aminte] când Noi i-am arătat lui Avraam locul casei [Al-Ka'aba], [zicându-i]: „Nu-Mi face Mie nimic ca asociat și curățește Casa Mea pentru aceia care o înconjoară și pentru aceia care stau în picioare [rugându-se] și pentru cei ce se închină sau se prosternează!” ~ Și cheamă-i pe oameni la Pelerinaj și ei se vor îndrepta către tine pe jos și pe cămile slabe, sprintene, venind pe toate drumurile din depărtări.

[Coran 22:26,27]

Și a grăit:

Cea dintâi Casă [de închinare] ridicată pentru oameni este aceea din Bakka, cea binecuvântată și călăuzire pentru toate lumile. ~ În ea sunt semne limpezi, [printre care] locul unde a stat Avraam, iar acela care intră în ea este în siguranță. Este o datorie a oamenilor față de Allah [să îplinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. Cât despre aceia care tăgăduiesc, Allah nu are nevoie de aceste lumi.

[Coran 3:96,97]

De asemenea Allah a grăit:

Și [luați aminte] când pe Avraam l-a încercat Domnul său cu cuvinte și le-a împlinit și a zis: „Eu te fac peste oameni Imam”. A întrebat: „Și pe scoborătorii mei?” l-a răspuns: „Nu-i privește legământul Meu pe cei nelegiuți!”.

~ Și am făcut Noi Casa loc de revenire pentru oameni și refugiu [și am zis]: „Țineți locul lui Avraam ca loc de rugăciune!” și am încheiat cu Avraam și Ismail legământ [cerându-le]: „Curățați Casa Mea pentru cei care o înconjoară și cei care se retrag pioși în Ea și cei care fac Rugăciunea și se prosternează!”

[Coran 2:124,125]

Și [luați aminte] când a zis Avraam: „Doamne, fă-I un oraș al păcii și hrănește poporul lui cu roade, pe aceia dintre ei care cred în Allah și în Ziua de Apoi”. Și a răspuns [Allah]: „Iar cel care nu crede, va avea parte de bucurie și de hrană puțin timp, apoi îl voi supune la chinurile iadului. Vai, ce soartă cumplită!”

[Coran 2:126]

Și când au ridicat, Avraam și Ismail, temelile Casei, [au zis ei]: „Doamne, primește-o de la noi! Tu ești Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor! ~ Doamne, fă-ne pe noi supuși [musulmani] Ție și fă dintre urmașii noștri o comunitate musulmană [supusă Ție]! Și arată-ne nouă rânduielile noastre și ne iartă pre noi, căci Tu ești Iertător, Îndurător! ~ Doamne, trimite-le lor un Trimis dintre ei, care să le recite versetele Tale și să îi învețe Cartea și Înțelepciunea și să îi curățească pre ei. Doară Tu ești Atotputernic, Înțelept!”

[Coran 2:127-129]

Prin aceste versete, Allah ne-a dezvăluit că Avraam, părintele profetilor și cârmuitorul celor ce slăvesc un Dumnezeu Unic, este cel ce a înălțat vechea Casă Sfântă din Mecca, prima moschee înălțată pentru omenire pentru ca oamenii să Îl poată slăvi pe Allah, fără a-i face Lui asociați.

Allah i-a cerut lui Avraam să înalțe această moschee și l-a călăuzit spre aceasta. Locul acesta a fost desemnat cu acest scop încă din ziua în care s-au creat cerurile și pământul. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Allah a sfințit acest loc în Ziua în care a creat cerurile și pământul și va rămâne astfel până în Ziua Judecării.” (relatat de Muslim)

Nu există nici un *Hadis* autentic care să relateze că această Casă a fost înălțată înainte de Avraam. Cel ce susține acest lucru, bazându-se pe acest citat din versetul următor: „*locul casei*” [22:26], nu este convingător. Aceasta înseamnă că numai Allah are știință despre acest loc, poruncit pentru acest scop, slăvit de către profeți din vremea lui Adam și până la Avraam.

„*Cea dintâi Casă [de închinare] ridicată pentru oameni este aceea din Bakka, cea binecuvântată și călăuzire pentru toate lumile.*” [3:96] Prima casă de binecuvântare și călăuzire înălțată pentru omenire este situată în Bakka, adică în Mecca.

În ea sunt semne limpezi, [printre care] locul unde a stat Avraam [3:97] se referă la piatra pe care s-a ridicat atunci când a înălțat Casa și zidurile au depășit înălțimea lui. Ismail a adus această piatră pentru el, ca atunci când construcția se va înălța Avraam să se poată ridica pe ea. Această piatră a stat alături de zidul Ka'abei, din vremuri străvechi și până în timpul lui Omar bin Khattab. Acesta a mutat-o pentru puțin timp în exteriorul Casei, pentru ca cei ce o înconjurau să nu-i deranjeze pe cei ce se rugau în spatele ei. A avut dreptate să facă acest lucru, așa cum a avut dreptate mai înainte în privința multor lucruri. Unul dintre aceste lucruri este reprezentat de dorința pe care a exprimat-o în fața Profetului: „Dacă am putea face locul lui Avraam loc de rugăciune!” Și astfel a revelat Allah versetul acesta: „*Țineți locul lui Avraam ca loc de rugăciune!*” [2:125] Urmele lăsate de picioarele sale au fost vizibile pe această piatră până în perioada de început a islamului.

Aceștia au înălțat temelia Casei numai de dragul lui Allah și, pentru acest lucru, fie ca Allah să le accepte strădania și intenția.

Și când au ridicat, Avraam și Ismail, temeliile Casei, [au zis ei]: „Doamne, primește-o de la noi! Tu ești Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor! ~ Doamne, fă-ne pe noi supuși [musulmani] Ție și fă dintre urmașii noștri o comunitate musulmană [supusă Ție]! Și arată-ne nouă rânduielile noastre și ne iartă pre noi, căci Tu ești Iertător, Îndurător!”

[Coran 2:127,128]

Și astfel Avraam a înălțat cea mai minunată moschee în cel mai minunat loc, un loc lipsit de vegetație. S-a rugat pentru ca cei ce sălășluiau acolo să primească binecuvântări și tot soiul de roade. Fie ca acesta să rămână un loc sacru și sigur pentru toți musulmanii.

Allah a acceptat rugăciunea sa și i-a dăruit ceea ce a cerut. În Coran se spune:

Oare nu văd ei că Noi am făcut [locul în care trăiesc ei] un loc sacru și sigur, în vreme ce oamenii din jurul lor sunt răpiți? Și oare cred ei în deșertăciune și tăgăduiesc binefacerea lui Allah?

[Coran 29:67]

Dar oare nu le-am stabilit Noi un loc sacru și sigur, în care se aduc roduri de toate soiurile, spre folos din partea Noastră? Însă cei mai mulți dintre ei nu știu.

[Coran 28:57]

Avraam s-a rugat la Allah să ridice dintre ei un profet, chiar din neamul său, care să poată vorbi limba lor cu elocvență și să le poată aduce lor binecuvântările ambelor lumi.

Allah a răspuns rugăciunii sale și a trimis printre ei un profet, și ce Profet a fost! El a fost Pecetea tuturor profeților și mesagerilor, trimis de Allah omenirii. Pentru umanitate, a fost un simbol al Bunătății și Binecuvântării lui Allah. Mesajul Său a fost pentru întreaga omenire, indiferent de timp și spațiu, de graiul pe care îl vorbeau sau de culoarea pielii.

Fiind întemeietorul Ka'abei sau al Vechii Case, Avraam a meritat cel mai bun rang și cea mai bună considerație de la Allah și el a fost așezat în *Bait-ul Ma'mur*, „Casa trainică”, în cea de-a șaptea sferă cerească, care este o Ka'aba a fapturilor cerești. În această Casă intră în fiecare zi 70.000 de îngerii, astfel încât îngerilor ce au înconjurat-o o dată să nu le mai vină rândul până în Ziua

Judecății.

Suddi a spus: „Când Allah le-a poruncit lui Avraam și lui Ismail să ridice Casa, aceștia nu au știut unde să o înalțe, și atunci Allah a trimis un vânt, *Al-Khajuj*, care avea două aripi, iar capul era în formă de șarpe. Acesta a curățat zona din jurul Ka'abei pentru a le arăta lor vechea temelie. Și ei l-au urmat și au săpat până au ajuns la temelie. Acesta este sensul versetului: *[Și adu-ți aminte] când Noi i-am arătat lui Avraam locul casei [Al-Ka'aba], Coran [22:26]*

Când au terminat de ridicat temelia, Avraam i-a spus lui Ismail: „Fiule! Găsește-mi cea mai bună piatră pe care m-aș putea așeza aici în acest colț.” Ismail a zis: „Tată! Sunt obosit.” Avraam a zis: „Du-te! Nu contează cum te simți.” Și apoi Gavriil i-a adus lui Piatra Neagră. Aceasta era de culoare albă, precum pomul *Thaghama*. Adam a adus-o cu el din ceruri, însă păcatele oamenilor au înnegrit-o. Ismail a adus piatra după care plecase și când s-a întors a găsit Piatra Neagră aproape de colț. A zis: „Tată! Cine a adus-o?” El a răspuns: „A fost adusă de cineva mai energic decât tine, cineva care niciodată nu obosește.” Și au terminat construcția în timp ce se rugau la Allah:

Și când au ridicat, Avraam și Ismail, temelile Casei, [au zis ei]: „Doamne, primește-o de la noi! Tu ești Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor!”

[Coran 2:127]

O perioadă îndelungată, Ka'aba a rămas așa cum fusese construită de către Avraam. Apoi a fost ridicată de către neamul Quraiș. Aceștia au micșorat construcția pornind de la fundația lui Avraam spre partea de nord; și așa a rămas până în ziua de azi.

Cu acordul A'îșei, s-a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nu știi că atunci când cei din neamul tău au ridicat Ka'aba, au micșorat-o pornind de la temelia lui Avraam?” Eu am spus: „Și atunci de ce nu vă întoarceți la temelia inițială, turnată de Avraam?” Profetul a răspuns: „Dacă n-ar fi fost atașamentul lor față de obiceiurile Kufr, aș fi schimbat-o.”

Într-o altă relatare, a zis: „Dacă neamul tău nu ar fi fost atașat de

obiceiurile *Jahiliia* – sau Kufr – până mai recent, aş fi împărţit comoara Ka'abei întru Allah, aş fi micşorat uşa acesteia şi aş fi pus Piatra în interior.”

Ibn Zubair a ridicat Casa în vremea când a fost cârmuitor, aşa cum spusese Profetul. A fost ucis în anul 73 după Hegira, de către Hajjaj. Acesta din urmă i-a scris, referitor la acest lucru, califului Abdul-Malik bin Maruan. Aceştia credeau că Abdullah bin Zubair a înălţat-o după propria sa dorinţă. Din acest motiv a poruncit ca moscheea să fie demolată şi ridicată aşa cum fusese mai înainte.

Au demolat zidul din partea nordică, au înălţat un alt zid şi au fixat toţi stâlpii în interiorul Ka'abei. Uşa dinspre partea de răsărit a fost mărită, iar cea dinspre apus a fost închisă, după cum se poate vedea şi în prezent.

Cu toate acestea, atunci când califul a aflat că Ibn Zubair a ridicat-o aşa cum îi spusese A'îşa, a regretat ceea ce făcuse. Mai târziu, în vremea califului Mahdi bin Mansur, el l-a sfătuit pe imamul Malik să o reclădească aşa cum o făcuse Abdullah bin Zubair. Imamul Malik a răspuns: „Mă tem că regii vor lua acest lucru ca pe o joacă.” De ori câte ori va veni un rege nou, poate va începe să o clădească după voia lui. Din acest motiv a rămas la fel din ziua aceea şi până în prezent.

Allah îl elogiază pe profetul Său, Avraam

Allah a grăit:

Şi [luaţi aminte] când pe Avraam l-a încercat Domnul său cu cuvinte şi le-a împlinit şi a zis: „Eu te fac peste oameni Imam”. A întrebat: „Şi pe scoborătorii mei?” l-a răspuns: „Nu-i priveşte legământul Meu pe cei nelegiuţi!”.

[Coran 2:124]

Când Avraam a dus la îndeplinire şi a transmis mai departe Porunca Divină, Allah l-a numit imam (conducător) peste oameni, pentru a-i călăuzi pe

aceștia. S-a rugat la Allah ca această cărmuire să rămână în rândul urmașilor săi, iar Allah a acceptat rugămintea sa și i-a dăruit lui cărmuirea lumii. Cu toate acestea, Allah i-a exclus dintre aceștia pe cei răufăcători și nelegiuiți. Această misiune poate fi împlinită numai de învățații religioși care sunt drept-credincioși.

Allah a grăit:

Și Noi i-am dăruit lui [Avraam] pe Isaac și pe Iacob, am dăruit urmașilor săi profeția și Cartea și i-am dat lui răsplata [covenită] în această lume, iar în Lumea de Apoi se va afla el printre cei drepti.

[Coran 29:27]

Și a grăit:

Și Noi i-am dăruit lui pe Isaac și pe Iacob și pe amândoi i-am călăuzit - și pe Noe i-am călăuzit Noi încă și mai înainte - și printre urmașii săi sunt David, Solomon, Iov, Iosif, Moise și Aaron - și astfel îi răsplătim Noi pe cei care fac bine -; ~ Și Zaharia, Ioan, Isus și Elie - toți fiind printre cei cuvioși! ~ Și Ismail, Eliseu, Iona și Lot - pe toți i-am preales Noi deasupra tuturor lumilor [semințiilor]! ~ Și am ales Noi dintre părinții lor și dintre urmașii lor și dintre frații lor și i-am călăuzit Noi pe un drum drept.

[Coran 6:84-87]

În „și printre urmașii săi”, pronumele „săi” se referă la Avraam, în conformitate cu părerea majorității. Lot, deși era nepotul său, a fost menționat după urmașii săi.

Allah a grăit:

Noi i-am trimis pe Noe și pe Avraam și le-am dăruit urmașilor lor profeția și Scriptura.

[Coran 57:26]

Aflăm că fiecare profet de după Avraam asupra căruia Allah a pogorât o Carte s-a numărat printre urmașii săi. Aceasta a fost o mare onoare pentru Avraam, un rang demn de dorit. Acesta a avut doi fii: Ismail, pe care l-a avut cu Hagar, și apoi Isaac, cu Sara. Isaac l-a avut pe Iacob, care a fost numit Israel. Cu el se înrudesc toate triburile izraelite. În neamul lor au existat profeți și aceștia au fost atât de numeroși încât nimeni în afară de Allah nu le cunoaște numărul.

Șirul profeților s-a încheiat cu Iisus, fiul Mariei, ultimul profet din neamul lui Israel. Ismail a fost străbunul tuturor arabilor, indiferent de tribul de proveniență. Printre urmașii săi nu s-a numărat nici un profet, în afară de ultimul dintre ei, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. El este mândria și Pecetea tuturor profeților și trimișilor.

S-a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Rangul meu va fi dorit de întreaga omenire, chiar și de profetul Avraam.” (relatat de Muslim)

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a elogiat pe Avraam, părintele său, în relatarea următoare. Aceasta indică faptul că el a fost cel mai înălțat în rang dintre ei, în ambele lumi.

Abdullah bin Abbas a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a învățat pe Hasan și Husein, nepoții săi, această rugăciune, zicând: „Părintele vostru (Avraam) obișnuia să caute adăpost la Allah pentru Ismail și Isaac astfel: «Vă încredințez pe amândoi cuvintelor lui Allah pentru a vă proteja de orice diavol, răutate și de ochii care deoache.»” (Al-Bukhari)

Allah a grăit:

Și [adu-ți aminte când] Avraam a zis: „Doamne, arată-mi mie cum îi readuci la viață pe cei morți?!”, l-a răspuns: „Tot nu crezi?” El i-a zis: „Ba da! Ci numai să se liniștească inima mea!” El [Allah] i-a zis atunci: "la patru păsări și taie-le mărunț, apoi pune pe fiecare munte o bucată din ele, apoi cheamă-le și ele vor veni la tine în grabă. Și să știi că Allah este Atotputernic, Înțelept!"

[Coran 2:260]

Allah a acceptat rugămintea lui Avraam și i-a poruncit să ia patru păsări. Învățații au mai multe păreri cu privire la păsările pe care le-a luat. Cu toate acestea, lui Avraam i s-a poruncit să le taie în bucăți, să amestece carnea împreună cu celelalte părți ale trupului, să le împartă și să pună pe fiecare munte câte o bucată din ele. Apoi i s-a poruncit să le cheme în Numele lui Allah. Când le-a chemat, carnea și celelalte părți au început să zboare fiecare în parte și, în vreme ce corpul li se întregea, au venit la Avraam, în grabă.

Se spune de asemenea că Avraam a ținut capul fiecărei păsări în mâna sa și fiecare pasăre a venit și și-a luat capul în primire.

Nu există nici o îndoială asupra faptului că Avraam a crezut în Atotputernicia lui Allah de a readuce morții la viață. A dorit doar să vadă acest lucru cu proprii lui ochi, să treacă de la nivelul de certitudine prin știință la certitudine prin vizualizare.

Allah a grăit:

O, voi oameni ai Scripturii, de ce vă contraziceți asupra lui Avraam, când Tora și Evanghelia nu au fost revelate decât după el? Voi nu aveți judecată? ~ Voi sunteți aceia care ați avut dispute asupra lucrurilor de care ați avut cunoștință, dar de ce stârniți dispute despre lucruri pe care nu le cunoașteți? Și Allah știe, în vreme ce voi nu știți! ~ Avraam nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și întru totul supus lui Allah [musulman], și nu a fost dintre cei care-l fac semeni. ~ Cei mai îndreptățiți oameni să se socotească apropiați de Avraam sunt aceia care l-au urmat pe el și pe acest Profet și aceia care cred. Iar Allah este Ocrotitorul credincioșilor.

[Coran 3:65-68]

Allah a dezmințit prin aceste versete pretinderea evreilor și a creștinilor, și anume că ei sunt adepți ai căii și religiei lui Avraam. El i-a renegat ca urmând Calea cea Dreaptă. Le-a arătat cât de ignoranți erau în pretinderea lor, dezvăluind „Tora și Evanghelia nu au fost revelate decât după el”. Așadar cum ar

putea el să urmeze calea și religia voastră de vreme ce religia voastră a început după el? „Voi nu aveți judecată?” El nu slăvea pe nimeni în afară de Allah și nu Îi făcea Lui asociați. El nu s-a abătut niciodată de la religia cea dreaptă și niciodată nu a cedat poftelor sale. „Avraam nu a fost nici iudeu, nici creștin. El a fost credincios adevărat și întru totul supus lui Allah [musulman], și nu a fost dintre cei care-l fac semeni.”

În alte versete Allah a grăit:

Și cine se leapădă de religia lui Avraam, afară de acela care se nesocotește pe sine însuși? Noi l-am ales, [pe Avraam] doară, în această lume și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei drepți [evlavioși]. ~ Când i-a zis Domnul lui: "Supune-te!", el a răspuns: "M-am supus [Ție], Stăpân al lumilor!" ~ Și Avraam a lăsat-o ca îndemnare fiilor săi și asemenea și Iacob [zicând ei]: "O, fiii mei, Allah v-a ales vouă religia [Islamul] și, de aceea, să nu muriți altfel decât musulmani!" ~ Sau ați fost voi martori când a venit moartea la Iacob, atunci când el i-a întrebat pe fiii lui: "Pe cine veți adora voi după moartea mea?" Și i-au răspuns ei: "Voim să-l adorăm pe Domnul tău și pe Domnul părinților tăi Avraam, Ismail și Isaac, pe Domnul cel Unic. Noi numai Lui îi vom fi supuși [musulmani]!"

[Coran 2:130-133]

Acest neam a trecut. El are ceea ce și-a agonisit, iar voi veți avea ceea ce v-ați agonisit. Voi nu veți fi întrebați pentru ceea ce au făcut ei. ~ Și au zis: "Fiți iudei sau fiți creștini și sunteți pe calea cea bună!" Spune: "Ba [urmați] credința lui Avraam, adevărat credincios, care nu a fost dintre politeiști!" ~ Spuneți: "Noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor; în ceea ce le-a fost dat lui Moise și lui Isus și în ceea ce le-a fost dat [tuturor] profeților de către Domnul lor. Noi nu facem deosebire între ei! Noi Lui Îi suntem supuși [musulmani]!"

[Coran 2:134-136]

Dacă ei vor crede în ceea ce voi credeți, vor fi pe calea cea bună! Dar dacă ei se vor abate, înseamnă că ei se găsesc într-o schismă și Allah te va feri de [răul] lor, căci El este Cel care Aude Totul [și] este Atoateștiutorul. ~ [Aceasta este] Legea lui Allah! Și cine are o lege mai bună decât Allah?! Noi Lui Îi suntem slujitori! ~ Spune: "Voiți să disputați cu noi în legătură cu Allah? El doară e Domnul nostru și Domnul vostru! Faptele noastre sunt ale noastre, iar faptele voastre sunt ale voastre. Noi numai Lui Îi suntem devotați".

[Coran 2:137-139]

Sau voiți voi să ziceți că Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și semințiile lor au fost iudei sau creștini? Spune: "Voi sunteți mai știutori sau Allah? Și cine este mai nelegiuit decât acela care a ținut ascunsă la el mărturia ce o avea de la Allah?" Allah nu este nebăgător de seamă cu ceea ce faceți voi! ~ Acest neam a trecut. El are ceea ce și-a agonisit, iar voi veți avea ceea ce v-ați agonisit! Voi nu veți fi întrebați pentru ceea ce au făcut ei.

[Coran 2:140,141]

Allah a explicat natura religiei lui Avraam, și anume că el nu a aparținut nici unei grupări sau vreunui trib. Religia lui însemna supunere în fața Voii lui Allah. El nu a venerat niciodată vreun idol sub nici o formă. Și de aceea a spus Allah despre el: *Cei mai îndreptățiți oameni să se socotească apropiați de Avraam sunt aceia care l-au urmat pe el și pe acest Profet.* [3:68], adică cei ce au urmat calea lui în vremea sa și cei ce au făcut acest lucru după el. „Și pe acest Profet.” [3:68], se referă la profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască -, căci Allah a revelat aceeași religie pe care a revelat-o lui Avraam, cu toate că a întregit religia prin Profetul nostru și i-a revelat lui ceea ce nu mai revelase nici unui alt profet mai înainte.

Allah a grăit:

Spune: "Într-adevăr, Domnul meu m-a călăuzit pe un drum drept, o

religie adevărată - religia lui Avraam cel drept întru credință, care nu a fost printre cei care au făcut asociați [lui Allah]!" ~ Spune: "Într-adevăr, Rugăciunea mea, actele mele de devoțiune, viața mea și moartea mea îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor! ~ El nu are nici un asociat! Astfel mi s-a poruncit și eu sunt primul dintre musulmani!".

[Coran 6:161-163]

Avraam a fost un călăuzitor supus lui Allah, dreptcredincios, și nu a fost dintre politeiști; ~ El a fost mulțumitor față de binefacerile Lui și El l-a ales și l-a călăuzit pe drum drept. ~ Și i-am dăruit Noi bună parte în această lume, iar în Lumea de Apoi va fi el printre cei drepecți. ~ Apoi ți-am revelat Noi: „Urmează religia lui Avraam cel dreptcredincios, care nu a fost dintre politeiști!”.

[Coran 16:120-123]

Abdullah bin Abbas a relatat: „Când Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a văzut în Casa Sfântă statuile, nu a intrat până nu a poruncit să fie îndepărtate; și acestea au fost îndepărtate. El a văzut statuile lui Avraam și Ismail ținând în mâini săgeți ce erau folosite la ghicit, așa că a zis: «Fie ca Allah să-i blesteme, căci ei [Avraam și Ismail] nu au ghicit niciodată cu săgeți.»” (Muslim)

Într-o altă relatare a imamului Bukhari se spune: „Fie ca Allah să-i blesteme, căci știau că părintele nostru nu a ghicit niciodată cu astfel de săgeți.”

În versetele [16:120,121] din Coran, termenul „călăuzitor supus” înseamnă că a fost un cârmuitor ce a călăuzit spre calea dreaptă, pe care va fi urmat. „Drept-credincios” înseamnă că în orice moment, în orice împrejurare, în orice mișcare pe care a făcut-o și-a menținut atitudinea supusă înaintea lui Allah. „Și nu a fost dintre politeiști. El a fost mulțumitor față de binefacerile Lui.” El a arătat întotdeauna recunoștință înaintea Domnului său pentru binefacerile Sale prin supunere și credință dreaptă.

Și cine are credință mai bună decât acela care se supune lui Allah și plinește fapte bune, urmând religia lui Avraam cel drept întru credință? Și Allah l-a primit pe Avraam ca ales.

[Coran 4:125]

Allah l-a înfățișat pe profetul Avraam drept un model demn de urmat pentru întreaga omenire în ceea ce privește religia, referindu-se în special la adepții Scripturilor care pretindeau a fi urmași ai săi, însă nu-l urmau. Avraam a reprezentat un exemplu clar a cum trebuie urmate învățăturile Divine. Allah l-a numit „*Khalil*”, care ar putea fi tradus prin „prieten”. Derivă din cuvântul „*Khullah*” din limba arabă, ce denotă iubirea absolută.

Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a dobândit de asemenea acest rang, așa cum menționează Mesagerul lui Allah în această relatare: „O, oameni! Allah cu siguranță l-a făcut *Khalil* al Său.”

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus de asemenea în ultima sa cuvântare: „Oamenii! ...dacă ar fi să iau pe cineva drept prieten al meu (*Khalil*), dintre oamenii de pe acest pământ, l-aș lua pe Abu Bakr drept *Khalil*, însă omul vostru (referindu-se la sine) este *Khalil* Allah.”

Allah l-a menționat pe Avraam de 69 de ori în Coran, dintre care de 15 ori în *Surat Al-Baqara*. A fost unul dintre cei cinci profeți fermi și statornici ce sunt menționați în Coran pe nume. Se spune:

[Adu-ți aminte] când am făcut noi legământ cu profeții și cu tine, cu Noe, cu Avraam, cu Moise și cu Isus – fiul Mariei – și când am luat de la ei legământ puternic,

[Coran 33:7]

În *Surat Aș-Şura* se spune:

El v-a orânduit vouă religia pe care i-a prescris-o lui Noe, pe care ți-am revelat-o ție și am prescris-o pentru Avraam și Moise și Isus: "Întemeiați religia și nu vă despărțiți întru ea!" Li se pare prea mare politeștilor aceea la care tu îi chemi. Allah îi alege [pentru aceasta] pe aceia pe care El voiește și îi călăuzește către El pe aceia care se căiesc.

[Coran 42:13]

Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a întâlnit pe Avraam în cea de-a șaptea sferă cerească. El stătea rezemat cu spatele de *Bait-ul-Mamur*-ului, „Casa trainică”, acolo unde în fiecare zi 70.000 de îngeri intră pentru a-L slăvi [pe Allah] și rândul lor nu va mai veni până în Ziua Judecării.

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nobilul fiul nobilului fiul nobilului fiul nobilului, Iosif fiul lui Iacob fiul lui Isaac fiul lui Avraam.”

Abu Huraira a relatat de asemenea că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „O, Mesager al lui Allah, cine este cel mai nobil dintre oameni?” El a răspuns: „Cel mai nobil este cel ce se teme cel mai mult de Allah.” Companionii au spus: „Nu asta am întrebat.” Profetul a spus apoi: „Cel mai cuvios dintre oameni a fost Iosif, profetul lui Allah, fiul profetului lui Allah, cel ce a fost fiul profetului lui Allah și cel ce a fost fiul Prietenului lui Allah.” Companionii au spus: „Nu asta am întrebat.” Profetul a spus: „Mă întrebați despre neamul arab?” Aceștia au spus: „Da!” Profetul a răspuns: „Cel mai bun dintre ei în *Jahiliia* este cel mai bun dintre ei în islam, când au înțeles spiritul acestei religii.” (relatat de Al-Bukhari)

Abdullah bin Abbas a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „În Ziua Judecării oamenii vor fi înviați goi. Primul căruia i se vor dăruia haine este Avraam.” Apoi Profetul a recitat acest verset: *Așa cum am făcut Noi prima făptură, o vom face din nou.* [21:104]

Acest merit ce i se va acorda lui Avraam în Ziua Judecării nu subjugă meritele pe care Profetul nostru le va avea și care vor fi invidiate de întreaga omenire, de la primul până la ultimul.

Imamul Ahmed a relatat de la Anas bin Malik că un om i s-a adresat lui astfel: „O, cea mai bună făptură!” Și Profetul a spus: „Aceasta este Avraam.”

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nu ridicăți

rangul meu deasupra altor profeți.” Sau într-un alt *Hadis* se spune: „Nu mă înălțați deasupra lui Moise, căci oamenii vor leșina în Ziua Judecării și eu voi fi primul ce îmi voi recăpăta cunoștința. Îl voi afla pe Moise sprijinindu-se de picioarele Tronului. Nu voi ști dacă și-a recăpătat cunoștința înaintea mea sau nu a leșinat drept răsplată pentru leșinul de pe muntele Tor.”

Astfel aflăm că toate aceste Hadisuri nu contrazic relatările autentice, și anume că va fi conducătorul urmașilor lui Adam în Ziua Judecării.

De vreme ce, după profetul Muhammed - Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască -, profetul Avraam a fost cel mai mare profet, oamenii sunt învățați să facă o rugă pentru el în timpul rugăciunilor obișnuite. Bukhari și Muslim au relatat de la Ka'b bin Ujah: „Noi am zis: «O, Mesager al lui Allah! Am știut cum să trimitem salutul nostru islamic (*Salam*) asupra ta, spune-ne acum cum să trimitem rugăciunea (*Salat*) noastră asupra ta?» Profetul a spus: «Spuneți: O, Allah! Coboră pacea Ta asupra lui Muhammed și asupra neamului lui Muhammed, așa cum ai coborât pacea Ta asupra lui Avraam și a neamului lui Avraam, și binecuvântează pe Muhammed și neamul lui Muhammed, așa cum ai binecuvântat pe Avraam și neamul lui Avraam, că a Ta este toată slava și gloria.»”

Allah a grăit: „Și ale lui Avraam, care și-a ținut cu credință [făgăduința lui de a transmite]” [53:37] Avraam a dus la îndeplinire Porunca lui Allah. Și-a îndeplinit datoria sa de imam. Nu a lăsat niciodată la o parte problemele minore de dragul celor majore sau a celor de o mai mare importanță. S-a ocupat de fiecare în parte.

Cu referire la acest verset: „Și [luați aminte] când pe Avraam l-a încercat Domnul său cu cuvinte și le-a împlinit...” [2:124], Ibn Abbas spune că Allah l-a încercat prin *Tahara* – curățenie și puritate: și anume prin cinci tipuri de *Tahara* referitoare la zona capului și alte cinci, referitoare la trup.

Cele cinci tipuri de *Tahara* referitoare la zona capului au fost:

- a. tăierea mustății
- b. spălarea gurii
- c. folosirea *Misuak*-ului pentru curățirea dinților
- d. inspirarea unei cantități mici de apă pe nas, apoi eliminarea acesteia pentru a-l curăța
- e. pieptănarea părului

Cele cinci tipuri de *Tahara* referitoare la corp au fost:

- a. tăierea unghiilor
- b. raderea părului din zonele intime
- c. circumcizia
- d. îndepărtarea părului de la subraț
- e. spălarea cu apă după ce s-a folosit toaleta în scopul efectuării nevoilor fiziologice

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Cinci lucruri se referă la *Fitra* (legea firii), și anume: (1) circumcizia, (2) raderea părului din zonele intime, (3) tăierea mustății, (4) tăierea unghiilor, (5) îndepărtarea părului de la subraț.”

A'îșa a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Zece lucruri țin de *Fitra*: (1) tăierea mustății, (2) lăsarea bărbii, (3) folosirea *Misiuak*-ului pentru curățirea dinților, (4) inspirarea unei cantități mici de apă, apoi eliminarea acesteia, pentru a-l curăța, (5) tăierea unghiilor, (6) spălarea încheieturilor degetelor, (7) îndepărtarea părului de la subraț, (8) raderea părului intim, (9) spălarea după ce s-a folosit toaleta pentru nevoile fiziologice, (10)...” (relatat de Muslim)

Importanța acestor *Hadisuri* stă în faptul că Avraam s-a îngrijit de fiecare aspect pe care-l presupunea datoria de imam.

Imamul Ahmed a relatat de la Abdullah bin Abbas că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „I-am văzut pe Iisus fiul Mariei, pe Moise și pe Avraam. Cât despre Iisus, acesta era roșcat, cu păr ondulat și pieptul lat. Moise era închis la culoare, având trupul masiv.” Companionii au întrebato: „Iar Avraam?” El a răspuns: „Priviți-l pe omul vostru – referindu-se la sine.”

Imamul Bukhari a relatato de la Ibn Abbas că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Cât despre Avraam, priviți-l pe omul vostru (referindu-se la sine). Moise avea părul cârlionțat și tenul închis la culoare, era pe o cămilă roșie, parcă îl și văd coborând în această vale.”

Nașterea și moartea lui Avraam

Ibn Jarir a menționat în cartea sa de istorie: „Nașterea sa a avut loc în vremea lui Nimrod bin Canaan, care a domnit – după câte se spune – în jur de o mie de ani. A fost un conducător tiran.”

Se spune de asemenea că Nimrod era din tribul Rasib, la care a fost trimis Noe. Nimrod a condus la acea vreme întreaga lume. Se spune că a apărut pe cer o stea strălucitoare care a pus în umbră soarele și luna, și mulți oameni au murit. Nimrod s-a înspăimântat și și-a întrebat ghicitorii în aștrii despre acest lucru. Aceștia au zis: „Printre supușii tăi se va naște un băiat care va provoca sfârșitul erei tale.” Atunci a dat poruncă bărbaților să nu se apropie de nevestele lor și de asemenea ca toți nou-născuții să fie uciși. În acea vreme s-a născut Avraam, însă Allah l-a salvat din mâinile aceluia tiran. A crescut, a ajuns la tinerețe și Allah i-a înmănat legământul Său.

El s-a născut în cetatea Sus. S-a afirmat de asemenea că s-a născut în Babilon sau conform unei alte opinii în Sawad, Irak. După spusele lui Ibn Abbas, s-a născut în Barzah, în partea de răsărit a Damascului. După sfârșitul domniei lui Nimrod, Avraam a mers în Haran și apoi în Siria. A avut doi fii: Ismail și Isaac. Soția sa, Sara, a murit înaintea lui într-un sat din vecinătatea Hebronului, din ținutul Canaanului. În Biblie se spune că ea a trăit 127 de ani. Avraam a jeli moartea ei.

Avraam și-a luat o altă soție, Qantura (Kentura), și a avut copii cu ea, și anume: Zamran, Iașsan (Jocșan), Madan (Midian), Madian (Median), Uașiaq (Ișbak) și Șaoh (Șuah). Mai târziu, Avraam s-a îmbolnăvit și a murit la vârsta de 175 de ani. A fost îngropat alături de soția sa, Sara, în pământul Efronului, în Hebron, de către fiii săi, Ismail și Isaac.

A fost circumcis după vârsta de 80 de ani. Mormântul său și cele ale lui Isaac și Iacob sunt situate în locul ce a fost înălțat de Solomon în Hebron, cunoscut acum mai mult sub numele de Orașul *Khalil*. Cu toate acestea, nu se știe cu exactitate unde se află în acest loc mormântul.

Fiii lui Avraam

Primul fiu al profetului Avraam a fost Ismail, cu soața sa Hagar. Apoi l-a avut pe Isaac, cu soția sa Sara, care era vara sa. După moartea acesteia, s-a însurat cu Qantura, care i-a dăruit șase copii. Apoi s-a căsătorit cu Hajun cu care a avut cinci copii: Kisan, Suraj, Umaim, Lotan și Nafis. Așa a menționat Abul-Qasim As-Suhail în cartea sa, *At-T'arif ual-A'lam*.

Capitolul VII

Povestea lui Lot – Pacea fie asupra sa –

Profetul Lot a fost nepotul profetului Avraam. Povestea neamului său și pedeapsa ce a căzut asupra lor au reprezentat o întâmplare zguduitoare în timpul vieții lui Avraam.

Lot a mers în Sodoma după ce Avraam l-a rugat să facă acest lucru. Aceasta era principala cetate a aceluia ținut. Locuitorii acesteia erau dintre cei mai desfrânați și mai nerușinați. Ei au practicat homosexualitatea pentru prima dată în istoria lumii.

Lot i-a chemat să se supună Poruncii lui Allah, să Îl slăvească numai pe Allah Unic, fără a-l face Lui asociați sau egali. Însă ei au respins chemarea lui Lot și și-au continuat practicile desfrânate. Drept rezultat, Allah i-a nimicit, trimitând asupra lor cruntă pedeapsă. Prezentăm în continuare versetele în care se vorbește despre aceștia. Povestea lor este menționată de mai multe ori în nobilul Coran.

Allah a grăit în *Surat Al-A'raf*:

Și [când l-a trimis] pe Lot, care a zis neamului său: "Vă dedați voi unei asemenea desfrânări pe care nimeni, din toate lumile, nu a mai cunoscut-o înainte de voi? ~ Voi mergeți la bărbați, în locul femeilor [în loc să mergeți la soțiile voastre], pentru a vă potoli poftele! Într-adevăr, voi sunteți un neam de desfrânați!" ~ Și neamul său nu a avut alt răspuns decât a zis: "Scoateți-i pe ei din cetatea voastră! Ei sunt oamenii care vor să se țină neprihăniți!" ~ Și Noi l-am mântuit pe el împreună cu familia lui, afară de muierea lui, care a fost printre cei pierduți. ~ Și Noi am lăsat să cadă peste ei ploaie. Deci privește cum a fost sfârșitul nelegiuiților!

[Coran 7:80-84]

De asemenea a grăit în *Surat Hud*:

Și au venit trimișii Noștri la Avraam cu veste bună. Au zis ei: "Pace!" Și le-a răspuns el: "Pace [vouă]!" și nu a pregetat să aducă un vițel fript. ~ Și când a văzut că mâinile lor nu se întind spre el, a devenit bănuitor și l-a cuprins frica de ei. Dar ei au zis: "Nu-ți fie frică! Noi am fost trimiși la neamul lui Lot!" ~ Și muierea lui stătea în picioare și a râs ea. Noi i l-am vestit pe Isaac, iar după el pe Iacob. ~ Ci ea a zis: "Vai mie! O să nasc eu când sunt o muiere bătrână, iar bărbatul meu e un moșneag?! Acesta este cu adevărat un lucru ciudat!"

[Coran 11:69-72]

Dar ei au zis: "Te miri tu de hotărârea lui Allah? Îndurarea și binecuvântarea lui Allah asupra voastră, o, locuitori ai acestei case! El este cu adevărat Cel Vrednic de Laudă [și] Cel Vrednic de Glorie! ~ Și când i-a trecut lui Avraam frica și i-a venit vestea cea bună, a vorbit el cu Noi [în apărarea] neamului lui Lot. ~ Avraam era blând, căinător și rugător. ~ "O, Avraam, renunță la aceasta, căci hotărârea Domnului tău a venit, iar asupra lor se va abate o osândă nestrămutată".

[Coran 11:73-76]

Și când trimișii Noștri au venit la Lot, s-a simțit stingherit, neștiind ce să facă. Și a zis el: "Aceasta este o zi cumplită". ~ Și s-a grăbit neamul său către el, după ce până atunci săvârșiseră fapte rele. Și le-a zis el: "O, neam al meu! Acestea sunt fiicele mele și ele sunt mai curate pentru voi. Fiți cu frică de Allah și nu mă faceți de ocară față de oaspeții mei! Oare nu este printre voi un bărbat chibzuit?" ~ Dar ei au zis: "Tu știi că nu avem nevoie de fiicele tale și tu știi ceea ce voim noi!" ~ A zis el: "O, de-aș avea eu putere asupra voastră sau de-aș găsi un sprijin temut!"

[Coran 11:77-80]

Au zis: "O, Lot! Noi suntem trimișii Domnului tău! Ei nu vor putea

niciodată să ajungă la tine. Deci purcede cu stirpea ta la vreme de noapte și să nu se întoarcă nici unul dintre voi [pentru a privi înapoi], afară numai de muierea ta, pe care o va lovi ceea ce îi lovește pe ei. Ceea ce îi amenință pe ei se va întâmpla în zori. Și oare nu este dimineața aproape?” ~ Și când a venit hotărârea Noastră, am făcut Noi ca partea ei de sus să fie partea ei de dedesubt și am trimis asupra ei ploaie de pietre de lut [ars], una după alta, ~ Însemnate de Domnul tău. Și ele nu sunt departe de cei nelegiuți.

[Coran 11:81-83]

Allah a grăit în Surat Al-Hijr:

Și vestește-i pe ei despre oaspeții lui Avraam, ~ Când au intrat la el și l-au salutat, iar el le-a răspuns: Ne este nouă teamă de voi! ~ Iar ei au zis: „Nu-ți fie teamă! Noi îți aducem vestea bună a [nașterii] unui băiețel plin de învățătură!” ~ Și a răspuns el: „Îmi aduceți voi mie veste bună când m-au ajuns bătrânețile? Ce veste bună să-mi mai aduceți?” ~ Au zis ei: „Îți vestim Adevărul, deci nu fi dintre aceia care deznădăjduiesc!” ~ A răspuns el: „Dar cine deznădăjduiește în privința îndurării Domnului său, afară de cei rătăciți?” ~ Și [le-a] zis el: „Și ce vreți voi, o, trimișilor?” ~ Au răspuns ei: „Noi suntem trimiși la un neam de mari nelegiuți, ~ Afară de familia lui Lot pe care o vom mântui în întregime, ~ Mai puțin pe soața lui!” Noi [Allah] am hotărât ca ea să fie dintre cei nimiciți!

[Coran 15:51-60]

Și când au venit cei trimiși la casa lui Lot, ~ Le-a zis el: „Voi sunteți [pentru mine] un neam de necunoscuți! ~ Și i-au răspuns ei: „Ci am venit la tine, aducând [pedeapsa] pentru cele de care s-au îndoit. ~ Și ți-am adus noi Adevărul, iar noi suntem vestitori numai de Adevăr. ~ Deci purcede cu familia ta spre sfârșitul nopții și mergi în urma lor și să nu se uite înapoi vreunul dintre voi, ci mergeți unde vi se poruncește!” ~ Și Noi i-am vestit lui această poruncă, pentru că aceia aveau să fie nimiciți până la ultimul, dimineața.

[Coran 15:61-66]

Și au venit locuitorii cetății [la el] bucuroși. ~ Le-a zis: „Aceștia sunt oaspeții mei, deci nu-mi faceți rușine! ~ Și fiți cu frică de Allah și nu mă faceți de ocară!” ~ Au zis ei: „Dar, oare, nu ți-am oprit noi [să aperi] lumea?” ~ A zis: „Iată-le pe fiicele mele acestea, dacă voiți voi să faceți [ceva]!”. ~ Pe viața ta, [o, Muhammed,]! Ei rătăceau în aiureala lor! ~ Așadar, la răsăritul soarelui i-a prins pe ei strigătul ~ Și Noi am răsturnat [cetatea] cu susul în jos și am lăsat să plouă peste ei pietre de lut întărit. ~ Și în aceasta sunt semne pentru cei care știu să vadă! ~ Și ea [cetatea] este pe un drum cunoscut de toți. ~ Întru aceasta este un semn pentru credincioși!

[Coran 15:67-77]

În Surat Aș-Șu'ara se spune:

Neamul lui Lot i-a socotit mincinoși pe trimiși, ~ Când le-a zis fratele lor Lot: „Oare nu aveți frică? ~ Eu vă sunt un trimis vrednic de încredere, ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Eu nu vă cer pentru aceasta răsplată, căci răsplata mea nu este decât la Stăpânul lumilor. ~ Oare mergeți voi la bărbații din toate lumile ~ Și lăsați voi soțiile voastre pe care Domnul vostru le-a creat pentru voi? Voi sunteți un neam de nelegiuți!” ~ I-au zis ei: „Dacă nu vei sfârși, o Lot, vei fi dintre cei alungați!” ~ Iar el a răspuns: „Eu sunt dintre cei care urăsc faptele voastre.

[Coran 26:160-168]

Doamne, izbăvește-mă pe mine și pe familia mea de [pedeapsa pe care le-o dai pentru] ceea ce fac ei!” ~ Și l-am izbăvit pe el împreună cu toată familia lui, ~ Afară de o bătrână dintre cei care au rămas [în cetate], ~ Apoi i-am nimicit pe ceilalți. ~ Și am lăsat să cadă asupra lor o ploaie și a fost ea o ploaie cumplită pentru cei care au fost preveniți! ~ Întru aceasta este un semn, însă cei mai mulți dintre ei nu au crezut. ~ Iar Domnul tău este Atotputernic [și] Îndurător.

[Coran 26:169-175]

În *Surat An-Naml* povestea este așa:

[Și adu-ți aminte] când Lot a spus neamului său: "Vă dedați voi la faptă rușinoasă, când voi vedeți limpede? ~ Vă apropiați voi de bărbați cu poftă, în loc de muieri? Voi chiar că sunteți un neam ce se poartă nesăbuit!" ~ Și nu a fost răspunsul neamului său altul decât că au zis ei: "Alungați familia lui Lot din cetatea voastră, căci ei sunt oameni care se pretind curați!" ~ Și I-am mântuit Noi pe el împreună cu familia sa, afară de muiera lui, căreia i-am hotărât să fie dintre cei pierduți. ~ Și am făcut Noi să coboare asupra lor ploaie [de pietre]. Și ce rea a fost ploaia acestor oameni preveniți!

[Coran 27:54-58]

De asemenea și în *Surat Al-Ankbut* se vorbește despre neamul său:

Și adu-ți aminte] când a zis Lot neamului său: "Voi săvârșiți faptă rușinoasă, pe care nu a mai săvârșit-o nimeni din toate lumile mai înainte de voi" ~ Oare voi vă apropiați de bărbați și pândiți la drum și în adunarea voastră săvârșiți faptă urâtă?" Răspunsul neamului său nu a fost altul decât că ei au spus: "Fă să ne vină osânda lui Allah, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!" ~ A zis el: "Doamne, ajută-mă împotriva neamului de stricători!" ~ Și când au venit trimișii Noștri la Avraam cu vestea cea bună, i-au zis: "Noi venim să nimicim pe locuitorii acestei cetăți, căci locuitorii ei sunt nelegiuiți!"

[Coran 29:28-31]

El a zis: "Dar în ea se află Lot!" Și au răspuns ei: "Noi știm mai bine cine se află în ea! Pe el împreună cu familia lui îi vom mântui, afară de muiera lui care va fi printre cei ce vor pieri". ~ Și când au venit trimișii Noștri la Lot, el a fost îndurerat pentru ei și nu s-a simțit în stare să-i ajute, însă ei au zis: "Nu te teme și nu fi mâhnit!... Noi te vom mântui pe tine împreună cu familia ta, afară de muiera ta care va fi printre cei ce vor pieri. ~ Noi vom pogori asupra locuitorilor

din această cetate pedeapsă aspră din cer, pentru că ei sunt nelegiuiți". ~ Și Noi am făcut din aceasta un semn limpede pentru un neam de oameni care pricep.

[Coran 29:32-35]

În *Surat As-Saffat* se spune:

A fost și Lot unul dintre trimiși ~ Și l-am mântuit Noi împreună cu toată familia lui, ~ Afară de o bătrână care s-a aflat printre cei rămași, ~ Apoi i-am nimic pe ceilalți, ~ Iar voi treceți pe lângă ei dimineața ~ Și noaptea. Oare voi nu pricepeți?

[Coran 37:133-138]

În *Surat Adh-Dhariia* se spune cu referire la aceștia:

A zis: „Și ce v-a adus pe voi, trimișilor?” ~ Au răspuns ei: "Noi am fost trimiși la un neam de nelegiuiți, ~ Ca să aruncăm asupra lor pietre de lut, ~ Însemnate de Domnul tău pentru nelegiuiți!" ~ Și i-am scos Noi din ea pe aceia care erau credincioși, ~ Dar nu am găsit printre ei decât o singură casă de supuși, ~ Și am lăsat Noi în ea un semn pentru aceia care se tem de chinul cel dureros.

[Coran 51:31-37]

Și în cele din urmă se spune în *Surat Al-Qamar*:

A luat și neamul lui Lot drept minciună prevenirea. ~ Noi am trimis asupra lor vijelie cu pietre și nu am izbăvit decât familia lui Lot, înainte de revărsatul zorilor, ~ Ca îndurare din partea Noastră. Astfel îl răsplătim Noi pe cel care aduce mulțumire; ~ El i-a prevenit despre pedeapsa Noastră dar ei s-au

îndoit de prevenirile lui. ~ Ei l-au ademenit în privința oaspeților săi, însă Noi e-am luat vederea lor. "Gustați chinul Meu și prevenirile Mele!". ~ Și dimineața devreme i-a lovit pe ei o osândă îndelungă. ~ "Deci gustați chinul Meu și prevenirile Mele!" ~ Noi am făcut Coranul ușor, pentru îndemnare, dar oare este cineva care să ia aminte?

[Coran 54:33-40]

Misiunea lui Lot

În continuare vom prezenta în ordinea evenimentelor povestea lui Lot. El și-a chemat neamul să slăvească un Dumnezeu Unic, fără a-l face Lui asociați sau egali. I-a avertizat să înceteze cu practicile lor desfrânate de a se apropia de bărbați conduși de pofta trupească, însă cei din neamul său au refuzat chemarea sa și nu au ascultat argumentele clare pe care le-a adus. Nici măcar un singur om nu a crezut în învățăturile și în cuvântarea sa. Și-au continuat obiceiurile scandaloase, homosexuale. Se pare că au încercat chiar să-l alunge pe Lot, pentru ca acesta să nu le mai stea în cale. Au zis: „*Alungați familia lui Lot din cetatea voastră, căci ei sunt oameni care se pretind curați!*” [27:56] Dorința lui Lot de a căuta puritate și decență a devenit pentru acel neam un motiv de a-l alunga din cetate. Ne putem închipui gradul de desfrâu la care ajunseseră prin faptele și gândurile lor.

Cu toate acestea, Allah i-a apărut și i-a curățat pe Lot și pe familia sa, în afară de soția lui. Aceștia au părăsit cu demnitate cetatea desfrâului, iar Allah a prefăcut cetatea lor într-o mare a putrefacțiilor, cu apă sărată.

Ei au respins chemarea lui Lot numai pentru că acesta a dorit să le interzică lor cea mai indecentă deprindere, ce nu mai fusese niciodată mai înainte practică de alții.

În afară de aceste acte necuviincioase, aceștia obișnuiau să pândească rutele comerciale, să-i jefuiască pe cei ce călătoreau, să-și înșele prietenii și să comită tot felul de nelegiuiri în locurile publice în care erau adunările lor. Nu se rușinau de nimic și nici nu dădeau vreo importanță valorilor morale.

Când Lot i-a amenințat cu consecințele pe care le vor suporta pentru

răutățile lor, aceștia au îndrăznit chiar să-i ceară să pună în aplicare pedeapsa: *“Fă să ne vină osânda lui Allah, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!”* [29:29]

Oaspeții lui Lot

Când a văzut Lot că atitudinea lor nerușinată se accentua pe zi ce trece, s-a rugat la Allah și i-a cerut Lui sprijin. Allah a răspuns rugăciunii sale și s-a mâniat Allah văzând mânia lui Lot. A trimis îngerii Săi să-i pedepsească pe aceștia și îngerii au trecut pe lângă Avraam. I-au adus lui veste minunată despre un flăcău înțelept și l-au înștiințat de pedeapsa ce va cădea asupra neamului lui Lot. A zis: *„Și ce v-a adus pe voi, trimișilor?”* ~ *Au răspuns ei: “Noi am fost trimiși la un neam de nelegiuți, ~ Ca să aruncăm asupra lor pietre de lut, ~ Însemnate de Domnul tău pentru nelegiuți!”* [51:31-34] Și de asemenea Allah a grăit: *Și când au venit trimișii Noștri la Avraam cu vestea cea bună, i-au zis: “Noi venim să nimicim pe locuitorii acestei cetăți, căci locuitorii ei sunt nelegiuți!”* ~ *El a zis: “Dar în ea se află Lot!”* Și au răspuns ei: *“Noi știm mai bine cine se află în ea! Pe el împreună cu familia lui îi vom mântui, afară de muierea lui care va fi printre cei ce vor pieri”.* [29:31,32] Și a mai zis: *Și când i-a trecut lui Avraam frica și i-a venit vestea cea bună, a vorbit el cu Noi [în apărarea] neamului lui Lot.* [11:74]

Avraam spera ca într-o bună zi neamul lui Lot să se căiască și să accepte chemarea lui Lot, să creadă în Allah, să-L slăvească pe Allah și să înceteze cu practicile lor desfrâmate. De aceea Allah a grăit astfel despre el: *Avraam era blând, căinător și rugător.* ~ *“O, Avraam, renunță la aceasta, căci hotărârea Domnului tău a venit, iar asupra lor se va abate o osândă nestrămutată”.* [11:75,76] Însă acum Porunca a fost hotărâtă și ei vor fi pedepsiți printr-o *„osândă nestrămutată”*. Nimic nu va putea împiedica înfăptuirea acestui lucru.

Sa'id bin Jubair, Suddi, Ibn Ishaq și Qatada au relatat: *„Avraam le-a zis lor: «Veți nimici o cetate unde se află trei sute de credincioși?»* Ei au răspuns: *«Nu.»* A zis el: *«Și dacă ar fi două sute?»* Aceștia au zis: *«Nu.»* El a întrebat: *«Și dacă ar fi patruzeci de credincioși?»* Ei au zis: *«Nu.»* A mai întrebat el: *«Dar dacă ar fi paisprezece credincioși?»* Îngerii au răspuns: *«Nu.»* Ibn Ishaq a zis: *„Și așa, până a întrebat: «Și dacă ar fi numai un credincios?»* Ei au zis: *«Nu.»* *El a zis:*

“Dar în ea se află Lot!” Și au răspuns ei: “Noi știm mai bine cine se află în ea!” [29:32]

În Biblie se spune: „O, Doamne! Îi vei nimici Tu de s-ar afla cincizeci de credincioși printre ei?” Dumnezeu a zis: „De se vor găsi ...cincizeci de dreپți, voi cruța pentru ei toată cetatea și tot locul acela.” Și apoi Avraam a redus numărul la zece credincioși și Allah a spus: „Pentru cei zece nu o voi pierde.” („Facerea”, capitolul 18)

Și când trimișii Noștri au venit la Lot, s-a simțit stingherit, neștiind ce să facă. Și a zis el: “Aceasta este o zi cumplită”.

Coran [11:77]

Exegeții spun: „După ce îngerii s-au despărțit de Avraam – și, așa cum am menționat anterior, aceștia erau: Gavriil, Mihail și Israfil – și-au continuat drumul până ce au ajuns în cetatea Sodomei, sub înfățișarea unor tineri chipeși, ca Allah să-i poată pune la încercare și să stabilească motivul (*Hujjah*) pentru pedeapsa lor. Au fost găzduiți de Lot la vremea asfințitului. Lot s-a temut că de nu îi va găzdui el, altcineva va face acest lucru, însă cu rele intenții. El nu știa că aceștia erau îngeri trimiși să aducă pedeapsa asupra neamului său, ci i-a luat drept făpturi omenești: ...s-a simțit stingherit, neștiind ce să facă. Și a zis el: “Aceasta este o zi cumplită”.” Ibn Abbas, Mujahid și alții au spus: „A fost o încercare grea. Lot știa că este o sarcină dificilă să-i apere în timpul nopții. Avea experiență cu alți oaspeți. Cei din neamul său îi ceruseră deja să nu mai găzduiască pe nimeni în casa sa.”

Qatada a spus: „Când ei (îngerii) au venit la Lot, acesta își muncea pământul. Ei i-au cerut să-i găzduiască și Lot s-a simțit rușinat să le refuze rugămintea. A mers înaintea lor spre locuința sa și a încercat să facă aluzii la faptul că ar trebui să plece din acea cetate și să se îndrepte spre o alta. El le-a zis: «Pe Dumnezeul meu, nu am cunoscut niciodată oameni mai nelegiuți pe toată fața pământului decât cei ce se află în cetatea aceasta!» Apoi a continuat să înainteze pentru o vreme. Ei au repetat din nou rugămintea lor, până ce el le-a spus de patru ori același lucru.” Qatada a zis: „Îngerii aveau poruncă să nu îi

distrugă pe aceștia mai înainte ca profetul lor să facă mărturie împotriva.”

Suddi a spus: „Îngerii l-au lăsat pe Avraam și s-au îndreptat spre cetatea lui Lot. Au ajuns aici cam pe la vremea prânzului. Când au ajuns la apa Sodomei, s-au întâlnit cu fiica lui Lot care lua apă pentru familie. Acesta avea două fiice. Cea mai mare se numea Rita, iar cea mică Zaghrata. Îngerii au întrebat-o: «Fecioară, este pe aici un loc unde să cerem adăpost?» Ea a zis: «Rămâneți aici și nu intrați în cetate până ce nu mă întorc!» Se temea pentru ei, din cauza locuitorilor cetății. A ajuns la tatăl ei și i-a zis: «Tată! La poarta cetății sunt doi tineri ce vor să-ți vorbească. Nu am mai văzut niciodată tineri atât de chipeși! Nu-i lăsa să fie necinstiți de cei din neamul tău.» Cei din neamul său îi ceruseră deja să nu mai găzduiască pe nimeni în locuința sa și îi ziseseră: «Dacă vor veni oameni ce vor cere adăpost, lasă-ne pe noi să-i găzduim.»»

Lot i-a adus în locuința lui și nimeni nu părea a ști de găzduirea lor în afară de familie. Soția lui însă s-a dus la neamul ei și i-a înștiințat de venirea lor. A zis ea: „În casa lui Lot sunt niște bărbați, niciodată nu am văzut chipuri mai frumoase.” Oamenii s-au îndreptat în grabă spre locuința lui.

Și s-a grăbit neamul său către el, după ce până atunci săvârșiseră fapte rele. Și le-a zis el: “O, neam al meu! Acestea sunt fiicele mele și ele sunt mai curate pentru voi. Fiți cu frică de Allah și nu mă faceți de ocară față de oaspeții mei! Oare nu este printre voi un bărbat chibzuit?”

[Coran 11:78]

Acest verset indică faptul că au făcut această necuviință, deși mai înainte săvârșiseră multe alte nelegiuiri. Lot a încercat să le atragă atenția asupra soțiilor lor. Le-a zis: „Aveți soții, iar de nu aveți vă puteți lua. De ce săvârșiți astfel de practici desfrânate? Din moment ce vă puteți însura cu ele, relația voastră ar fi mai curată pentru voi.” El a vorbit femeilor precum le-ar fi vorbit fiicelor sale, căci pentru neamul său un profet este precum un părinte, după cum se menționează în *Hadisuri* și de asemenea și în Coran: “Profetul este mai milostiv față de dreptcredincioși decât își sunt ei înșiși, iar soțiile sale sunt mamele lor.” [33:6]

Unii dintre companioni, precum și alți învățați au relatat că „prin fiicele

mele” din acest verset: Și le-a zis el: „O, neam al meu! Acestea sunt fiicele mele și ele sunt mai curate pentru voi.” [11:78], Lot, așa cum s-a lămurit mai târziu, s-a referit la soțiile acestora: „Oare mergeți voi la bărbații din toate lumile ~ Și lăsați voi soțiile voastre pe care Domnul vostru le-a creat pentru voi? Voi sunteți un neam de nelegiuți!” [26:165,166]

Aceasta este interpretarea corectă și în acest mod au menționat și Mujahid, Sa'id bin Jubair, Ibn Ishaq, Suddi și Qatada.

Interpretarea din Biblie este greșită. Ei au făcut o greșeală cumplită cu privire la aceasta, spunând că Lot le-a oferit pe fiicele sale lor. (Biblia, „Facerea”, [19:8])

Fiiți cu frică de Allah și nu mă faceți de ocară față de oaspeții mei! Oare nu este printre voi un bărbat chibzuit?”

[Coran 11:78]

El i-a rugat să nu-l facă de rușine în fața oaspeților săi. Aceasta este de asemenea o dovadă clară a faptului că printre ei nu se afla nici un credincios. Nu mai aveau nici măcar o urmă de bunătate și decență. Cu toții erau desfrânați și nelegiuți, bărbați ce doreau trupește alți bărbați.

Erau atât de prinși în homosexualitatea lor, încât, atunci când profetul lor le-a arătat calea normală de a-și satisface poftele sexuale, ei au zis: *“Tu știi că nu avem nevoie de fiicele tale și tu știi ceea ce voim noi!”* [11:79] I-au spus cu atâta nerușinare că nu aveau nici cea mai mică dorință pentru femeile lor. Au spus acest lucru profetului lor, fără a se teme de vreo pedeapsă. Atunci Lot a zis: *“O, de-aș avea eu putere asupra voastră sau de-aș găsi un sprijin temut!”* [11:80] Dacă ar fi avut vreo putere sau vreun „sprijin temut”, ar fi trimis asupra lor o pedeapsă cumplită pentru nelegiuirile înfăptuite.

Zuhri a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Noi suntem mai înclinați să nu ne încredem decât Avraam, și fie ca Allah să coboare Mila Sa asupra lui Lot, el a dorit să găsească un sprijin de temut și de aș fi stat în temniță atât cât a stat Iosif, aș fi răspuns

chemării.” (Al-Bukhari)

Abu Huraira a relatat de asemenea că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Îndurarea lui Allah să fie asupra lui Lot, el a dorit să găsească un sprijin de temut – pe Allah – astfel că după aceea Allah nu a mai trimis nici un profet decât dintre cei mai milostivi oameni.” (At-Tirmidhi)

Allah a zis:

Și au venit locuitorii cetății [la el] bucuroși. ~ Le-a zis: „Aceștia sunt oaspeții mei, deci nu-mi faceți rușine! ~ Și fiți cu frică de Allah și nu mă faceți de ocară!” ~ Au zis ei: „Dar, oare, nu ți-am oprit noi [să aperi] lumea?” ~ A zis: „lată-le pe fiicele mele acestea, dacă voiți voi să faceți [ceva]!”.

[Coran 15:67-71]

Lot le-a cerut să meargă la soțiile lor și i-a amenințat cu o pedeapsă cruntă de nu încetau cu astfel de practici. Însă ei nu erau un neam ascultător. În loc de asta, persistau cu cererea lor de a-și potoli poftele cu oaspeții lui Lot, devenind și mai îndrăzneți. Nu avea ei idee de ceea ce li se pregătea. Și de aceea a grăit Allah către Profetul Său: „Pe viața ta, [o, Muhammed,]! Ei rățăceau în aiureala lor!” [15:72] De asemenea a zis: *El i-a prevenit despre pedeapsa Noastră dar ei s-au îndoit de prevenirile lui. ~ Ei l-au ademenit în privința oaspeților săi, însă Noi le-am luat vederea lor. „Gustați chinul Meu și prevenirile Mele!”.* ~ Și dimineața devreme i-a lovit pe ei o osândă îndelungă. [Coran 54:36-38]

Exegeții au spus: „Profetul Lot îi împingea să nu intre în casă, în vreme ce ușa era închisă. Însă ei doreau să intre. Din spatele ușii, Lot îi avertiza și, când părea mai dificil să-i poată opri (să nu intre), le-a zis: “O, de-aș avea eu putere asupra voastră sau de-aș găsi un sprijin temut!” [11:80] „În acest caz, aș fi trimis asupra voastră pedeapsa pentru comportamentul vostru.”

Îngerii au spus atunci: “O, Lot! Noi suntem trimișii Domnului tău! Ei nu vor putea niciodată să ajungă la tine.” [11:81] Se spune că Gavriil a venit la ei și i-a lovit peste față cu aripa sa; și atunci cu toții au orbit. Se spune de asemenea că

ochii lor au dispărut complet, fără urmă. Aceștia s-au întors, sprijinindu-se de ziduri, amenințându-l [pe Lot] cu consecințe grave.

Pedeapsa

Îngerii l-au înștiințat pe Lot despre pedeapsa ce va cădea asupra neamului său, spunând: „Deci porcede cu stirpea ta la vreme de noapte și să nu se întoarcă nici unul dintre voi [pentru a privi înapoi], afară numai de muierea ta, pe care o va lovi ceea ce îi lovește pe ei. Ceea ce îi amenință pe ei se va întâmpla în zori. Și oare nu este dimineața aproape?” [11:81] Când Lot a plecat din cetate împreună cu familia sa, și anume numai cu fiicele sale, nimeni nu l-a urmat. Într-o altă versiune se spune că și soția sa se afla alături de el. După ce au ieșit din cetate și soarele a răsărit, pedeapsa lui Allah a căzut asupra neamului său.

Și când a venit hotărârea Noastră, am făcut Noi ca partea ei de sus să fie partea ei de dedesubt și am trimis asupra ei ploaie de pietre de lut [ars], una după alta, ~ Însemnate de Domnul tău. Și ele nu sunt departe de cei nelegiuiți.

[Coran 11:82,83]

Se spune că îngerul Gavriil a smuls de pe fața pământului acea cetate și pe cele ce o înconjurau – în total erau șapte cetăți – cu tot cu locuitori și viețuitoare. Le-a înălțat până la cer și apoi le-a întors cu partea de sus în jos. „...și am trimis asupra ei ploaie de pietre de lut [ars], una după alta” În versiunea în limba arabă, *Sijjil* înseamnă „foarte mare și greu”, *Mandud* înseamnă „una după alta”. *Musauuamatan* se referă la faptul că fiecare piatră era țintită spre o anumită persoană, nimicind-o.

În *Surat An-Najm*, Allah a spus:

Și cetățile [răsturnate] le-a nimicit ~ Și le-a acoperit cu ceea ce le-a

acoperit? ~ Și de care dintre binefacerile Domnului tău te îndoiești?

[Coran 53:53-55]

Înseamnă că a răsturnat-o (cu fața în jos) și apoi a aruncat-o spre pământ. A trimis asupra ei ploaie de pietre de lut [ars], una după alta, fiecare piatră purtând numele persoanei spre care era ațintită, indiferent dacă aceasta era sau nu acolo.

Se spune că soția lui Lot a rămas alături de neamul său, dar se spune de asemenea și că a pornit alături de Lot și de fiicele sale. Cu toate acestea, când a auzit „strigătul” și căderea cetății din înaltul cerului, s-a întors spre neamul său și astfel nu s-a supus Poruncii Domnului ei. Ea a zis: „O, neam al meu!” Și atunci o piatră a căzut asupra ei și a nimicit-o. Ea avea aceeași „credință” cu cei din neamul ei și era de asemenea o iscoadă pentru aceștia, vestindu-i de oaspeții ce erau găzduiți în casa lui Lot.

Allah a zis:

Allah le-a dat drept pildă pentru aceia care nu cred pe muierea lui Noe și pe muierea lui Lot, care s-au aflat sub oblăduirea a doi robi evlavioși dintre robii Noștri și care i-au viclenit pe ei, iar ei doi nu le-au putut fi de nici un ajutor la Allah. Și [li] s-a zis: "Intrați în Foc [laolaltă] cu ceilalți care intră!"

[Coran 66:10]

Acestea nu au urmat religia lor. Asta nu înseamnă că erau femei ușoare. Căci Allah nu a lăsat niciodată ca vreo soție a unui profet să devină femeie ușoară. Ibn Abbas și alți învățați islamici au spus: „Nici o soție a vreunui profet nu s-a prostituat vreodată.”

Referitor la acțiunea de defăimare, când ipocriții au ponegrit-o pe A'îșa, soția Profetului, Allah i-a dezvăluit inocența, revelând versetul:

Căci l-ați rostit cu limbile voastre și ați spus cu gurile voastre lucrul

despre care nu aveți nici o știință și l-ați ținut drept [lucru] ușor, când – de fapt – el este la Allah [un lucru] greu. ~ Și de ce, când ați auzit-o, n-ați zis voi: “Nu se cuvine să vorbim despre aceasta! Mărire Ție! Aceasta este o mare clewetire!

[Coran 24:15,16]

„Și ele nu sunt departe de cei nelegiuți.” [11:83], ceea ce înseamnă că această pedeapsă nu este departe de cei ce vor comite astfel de practici și nelegiuiri și poate veni de asemenea și asupra lor.

Din acest motiv unii învățați au susținut că homosexualul trebuie oprit, indiferent dacă este sau nu căsătorit. Aceasta este de asemenea și părerea imamului Șafi'i, a imamului Ahmed și a altora. Aceștia își susțin punctul lor de vedere prin acest *Hadis* relatat de imamul Ahmed de la Ibn Abbas, și anume că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „De veți găsi oameni săvârșind actul neamului lui Lot, să-i ucideți pe amândoi; pe cel ce a comis acest lucru și pe cel cu care s-a comis.” (*Balugh Al-Maram*)

Imamul Abu Hanifa este de părere că cel ce practică homosexualitatea ar trebui aruncat de pe vârful unui deal și apoi lovit cu pietre, așa cum spune Allah: „Și ele nu sunt departe de cei nelegiuți.” [11:83]

Allah a aruncat acea parte a omenirii într-o mare moartă care nu este de nici un folos vreunei ființe vii. Nici zona înconjurătoare nu aduce vreun beneficiu omenirii. Este un semn de la Allah și o lecție pentru toți cei ce comit astfel de acte.

El a zis:

*Întru aceasta este semn! Dar cei mai mulți dintre ei nu sunt credincioși. ~
Și Domnul tău este Atotputernic [și] Îndurător.*

[Coran 26:8,9]

Allah a grăit:

Așadar, la răsăritul soarelui i-a prins pe ei strigătul ~ Și Noi am răsturnat [cetatea] cu susul în jos și am lăsat să plouă peste ei pietre de lut întărit. ~ Și în aceasta sunt semne pentru cei care știu să vadă! ~ Și ea [cetatea] este pe un drum cunoscut de toți. ~ Întru aceasta este un semn pentru credincioși!

[Coran 15:73-77]

Oricine își va folosi rațiunea și va privi acest lucru ca pe o lecție și ca pe o călăuzire (pe drumul cel drept), gândindu-se la modul în care au fost nimiciți aceștia, dacă a existat sau nu vreun motiv, va ajunge la concluzia că nimicirea lor a avut un motiv (și unul bine întemeiat).

În *Hadîsul* următor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Luați aminte la discernământul drept-credinciosului, căci acesta privește lucrurile prin prisma luminii Divine.” Apoi a recitat: *Și în aceasta sunt semne pentru cei care știu să vadă!* [15:75] (relatat de Tirmidhi)

Și ea [cetatea] este pe un drum cunoscut de toți. [15:76] Acea cetate era situată pe un drum ce încă este foarte folosit de călători. Și Allah a grăit referitor la aceasta și în versetul: *Iar voi treceți pe lângă ei dimineața ~ Și noaptea. Oare voi nu pricepeți?* [37:137,138] Și de asemenea a zis Allah: „*Și Noi am făcut din aceasta un semn limpede pentru un neam de oameni care pricep.*” [29:35] Și a zis: „*Se vor trimite asupra voastră flăcări de foc și aramă și nu veți fi voi ajutați. ~ Așadar, pe care dintre binefacerile Domnului vostru le tăgăduiți? ~ Și când se va despica cerul și va deveni roșu-aprins ca pielea roșie!*” [51:35-37]

„Am lăsat Noi această cetate ca pe un avertisment pentru toți cei ce se tem de Allah și de Ziua Judecării, pentru ca aceștia să se supună lui Allah și să nu înfăptuiască ceea ce a făcut neamul lui Lot. Cel ce gândește și are simțul decenței evită întotdeauna să comită nelegiuiri și fapte rele și se menține pe calea cea dreaptă, urmând Hotărârile și Învățăturile lui Allah. Acesta nu începe niciodată o relație ilegală sau interzisă și încearcă întotdeauna să fie pe drumul cel drept. Căci el știe că pedeapsa nu este departe „... de cei nelegiuți.” [11:83]”

Capitolul VIII

Povestea lui Şu'aib – Pacea fie asupra sa –

După povestea celor din neamul lui Lot, Allah a grăit în *Surat Al-A'raf*:

Şi la Madyan [I l-am trimis] pe fratele lor Şuayb, care le-a zis: "O, neam al meu! Adoraţi-L pe Allah! Voi nu aveţi altă divinitate în afara Lui! Iată că v-a venit o dovadă limpede [pentru aceasta] de la Domnul vostru! Deci, daţi măsură şi greutate dreaptă şi nu daţi oamenilor mai puţin din lucrurile [care li se cuvin] lor! Şi nu faceţi stricăciune pe pământ, după buna lui întocmire! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă sunteţi credincioşi!

[Coran 7:85]

Şi nu vă aşezaţi în fiecare drum, ca să ameninţaţi şi să-l împiedicaţi de la calea lui Allah pe cel care crede în El şi să cercaţi să o faceţi strâmbă! Aduceţi-vă aminte că voi aţi fost puţini şi că El v-a înmulţit! Şi priviţi cum a fost sfârşitul făcătorilor de stricăciune! ~ Dacă o parte dintre voi a crezut în [mesajul] cel cu care eu am fost trimis, dar o altă parte nu crede, atunci aveţi răbdare până ce Allah va judeca între noi, căci El este cel mai bun dintre judecători!"

[Coran 7:86,87]

Dar au zis căpeteniile din neamul lui, care se semeţeau: "Te vom alunga, o Şuayb, pe tine şi pe aceia care cred împreună cu tine, afară din cetatea noastră! Sau vă întoarceţi la religia noastră!". Însă el le-a răspuns: "Chiar dacă nu voim s-o facem? ~ Am născoci minciuni împotriva lui Allah, dacă ne-am întoarce la religia voastră după ce Allah ne-a mântuit de ea. Noi nu trebuie să ne întoarcem la ea decât dacă voieşte Allah, Domnul nostru [să ne ducă în rătăcire]! Însă Domnul nostru cuprinde toate lucrurile cu ştiinţa Sa. Noi în Allah ne

încredem! Doamne, judecă între noi și între neamul nostru întru dreptate, căci Tu ești cel mai bun dintre judecători!"

[Coran 7:88,89]

Au zis atunci căpeteniile care nu credeau din neamul lui: "Dacă-l urmați pe Șuayb, atunci [să știți că] voi sunteți pierduți!" ~ Și i-a lovit cutremurul și dimineața i-a găsit zăcând întinși în casele lor. ~ Cei care l-au socotit pe Șuayb mincinos au fost ca și când n-ar fi petrecut niciodată în ele. Aceia care l-au socotit pe Șuayb mincinos, aceia au fost pierduți! ~ S-a întors de la ei și le-a zis: O, neam al meu! Eu doară v-am vestit mesajele Domnului meu și v-am sfătuit pe voi! Cum să mă întristez eu pentru un neam de necredincioși?!"

[Coran 7:90-93]

În Surat Hud se spune:

Și [l-am trimis Noi] la [neamul] Madyan pe fratele lor Șuayb, care [le-] a zis: "O, neam al meu! Adorați-L voi pe Allah, căci nu există altă divinitatea în afară de El! Și nu micșorați măsura și greutatea! Eu vă văd întru bine, dar eu mă tem pentru voi de chinul unei zile care [le] va cuprinde [pe toate]. ~ O, neam al meu! Dați măsura și greutatea întreagă, cu dreptate, și nu le scădeți oamenilor din lucrurile [cuvenite] lor și nu purcedeți pe pământ ca stricători! ~ Ceea ce vă rămâne din partea lui Allah este mai bun pentru voi, dacă sunteți credincioși. Iar eu nu sunt păzitor peste voi!"

[Coran 11:84-86]

Au zis ei: "O, Șuayb! Oare rugăciunile tale îți poruncesc ca noi să ne lepădăm de ceea ce au adorat părinții noștri și să nu facem ceea ce voim cu averile noastre? Tu doară ești milostiv și chibzuit!". ~ A zis el: " O, neam al meu! Vedeți voi dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu, care mi-a dăruit din

partea Sa avere frumoasă? Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă. Eu nu voiesc decât îndreptarea [voastră], atâta cât pot. Iar izbânda mea nu este decât de la Allah. În El mă încred și la El mă întorc.

[Coran 11:87,88]

O, neam al meu! Să nu vă împingă la păcat vrajba ce mi-o arătați, ca să vă lovească ceea ce a lovit neamul lui Noe, sau neamul lui Hud, sau neamul lui Salih! Iar neamul lui Lot nu este departe de voi! ~ Și rugați-vă de iertare Domnului vostru, apoi căiți-vă față de El, Căci Domnul meu este Îndurător [și] Binevoitor !”

[Coran 11:89,90]

Au zis: “O, Șuayb! Noi nu pricepem prea multe din ceea ce ne grăiești tu și te socotim slab printre noi. Și de n-ar fi clanul tău, noi te-am ucide cu pietre, căci tu nu ai nici o putere asupra noastră!” ~ A zis el: “O, neam al meu! Oare clanul meu are mai mult preț la voi decât Allah, căruia voi Îi întoarceți spatele? Domnul meu cuprinde [cu știința Sa] tot ceea ce faceți voi. ~ O, neam al meu! Faceți după puțința voastră și voi face și eu [tot la fel] și veți afla voi asupra cui se va abate o osândă care-l va înjosi și cine este mincinos. Așteptați, și voi aștepta și eu împreună cu voi!”

[Coran 11:91-93]

Și când a venit porunca Noastră, i-am izbăvit Noi pe Șuayb și pe cei care au crezut împreună cu el, prin îndurarea Noastră, în vreme ce pe cei care au rămas nelegiuți i-a lovit strigătul tunător și au căzut [morți], în casele lor, cu fața în jos, ~ Ca și cum nu ar fi locuit în ele, în belșug, [niciodată]. Departe cu Madyan, așa cum departe s-a dus și neamul Thamud!

[Coran 11:94,95]

După povestea neamului lui Lot, se spune în *Surat Al-Hijr*:

Și locuitorii din Al-Ayka erau [de asemenea] nelegiuți. ~ Și Noi ne-am răz bunat pe ei. Și amândouă [cetățile] sunt pe un drum cunoscut.

[Coran 15:78,79]

În *Surat Aș-Șu'ara* se spune:

Locuitorii din Ayka i-au socotit mincinoși pe trimiși, ~ Când le-a zis lor Șuayb: „Oare nu aveți voi frică [de Allah]? ~ Eu sunt pentru voi un trimis vrednic de încredere. ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și eu nu vă cer pentru aceasta răsplată, căci răsplata mea nu este decât la Stăpânul lumilor. ~ Dați măsura întreagă și nu fiți dintre cei care-i fac [pe oameni] să piardă ~ Și cântăriți cu o balanță dreaptă ~ Și nu le împruținați oamenilor lucrurile lor și nu pricinuiți rău pe pământ, fiind stricători, ~ Și fiți cu frică față de acela care v-a creat pe voi și [a creat] neamurile de mai înainte!”

[Coran 26:176-184]

Au zis ei: „Tu ești, neîndoielnic, dintre cei fermecați, ~ Tu nu ești decât un om ca și noi și te socotim pe tine dintre cei mincinoși, ~ Deci fă să cadă asupra noastră bucăți [pedepse] din cer, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!” ~ El a zis: „Domnul meu știe mai bine ceea ce faceți voi!” ~ Însă ei l-au socotit mincinos și i-a lovit pe ei pedeapsa zilei umbrei și a fost ea osânda unei zile cumplite! ~ Întru aceasta este un semn, dar cei mai mulți dintre ei nu au crezut. ~ Dar Domnul tău este Atotputernic [și] Îndurător.

[Coran 26:185-191]

Neamul Madian

Cei din neamul Madian erau arabi, locuiau în cetatea numită Madian, situată în apropierea granițelor siriene, nu departe de Marea Moartă. Aceștia au devenit cunoscuți sub numele de Madian. Erau fiii lui Madyan bin Madian bin Avraam.

Unii companioni l-au numit pe Șu'aib „cel mai elocvent orator dintre profeți”, deoarece îi fusese dăruit talent și elocvență în vorbire.

Abdullah bin Abbas a menționat că ori de câte ori Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - vorbea despre Șu'aib spunea: „El a fost oratorul elocvent al profeților.”

Cei din neamul Madian erau necredincioși ce pândeau drumurile, amenințau drumeții și îi slăveau pe *Al-Aiikah*, un copac din desișuri. Erau nelegiuți și înșelau la instrumentele de măsură și greutate. Negociau prin înșelăciune. Atunci când cumpărau un lucru pentru ei înșiși măsurau în plus, iar când vindeau un lucru măsurau în minus.

Și Allah le-a trimis lor un profet dintre ei, pe nume Șu'aib. Acesta i-a chemat să-L slăvească numai pe Allah Unicul, fără a-l face Lui asociați sau egali. Le-a interzis să mai comită nelegiuiri și să înșele oamenii la instrumentele de măsură și greutate. I-a sfătuit să nu mai amenințe sau să jefuiască mărfurile oamenilor la drumul mare.

Ca urmare a predicilor sale, mulți l-au urmat pe Șu'aib și au devenit credincioși, însă cei mai mulți au respins chemarea sa.

În Coran, Allah spune despre el și neamul său astfel: *„Și la Madyan [I l-am trimis] pe fratele lor Șuayb, care le-a zis: “O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Iată că v-a venit o dovadă limpede [pentru aceasta] de la Domnul vostru!” [7:85]* Allah i-a dăruit lui semne și puteri miraculoase despre care noi nu avem știință. Acestea au stat mărturie a faptului că Mesajul pe care îl transmitea oamenilor reprezenta Adevărul și Calea cea Dreaptă. *„Deci, dați măsură și greutate dreaptă și nu dați oamenilor mai puțin din lucrurile [care li se cuvin] lor! Și nu faceți stricăciune pe pământ, după buna lui întocmire! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă sunteți credincioși!” [7:85]* Le-a

cerut să urmeze un Mesaj sincer, ce nu conținea ambiguități și inovații. Le-a cerut să fie corecți atunci când făceau negoț. Și a subliniat că: *„Aceasta este mai bine pentru voi, dacă sunteți credincioși! ~ Și nu vă așezați în fiecare drum, ca să amenințați”* [7:85,86], adică amenințând călătorii că le vor lua averile, le vor jefui mărfurile și îi vor ucide.

Suddi a spus: „Aceștia obișnuiau să perceapă 10 % din mărfurile și averea celor ce treceau pe acel drum.”

Ibn Abbas a relatat: „Aceștia erau niște tirani, obișnuiau să pândescă drumurile, să micșoreze valoarea mărfurilor drumeților – adică să ia o zecime din acestea –; și ei au fost primii ce au avut această deprindere păcătoasă.”

„Și nu vă așezați în fiecare drum, ca să amenințați și să-l împiedicați de la calea lui Allah pe cel care crede în El și să cercați să o faceți strâmbă!” [7:86] Șu'aib le-a cerut să înceteze să mai amenințe și să împiedice de la calea lui Allah pe cei ce credeau, în ambele sensuri, atât lumesc, cât și spiritual.

Aduceți-vă aminte că voi ați fost puțini și că El v-a înmulțit! Și priviți cum a fost sfârșitul făcătorilor de stricăciune! [7:86] El le-a reamintit de Milostenia lui Allah, căci ei erau puțini și Allah i-a înmulțit și au devenit un neam numeros. Și dacă nu vor înceta cu practicile nelegiuite, se poate ca Pedeapsa lui Allah să cadă asupra lor. Într-un alt verset se spune: *„Și nu micșorați măsura și greutatea! Eu vă văd întru bine, dar eu mă tem pentru voi de chinul unei zile care [le] va cuprinde [pe toate].”* [11:84] I-a avertizat că înceteze cu practicile lor, căci în mod sigur vor cauza Mânia lui Allah.

Șu'aib le-a zis: *O, neam al meu! Dați măsura și greutatea întreagă, cu dreptate, și nu le scădeți oamenilor din lucrurile [cuvenite] lor și nu purcedeți pe pământ ca stricători! ~ Ceea ce vă rămâne din partea lui Allah este mai bun pentru voi, dacă sunteți credincioși. Iar eu nu sunt păzitor peste voi!”* [11:85,86]

Abdullah bin Abbas și Hasan Basri au spus că *„Baqiattullahi khairullakum”* din versiunea în limba arabă a acestui verset: *„ceea ce vă rămâne din partea lui Allah este mai bun pentru voi”* înseamnă că hrana pe care v-a dăruit-o Allah este mai bună decât marfa pe care le-o luați oamenilor cu forța. Profitul obținut legal este mai bun decât ceea ce luați voi prin înșelăciune.

Această explicație este asemănătoare celei din versetul următor: *Spune: „Răul și binele nu sunt totuna, chiar dacă mulțimea răului ți-ar plăcea!”* [5:100],

adică puținul bine (*Halal*) este mai bun decât mulțimea răului (*Haram*). Ceea ce este permis este binecuvântat, însă ceea ce este interzis stârnește mânia lui Allah. După cum a grăit Allah: *“Allah nimicește camăta și sporește milosteniile. Allah nu-l iubește pe necredinciosul păcătos!”* [2:276]

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Cel ce cumpără și cel ce vinde au posibilitatea de a alege înainte de a merge mai departe. Dacă aceștia au fost corecți și au dat explicații (în cazul în care marfa avea defecte), negoțul lor va fi binecuvântat. Dacă au ascuns însă acest lucru, binecuvântarea nu le va fi dăruită.” (*Musnad Ahmed*)

Și acest lucru se înțelege din ceea ce Șu'aib a spus neamului său: *„Ceea ce vă rămâne din partea lui Allah este mai bun pentru voi, dacă sunteți credincioși. Iar eu nu sunt păzitor peste voi!”* [11:86] Faceți ceea ce v-a cerut Allah, și nu faceți acest lucru de dragul meu sau al altcuiva.

Au zis ei: *“O, Șuayb! Oare rugăciunile tale îți poruncesc ca noi să ne lepădăm de ceea ce au adorat părinții noștri și să nu facem ceea ce voim cu averile noastre? Tu doară ești milostiv și chibzuit!”*. [11:87] Au spus acest lucru cu dispreț și batjocură. Oare rugăciunile tale îți spun să ne poruncești nouă, îți spun ele că nu trebuie să-L slăvim decât pe Dumnezeuul tău? Să ne lepădăm noi de ceea ce au venerat străbunii noștri toată viața? Trebuie să urmăm noi numai ceea ce tu iubești și să ne lepădăm de ceea ce nu iubești?

A zis el: *„O, neam al meu! Vedeți voi dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu, care mi-a dăruit din partea Sa avere frumoasă? Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă. Eu nu voiesc decât îndreptarea [voastră], atâta cât pot. Iar izbânda mea nu este decât de la Allah. În El mă încred și la El mă întorc.”*

[Coran 11:88]

Aceasta a fost o modalitate politicoasă prin care Șu'aib s-a adresat neamului său, spunându-le că Mesajul la care îi chema era menit să înlăture practicile lor nelegiuite.

Șu'aib le-a spus: „Priviți, necredincioșilor, *dacă eu am o dovadă limpede*

de la Domnul meu, care mi-a dăruit din partea Sa avere frumoasă?” S-a referit la mesajul Profeției, care din nefericire nu era recunoscut de neamul său. „*Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă.*” Eu nu vă cer să faceți un lucru mai înainte de a face eu acest lucru și nu vă interzic vouă un lucru pe care eu îl fac.

Aceasta este trăsătura de preț a unui om, care a fost însă uitată de rabinii și învățații evrei.

În Coran se spune:

Porunciți oamenilor evlavie și uitați de voi înșivă, cu toate că voi citiți Scriptura? Voi nu pricepeți?!

[Coran 2:44]

Aceasta este trăsătura celor ce nu vor păși pe calea urmată de profeți sau de trimiși. Cei evlavioși și înțelepți cred, se tem de Domnul lor și se poartă așa cum a spus Șu'aib: „*Eu nu voiesc să fac ceea ce vă opresc vouă. Eu nu voiesc decât îndreptarea [voastră], atâta cât pot.*” [11:88] Tot ceea ce doresc este să vă aduc pe calea cea dreaptă. Acesta este unicul țel al misiunii și al chemării mele. Nu am alt scop în afară de acesta. „*Iar izbânda mea nu este decât de la Allah. În El mă încred și la El mă întorc.*” [11:88] Allah este Cel de care eu depind și am nădejde în Sprijinul Său pentru izbânda misiunii mele.

O, neam al meu! Să nu vă împingă la păcat vrajba ce mi-o arătați, ca să vă lovească ceea ce a lovit neamul lui Noe, sau neamul lui Hud, sau neamul lui Salih! Iar neamul lui Lot nu este departe de voi!

[Coran 11:89]

Șu'aib a schimbat puțin tonul și le-a reamintit că dacă nu ascultă și nu își schimbă modalitatea de trai, va veni poate și asupra lor pedeapsa, așa cum mai înainte au fost pedepsiți cei din neamurile altor profeți. Și le-a zis: „Dușmănia pe

care mi-o arătați și aversiunea față de misiunea și chemarea mea nu trebuie să vă facă să rămâneți în ignoranța voastră. Căci de va fi așa Allah va trimite asupra voastră Pedepsa Lui, așa cum a făcut și cu ceilalți ce s-au purtat în același mod, precum neamul lui Noe, al lui Hud și al lui Salih.”

„Iar neamul lui Lot nu este departe de voi!” Se spune că s-a referit la distanța în timp. El a reamintit neamului său că încă își pot aminti de sfârșitul neamului lui Lot atunci când aceștia au respins chemarea profetului lor.

Într-o altă versiune se menționează că s-a referit la distanța în spațiu. Există și alte opinii care spun că s-a referit la asemănările de comportament dintre aceștia.

Toate versiunile sunt probabile. Aceștia nu erau departe de neamul lui Lot, nici în ceea ce privește distanța ca timp și spațiu, nici în privința trăsăturilor și a comportamentului.

Șu'aib le spune celor din neamul său că de vor înceta cu practicile lor nelegiuite de a înșela la instrumentele de măsură și la amenințarea drumeților, Allah îi va ierta. El a zis: *Și rugați-vă de iertare Domnului vostru, apoi căiți-vă față de El, Căci Domnul meu este Îndurător [și] Binevoitor!*” [11:90]

Au zis: “O, Șuayb! Noi nu pricepem prea multe din ceea ce ne grăiești tu și te socotim slab printre noi. Și de n-ar fi clanul tău, noi te-am ucide cu pietre, căci tu nu ai nici o putere asupra noastră!” [11:91] Acesta era gradul lor de necredință și de îndărătnicie. Au spus doar: *„Noi nu pricepem prea multe din ceea ce ne grăiești tu”* Noi nu pricepem ce înseamnă mesajul la care ne chemi tu, nu avem nici un interes și nici o dorință să te urmărim. Chemarea ta este pur și simplu de neînțeles pentru noi. Această atitudine este comună tuturor necredincioșilor; aceasta a fost și atitudinea necredincioșilor din Mecca când i-au spus Profetului: *Ei zic: „Inimile noastre sunt acoperite față de aceea la care ne chemi tu, în urechile noastre este surzenie, iar între noi și între tine este o perdea. Deci tu lucrează [ceea ce voiești] și vom lucra și noi [ceea ce voim]!”* [41:5]

A zis el: „O, neam al meu! Oare clanul meu are mai mult preț la voi decât Allah, căruia voi îi întoarceți spatele? Domnul meu cuprinde [cu știința Sa] tot ceea ce faceți voi.” [11:92] Vă temeți voi de neamul și de clanul meu și nu îmi faceți mie rău din acest motiv, în loc să vă temeți de pedeapsa lui Allah? De neînchipuit! Nu vă temeți că sunt eu profet? Acești oameni sunt mai de temut

pentru voi decât Allah Atotputernicul? Voi nu aveți teamă de El și Îl considerați fără importanță. Amintiți-vă: „*Domnul meu cuprinde [cu știința Sa] tot ceea ce faceți voi.*” [11:92] Să nu credeți că tot ceea ce faceți nu este luat în calcul. Fiecare faptă va fi luată în calcul și recompensată.

„*O, neam al meu! Faceți după puțința voastră și voi face și eu [tot la fel] și veți afla voi asupra cui se va abate o osândă care-l va înjosi și cine este mincinos. Așteptați, și voi aștepta și eu împreună cu voi!*” [11:93] Acesta a fost cel mai mare avertisment al lui Șu'aib către neamul său. Dacă nu-și schimbă comportamentul și atitudinea și continuă cu practicile lor, atunci cu siguranță foarte curând vor veni nimicirea și osânda lor.

„*Așteptați, și voi aștepta și eu împreună cu voi!*” Sensul acestui verset este același cu acesta: „*Dacă o parte dintre voi a crezut în [mesajul] cel cu care eu am fost trimis, dar o altă parte nu crede, atunci aveți răbdare până ce Allah va judeca între noi, căci El este cel mai bun dintre judecători!*”. [7:87]

Pedeapsa

Dar au zis căpeteniile din neamul lui, care se semețeau: „Te vom alunga, o Șuayb, pe tine și pe aceia care cred împreună cu tine, afară din cetatea noastră! Sau vă întoarceți la religia noastră!”. Însă el le-a răspuns: „Chiar dacă nu voim s-o facem? ~ Am născoci minciuni împotriva lui Allah, dacă ne-am întoarce la religia voastră după ce Allah ne-a mântuit de ea. Noi nu trebuie să ne întoarcem la ea decât dacă voiește Allah, Domnul nostru [să ne ducă în rătăcire]! Însă Domnul nostru cuprinde toate lucrurile cu știința Sa. Noi în Allah ne încredem! Doamne, judecă între noi și între neamul nostru întru dreptate, căci Tu ești cel mai bun dintre judecători!”.

[Coran 7:88,89]

Neamul lui Șu'aib a cerut ca cei ce au crezut alături de el să se întoarcă la religia părinților lor. Șu'aib și-a înfruntat neamul spunând: „*Chiar dacă nu voim s-o facem?*” Atunci când credința prinde rădăcini în inima lor, nu poate fi îndepărtată nici de teamă, nici de mânie și nici de lăcomie. Ea este acolo din

propria voință și va rămâne acolo pentru totdeauna.

Credința noastră se bazează pe Adevăr și credința noastră este prin convingere. Dacă am crede în alt fel am fi vinovați că am născocit minciuni împotriva lui Allah.

„Doamne, judecă între noi și între neamul nostru întru dreptate, căci Tu ești cel mai bun dintre judecători!” Șu'aib a cerut sprijin la Allah împotriva neamului său, a cerut să trimită asupra lor ceea ce li se cuvenea pentru practicile lor nelegiuite. Și Allah răspunde rugăciunilor profeților și trimișilor Săi împotriva celor ce au respins repetat chemarea Sa. Chiar și după ce Șu'aib s-a rugat împotriva lor, în loc să se căiască, așa cum ar fi trebuit, au avut această reacție și au spus: *Au zis atunci căpeteniile care nu credeau din neamul lui: „Dacă-l urmați pe Șuayb, atunci [să știți că] voi sunteți pierduți!”* [7:90]

În *Surat Al-A'raf* se menționează că au fost loviți de un cutremur. Pământul s-a cutremurat atât de puternic încât sufletele lor au părăsit imediat trupurile, lăsându-i fără viață.

Allah a trimis asupra lor diferite tipuri de pedepse și de avertismente. Au fost loviți pentru început de un cutremur cumplit ce le-a cauzat moartea, apoi a venit asupra lor un strigăt înspăimântător și în cele din urmă un întuneric atât de dens ce a adus asupra lor o ploaie de cenușă și de zgură.

Cu toate acestea, Allah ne-a informat despre aceste pedepse în diverse capitole ale nobilului Coran. În *Surat Al-A'raf*, Allah a dezvăluit că au fost pedepsiți printr-un cutremur. Se spune că neamul său i-a amenințat pe el și pe cei ce îl însoțeau că îi vor alunga din cetate de nu se vor întoarce la religia părinților lor. Și Allah a grăit: *„Și i-a lovit cutremurul și dimineața i-a găsit zăcând întinși în casele lor.”* [7:91]

În *Surat Hud* se spune că Șu'aib și neamul său au fost ridiculizați și batjocoriți: *Și s-a grăbit neamul său către el, după ce până atunci săvârșiseră fapte rele. Și le-a zis el: “O, neam al meu! Acestea sunt fiicele mele și ele sunt mai curate pentru voi. Fiți cu frică de Allah și nu mă faceți de ocară față de oaspeții mei! Oare nu este printre voi un bărbat chibzuit?”* [11:78]

Pedeapsa despre care se vorbește în *Surat Aș-Șu'ara* este trimisă din cer, o ploaie de foc ce i-a nimicit pe toți. *Au zis ei: „Tu ești, neîndoielnic, dintre cei fermecați, ~ Tu nu ești decât un om ca și noi și te socotim pe tine dintre cei*

mincinoși, ~ Deci fă să cadă asupra noastră bucăți [pedepse] din cer, dacă tu ești dintre cei care spun adevărul!” ~ El a zis: „Domnul meu știe mai bine ceea ce faceți voi!” [26:185-188]

Se spune că asupra lor a venit arșiță îngrozitoare și că vântul, prin Voia lui Allah, nu a mai suflat timp de șapte zile. Nici măcar apa nu i-a răcorit și nici umbra nu le-a adus lor ușurare. Și s-au îndreptat ei spre câmpii, au văzut pe cer un nor și s-au adunat toți sub acesta. Când s-au strâns cu toții în acel loc, Allah a trimis [din acel nor] scânteii, ploaie de foc și zgură. Și apoi pământul s-a cutremurat și un „strigăt” a venit din ceruri și toți au căzut fără viață. „Și i-a lovit cutremurul și dimineața i-a găsit zăcând întinși în casele lor. ~ Cei care l-au socotit pe Șuayb mincinos au fost ca și când n-ar fi petrecut niciodată în ele. Aceia care l-au socotit pe Șuayb mincinos, aceia au fost pierduți!”

În Marea Sa Milostenie, Allah i-a salvat pe Șu'aib și pe cei ce au crezut alături de el și a grăit: „Și când a venit porunca Noastră, i-am izbăvit Noi pe Șuayb și pe cei care au crezut împreună cu el, prin îndurarea Noastră, în vreme ce pe cei care au rămas nelegiuiți i-a lovit strigătul tunător și au căzut [morți], în casele lor, cu fața în jos, ~ Ca și cum nu ar fi locuit în ele, în belșug, [niciodată]. Departe cu Madyan, așa cum departe s-a dus și neamul Thamud!” [11:94,95]

Apoi Allah a revelat că Șu'aib s-a apropiat de cei din neamul său după ce au fost nimiciți și a plecat, spunând: „S-a întors de la ei și le-a zis: O, neam al meu! Eu doară v-am vestit mesajele Domnului meu și v-am sfătuit pe voi! Cum să mă întristez eu pentru un neam de necredincioși?!” [7:93] Eu v-am adus vouă Mesajul Domnului meu și v-am sfătuit să urmați calea cea dreaptă. Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să vă aduc vouă dreapta călăuzire. Nimic însă nu v-a adus pe drumul cel bun. Voi nu ați dorit călăuzirea sau măcar să vedeți calea cea dreaptă. Acum nu am nici un fel de milă sau remușcare. Cum să mă întristez eu pentru un neam de necredincioși?!, un neam ce a refuzat să accepte Adevărul, să fie călăuzit de Adevăr și nu s-a îngrijorat de pedeapsa lui Allah.”

Capitolul IX

Seminția lui Avraam

Am menționat mai înainte povestea lui Avraam și a neamului său și am vorbit și despre Binecuvântările și favorurile pe care Allah le-a pogorât asupra sa.

Am relatat de asemenea povestea neamului lui Lot în vremea sa, urmată apoi de povestea neamului Madian, neamul lui Șu'aib. Am procedat în acest fel, deoarece, în mai multe rânduri, Coranul menționează povestea acestora în această ordine. Vedem că povestea neamului lui Lot este urmată de povestea neamului lui Șu'aib, care de asemenea era numit și neamul Al-Aiikah. Am menționat laolaltă poveștile acestor două triburi, urmând modelul Coranului.

Vom menționa în continuare povestea urmașilor lui Avraam.

Povestea lui Ismail

- Pacea fie asupra sa -

Profetul Avraam a avut mulți fii, așa cum am precizat deja la sfârșitul capitolului în care am menționat povestea sa. Cu toate acestea, numai doi dintre ei au devenit cunoscuți, căci au fost binecuvântați de Allah cu Profeția, și au devenit astfel mari profeți. Primul dintre ei a fost Ismail, cel ce a fost adus drept jertfă, pe care l-a avut cu soața sa, Hagar.

Pe Ismail i-a cerut Allah să-l ofere drept jertfă. Cel ce susține că Isaac a fost cel adus spre sacrificiu urmează ceea ce se spune în Scripturile evreiești, care fără îndoială au fost falsificate de către aceștia.

Versiunea conform căreia Ismail a fost cel adus ca jertfă este puternic susținută. În Biblie („Facerea”, capitolul 16) se spune că Ismail a fost născut când Avraam avea 85 de ani, iar Isaac s-a născut când Avraam trecuse deja de vârsta de o sută de ani. Așadar Ismail este primul născut, cel ce a fost adus drept jertfă, și la vremea aceea era unicul fiu al lui Avraam.

Când a fost adus spre sacrificiu, Ismail avea peste 13 ani. În vremea când

era numai un prunc, a migrat alături de tatăl, Avraam, și de mama sa, Hagar, spre munții Faranului, munții ce înconjoară Mecca. Avraam i-a lăsat acolo doar cu puțină apă și hrană, încredințându-i Milosteniei și Sprijinului lui Allah și El a fost cel mai bun ocrotitor pentru ei.

Allah Preaputernicul l-a slăvit și l-a descris ca fiind blând, răbdător și „credincios făgăduinței sale”. El a poruncit neamului său să facă rugăciunile și să slăvească un Dumnezeu Unic.

Allah a grăit:

Și Noi i-am dat bună veste despre un flăcău blând. ~ Și când [fiul său] a ajuns la vârsta la care putea lucra împreună cu el, a zis: “O, fiul meu! Am văzut în vis că te voi jertfi. Vezi cum ți se pare?” l-a răspuns: “O, tată! Fă după cum ți se poruncește, căci mă vei afla pe mine - dacă va voi Allah - printre cei răbdători!”

[Coran 37:101,102]

Ismail s-a supus tatălui său pentru a înfăptui ce i se arătase lui în vis și a promis a fi răbdător.

De asemenea Allah a zis:

Și pomenește-l în Carte pe Ismail! El a fost credincios făgăduinței sale, și a fost el un trimis și un profet. ~ El a poruncit neamului său Rugăciunea și Dania și a fost pentru Domnul său un rob plăcut.

[Coran 19:54,55]

În Surat Sad se spune:

Și adu-ți aminte de robii Noștri Avraam, Isaac și Iacob - cei cu putere [în adorare și credință] și cu pricepere! ~ l-am ales pe ei pentru un scop anume:

vestirea mesajului despre Viața de Apoi. ~ Ei au fost la Noi printre cei mai buni aleși. ~ Și adu-ți aminte de Ismail, de Eliseu, și de Dhu-I-Kifl, căci toți au fost printre cei mai buni!

[Coran 38:45-48]

În *Surat Al-Anbiia* se spune:

Și [adu-ți aminte] de Ismail și de Idris și de Dhu-I-Kifl - și toți erau răbdători. ~ Și i-am făcut Noi să intre în îndurarea Noastră, căci ei au fost cu adevărat dintre cei evlavioși.

[Coran 21:85,86]

În *Surat An-Nisa*, Allah a grăit:

Noi ți-am revelat ție după cum am revelat și lui Noe și profeților de după el, precum Le-am revelat și lui Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și semințiilor și lui Isus, Iov și lui Iona, Aaron și lui Solomon, și i-am dat lui David psalmii.

[Coran 4:163]

De asemenea, în *Surat Al-Baqara* se spune:

Spuneți: „Noi credem în Allah și în ceea ce ne-a fost trimis nouă și ceea ce a fost trimis lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor; ...”.

[Coran 2:136]

În același capitol, Allah spune:

Sau voiți voi să ziceți că Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și semințiile lor au fost iudei sau creștini? Spune: „Voi sunteți mai știutori sau Allah?”

[Coran 2:140]

Prin prisma versetelor menționate anterior, aflăm că Allah a dezvăluit toate trăsăturile nobile ale lui Ismail pe care l-a binecuvântat atât ca profet, cât și ca mesager al Său.

Genealogiștii și istoricii spun: „El a fost primul ce a călărit un cal, căci, mai înainte de aceasta, caii erau considerați animale sălbatice. Ismail i-a îmblânzit și i-a călărit. A fost primul ce a vorbit araba literară, pe care a învățat-o de la triburile arabe băștinașe, precum Jurhum, Amaliq și alții, care au poposit în Mecca pentru a fi alături de aceștia.”

S-a căsătorit cu o femeie din tribul Amaliq, însă atunci când tatăl său a văzut-o i-a cerut să se despartă de ea. Umai a spus: „Aceasta era Umara bint Sa'd bin Usama bin Ukail Al-Amaliqi. Apoi s-a căsătorit cu o altă femeie și tatăl său i-a cerut să rămână alături de aceasta. Se numea Saiida bint Mudad bin Amr Al-Jurhumi. Se spune că aceasta a fost cea de-a treia soție a sa. A dat naștere la 12 băieți. Ibn Ishaq i-a numit astfel: Nabet (Nebaiot), Qidhar (Chedar), Isbil (Adbeel), Miși (Mibsam), Masma (Mișma), Maș (Masa), Dusa (Duma), Arar (Hadad), Iatur (Etur), Nabș (Nafiș), Tema și Qidhma (Chedma). În paranteză am menționat numele lor așa cum se găsesc în Biblie. („Facerea”, capitolul 25).”

Ismail a fost un mesager trimis de Allah neamului său și celor ce trăiau în acel ținut, precum triburile Jurhum, Amaliq și Yemenit. Când s-a apropiat de ceasul morții, a lăsat moștenirea sa fratelui său, Isaac, și și-a căsătorit fiica, Nasma (în Biblie este numită Basema) cu nepotul său, Al-'Ais (Isav), fiul lui Isaac. Aceasta a dat naștere unui fiu pe nume Ar-Ruh (în Biblie – Raguel). Copiii lui Isav au fost numiți și cei din neamul Al-Asfar, deoarece Al-'Ais (Isav) avea tenul pal.

Ismail a fost îngropat lângă mama sa în ținutul cunoscut sub numele de Al-Hijr. A murit în vârstă de 137 de ani.

Omar bin Abdul-Aziz a relatat: „Ismail s-a plâns la Allah de căldura din Mecca și Allah i-a revelat: «Voi deschide o portiță în Paradis spre locul în care

vei fi îngropat. Sufletul tău te va vizita până în Ziua Judecării.»”

Toate neamurile arabe din Hijaz se înrudesc cu acești doi fii: Nabet (Nabaiot) și Qidhar (Chedar).

Povestea lui Isaac **– Pacea fie asupra sa –**

După cum am menționat mai înainte, când s-a născut Isaac, tatăl său Avraam avea o sută de ani, iar mama sa avea nouăzeci de ani. La acea vreme, fratele său, Ismail, avea peste 13 ani.

Allah a grăit:

Și i l-am vestit lui pe Isaac ca profet, dintre oamenii cei evlavioși. ~ Și l-am binecuvântat pe el și pe Isaac. Dar printre urmașii lor s-au aflat unii făcători de bine și alții lămurit nedrepti față de ei înșiși.

[Coran 37:112,113]

Allah l-a slăvit pe Isaac în numeroase versete ale nobilului Coran. Așa cum am menționat și mai înainte, Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nobilul fiul nobilului fiul nobilului fiul nobilului se referă la Iosif fiul lui Iacob fiul lui Isaac fiul lui Avraam.” (*Musnad Ahmed*)

În Biblie se spune că Isaac avea 40 de ani atunci când s-a căsătorit cu Rifqa (Rebeca), fiica lui Bethuel. Aceasta era stearpă și Isaac s-a rugat pentru ea. Ea a rămas însărcinată și a născut doi gemeni (Biblia „Facerea”, capitolul 24). Numele primului născut a fost Isav, pe care arabii îl numeau Al-'Ais, și din care se trag romanii. Al doilea fiu a fost Iacob, cu care se înrudesc izraeliții.

Se spune că Isaac îl iubea mai mult pe Isav, căci acesta era primul său

născut. Rebeca însă îl iubea mai mult pe Iacob, căci el era cel mai mic.

S-a menționat de asemenea că atunci când Isaac a ajuns la bătrânețe și vederea i-a slăbit, i-a spus lui Isav că ar pofti la o masă gustoasă și i-a cerut să meargă să vâneze un animal sălbatic, pe care apoi să îl gătească. Și astfel să îi poată da binecuvântarea sa și să se roage pentru el. Isav era vânător și a plecat să caute un animal.

Rebeca însă l-a auzit fără să vrea pe Isaac și i-a povestit lui Iacob ceea ce auzise, apoi i-a cerut să meargă în turmă și să-i aducă doi iezi tineri pentru a prepara o mâncare gustoasă pentru tatăl lui, după cum îi era voia, mai înainte ca fratele său să se întoarcă. Și Iacob a plecat, a ales un ied sănătos, l-a tăiat și l-a adus mamei sale, iar ea a pregătit mâncarea așa cum îi plăcea lui Isaac. Apoi a luat Rebeca cele mai bune veșminte ale lui Isav și l-a îmbrăcat cu acestea pe fiul mai mic, Iacob. Isav era păros, iar Iacob avea pielea moale, astfel că i-a acoperit ea mâinile și părțile goale ale gâtului cu pielea iedului.

Când Iacob a adus mâncarea tatălui său, acesta l-a întrebat: „Cine ești tu?” El a răspuns: „Fiul tău.” I-a cerut apoi să vină mai aproape de el, l-a atins și a zis: „Glasul este al lui Iacob, însă mâinile sunt ale lui Isav.” După ce a mâncat, l-a binecuvântat să fie cel mai nobil între frații săi, ca toate popoarele să se supună înaintea lui și să obțină din belșugul pământului. (Povestea este menționată în Biblie, „Facerea”, capitolul 27)

După ce Iacob obținuse binecuvântarea tatălui său, s-a întors și Isav de la vânătoare. A pregătit o mâncare gustoasă și a adus-o tatălui său, iar acesta l-a întrebat: „Ce este, fiul meu?” Isav a răspuns: „Aceasta este mâncarea pe care ai cerut-o!” Isaac a zis: „Nu ai adus-o tu mai înainte de a intra, iar eu am mâncat și te-am binecuvântat?” Isav a zis: „Pe Dumnezeuul meu, nu am fost eu!” Și a realizat atunci că fratele său prin înșelăciune îi luase binecuvântarea. Isav îl ura acum pe fratele său și a amenințat că-l va uide de îndată ce zilele de jelire se vor încheia. Isav i-a cerut tatălui său să-i dea și lui binecuvântarea, și acesta i-a dat binecuvântarea sa, ca locuința lui să fie un pământ mănos și să aibă belșug din toate.

Când Rebeca, mama lor, a auzit amenințarea lui Isav, i-a cerut lui Iacob să plece de îndată, să meargă la fratele ei Laban, în Haran, și să stea acolo până ce mânia fratelui său se va potoli. I-a cerut de asemenea să se căsătorească cu

una dintre fiicele acestuia și i-a cerut soțului său, Isaac, să-i ceară și el să facă acest lucru. Isaac l-a chemat pe Iacob, l-a binecuvântat și i-a poruncit să facă asta. Și așa a făcut.

Iacob a plecat la sfârșitul zilei și când a ajuns într-un loc sigur a poposit peste noapte acolo, căci soarele asfințise. A luat o piatră, a pus-o sub cap și s-a întins să doarmă. Și a visat o scară ce pornea din pământ și se întindea până la ceruri. Îngerii urcau și coborau pe acea scară. Deasupra acesteia stătea Domnul său care i-a grăit: „Eu sunt Domnul Dumnezeu, îți voi dăruia ție și urmașilor tăi ținutul pe care șezi acum.” Și de asemenea l-a binecuvântat și i-a binecuvântat pe urmașii săi să se răspândească în întreaga lume.

Când s-a trezit, Iacob era fericit gândindu-se la visul său. Și a jurat că, de se va întoarce în siguranță în casa tatălui său, va înălța în acel loc un locaș întru slăvirea lui Allah și din ceea ce Allah îi va dăruia, va oferi și el din acel lucru o zecime pentru El. Apoi a luat piatra și a turnat ulei pe partea de sus a acesteia, să o recunoască. A numit acel loc Betel, „Casa lui Allah”. Acesta este locul unde în prezent se află Bait-ul-Maqdis, care a fost construită mai târziu de el. (povestea este menționată și în Biblie, „Facerea”, capitolul 28)

Iacob a ajuns în Haran, la casa unchiului său. Acesta avea două fiice, numele celei mai mari era Lia, iar al celei mai mici, Rahila. Rahila era frumoasă și chipeșă la statură, așa că Iacob a îndrăgit-o imediat și i-a cerut-o unchiului său de soție. Unchiul său, Laban, s-a învoit cu o singură condiție, și anume ca Iacob să lucreze pentru el timp de șapte ani. Când timpul s-a scurs, Iacob i-a cerut unchiului său dreptul. Și unchiul său a chemat mulți oameni și a făcut ospăț mare. Când s-a întunecat, Laban a luat-o pe fiica sa, Lia, și i-a dat-o lui, iar Iacob a intrat la ea. Aceasta era bolnavă de ochi și nu era la fel de frumoasă ca Rahila. Când s-a făcut dimineață a văzut Iacob că era Lia. Și i-a zis lui Laban, unchiul său: „Pentru ce m-ai înșelat în felul acesta?” Unchiul său i-a răspuns: „Aici la noi nu se pomenește să se mărite fata cea mică înaintea celei mai mari. De o îndrăgești pe Rahila, muncește pentru mine încă șapte ani și ți-o voi da și pe ea de soție.”

Și a muncit Iacob încă șapte ani și a luat-o pe Rahila de soție. Căsătoria cu două surori era permisă în religia lor, însă mai târziu a fost interzisă de Tora. Laban a dăruit fiecărei fiice câte o slujitoare. Liei i-a dat-o pe Zilpa, iar Rahilei i-a dat-o pe Bilha. („Facerea”, capitolul 29)

Așa cum se spune în Biblie, când a văzut Dumnezeu că Lia nu era iubită, a deschis pântecul ei. Și Iacob a avut fii de la ea: Ruben, Simeon, Levi și Iuda. Când a văzut Rahila că ea nu purta lui Iacob fii, căci era stearpă, a devenit geloasă pe sora sa. Apoi i-a oferit-o pe roaba sa, Bilha, lui Iacob. Bilha a avut un fiu pe care l-a numit Dan. Apoi a căzut din nou grea și i l-a născut lui Iacob pe Neftali.

Când a văzut Lia acest lucru, i-a dat-o lui Iacob pe roaba sa, Zilpa, și i-a născut ea fii: Gad și Așer. Apoi din nou a căzut Lia grea și a dat naștere celui de-al cincilea fiu, pe nume Isahar, și apoi celui de-al șaselea fiu, pe nume Zabulon. Mai târziu a dat naștere unei fiice, Dina, și în total Lia a avut șapte copii cu Iacob.

Rahila s-a rugat la Allah să o binecuvânteze cu un fiu de la Iacob și El a răspuns rugii sale. A rămas grea, a zămislit și a dat naștere unui băiat chipeș pe care l-a numit Iosif. Toți acești fii i s-au născut pe vremea când Iacob se afla încă în Haran. Încă mai avea grijă de turmele unchiului său, deși termenul de șapte ani trecuse de mult. În total a stat la unchiul său timp de 20 de ani. (referință și la Biblie, „Facerea”, capitolul 30)

Iacob i-a cerut unchiului său permisiunea de a se întoarce în ținutul natal. Unchiul său a zis: „Am fost binecuvântat prin venirea ta, spune-mi așadar care este simbria ta?” Iacob a zis: „Dă-mi toți mieii care s-au născut anul acesta dintre cei ce sunt peștriți, târcați sau negrii și caprele peștrițe sau târcate.” Laban a fost de acord. În aceeași zi, el și fiii săi au ales toți țapii cei vărgați sau peștriți și toate caprele bălțate sau târcate și toți mieii negrii. Și le-a dus la distanță de trei zile de turma unchiului său. *„După aceea și-a luat Iacob nuiele verzi de plop, migdal și paltin, și a crestat pe ele dungii albe, luând de pe nuiele fâșii de coajă până la albeața nuielelor. ~ Apoi punea nuielele crestăte în jgheburile de adăpat, ca, venind să bea, oile să zămislească înaintea nuielelor din adăpători. ~ Și zămisleau oile cum erau nuielele și fătau oile miei peștriți, târcați și negrii.”* [Biblia „Facerea” (30:37-39)]

Turma lui Iacob s-a mărit și acum avea mulțime de capre, cirezi și robi. Unchiul său Laban și fiii acestuia au început să-l invidieze și Iacob a văzut că atitudinea acestora față de el nu mai era ca înainte.

Și atunci Allah i-a poruncit să se întoarcă în ținutul părintelui și neamului

său și i-a făgăduit că va fi alături de el. Le-a spus soțiilor sale acest lucru și acestea au fost de acord să meargă cu el. A luat cu el toată averea pe care o agonisise acolo. Înainte de a pleca, Rahila a furat idolii tatălui ei.

Când a aflat Laban vestea aceasta, l-a urmărit pe Iacob și l-a ajuns. Și i-a reproșat Laban ceea ce a făcut și a zis: „Ce ai făcut? De ce ai fugit în secret și m-ai înșelat? De ce nu mi-ai spus și ți-aș fi dat drumul cu veselie și cântări. Nu m-ai lăsat nici măcar să-mi sărut nepoții și fiicele de rămas bun. Și de ce mi-ai mai furat și idolii?”

Iacob nu știa că Rahila furase idolii, astfel că a negat acest lucru. Și a intrat Laban în cortul lui Iacob, în cortul Liei și apoi în cele ale celor două roabe, însă nu a găsit nimic. Rahila luase idolii, îi pusese în samarul cămillei și se așezase deasupra lor. A zis ea tatălui ei: „Nu te mânia pe mine că nu mă pot ridica în prezența ta, pentru că tocmai acum am necazul obișnuit al femeilor.” Și a căutat, dar nu și-a găsit idolii.

Laban i-a zis lui Iacob: „Vino și hai să facem un legământ, tu și cu mine, care să stea mărturie între noi.” Iacob a luat o piatră și a pus-o stâlp și au făcut acolo o movilă de pietre, și a numit-o *Galaad* („movila mărturiei”). Și au făcut legământ ca Iacob să nu se poarte rău cu fiicele sale, să nu-și ia alte soții în afară de ele și ca nici unul dintre ei să nu treacă de acea piatră cu gând rău. A oferit Iacob acolo jertfă și și-a chemat rudele la masă și cu toții au mâncat. Apoi și-au luat rămas bun și s-au întors la casele lor. (Biblia „Facerea”, capitolul 31)

Iacob și-a continuat drumul și, când a ajuns în ținutul Seir, l-au întâmpinat îngerii cu bucurie. A trimis soli înaintea sa la fratele său cerându-i bunăvoință și bunățate. Când s-au întors, solii l-au vestit că Isav vine să-l întâmpine cu patru sute de oameni.

Iacob s-a înspăimântat și i-a cerut lui Allah sprijin, amintindu-și de făgăduința Sa. S-a rugat Lui să-L salveze de mâna fratelui său și de intențiile lui rele. A luat din toate ce avea și a ales un dar mare pentru fratele său, și anume: două sute de capre, douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci, treizeci de cămille mulgătoare, patruzeci de vaci și zece tauri, douăzeci de asine și zece asini. Și pe fiecare din aceste turme a dat-o în grija slujitorilor săi. Le-a spus slujitorilor să meargă înaintea sa și să mențină la distanță turmele una de alta. Și celui dintâi i-a poruncit ca atunci când se va întâlni cu fratele său Isav și

acesta va întreba: „Al cui ești și ale cui sunt acestea?”, să răspundă: „Aparțin robului tău Iacob și acestea reprezintă un dar pentru Isav, stăpânul meu, și robul tău Iacob vine și el după noi.” La fel a poruncit și celui de-al doilea slujitor, și celui de-al treilea și tuturor celor ce mergeau cu turmele, până la ultimul.

Iacob era întârziat cu încă două nopți de cele două soții ale sale, de cele două roabe și de cei unsprezece copii. Călătorea noaptea și se ascundea ziua. În cea de-a doua noapte, aproape de revărsatul zorilor, i-a apărut înaintea un înger sub înfățișarea unui om. Și Iacob l-a considerat făptură umană și s-a luptat cu el. Când „omul” a văzut că nu-l poate răpune, a atins încheietura coapsei lui Iacob și l-a rănit. La ivirea zorilor, îngerul i-a spus lui Iacob: „Care este numele tău?” El a zis: „Iacob!” Și îngerul a zis: „De acum nu-ți va mai fi numele Iacob, ci Israel te vei numi.” Iacob l-a întrebat: „Cine ești tu?”, însă a dispărut mai înainte de a da un răspuns. Israel a început a șchiopăta din pricina șoldului. De aceea, fiii lui Israel până în ziua de astăzi nu mănâncă mușchiul de pe șold. (Povestea este menționată și în Biblie, „Facerea”, capitolul 32)

Iacob a ridicat privirea și l-a văzut pe fratele său Isav venind cu cei patru sute de oameni. Iacob a mers înainte și când l-a văzut pe Isav, fratele său, s-a închinat până la pământ de șapte ori. Acesta era la acea vreme salutul de întâmpinare, care le fusese lor încredințat, așa cum îngerii se prosternaseră înaintea lui Adam și așa cum se prosternaseră părinții și frații lui Iosif înaintea lui.

Când Isav l-a văzut pe Iacob, a alergat în întâmpinarea lui, l-a îmbrățișat, i-a cuprins grumazul cu ambele mâini și l-a sărutat. Și-a ridicat apoi Isav privirea și văzând femeile și copiii a întrebat: „Cine sunt aceștia?” Iacob a zis: „Sunt copiii cu care a milostivit Dumnezeu pe robul tău!” Atunci s-au apropiat roabele cu copiii lor și s-au prosternat înaintea lui. Mai apoi au venit Lia cu copiii ei și s-au prosternat. La urmă au venit și s-au închinat și Rahila cu Iosif. Și a insistat Iacob asupra lui ca să primească darurile și abia atunci le-a acceptat.

Isav s-a întors înaintea lui Iacob, iar Iacob a înaintat spre Seir alături de familia sa, de cirezile sale și de slujitorii.

Când a trecut de Sucot, Iacob și-a făcut acolo o locuință pentru sine, iar pentru animalele sale a făcut șuri. Apoi a ajuns în cetatea din ținutul Sichem, în Canaan, și s-a așezat înaintea cetății. A cumpărat apoi cu o sută de capre o bucată de pământ de la Hamor, tatăl lui Sichem, și a așezat acolo corturile. A

înălțat acolo un jertfelnic și i-a pus numele *El-Elohe-Israel*. Allah i-a poruncit să înalțe acel altar pentru a-L putea pomeni pe El acolo. Este în prezent cunoscut sub numele de Casa Sfântă din Ierusalim (Bait-ul-Maqdis), ce a fost mai târziu renovată de Solomon, fiul lui David. Acesta este locul unde s-a aflat acea piatră pe care Iacob a turnat ulei. (a se vedea de asemenea „Facerea”, capitolul 33)

În Biblie este menționată și o poveste referitoare la Dina, fiica lui Iacob, care a fost necinstită de Sichem, fiul lui Hamor. Hamor a venit la Iacob și la fiii săi, cerând-o pe Dina de soție pentru Sichem. Fiii lui Iacob au spus că ei nu își puteau da consimțământul decât cu o singură condiție, și anume ca toți bărbații din neamul lor să fie circumciși precum erau și ei. Aceștia au răspuns că nu își vor da sora de soție unuia care nu este circumcis. Condiția lor a plăcut lui Hamor și lui Sichem, și toți ceilalți bărbați au fost de acord și cu toții au fost tăiați împrejur. În cea de-a treia zi, când erau încă în dureri, doi dintre fiii lui Iacob și-au luat săbiile și i-au atacat, ucigând fiecare parte bărbătească. Au trecut prin ascuțișul săbiei și pe Hamor și pe fiul său Sichem pentru acțiunile lor necugetate. Au prădat cetatea în care sora lor fusese necinstită și au capturat toate turmele și cirezile, tot ce era în cetate și tot ce era pe câmp. (Biblia, „Facerea”, capitolul 34)

Rahila a căzut din nou grea și a dat naștere unui băiat pe care l-a numit Beniamin. Însă a avut complicații la naștere și a murit după aceea. Iacob a îngropat-o în Efrata, adică în Betleem, și a pus o piatră pe mormântul ei. Până în ziua de astăzi, acea piatră marchează mormântul Rahilei.

Iacob a avut doisprezece fii. Cu Lia i-a avut pe Ruben, Simeon, Levi, Iuda, Isahar și Zabulon. Cu Rahila i-a avut pe Iosif și pe Beniamin. Cu roaba Rahilei, Bilha, i-a avut pe Dan și pe Neftali. Cu Zilpa, roaba Liei, i-a avut pe Gad și Așer.

Iacob a intrat în casa tatălui său în Hebron, Canaan, acolo unde copilăriseră Isaac și Avraam. Isaac s-a simțit rău și a murit la vârsta de 180 de ani și a fost îngropat de fiii săi, Iosif și Iacob, împreună cu tatăl său Avraam – Pacea să fie asupra lor.

Capitolul X

Povestea lui Iosif – Pacea fie asupra sa –

Allah a revelat în cinstea lui Iosif un întreg capitol în Coran pentru ca oamenii să tragă învățăminte. Se spune:

Alif, Lam, Ra'. Acestea sunt versetele Cărții limpezi. ~ Noi l-am pogorât un Coran arab, poate că voi veți pricepe! ~ Noi îți vom povesti cea mai frumoasă istorisire din ceea ce îți revelăm în această [parte] din Coran, chiar dacă ai fost înainte de ea printre cei nepăsători.

[Coran 12:1-3]

Allah a pogorât Cartea Sa pe care a revelat-o robilor și trimișilor Săi într-o arabă literară, care este în aceeași măsură înțeleasă de oricine. A fost cea mai minunată Carte pogorâtă din ceruri, adusă de cel mai nobil înger și adusă pentru cea mai bună omenire din toate timpurile.

Acolo unde se face referire la evenimente trecute sau viitoare, Coranul le relevă în cea mai minunată manieră, astfel încât învățăturile și pildele să fie clare. Falsitatea și inovația sunt interzise. În privința hotărârilor și a cârmuirii, ne relevă cea mai dreaptă Șari'a, arătându-ne calea cea dreaptă.

În Coran se spune:

„Cuvântul Domnului tău a fost plin de adevăr și dreptate. Nu este nimeni care să schimbe cuvintele Sale, iar El este Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor!”

[Coran 6:115]

Adevărat este Coranul în revelațiile istorice și drept în hotărârile sale, și din acest motiv a grăit Allah:

„Noi îți vom povesti cea mai frumoasă istorisire din ceea ce îți revelăm în această [parte] din Coran, chiar dacă ai fost înainte de ea printre cei nepăsători.”

[Coran 12:3]

De asemenea Allah a grăit:

„Astfel, ți-am revelat Noi un Duh, la porunca Noastră. Tu nu ai știut [mai înainte] ce este Cartea și ce este credința, însă Noi am făcut-o lumină cu care călăuzim pe cine voim dintre robii Noștri. Și tu călăuzești pe un drum drept, ~ Pe drumul lui Allah, ale căruia sunt cele din ceruri și de pe pământ. Și către Allah se îndreaptă [toate] lucrurile.”

[Coran 42:52,53]

De asemenea, în *Surat Ta-Ha* se spune:

„Astfel îți povestim Noi istorisiri despre cele care au trecut și îți dăm Noi ție o pomenire din partea Noastră. ~ Iar aceia care se îndepărtează de el [Coran] vor purta în Ziua Învierii o povară. ~ Și veșnic vor fi ei într-aceasta. Și ce grea povară vor avea ei în Ziua Învierii!”

[Coran 20:99-101]

Ceea ce înseamnă că oricine își întoarce fața de la Coran și urmează călăuzirea altor cărți va fi slab în fața amenințării Divine.

Ali bin Abu Talib a relatat în acest *Hadis*: „Oricine caută călăuzire în alte cărți decât în Coran va fi condus de Allah pe un drum greșit.” (At-Tirmidhi și

Musnad Ahmed)

Imamul Ahmed a relatat de la Jabir că Omar bin Khattab a venit la Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - cu o carte pe care o primise de la niște evrei. I-a citit Profetului acea carte. Mesagerul lui Allah s-a mâniat și a spus: „Ai căzut în rătăcire, o, Ibn Khattab? Pe Cel în Măinile Căruia se află sufletul meu, cu adevărat v-am adus vouă o religie pură și adevărată. Nu-i întreba pe ei nimic. Căci de vei face acest lucru, poate îți vor spune un lucru adevărat și tu poate vei nega sau poate îți vor spune un lucru fals și tu îi vei crede. Pe Cel în Măinile Căruia se află sufletul meu, dacă Moise s-ar fi aflat în viață nu ar fi avut altă posibilitate decât de a mă urma.”

Imamul Ahmed a relatat următorul *Hadis* în care se spune: „Pe Cel în Măinile Căruia se află sufletul meu, dacă Moise va veni printre voi, și voi îl veți urma pe el, iar pe mine mă veți părăsi, vă veți abate de la calea cea dreaptă. Voi reprezentați partea mea dintre omenire, iar eu reprezint partea voastră dintre profeți.”

Acest *Hadis* a fost relatat de numeroși naratori prin diferite cuvinte. În unele relatări se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a adresat oamenilor astfel: „Oameni! Mi s-a acordat *Jauame Al-Kalim*. Și v-am adus vouă o religie adevărată și pură, așa că nu urmați o cale greșită și nu-i lăsați nici pe cei nedumeriți să vă amăgească.” Și apoi Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a poruncit ca acea carte să fie ștearsă cuvânt cu cuvânt.

Visul lui Iosif

Allah a zis:

Când Iosif i-a zis tatălui său: “O, tată! Eu am văzut [în vis] unsprezece planete, și Soarele, și Luna! Eu le-am văzut prosternându-mi-se!” ~ A zis el: “O, fiul meu! Nu povesti vedenia ta fraților tăi, ca să nu plăsmuiască viclenie împotriva ta. Șeitan îi este omului dușman învederat. ~ Astfel te alege Domnul tău și te învață tâlcuirea vedeniilor și va împlini El binefacerea Sa asupra ta și asupra neamului lui Iacob, așa cum a împlinit-o El și asupra celor doi părinți ai tăi, Avraam și Isaac, căci Domnul tău este Atoateștiutor [și] Înțelept”.

[Coran 12:4-6]

Așa cum am menționat și mai înainte, Iacob a avut doisprezece copii din care derivă toate triburile de evrei. Dintre aceștia, Iosif a fost cel mai nobil și cel mai apreciat.

Unii învățați sunt de părere că numai Iosif a fost profet și că frații săi nu au primit Revelația Divină. Dacă analizăm și comportamentul lor față de acesta, atunci ni se confirmă și mai mult această opinie. Cei ce au afirmat că și frații lui Iosif au fost profeți, s-au bazat pe acest verset:

Spune, [o, Muhammed]: “Noi credem în Allah, în ceea ce ne-a pogorât nouă și a pogorât lui Avraam, lui Ismail, lui Isaac, lui Iacob și semințiilor, precum și în [cărțile] date lui Moise, lui Isus și tuturor profeților de către Domnul lor. Noi nu facem nici o deosebire între ei și noi Lui Îi suntem supuși [musulmani]”.

[Coran 3:84]

Cei ce susțin această opinie sunt de părere că termenul „Asbat” (seminții)

folosit în versetul anterior se referă la frații lui Iosif. Cu toate acestea, această opinie nu are mulți susținători. Prin termenul „*Asbat*” se face referire la diferite seminții și neamuri de izraeliți și la acei profeți ce au fost trimiși dintre aceștia. Opinia conform căreia numai Iosif a fost profet este susținută de asemenea de faptul că nu există nici o relatare care să dovedească faptul că, în afară de Iosif, și aceștia au fost profeți. Susținem această opinie și prin *Hadisul* următor în care Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nobilul fiul nobilului fiul nobilului fiul nobilului, Iosif, fiul lui Iacob, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam.” (convenit)

Exegeții spun: „În copilărie Iosif a avut un vis, și anume că unsprezece stele ce îi reprezentau pe frații săi, și soarele și luna, reprezentând părinții lui, se prosternau înaintea sa. S-a înfiorat Iosif de acest vis. Când s-a trezit, a povestit tatălui său ceea ce visase. Acesta a ajuns la concluzia că Iosif va dobândi un rang și o poziție înaltă în această lume și în cea de apoi, încât chiar și părinții și frații lui se vor înclina înaintea-i. Iacob i-a cerut să nu povestească acest vis și fraților săi, căci de aflau și aceștia despre visul său deveneau invidioși și poate urzeau un plan împotriva lui.”

În unele relatări găsim: „Căută sprijin în realizarea nevoilor tale ascunzându-le de ceilalți, căci fiecare persoană împlinită este invidiată.”

În Biblie se spune că Iosif a povestit visul în același timp și tatălui și fraților săi, ceea ce din punct de vedere al Coranului nu este adevărat. (a se vedea „*Facerea*”, capitolul 37)

„*Astfel te alege Domnul tău*”, ceea ce înseamnă că Domnul tău ți-a arătat acest vis minunat și de poți să-l ascunzi El te va alege și pentru alte Binecuvântări și Bunătăți ale Sale.

„... și te învață tâlcuirea vedeniilor” [12:6], ceea ce înseamnă că El te va face să pricepi ceea ce este ascuns în acest vis și să tâlcuești ceea ce alții nu pricep.

„... și va împlini El binefacerea Sa asupra ta” [12:6], adică pogorând asupra ta Revelații. „... și asupra neamului lui Iacob”, datorită ție se vor bucura ei de ceea ce este bun în această lume și în cea de apoi. „... așa cum a împlinit-o El și asupra celor doi părinți ai tăi, Avraam și Isaac”, Allah îți va acorda ție Profeția și te va trimite ca mesager, așa cum a făcut cu părintele tău, Iacob, cu

bunicul tău, Isaac, și cu străbunul tău, Avraam. „... căci Domnul tău este Atoateștiutor [și] Înțelept.” [12:6]

După cum a grăit Allah și în acest verset: „... Însă Allah știe mai bine cui trimite mesajul Său.” [Coran 6:124]

Și, din acest motiv, atunci când a fost întrebat cine este cel mai nobil, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Iosif, profetul lui Allah, fiul profetului lui Allah, fiul profetului lui Allah, fiul Prietenului lui Allah.” (Al-Bukhari)

Iosif și frații săi

În Iosif și în frații săi au fost semne pentru aceia care întreabă, ~ Căci au zis ei: “Iosif și fratele său sunt mai dragi decât noi tatălui nostru, chiar dacă noi suntem o ceată. Tatăl nostru este, într-adevăr, în rătăcire vădită. ~ Omorâți-l pe Iosif sau lăsați-l [undeva] pe pământ, astfel încât chipul tatălui vostru să se îndrepte numai spre voi! Iar după aceasta veți fi oameni drepecți!”. ~ A zis unul dintre ei: “Nu-l omorâți pe Iosif, ci aruncați-l în fundul unui puț - dacă voi vreți să o faceți - și o să-l ia vreo caravană!”

[Coran 12:7-10]

Allah își îndreaptă atenția asupra înțelepciunii și pildei conținute de această poveste. Ne dezvăluie cum frații lui Iosif au devenit invidioși pe el din cauză că părintele lor îi iubea pe el și pe fratele său, adică pe Beniamin, mai mult decât pe ei. Aceștia spuneau că de vreme ce erau o ceată mai puternică trebuiau să îi fie mai dragi decât ei. După părerea lor, părintele lor căzuse în rătăcire. După cum au spus: „Tatăl nostru este, într-adevăr, în rătăcire vădită.”

Această invidie i-a făcut să se adune și să se sfătuiască ce decizie să ia în privința lui Iosif. Nu știau dacă să-l ucidă sau să-l alunge într-un ținut din care să nu se mai poată întoarce, astfel încât numai ei să capteze întreaga afecțiune și iubire a tatălui lor. Și abia atunci se vor căi pentru păcatul comis. Au căzut de acord în privința aceasta și atunci unii dintre ei au sugerat: “Nu-l omorâți pe Iosif,

ci aruncați-l în fundul unui puț - dacă voi vreți să o faceți - și o să-l ia vreo caravană!” Mujahid a spus că acesta a fost Simion, iar Suddi a spus că era vorba de Iuda. Qatada și Ibn Ishaq au spus însă că era vorba de cel mai mare dintre frați, Ruben. „...dacă voi vreți să o faceți”, ceea ce înseamnă: „De vreme ce doriți să urmați ceea ce discutați atunci mai bine să fie ceea ce am sugerat eu. Căci este mai bine decât să-l ucidem sau să-l alungăm spre un ținut din care să nu poată să se mai întoarcă.”

Cu toții au fost de acord cu el. Se spune apoi în Coran:

Au zis ei: “O, tată! De ce nu ni-l dai tu pe Iosif în grijă? Noi doară îi suntem lui sfătuitoari buni! ~ Trimite-l mâine împreună cu noi, să se bucure și să se joace, iar noi îl vom păzi pre el!” ~ A zis: “Eu sunt trist că voi îl luați și mă tem să nu-l mănânce lupul, când voi veți fi fără băgare de seamă față de el!” ~ Ei au zis: “Dacă o să-l mănânce lupul, când noi suntem o ceată, înseamnă că noi suntem atunci cei pierduți!”

[Coran 12:11-14]

Aceștia i-au cerut tatălui lor să-l trimită pe fratele lor, Iosif, la ei, spunând că își doresc numai ca fratele lor să se joace și să fie fericit. Așadar, și-au ascuns adevăratele intenții, cunoscute numai de Allah.

Iacob le-a răspuns: „Fiii mei! Mi-e greu să mă despart de Iosif fie și pentru o clipă. Mă tem de asemenea că va rămâne singur și voi nu veți fi foarte atenți la el și lupul îl va mânca sau îl va răni. Iosif este copil și nu poate să se apere.” Răspunsul lor a fost însă acesta: *“Dacă o să-l mănânce lupul, când noi suntem o ceată, înseamnă că noi suntem atunci cei pierduți!”* ...adică au zis ei: „Dacă lupul îl atacă sau îl mănâncă în timp ce noi toți suntem acolo, un grup mare și puternic, atunci într-adevăr suntem slabi și lași.”

În Biblie se spune că Iacob l-a trimis pe Iosif la frații săi, însă acesta s-a rătăcit și atunci un om i-a arătat calea pe care să ajungă. Aceasta este greșeala lor în Biblie. Dacă Iacob ezita să-l trimită alături de ei, cum putea așadar să-l trimită singur? („Facerea”, capitolul 37)

În Coran se spune:

Și când au plecat cu el și s-au înțeles cu toții să-l arunce în adâncul puțului, atunci i-am revelat Noi lui: „Tu le vei vorbi despre această faptă a lor [într-o zi], fără ca ei să te cunoască!” ~ Și seara au venit la tatăl lor, plângând. ~ Și au zis: “O, tată! Noi ne-am dus și ne-am luat la întrecere și l-am lăsat pe Iosif lângă lucrurile noastre. Și l-a mâncat lupul. Tu nu ne crezi, măcar că noi spunem adevărul!” ~ Și au adus cămașa lui [mânjită] cu sânge mincinos. A zis el: “Mai degrabă sufletele voastre v-au îndemnat să faceți ceva [rău]... Deci [nu-mi rămâne decât] răbdarea cuminte! Și Allah este Cel la care se cere ajutor pentru cele pe care voi le povestiți!”

[Coran 12:15-18]

Și au stăruit atâta pe lângă tatăl lor încât acesta s-a simțit forțat să-l trimită cu ei. De îndată ce s-au îndepărtat, au început să-l umilească și să-l amenințe. Apoi au căzut de acord să-l arunce într-un puț adânc.

Când l-au aruncat în puț, Allah i-a revelat că nu trebuie să se teamă, căci în curând va scăpa de această greutate. De asemenea le va spune fraților săi despre actul ce l-au înfăptuit și în acea vreme el va fi o persoană puternică, iar ei vor fi nevoiași și se vor teme de el, însă nu-și vor da ei seama că a fost Iosif – „fără ca ei să te cunoască”.

Mujahid și Qatada au spus în legătură cu acest verset: „Înseamnă că ei nu știau că Allah îi revelase deja lui Iosif ceea ce-i va rezerva viitorul.” Ibn Abbas a spus însă: „Asta înseamnă că Iosif le va spune despre faptele comise atunci când lor le va fi imposibil să-l recunoască.” Ibn Jarir a relatat același lucru, preluând de la el.

L-au aruncat într-un puț adânc, apoi au mânjit cămașa lui Iosif cu „sânge mincinos” și s-au întors noaptea la tatăl lor, “plângând” pentru fratele lor. Unii învățați spun de aceea că nu trebuie să ne lăsăm amăgiți de plânsul unuia care caută sprijin împotriva altuia, căci pe mulți răufăcători ați putea găsi plângând. Frații lui Iosif au venit la timp de noapte pentru a le fi mai ușor să-și amăgească părintele. Ei au spus: “O, tată! Noi ne-am dus și ne-am luat la întrecere și l-am

lăsat pe Iosif lângă lucrurile noastre. Și l-a mâncat lupul. Tu nu ne crezi, măcar că noi spunem adevărul!” Au pretins că l-au lăsat pe Iosif să aibă grijă de hainele lor, iar atunci când ei nu se găseau acolo a venit lupul și l-a mâncat, și din acest motiv nu au avut ei ce face. Au spus tatălui lor *”Tu nu ne crezi”*, adică nu ne crezi atunci când îți spunem că Iosif a fost mâncat de lup, deși poate mai înainte ne-ai văzut ca pe niște copii cuminiți. Însă tu nu ai avut niciodată încredere în noi, cum ai putea atunci să ne crezi? Te-ai temut că va fi mâncat de lup și noi am jurat că așa ceva nu se va întâmpla, căci formam un grup mare și puternic. Însă acum am devenit mincinoși înaintea ta, astfel că ai motiv să te îndoiești de noi.

„Și au adus cămașa lui [mânjită] cu sânge mincinos.” Sângele provenea de la o capră pe care o înjunghiaseră, după care mânjiseră cu sângele ei cămașa lui Iosif, încât să-l amăgească pe tatăl lor și acesta să creadă că într-adevăr a fost mâncat de lup. Se spune că au uitat să sfășie hainele și acest lucru nu a fost trecut cu vederea. S-au ridicat semne de întrebare și astfel nu și-au putut convinge tatăl cu pretinderea lor. Acesta era conștient de dușmănia și invidia pe care o simțeau ei pentru Iosif. Îl iubea pe Iosif datorită comportamentului și atitudinii alese, vizibile încă din timpul copilăriei, și pentru că știa că Allah îl alesese ca profet al Său. De îndată ce l-au convins să-l ia cu ei, au încercat să-l alunge pentru totdeauna din fața ochilor săi. S-au întors prefăcându-se cu adevărat îndurerați de dispariția lui și de aceea Iacob le-a zis: *”Mai degrabă sufletele voastre v-au îndemnat să faceți ceva [rău]... Deci [nu-mi rămâne decât] răbdarea cuminte! Și Allah este Cel la care se cere ajutor pentru cele pe care voi le povestiți!”*

Iosif în Egipt

A venit o caravană și [cei din caravană] l-au trimis pe cel care scotea apă pentru ei și el a coborât găleata lui. Dar a zis el: “Ce veste bună! Acesta este un băiețel!” Și l-au ascuns în chip de marfă. Dar Allah era Bineștiutor a ceea ce au făcut ei. ~ Și l-au vândut ei pentru un preț de nimic, pentru câțiva dirhami, căci atât de puțin l-au prețuit ei! ~ Și a zis acela din Egipt, care l-a cumpărat, către muierea lui: „Cinstește șederea lui [printre noi]! S-ar putea să ne fie de folos sau să-l luăm ca fiu!” Și astfel i-am dat Noi lui Iosif stare temeinică pe acest pământ,

pentru a-l învăța pe el tâlcuirea vedeniilor. Allah are putere să facă orice lucru dacă voiește, dar cei mai mulți oameni nu știu. ~ Și când a ajuns el la vârsta bărbăției, i-am dat Noi înțelepciune și știință, căci astfel îi răsplătim Noi pe cei care fac bine.

[Coran 12:19-22]

Acum Allah ne înfățișează povestea lui Iosif după ce a fost aruncat în „adâncul puțului”. Iosif aștepta ajutorul lui Allah și astfel a trecut pe acolo o caravană de negustori. În Biblie se spune: „... ale căror cămile erau încărcate cu tămâie, cu balsam și cu smirnă, pe care le duceau în Egipt.” („Facerea”, [37:25]) În Coran se spune că au trimis pe cineva să le aducă apă din acel puț. Când acesta a coborât găleata, Iosif s-a apucat de ea și a ieșit la suprafață.

După cum se spune în Coran, frații lui Iosif l-au aruncat în puț și apoi, când a trecut caravana, aceștia l-au scos de acolo. În Biblie se spune însă că frații săi s-au răzgândit și l-au scos din puț și l-au vândut pe douăzeci de arginți. (a se vedea „Facerea”, capitolul 37 – „Iosif vândut de frații săi”) Cu toate acestea, nimic nu este mai adevărat decât Coranul.

Când l-a văzut ce-l ce aducea apă: „... a zis el: „Ce veste bună! Acesta este un băiețel!” Și l-au ascuns în chip de marfă. Dar Allah era Bineștiutor a ceea ce au făcut ei.”, ...dând impresia că Iosif făcea parte din mărfurile lor. Allah știa ce joc făcuseră frații săi și ce plan urziseră împotriva-i. Știa de asemenea și încotro se îndrepta Iosif, știa că a fost considerat drept marfă și urma a fi vândut în Egipt. Allah știa foarte bine ce se va întâmpla, însă nu a schimbat nimic, căci El era Prea-bine Conștient de faptul că acest băiat va milostivi poporul Egiptului și, deși va intra în Egipt ca sclav, în curând va prelua conducerea și va domni cu dreptate, astfel ca oamenii să fie salvați și binecuvântați prin venirea sa.

Când au aflat frații săi că Iosif fusese luat de caravană, au mers la aceștia și le-au spus că el era sclavul lor care fugise de la ei. Cei din caravană l-au cumpărat pe un preț de nimic. Și l-au vândut ei pentru un preț de nimic, pentru câțiva dirhami, căci atât de puțin l-au prețuit ei! ~ Și a zis acela din Egipt, care l-a cumpărat, către muierea lui: „Cinstește șederea lui [printre noi]! S-ar putea să ne fie de folos sau să-l luăm ca fiu!” Cel ce l-a cumpărat din Egipt era înaltul dregător al Faraonului, cel ce se ocupa cu trezoreria.

„Și astfel i-am dat Noi lui Iosif stare temeinică pe acest pământ” – prin oferirea unui adăpost în locuința aceluia mare dregător, Allah i-a asigurat un sprijin de neclintit. „pentru a-l învăța pe el tâlcuirea vedeniilor.”, adică înțelegerea și interpretarea viselor. „Allah are putere să facă orice lucru dacă voiește, dar cei mai mulți oameni nu știu.” Când dorește să facă un lucru să se întâmple, Allah creează mijloace pentru acesta și apoi călăuzește oamenii spre acel lucru.

„Și când a ajuns el la vârsta bărbăției, i-am dat Noi înțelepciune și știință, căci astfel îi răsplătim Noi pe cei care fac bine.” Acest verset ne spune cu claritate că tot ce s-a întâmplat a fost înainte ca Iosif să ajungă la vârsta înțelepciunii și maturității, adică la vârsta de 40 de ani, după care Allah trimite Revelația Sa profeților Săi.

Ademenirea lui Iosif

Și a vrut să-l ademenească, împotriva voinței lui, cea în a cărei casă se afla și a încuiat ușile și i-a zis: „Vino încoace!” Însă el i-a răspuns: „Ferească Allah! Stăpânul meu mi-a dat bun loc. Într-adevăr nelegiuții nu izbâdesc!” ~ Avea ea poftă de el și ar fi avut și el poftă de ea, de n-ar fi văzut semnul Domnului său. Astfel [am făcut Noi], ca să îndepărtăm răul și fapta rușinoasă de el, căci el era unul dintre robii Noștri aleși. ~ Și au alergat amândoi spre ușă, iar ea i-a rupt cămașa la spate. Și l-au găsit pe stăpânul ei lângă ușă și i-a zis ea [atunci]: „Care este pedeapsa pentru acela care voiește familiei tale un rău, decât temnița sau osânda dureroasă?”

[Coran 12:23-25]

A zis: „Dar ea a vrut să mă ademenească, în pofida voinței mele!” Însă un martor din familia ei a mărturisit: „Dacă a fost ruptă cămașa lui dinainte, atunci ea a spus adevărul, iar el a fost dintre aceia care mint, ~ Însă dacă a fost ruptă cămașa lui la spate, atunci ea a mințit, iar el este dintre aceia care spun adevărul”. ~ Și când a văzut cămașa lui că a fost ruptă la spate, a zis el: „Acesta este un vicleșug de-al vostru, [femeilor], iar viclenia voastră este fără de margini!”

~ Iosif, uită de aceasta! Iar tu, [mujere], roagă-te de iertare pentru vina ta, căci tu ai fost dintre cei păcătoși!”

[Coran 12:26-29]

În aceste versete Allah ne-a dezvăluit modul în care soția înaltului dregător al Egiptului a încercat să-l ademenească pe Iosif, să-l facă să înfăptuiască un lucru ce nu era demn de personalitatea și poziția sa. Ea era o femeie din clasa de sus a societății, înstărită, soție de mare dregător și era tânără și frumoasă. S-a îmbrăcat cu cele mai frumoase veșminte ale sale, a încuiat ușa și apoi l-a poftit la ea. Era atrasă de el datorită faptului că Iosif era un tânăr chipeș și avea o înfățișare aleasă. Cu toate acestea, el era profet, era un urmaș al profeților și astfel Domnul său l-a salvat să nu comită o astfel de nelegiuire și l-a ocrotit de ceea ce urzise femeia.

El face parte din acele șapte grupuri de persoane menționate în Hadisul de mai jos, în care Profetul a spus: „Allah va ocroti în Adăpostul Său șapte oameni în Ziua Judecării când nu va exista alt adăpost în afară de Adăpostul Său: pe cel ce a domnit cu dreptate, pe cel ce în singurătatea sa l-a pomenit pe Allah cu ochii plini de lacrimi, pe cel al cărui suflet este întotdeauna în moschee din momentul în care iese și până când intră, pe cei doi oameni care au fost prieteni de dragul lui Allah, au venit împreună din acest motiv și au plecat împreună tot din acest motiv, pe cel ce a dat de pomană în secret și ceea ce a dat cu mâna dreaptă nu este știut de mâna stângă, pe tânărul ce și-a petrecut viața întru slăvirea lui Allah, pe cel ce a fost ademenit de o femeie frumoasă și înstărită, însă a spus: «Mă tem de Allah!»” (convenit)

Soția stăpânului său l-a ademenit pe Iosif la ea, însă el a zis: *“Ferească Allah! Stăpânul meu [referindu-se la soțul ei] mi-a dat bun loc”,* el mi-a făcut mie un bine și m-a tratat cu onoare și demnitate *„Într-adevăr nelegiuții nu izbândesc!”*
~ Avea ea poftă de el și ar fi avut și el poftă de ea, de n-ar fi văzut semnul Domnului său.” [Coran 12:24]

Cele mai multe povestiri în această privință sunt luate din Biblie și din acest motiv nu ținem cont de ele și nici nu le menționăm aici. Cu toate acestea, importat în credința noastră este faptul că Allah l-a ocrotit de acel act nelegiuit și de amăgirea acelei femei. Și de aceea a zis El: *„Astfel [am făcut Noi], ca să*

îndepărtăm răul și fapta rușinoasă de el, căci el era unul dintre robii Noștri aleși."

„Și au alergat amândoi spre ușă” – Iosif a alergat spre ușă, fugind de ea, pentru a putea scăpa de acolo, însă ea l-a urmat. „Și l-au găsit pe stăpânul ei lângă ușă” și deodată și-a schimbat ea purtarea și l-a acuzat în fața soțului ei pe Iosif: „Care este pedeapsa pentru acela care voiește familiei tale un rău, decât temnița sau osânda dureroasă?” L-a acuzat pe Iosif, deși ea era cea vinovată. S-a arătat inocentă și pură, de aceea a zis Iosif: „Dar ea a vrut să mă ademenească în pofida voinței mele!” A simțit că trebuie să dezvăluie adevărul cât mai repede. „Însă un martor din familia ei a mărturisit.” Se spune că acesta era un copil. Într-o altă versiune se spune că era prietenul soțului ei, iar în alte relatări că era prietenul ei. Acesta a zis: „Dacă a fost ruptă cămașa lui dinainte, atunci ea a spus adevărul, iar el a fost dintre aceia care mint”, căci în acest caz cel mai probabil este că el este cel ce a ademenit-o și ea a rupt cămașa lui dinainte în timp ce opunea rezistență și se apăra. „Însă dacă a fost ruptă cămașa lui la spate, atunci ea a mințit, iar el este dintre aceia care spun adevărul”, căci în acest caz cel mai probabil este ca el să fi fugit de ea, însă ea l-a urmat și l-a apucat de partea din spate a cămășii și a rupt-o. „Și când a văzut cămașa lui că a fost ruptă la spate, a zis el: „Acesta este un vicleșug de-al vostru, [femeilor], iar viclenia voastră este fără de margini!” Soțul ei și-a dat seama că acesta era un plan urzit de ea, că ea era cea care-l amăgise și îl acuzase apoi pe nedrept pe Iosif.

Apoi soțul său a încercat să nu ia în seamă ceea ce s-a întâmplat și a zis: *„Iosif, uită de aceasta!”* Nu mai vorbi nimănui despre acest lucru, căci astfel de treburi trebuie mai bine ascunse decât dezvăluite. Și apoi i-a cerut ei să caute iertare pentru păcatul comis și să se căiască.

Cu toate că oamenii din Egipt slăveau idoli, știau că Cel ce iartă păcatele și pedepsește pentru comiterea lor este Allah, Cel ce nu are pe nimeni egal. Și de aceea soțul ei i-a cerut să caute iertare la Allah și a scuzat-o pentru multe motive, căci nu și-a putut ea stăpâni pasiunea la vederea unui tânăr atât de chipeș și de ales. Însă Iosif era o persoană inocentă, demnă, și astfel a fost salvat. Și a zis el: *„Iar tu, [mujer], roagă-te de iertare pentru vina ta, căci tu ai fost dintre cei păcătoși!”*

Și apoi au zis unele femei din cetate: „Soața lui Al-Aziz îl ademenește pe băiatul ei, în pofida voinței lui. A făcut-o să-și piardă mințile iubirea pentru el! Noi o vedem cu adevărat în rătăcire limpede”. ~ Și când a aflat ea de clevetirea lor, a trimis ea la ele, le-a pregătit rezemătoare și a dat fiecăreia dintre ele câte un cuțit. Și atunci a zis: „leși afară la ele, [Iosif]!” Iar când l-au văzut, s-au minunat de el peste măsură și și-au tăiat mâinile, în vreme ce ziceau: „Allah să ne ferească! Acesta nu este om! Acesta este un înger nobil!”

[Coran 12:30,31]

A zis ea: „Priviți-l pe acela pentru care voi m-ați clevetit! Am încercat să-l ademenesc în pofida voii lui, însă el s-a împotrivit, [rezistând ispitei]. Iar de nu va face ce-i poruncesc, să fie întemnițat și să fie printre cei umiliți!” ~ Atunci a zis: „Doamne! Temnița îmi este mai dragă decât aceea la ce mă cheamă ele. Și dacă nu vei depărta de la mine vicleșugul lor, voi simți dorință pentru ele și voi fi astfel printre cei proști”. ~ Și Domnul i-a răspuns și a depărtat viclenia lor de la el. El doară este Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor!

[Coran 12:32-34]

În versetele de mai sus, Allah Atotputernicul a dezvăluit reacțiile femeilor înstărite din Egipt cu privire la soția înaltului dregător. Acestea au criticat-o și și-au arătat disprețul, gândindu-se că l-a putut îndrăgi pe propriul ei sclav. Lucrul acesta nu era demn de poziția lor și astfel au zis: „Noi o vedem cu adevărat în rătăcire limpede”.

„Și când a aflat ea de clevetirea lor” A aflat că acestea cleveteau pe seama faptei sale care nu era demnă de poziția lor în societate. Când a auzit cleveteala lor, a dorit să le arate că acesta era un altfel de sclav și nu era ca aceia pe care îi știau sau îi avuseseră pentru ele. La vremea cinei, le-a invitat pe toate la ea și a pregătit un ospăț mare. Le-a oferit și un desert care nu se putea mânca decât tăind felii cu cuțitul, astfel că a dat fiecăreia câte un cuțit cu care să se servească. De asemenea, pentru această ocazie, l-a îmbrăcat pe Iosif într-un veșmânt minunat care nu făcea decât să-i sublinieze grația. La acea vreme, Iosif

era în floarea tinereții. Ea i-a cerut să se arate lor și așa a făcut.

„Iar când l-au văzut, s-au minunat de el peste măsură” Când l-au văzut, l-au găsit încântător și au fost cuprinse de înfiorare. Nu se gândiseră niciodată că o ființă poate fi atât de chipeșă și au fost atât de pătrunse de acest sentiment, încât s-au pierdut cu firea. Au început să-și taie mâinile cu cuțitele fără a simți vreo durere și au zis: *„Allah să ne ferească! Acesta nu este om! Acesta este un înger nobil!”*

În *Hadisul* în care se vorbește despre călătoria pe care a făcut-o în noaptea „Înălțării spre sferile cerești”, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Apoi am trecut pe lângă Iosif și lui îi fusese dăruită jumătate din frumusețe.” Suhaili și alți învățați au spus: „Se referă la faptul că lui Iosif îi fusese dăruită doar o jumătate din frumusețea exterioară ce-i fusese dată lui Adam. Allah îl crease pe Adam cu Mâna Sa, suflase asupra lui din duhul Său și astfel era de o frumusețe și o grație neînchipuite. Și din acest motiv atunci când oamenii intră în Paradis, vor intra având înălțimea și frumusețea lui Adam. Iosif a avut jumătate din grația lui Adam și între aceste două idealuri de frumusețe nu se mai află nimeni. Așa cum nimeni nu se va asemena mai mult cu Eva în afară de Sara, soția profetului Avraam.”

Ibn Mas'ud a zis: „Chipul lui Iosif era ca o lumină strălucitoare, nici o femeie nu venea cu vreo cerere la el fără a-și acoperi chipul.” Alții au spus: „De cele mai multe ori, Iosif își acoperea chipul pentru ca oamenii să nu-l vadă. De aceea și-au tăiat femeile mâinile și s-au minunat de el, deoarece nu-și acoperise fața.”

Ea a zis: *„Priviți-l pe acela pentru care voi m-ați clevetit!”* Și l-a lăudat că și-a păstrat puritatea, zicând: *„Am încercat să-l ademenesc în pofida voii lui, însă el s-a împotrivit, [rezistând ispitei].”* și l-am lăsat până acum, căci *„... de nu va face ce-i poruncesc, să fie întemnițat și să fie printre cei umiliți!”*

Celelalte femei s-au așteptat ca el să asculte și să se supună dorinței stăpânei lui. Însă el nu a dorit, a respins categoric acest lucru și s-a rugat la Allah, Stăpânul lumilor. *„Doamne! Temnița îmi este mai dragă decât aceea la ce mă cheamă ele. Și dacă nu vei depărta de la mine vicleșugul lor, voi simți dorință pentru ele și voi fi astfel printre cei proști”.* Și dacă nu mă iei sub pavăza Ta, mă voi simți poate tentat să cedez chemării lor. Căci eu sunt doar o făptură slabă și

neînsemnată. Nu am puterea de a-mi face bine sau rău doar dacă așa e Voia Ta, așa că Doamne salvează-mă. „Și Domnul i-a răspuns și a depărtat viclenia lor de la el. El doară este Cel care Aude Totul [și] Atoateștiutor!”

Iosif în temniță

Allah a grăit:

Apoi li s-a năzărit lor, după ce au văzut semnele, să-l întemnițeze până la un timp. ~ Și au intrat împreună cu el în temniță doi tineri. Și a zis unul dintre ei: “Eu m-am văzut storcând [struguri pentru] vin”. Iar celălalt a zis: “Iar eu m-am văzut purtând pe cap pâine, din care mâncau păsările. Vestește-ne nouă tâlcuirea acestora, căci te vedem pe tine dintre binefăcători!” ~ A zis: „Nici nu vă va sosi mâncarea cu care voi sunteți hrăniți, că eu vă voi și vesti tâlcuirea, înainte ca ea să vă vină. Aceasta [face parte] din ceea ce m-a învățat Domnul meu. Eu am părăsit religia unui neam ce nu crede în Allah și care tăgăduiește Viața de Apoi.

[Coran 12:35-37]

Și eu am urmat religia strămoșilor mei Avraam, Isaac și Iacob. Nu se cuvine să-l alăturăm lui Allah nimic! Aceasta este din harul lui Allah asupra noastră și asupra [tutoror] oamenilor, însă cei mai mulți dintre oameni nu aduc mulțumire. ~ O, voi, tovarăși ai mei de temniță! Oare domnii risipiți sunt mai buni sau Allah Cel Unic, Stăpânul Atotputernic? ~ Nu adorați afară de El decât niște nume pe care le-ați născocit voi și părinții voștri și cărora Allah nu le-a pogorât nici o dovadă! Judecata nu este decât la Allah! El v-a poruncit să nu-L adorați decât pe El! Aceasta este religia cea dreaptă, însă cei mai mulți oameni nu știu.

[Coran 12:38:40]

„O, voi, tovarăși ai mei de temniță! Unul dintre voi va da stăpânului său să bea vin. Cât despre celălalt, el va fi răstignit, iar păsările vor mânca din capul lui. S-a hotărât treaba asupra căreia voi îmi cereți sfat!”

[Coran 12:41]

În versetele de mai sus, Allah vorbește despre Aziz (înaltul dregător al Egiptului) și despre soția acestuia. Ni se dezvăluie că după ce au stabilit nevinovăția lui Iosif au ajuns la concluzia că totuși ar trebui întemnițat o vreme, pentru ca oamenii să nu mai clevească pe seama lor și ea să fie departe de el. Au încercat să arate că Iosif era cel care încercase să o amăgească și din acest motiv a fost el întemnițat; dar l-au întemnițat fără dreptate. Așa a poruncit însă Allah. El a vrut să-l păzească de răutățile lor și acela era cel mai bun loc unde putea fi la adăpost.

„Și au intrat împreună cu el în temniță doi tineri.” Se spune că unul dintre aceștia era paharnicul regelui, anume Banua, iar celălalt era pitarul său, pe nume Mijlath. Ambii fuseseră acuzați de comiterea unei ofense și fuseseră închiși. Când l-au văzut pe Iosif în închisoare, au fost impresionați de comportamentul și de caracterul lui drept, de faptele sale și de rugăciunile pe care le făcea. Ambii au avut vise și au dorit să cunoască interpretarea lor.

Exegeții spun: *„Și au visat ei în aceeași noapte. Paharnicul a visat că erau trei vițe de vie pline de struguri. A cules strugurii, i-a stors în paharul regelui și apoi i-a dat regelui paharul ca să bea. Pitarul a visat că avea pe cap trei panere cu pâine, iar păsările cerului ciuguleau din cel de deasupra.”*

l-au povestit lui Iosif ceea ce visaseră și l-au rugat să le spună tălmăcirea lor, zicându-i: *„căci te vedem pe tine dintre binefăcători!”* Și Iosif i-a vestit că știa care este tâlcuirea viselor: *„Nici nu vă va sosi mâncarea cu care voi sunteți hrăniți, că eu vă voi și vesti tâlcuirea, înainte ca ea să vă vină.”*, adică, așa cum au spus unii învățați, a spus: *„Orice vis veți avea, îl pot tălmăci înainte ca el să se întâmple și ceea ce vă voi spune se va adevăra.”* Alții spun că s-a referit la faptul că poate să-i vestească, mai înainte de a veni vremea mesei, despre ceea ce vor mânca, spunându-le dacă hrana va fi dulce sau amară. Așa cum profetul Iisus – Pacea fie asupra lui – a spus: *„Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce*

păstrați în casele voastre.” [3:49]

Iosif le-a spus: „Aceasta vine din ceea ce Allah m-a învățat, căci eu cred în El, nu-i fac Lui asociați și urmez calea dreaptă a nobililor mei părinți Iacob, Isaac și Avraam.”

Iosif i-a chemat apoi să-L slăvească pe Allah Unicul și să nu mai venereze idoli. Le-a explicat că idolii lor nu dețin nici un fel de putere sau autoritate și sunt doar niște false percepții ale divinității. „O, voi, tovarăși ai mei de temniță! Oare domnii risipiți sunt mai buni sau Allah Cel Unic, Stăpânul Atotputernic? ~ Nu adorați afară de El decât niște nume pe care le-ați născocit voi și părinții voștri și cărora Allah nu le -a pogorât nici o dovadă! Judecata nu este decât la Allah! El v-a poruncit să nu-L adorați decât pe El! Aceasta este religia cea dreaptă, însă cei mai mulți oameni nu știu.” Aceasta era calea cea dreaptă și slăvirea cea adevărată, însă cei mai mulți nu găsesc această călăuzire, cu toate că ea este evidentă înaintea lor.

Iosif i-a chemat la timpul potrivit cu deosebită înțelepciune, căci aceștia îl admirau și îl prețuiau, fiind pregătiți să asculte și să accepte tot ceea ce le spunea el. Și a profitat de ocazie pentru a le spune mai întâi ceea ce era mai important pentru ei, și nu ceea ce-l întrebaseră. După ce și-a împlinit datoria de a-l chema la calea lui Allah, le-a tălmăcit visele, spunând: „O, voi, tovarăși ai mei de temniță! Unul dintre voi va da stăpânului său să bea vin”. Aceasta era tălmăcirea visului paharnicului. „Cât despre celălalt, el va fi răstignit, iar păsările vor mânca din capul lui.” Aceasta era interpretarea visului pitarului. „S-a hotărât treaba asupra căreia voi îmi cereți sfat!”, adică tocmai v-am tălmăcit ceea ce fără urmă de îndoială se va întâmpla.

Și a zis el apoi către acela dintre ei despre care credea că va fi slobozit: „Pomenește și de mine stăpânului tău!” Dar Șeitan l-a făcut să uite să-i amintească stăpânului său și el a rămas în temniță câțiva ani.

[Coran 12:42]

Iosif i-a spus aceluia despre care credea că va fi liber, și anume paharnicului: „Pomenește și de mine stăpânului tău!” Pomenește de mine regelui

și spune-i că am fost întemnițat fără a avea vreo vină. „*Dar Șeitan l-a făcut să uite să-i amintească stăpânului său...*” Mujahid și alții susțin că Satana l-a făcut pe cel eliberat să uite ceea ce-l rugase Iosif.

„...și el a rămas în temniță câțiva ani.” În varianta originală din limba arabă, cuvântul pentru „câțiva” este „*Bid’a*”, care este folosit pentru numere cuprinse între trei și nouă. Se spune de asemenea că este folosit pentru orice număr cuprins între unu și nouă.

Visul Faraonului

Și a zis regele: „Am văzut șapte vaci grase, pe care le mâncau șapte costelive și șapte spice verzi și altele [șapte] uscate. O, voi, dregători ai mei! Dați-mi mie sfat asupra vedeniei mele, dacă voi știți să tâlcuiți vedenia!” ~ Și i-au răspuns ei: „Vise învălmășite! Iar noi în tâlcuirea viselor nu suntem pricepuți!” ~ Și a zis acela care fusese slobozit dintre cei doi și și-a adus aminte după o vreme: „Eu vă voi vesti tâlcuirea acestora! Deci trimiteți-mă!”

[Coran 12:43-45]

„O, Iosif, iubitorule de adevăr! Tălmăcește-ne nouă despre șapte vaci grase, pe care le mănâncă șapte costelive, și despre șapte spice verzi și alte [șapte] uscate, ca să mă întorc la oameni, pentru ca ei să știe!” ~ Și a zis: „O să semănați șapte ani, unul după altul, cu hărnicie, dar ceea ce secerați să lăsați în spice, afară de puțin din care o să mâncați! ~ Apoi vor veni, după aceea, șapte [ani] aspri, în care vor mânca ceea ce ați strâns pentru ei mai înainte, afară de puțin pe care îl veți păstra. ~ Apoi va veni, după aceea, un an în care oamenii vor avea parte de ploaie îmbelșugată și în care vor storce.”

[Coran 12:46-49]

Visul Faraonului a reprezentat principalul motiv pentru care a fost scos din temniță cu onoruri depline și demnitate.

În Biblie se spune despre acest vis: „...a visat și Faraon un vis. Se făcea că stătea lângă un râu ~ Și iată că au ieșit din râu șapte vaci, frumoase la înfățișare și grase la trup, și pășteau pe mal. ~ Iar după ele au ieșit alte șapte vaci, urâte la chip și slabe la trup, și au stat pe malul râului lângă celelalte vaci; ~ Și vacile cele urâte și slabe la trup au mâncat pe cele șapte vaci frumoase la chip și grase la trup; și s-a trezit Faraon. ~ Apoi iar a adormit și a mai visat un vis: iată se ridicau dintr-o tulpină de grâu șapte spice frumoase și pline; ~ Și după ele au ieșit alte șapte spice subțiri, seci și pălitate de vântul de răsărit. ~ Și cele șapte spice seci și pălitate au mâncat pe cele șapte spice grase și pline. Și s-a trezit Faraon și a înțeles că era vis. ~ Iar dimineața s-a tulburat duhul lui Faraon...” (Biblia, „Facerea” [41:1-8])

Faraonul a povestit visul ce-l avusese înțelepților și dregătorilor săi, însă nu a găsit pe nimeni care să-i-l tălmăcească. Cu toții au spus că sunt doar niște „vise învâlmășite!” Și astfel de vise nu au tălmăcire. Însă au spus de asemenea că nu se pricep la interpretarea viselor: „Iar noi în tâlcuirea viselor nu suntem pricepuți!”

Atunci cel ce fusese eliberat, și anume paharnicul, și-a adus aminte de Iosif și de rugămintea sa – pe care o uitase – de a-i pomeni Faraonului despre el. A fost însă Voia lui Alah să uite el acest lucru. Când a auzit visul pe care-l avusese Faraonul și a aflat că nimeni nu putea să-l tălmăcească, și-a amintit de Iosif. „Și a zis acela care fusese slobozit dintre cei doi și și-a adus aminte după o vreme”

El a zis: „Eu vă voi vesti tâlcuirea acestora! Deci trimiteți-mă!” ~ „O, Iosif, iubitorule de adevăr! Tălmăcește-ne nouă despre șapte vaci grase, pe care le mănâncă șapte costelive, și despre șapte spice verzi și alte [șapte] uscate, ca să mă întorc la oameni, pentru ca ei să știe!” Iosif i-a dezvăluit de îndată interpretarea viselor din ceea ce-l învățase Allah. A spus că vor veni șapte ani de belșug, urmați apoi de șapte ani de foamete și sărăcie. „Apoi va veni, după aceea, un an în care oamenii vor avea parte de ploaie îmbelșugată și în care vor storce”. Se vor strânge recolte bogate, va fi ploaie deasă și hrană îmbelșugată și se vor culege măslina și alte roade.

Și i-a tălmăcit el visele și i-a spus ce era de făcut. I-a spus ce pași să urmeze atât în perioada îmbelșugată, cât și în cea în care va domni foametea. Le-a spus că ar trebui să depoziteze toate grânele obținute în cei șapte ani de

belșug, în afară de ceea ce consumau pentru ei. De asemenea i-a învățat ca în cei șapte ani de foamete să nu sădească multe grâne, căci acestea mai mult ca sigur nu vor răsări din lipsă de ploaie; așadar să nu facă risipă de grâne. Tălmăcirea viselor a dezvăluit înțelepciunea cu care Allah îl înzestraseră.

Nevinovăția lui Iosif

Și a zis regele: „Aduceți-l la mine!” Și când a venit solul la el, i-a zis: „Întoarce-te la stăpânul tău și întreabă-l: Ce-au avut womenile care și-au tăiat mâinile? Domnul meu este Bineștiutor al vicleniei lor!” ~ Și [le-Ja zis lor: “Care a fost pricina ce v-a împins pe voi să încercați să-l ispitiți pe Iosif?” Au răspuns [ele]: „Allah să ne ferească! Noi nu știm nimic rău despre el!” Și a zis muieroa lui Al-Aziz: „Acum adevărul este limpede! Eu am încercat să-l ispitesc, în pofida voii lui, însă el întotdeauna a spus adevărul! ~ Aceasta, ca să știe că eu nu l-am hainit în absență, și că Allah nu călăuzește viclenia celor haini! ~ Eu nu mă dezvinovățesc pe mine, căci sufletul este înclinat către rău, afară de cel pe care îl păzește Domnul meu prin îndurarea Lui, căci Domnul meu este lertător și îndurător!”

[Coran 12:50-53]

Când a văzut înțelepciunea lui Iosif, regele a poruncit să fie adus înaintea sa și să fie inclus în cercul de seamă al curții. Când solul a venit cu această poruncă, Iosif a preferat să nu iasă din temniță până ce oamenii nu vor afla că a fost închis pe nedrept, fără a fi vinovat de vreo crimă. Să afle că nu era vinovat de nelegiuirea de care-l acuzaseră. *„Întoarce-te la stăpânul tău (referindu-se la Faraon) și întreabă-l: Ce-au avut muierile care și-au tăiat mâinile? Domnul meu este Bineștiutor al vicleniei lor!”* Se spune că aceasta înseamnă: „Domnul meu știe că nu sunt vinovat de nelegiuirea de care am fost acuzat. Du-te așadar și spune-i regelui să le întrebe pe acele femei de am rezistat sau nu la amăgirile și la viclenia lor de a mă face să comit un lucru lipsit de decență și judecată?”

Și când au fost întrebate despre comportamentul lor, femeile și-au mărturisit gândurile nelegiuite, destăinuind că Iosif a opus rezistență și a spus

adevăru. Au zis ele: „Allah să ne ferească! Noi nu știm nimic rău despre el!”

Atunci a vorbit soția înaltului dregător astfel: „Acum adevărul este limpede! Eu am încercat să-l ispitesc, în pofida voii lui, însă el întotdeauna a spus adevărul!” Ceea ce pretinde el este adevărat, nu a încercat niciodată să mă ademenească și a fost înțemnițat pe nedrept.

„Aceasta, ca să știe că eu nu l-am hainit în absență, și că Allah nu călăuzește viclenia celor haini!” Se spune că așa a grăit Iosif, însemnând că: „Am dorit această mărturisire pentru ca soțul ei să știe că nu l-am trădat în absența sa.” Într-o altă versiune se spune că acest lucru a fost zis de soția înaltului dregător (Al-Aziz), însemnând: „Am mărturisit această întâmplare pentru ca soțul meu să știe că nu l-am trădat în absența sa. A fost numai o încercare de seducție, neurmată de vreun act lipsit de cuviință.” Această părere este preferată de cei mai mulți dintre învățați, în timp ce Ibn Jarir a menționat numai prima variantă.

Iosif, dregător în Egipt

Și regele a zis: „Aduceți-mi-l, căci voiesc să-l păstrez lângă mine!” Și când a vorbit cu el, i-a zis: „De astăzi tu ești pentru noi cu putere și de încredere!” ~ A zis: „Pune-mă pe mine peste hambarele țării, căci eu voi fi bun păzitor și priceput!” ~ Astfel i-am dat Noi putere lui Iosif pe pământ și i-am îngăduit să se așeze în el acolo unde voiește. Noi îl cuprindem cu îndurarea Noastră pe cel care voim și nu lăsăm să se piardă răsplata binefăcătorilor. ~ Iar răsplata din Lumea de Apoi este chiar și mai bună pentru aceia care cred și sunt cu frică.

[Coran 12:54-57]

Când Faraonului îi era clar că Iosif era nevinovat, a zis: „Aduceți-mi-l, căci voiesc să-l păstrez lângă mine!” Voiesc să-l includ în cercul de seamă al curții, să-i acord lui un loc bun și nobil. Iosif a fost adus și Faraonul a discutat cu el unele probleme și a fost impresionat, spunând: „De astăzi tu ești pentru noi cu putere și de încredere!”

A zis: „Pune-mă pe mine peste hambarele țării, căci eu voi fi bun păzitor și priceput!” Iosif a cerut să i se încredințeze hambarele țării, de vreme de era așteptată o perioadă grea de foamete și sărăcie, timp de șapte ani. A dorit să aibă grijă de oamenii acelei vremi. Iosif s-a descris ca fiind priceput în treburile ce țin de administrație. Acest verset ne arată clar că o persoană care știe despre sine că este competentă și de încredere trebuie să caute să dețină control și putere.

În Biblie se spune: „Apoi Faraon a zis lui Iosif: „Iată, eu te pun astăzi peste tot pământul Egiptului.” ~ Și și-a scos Faraon inelul din degetul său și l-a pus în degetul lui Iosif, l-a îmbrăcat cu haina de vizon și i-a pus lanț de aur împrejurul gâtului lui. ~ Apoi a poruncit să fie purtat în a doua trăsură și să strige înaintea lui: „Cădeți în genunchi!” Și așa a fost pus Iosif peste tot pământul Egiptului. ~ Și a zis iarăși faraon către Iosif: „Eu sunt Faraon! Dar fără știrea ta, nimeni nu are să-și miște nici mâna sa, nici piciorul său, în tot pământul Egiptului.” (Biblie, „Facerea” [41:41-44])

La acea vreme, Iosif avea 30 de ani, iar Faraonul i-a dat-o de soție pe Asineta, fiica lui Poti-Fera, mare preot în On (cunoscut și ca Iliopolis).

Se spune că atunci când înaltul dregător a murit, Faraonul l-a căsătorit cu soția acestuia, Zuleka, și aceasta s-a dovedit a fi fecioară, căci soțul ei fusese bolnav (impotent) și nu își putuse îndeplini obligațiile matrimoniale. Aceasta a dat naștere la doi dintre fiii lui, și anume lui Manase și lui Efraim. Iosif și-a consolidat puterea în Egipt, a domnit cu dreptate și tot poporul l-a iubit.

Allah a zis: „Astfel i-am dat Noi putere lui Iosif pe pământ și i-am îngăduit să se așeze în el acolo unde voiește.” După ce a ieșit din temniță, a devenit conducătorul ținutului Egiptului. Oriîncotro se îndrepta era întâmpinat cu onoruri și prețuire. „Noi îl cuprindem cu îndurarea Noastră pe cel care voim și nu lăsăm să se piardă răsplata binefăcătorilor. ~ Iar răsplata din Lumea de Apoi este chiar și mai bună pentru aceia care cred și sunt cu frică.”

Într-o altă versiune se spune că abia după ce Qitfir, soțul Zulekei, a murit, regele l-a numit pe Iosif în locul său și i-a dat-o de soție pe Zuleka.

Ibn Ishaq a spus că regele Ualid bin Raiian s-a convertit la islam, datorită lui Iosif.

Frații lui Iosif în Egipt

Și au venit frații lui Iosif și au intrat la el. El i-a cunoscut, însă ei nu l-au mai cunoscut. ~ Și după ce i-a pregătit pe ei cu proviziile lor, a zis: „Aduceți-mi pe un frate al vostru de la tatăl vostru! Nu vedeți voi că eu dau măsură plină și că eu sunt cel mai bun primitor de oaspeți? ~ Iar de nu mi-l veți aduce, nu veți mai avea măsură la mine și nu vă veți mai apropia de mine!” ~ Au zis ei: „Vom încerca să-l convingem pe tatăl lui. Noi o vom face!” ~ A zis slujitorilor săi: „Puneți marfa lor înapoi, în sacii lor de pe cămile! Poate că ei o s-o recunoască, atunci când se vor întoarce la familia lor, și poate că ei vor reveni!”

[Coran 12:58-62]

Când foamea a început să se facă simțită, frații lui Iosif, în căutare de hrană, au călătorit până în Egipt. La acea vreme, Iosif era deja căpetenie peste țara Egiptului. Când au ajuns la el, Iosif i-a recunoscut, încă aceștia nu și-au dat seama că era fratele lor. Și asta din cauză că nu le trecea nici un moment prin gând că Iosif va deveni conducător și va avea o poziție atât de măreață.

Totuși, „...după ce i-a pregătit pe ei cu proviziile lor”, a zis: „Aduceți-mi pe un frate al vostru de la tatăl vostru!” A spus acestea, interesându-se deja de familia și de numărul lor. Ei i-au spus că erau doisprezece frați, unul dintre ei dispăruse, iar celălalt frate rămăsese acasă. Și Iosif le-a cerut să-l aducă și pe acesta când vor veni a doua oară pentru hrană.

El a zis: „Nu vedeți voi că eu dau măsură plină și că eu sunt cel mai bun primitor de oaspeți? ~ Iar de nu mi-l veți aduce, nu veți mai avea măsură la mine și nu vă veți mai apropia de mine!” Iosif a încercat să-i convingă prin două moduri: a accentuat faptul că le fusese o gazdă bună, că avusese în mod deosebit grijă de ei, dar i-a și amenințat că de nu-l vor aduce pe fratele lor a doua oară nu vor mai primi hrană și nici nu vor mai fi tratați cu respect așa cum se întâmplase de data aceasta.

Și au promis ei că vor face tot posibilul să-i îndeplinească dorința, aducându-l în anul următor și pe fratele lor, și au zis: „Vom încerca să-l

convingem pe tatăl lui. Noi o vom face!”

Iosif a poruncit apoi slujitorilor săi să le pună în mare taină marfa (adică banii) pe care o aduseseră cu ei înapoi în sacii plini de provizii aflați pe cămile. Există mai multe explicații ale gestului său. Unii au spus că s-a temut că aceștia nu vor mai avea suficienți bani în anul următor pentru a se întoarce, astfel că le-a înapoiat „marfa”. Alții sunt de părere că nu i s-a părut firesc să primească de la frații săi bani în schimbul proviziilor. A treia variantă susține faptul că și-a dorit ca aceștia să se întoarcă, așadar chiar de vor avea suficientă hrană și nu vor dori să vină, se vor întoarce probabil pentru a restitui banii.

Beniamin îl întâlnește pe Iosif

Și când s-au întors la tatăl lor, au zis ei: „O, tată al nostru! Ne-a fost nouă oprită măsura. Așadar, trimite-l împreună cu noi pe fratele nostru ca să căpătăm măsura și noi îl vom păzi pe el!” ~ Dar el a zis: „Să vi-l încredințez așa cum vi l-am încredințat pe fratele lui mai înainte? Allah este mai bun Păzitor și El este cel mai Îndurător dintre îndurători!” ~ Și când au desfăcut sarcinile lor, au aflat că marfa lor le-a fost dată înapoi. Și-au zis ei atunci: „O, tată al nostru! Ce să mai dorim noi [mai mult]? Iată că marfa noastră ne-a fost dată înapoi. Astfel vom procura noi provizii pentru familia noastră și-l vom păzi pe fratele nostru și vom adăuga noi o încărcătură de cămilă și aceasta este o măsură ușoară!”

[Coran 12:63-65]

A zis el: „Nu-l voi trimite împreună cu voi până ce nu veți face învoială cu mine înaintea lui Allah să mi-l aduceți înapoi, afară de situația că voi ați fi înconjurați!” Și când au făcut legământul, a zis el: “Allah este Chezaș pentru ceea ce vorbim!” ~ Și a mai zis el: „O, fiii mei! Nu intrați pe o singură poartă, ci intrați pe porți diferite! Eu nu vă pot fi de nici un folos împotriva lui Allah. Hotărârea nu este decât la Allah! Eu în El mă încred și în El să se încreadă aceia care se încred!” ~ Și când au intrat așa cum le-a poruncit tatăl lor, nu le-a fost aceasta de nici un folos împotriva [hotărârii] lui Allah. N-a fost decât că s-a împlinit o dorință din sufletul lui Iacob. El avea înțelepciunea din ceea ce l-am

învățat Noi, dar cei mai mulți oameni nu știu.

[Coran 12:66-68]

Ce s-a întâmplat atunci când au ajuns acasă și s-au întâlnit cu părintele lor? Versetele de mai înainte ne înfățișează acele evenimente. I-au spus tatălui lor că vor fi privați de provizii anul următor de nu-l vor duce pe fratele lor, Beniamin, cu ei în Egipt. De nu-l vor lua cu ei, nu va mai avea nici un rost să se ducă acolo. *Și când au desfăcut sarcinile lor, au aflat că marfa lor le-a fost dată înapoi. Și-au zis ei atunci: „O, tată al nostru! Ce să mai dorim noi [mai mult]?”* Avem și provizii și ne-au fost restituiți și banii pe care i-am plătit pentru acestea. Nu vedem nici un motiv pentru care să nu ne întoarcem acolo alături de fratele nostru. *„Iată că marfa noastră ne-a fost dată înapoi. Astfel vom procura noi provizii pentru familia noastră și-i vom păzi pe fratele nostru și vom adăuga noi o încărcătură de cămilă și aceasta este o măsură ușoară!”*

După ce Iosif dispăruse, Iacob nu-l mai lăsase niciodată pe Beniamin să plece alături de frații lui. În el îl vedea pe Iosif și se consola astfel de dispariția lui. Acesta devenise mult mai drag lui și de aceea a zis: *„Nu-l voi trimite împreună cu voi până ce nu veți face învoială cu mine înaintea lui Allah să mi-l aduceți înapoi, afară de situația că voi ați fi înconjurați!”* Numai de veți fi atacați și nu veți mai avea cale de scăpare, numai în acest caz nu veți fi învinuiți. *„Și când au făcut legământul, a zis el: „Allah este Chezaș pentru ceea ce vorbim!”*

Iacob a făcut legământ cu fiii săi. Era foarte neliniștit în privința fiului său. Cu toate acestea, nici o măsură de precauție nu se poate interpune vreodată în fața unui lucru predestinat [să se întâmple]. Dacă nu ar fi fost acea lipsă mare de provizii, nu l-ar fi lăsat să se ducă cu frații săi. Cu toate acestea, numai Allah hotărăște și conduce, și El face ceea ce Voiește.

Și Iacob le-a cerut fiilor săi să nu intre în Egipt printr-o singură poartă, ci să se împartă în grupuri și să intre prin mai multe locuri. De ce a făcut acest lucru? Exegeții au în acest sens mai multe explicații. Se spune că fiii lui Iacob erau chipeși și acesta le-a cerut să caute mai multe intrări ca să scape de ochii care deoache. Într-o altă opinie se spune că a dorit ca ei să întrebe de Iosif și să poată strânge astfel vești referitoare la el. Prima părere pare mai temeinică, deoarece în verset se spune: *„Eu nu vă pot fi de nici un folos împotriva lui Allah.”*

Și când au intrat așa cum le-a poruncit tatăl lor, nu le-a fost aceasta de nici un folos împotriva [hotărârii] lui Allah. N-a fost decât că s-a împlinit o dorință din sufletul lui Iacob. El avea înțelepciunea din ceea ce l-am învățat Noi, dar cei mai mulți oameni nu știu.

[Coran 12:68]

În Biblie se spune că Iacob a trimis unele daruri înaltului dregător, adică lui Iosif, și anume: fistic și migdale, tămâie și smirnă, puțin balsam și puțină miere. De asemenea au luat o cantitate dublă de argint cu ei, pentru a-l putea restitui pe cel ce a fost pus înapoi în sacii lor. („Facerea”, capitolul 43)

Când au intrat ei la Iosif, l-a luat [acesta] pe fratele său lângă el și i-a zis: „Eu sunt fratele tău. Nu fi îngrijorat pentru ceea ce au făcut ei!” ~ Când le-a pregătit proviziile lor, a pus el cupa în sacul de pe cămila fratelui său. Apoi un vestitor a strigat: „O, voi călătorilor! Voi sunteți niște hoți!” ~ Au zis, întorcându-se la ei: „Ce vă lipsește?” ~ Au răspuns: „Ne lipsește măsura regelui! Iar acela care o va aduce, va primi [încă] o sarcină de cămilă. Și eu îi sunt chezași!”

[Coran 12:69-72]

Au zis: „Pe Allah, voi știți că n-am venit să facem stricăciune în țară și nu suntem hoți!” ~ Au răspuns: „Și care să fie pedeapsa lui, dacă voi sunteți mincinoși?” ~ Au zis: „Pedeapsa lui, a aceluia în ai cărui saci va fi găsită, este că el însuși va fi răsplătit. Astfel îi pedepsim noi pe cei nelegiuți!” ~ Și a început cu sacii lor înainte de sacul fratelui său. Apoi a scos-o din sacul fratelui său. Astfel am plănuit Noi vicleșugul pentru Iosif. El nu ar fi putut să-l ia pe fratele său, după religia regelui, decât cu voia lui Allah. Noi îi ridicăm câteva trepte pe cei pe care voim și peste oricine are știință, este cineva mai știutor.

[Coran 12:73-76]

Au zis: „Dacă el a furat, a mai furat și un frate al lui mai înainte”. Însă Iosif a ținut aceasta ascunsă în sufletul său și nu le-a dezvăluit-o, ci a zis el [în sinea lui]: „Voi sunteți într-o poziție și mai rea, dar Allah știe mai bine despre ceea ce spuneți!” ~ Au răspuns ei: „O, Al-Aziz! El are un tată tare bătrân! Ia-l pe unul dintre noi în locul lui! Noi vedem că tu ești cu adevărat dintre oamenii binefăcători!” ~ A zis: „Ferească Allah să luăm pe altcineva decât pe acela la care am găsit lucrul nostru, căci atunci noi am fi nedrepti!”

[Coran 12:77-79]

În versetele prezentate mai sus se vorbește despre cea de-a doua călătorie a fraților lui Iosif în Egipt, de data aceasta însoțiți de fratele lor mai mic, Beniamin. Iosif l-a luat deoparte pe fratele său Beniamin și i-a spus cine este. I-a cerut însă să nu dezvăluie deocamdată această taină.

După aceea, Iosif a urzit un plan pentru a-l împiedica pe Beniamin să se întoarcă cu frații săi și să rămână astfel alături de el în Egipt. Le-a cerut servitorilor săi să-i ascundă cupa cea mare în sacul lui Beniamin. Când frații săi au plecat, Iosif și-a trimis slujitorii după ei, spunându-le că lipsește cupa cea mare a regelui și că îi suspectează pe ei că au furat-o. Iar acela ce o va aduce va primi încă o încărcătură de grâu pe cămilă. Frații săi au fost surprinși de acest lucru și au spus că nu veniseră acolo pentru a înfăptui nelegiuiri. „Pe Allah, voi știți că n-am venit să facem stricăciune în țară și nu suntem hoți!” Voi știți prea bine că am fost primiți aici cu onoruri și nu am avut niciodată vreun gând rău.

Iar cei ce îi învinuiau, au întrebat: „Și care să fie pedeapsa lui, dacă voi sunteți mincinoși?” ~ Au zis: „Pedeapsa lui, a aceluia în ai cărui saci va fi găsită, este că el însuși va fi răsplătit. Astfel îi pedepsim noi pe cei nelegiuitori!” Așa spunea legea lor (Șari'a): dacă o persoană fura de la o altă persoană, pedeapsa datorată hoțului era că acesta trebuia să devină slujitorul celui de la care furase.

Și au început să caute în fiecare sac cupa regelui și: „... a început cu sacii lor înainte de sacul fratelui său. Apoi a scos-o din sacul fratelui său.” A început cu sacii lor, căci numai așa putea să înlăture orice urmă de suspiciune din partea lor. Apoi Allah a grăit: „Astfel am plănuit Noi vicleșugul pentru Iosif. El nu ar fi putut să-l ia pe fratele său, după religia regelui” Dacă nu ar fi spus chiar ei că

persoana care a furat să fie luată de cel de la care s-a furat, Iosif nu ar fi putut să îl ia pe Benjamin după religia stabilită de rege. Cu toate acestea, Allah a hotărât altfel și a grăit: *„decât cu voia lui Allah. Noi îi ridicăm câteva trepte pe cei pe care voim și peste oricine are știință, este cineva mai știutor.”* În mod evident, Iosif a fost înzestrat cu multă înțelepciune. Și totul s-a întâmplat cu voia lui Allah, căci El a deschis o porțiță pentru ca părinții, frații și neamul său să vină și să se stabilească în Egipt, un moment de seamă în istoria omenirii.

Cu toate acestea, când au văzut cu proprii lor ochi că în sacul lui Benjamin era ascunsă cupa regelui, au spus: *„Dacă el a furat, a mai furat și un frate al lui mai înainte”*. Și prin *„un frate al lui”* se refereau la Iosif. Exegeții spun că Iosif furase idoli buncii din partea mamei și îi sfărâmasese. De asemenea se referă și la faptul că Iosif obișnuia să fure mâncare de acasă și să hrănească săracii.

„Însă Iosif a ținut aceasta ascunsă în sufletul său și nu le-a dezvăluit-o”, se referă la faptul că a rostit aceste vorbe în gând, nu cu voce tare. *„Voi sunteți într-o poziție și mai rea, dar Allah știe mai bine despre ceea ce spuneți!”* Nu putea să-și dezvăluie adevărata identitate la acea vreme și astfel a păstrat tăcerea, căci a dorit să arate bunăvoință, milostenie și iertare. Atunci au început ei să ceară îndurare și au zis: *„O, Al-Aziz! El are un tată tare bătrân! Ia-l pe unul dintre noi în locul lui! Noi vedem că tu ești cu adevărat dintre oamenii binefăcători!”,* ceea ce înseamnă că noi nu întemnițăm un nevinovat și eliberăm un vinovat, căci aceasta nu s-ar potrivi legii noastre.

Când n-au mai avut nici o nădejde în privința lui, s-au tras deoparte ca să se sfătuiască. A zis cel mai mare dintre ei: „Oare nu știți că tatăl vostru a făcut legământ cu voi înaintea lui Allah? Și [nu vă amintiți] cum l-ați pierdut voi pe Iosif mai înainte? Eu nu voi pleca din [acest] pământ până ce nu-mi va îngădui tatăl meu sau până ce Allah nu va judeca în favoarea mea, căci El este cel mai bun dintre judecători! ~ Întoarceți-vă la tatăl vostru și spuneți-i: „O, tată al nostru! Fiul tău a furat. Noi nu facem mărturie decât pentru ceea ce știm și noi nu ne-am putut păzi de cele nevăzute! ~ Întreabă cetatea în care am fost și caravana cu care am venit! Noi nu spunem decât adevărul!”

[Coran 12:80-82]

A zis [Iacob]: „Ba mai degrabă sufletele voastre au născocit ceva rău pentru voi! Dar răbdare cuviincioasă! Poate că Allah mi-i va aduce pe toți! Căci El este cel Atoateștiutor [și] Înțelept!” ~ S-a întors de la ei și a zis: „Cât de rău îmi pare pentru Iosif!” Și ochii lui s-au albit de tristețe și el era mâhnit. ~ Au zis ei: „Pe Allah! Tu nu vei conțeni să-l pomenești pe Iosif, până ce nu te vei sfârși și nu vei fi printre cei morți!” ~ A răspuns el: „Însă eu nu mă plâng decât numai față de Allah pentru supărarea și mâhnirea mea, căci eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți!” ~ O, fiii mei! Purcedeți și căutați-i pe Iosif și pe fratele său și nu vă pierdeți nădejdea în îndurarea lui Allah! Nu-și pierde nădejdea în îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși!”

[Coran 12:83-87]

În continuare, Coranul ne revelă povestea fraților lui Benjamin, care nu mai aveau nici o nădejde că îl puteau lua înapoi de la Iosif. S-au tras deoparte să se sfătuiască ce decizie să ia în această privință. Cel mai mare dintre ei, Ruben, a zis: „Oare nu știți că tatăl vostru a făcut legământ cu voi înaintea lui Allah?”, că trebuie să-l aduceți înapoi indiferent ce ar fi, având scuză numai de veți fi atacați și nu veți mai avea altă scăpare. Acum nu putem îndeplini acest legământ și am dat greș ca și în cazul lui Iosif. Nu îndrăznesc să-mi întâlnesc tatăl. Voi rămâne aici și „Eu nu voi pleca din [acest] pământ până ce nu-mi va îngădui tatăl meu (să mă întorc) sau până ce Allah nu va judeca în favoarea mea (permițându-mi să-l aduc pe fratele meu părintelui meu), căci El este cel mai bun dintre judecători!”

Le-a cerut să se întoarcă la tatăl lor și a zis: „Întoarceți-vă la tatăl vostru și spuneți-i: „O, tată al nostru! Fiul tău a furat.”, spuneți-i ce și cum s-a întâmplat și spuneți-i că povestiți ceea ce ați văzut. „Noi nu facem mărturie decât pentru ceea ce știm și noi nu ne-am putut păzi de cele nevăzute! ~ Întreabă cetatea în care am fost și caravana cu care am venit! Noi nu spunem decât adevărul!” Ceea ce-ți spunem este o poveste bine-cunoscută în Egipt, poți să-i întrebi pe aceștia sau pe cei din caravana cu care am venit. Noi spunem numai adevărul.

Cu toate acestea, Iacob nu putea să-i creadă cu ușurință. Îi cunoștea bine și mai auzise o dată astfel de povești de la ei. El a zis: „Ba mai degrabă sufletele voastre au născocit ceva rău pentru voi! Dar răbdare cuviincioasă!” Nu-i stă lui în

fire să înșele sau să fure de la oameni. Încă o dată ați inventat o scuză și singura modalitate este de a avea răbdare. Apoi a zis Iacob: „*Poate că Allah mi-i va aduce pe toți! Căci El este cel Atoateștiutor [și] Înțelept!*”, adică pe Iosif, pe Beniamin și pe Ruben. El cunoaște prea-bine suferința mea și știe cât de mult mă doare dispariția lor.

S-a întors de la ei (și-a întors fața pentru a nu le mai vedea chipurile) și a zis: „Cât de rău îmi pare pentru Iosif!”, îmi lipsește atât de mult încât abia mă mai pot stăpâni. Această veche rană se deschisese și și-a amintit încă o dată prin ceea ce trecuse atunci. Și a plâns și a jelit atât de mult încât „ochii lui s-au albit de tristețe și el era mâhnit.” Suferința lui era atât de mare, încât nu mai avea nici lacrimi să plângă și atunci și-a stăpânit durerea și suferința, căci nu mai putea să jelească.

Când au văzut fiii lui suferința părintelui lor, n-au mai putut îndura și au zis: „*Pe Allah! Tu nu vei conțeni să-l pomenești pe Iosif, până ce nu te vei sfârși și nu vei fi printre cei morți!*” Însă el a răspuns că nu se plânge de nimic nici în fața lor, nici în a celorlalți. „*Însă eu nu mă plâng decât numai față de Allah pentru supărarea și mâhnirea mea, căci eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți!*” Allah va deschide porțile Îndurării Sale și în curând îmi va dărui alinare pentru suferințele și durerile mele. Iosif a avut un vis și acel vis se va adevăra. Atât eu, cât și voi ne vom pleca în fața lui. Încă nu s-a întâmplat acest lucru. Iosif trebuie să fie undeva aproape, trebuie să fie în viață și trebuie să aibă o poziție înaltă. „*O, fiii mei! Purcedeți și căutați-i pe Iosif și pe fratele său și nu vă pierdeți nădejdea în îndurarea lui Allah! Nu-și pierde nădejdea în îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși!*” Plecați și căutați-l pe el și pe fratele său. Încredeți-vă în Îndurarea lui Allah, El înlătură greutățile, aduce alinare și vestire minunată. Și astfel au plecat din nou în Egipt.

Frații lui Iosif își mărturisesc greutățile înaintea lui

Și când au intrat la el [la Iosif], au zis ei: „O, Al-Aziz! S-a abătut nenorocirea asupra noastră și asupra familiei noastre și nu venim decât cu o marfă lipsită de mare valoare! Deci dă-ne nouă o măsură plină și fă-ți și milostenie cu noi, căci Allah îi răsplătește pe cei milostivi!”. ~ A zis: „*Oare știți ce*

ați făcut cu Iosif și cu fratele său, când ați fost neștiutori?” ~ Au răspuns ei: „Oare tu ești cu adevărat Iosif!?” A zis el: „Eu sunt Iosif iar acesta este fratele meu! Allah Și-a revărsat harul asupra noastră. Cei care au frică și au răbdare... Allah nu pierde răsplata celor binefăcători!”

[Coran 12:88-90]

Au zis ei: „Pe Allah! Într-adevăr, Allah te-a preferat pe tine nouă, iar noi am fost supuși greșelii!” ~ A zis el: „Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră! Allah să vă ierte, căci El este cel mai milostiv dintre cei milostivi! ~ Duceți-vă cu această cămașă a mea și puneți-o pe fața tatălui meu, și el va deveni din nou văzător. Și veniți la mine cu tot neamul vostru!”

[Coran 12:91-93]

Frații lui Iosif au ajuns din nou în Egipt. Au mers să-l vadă pentru a obține provizii și pentru a-l ruga să fie milostiv și să-l înapoieze pe fratele lor, Beniamin. I-au explicat greutățile ce s-au abătut asupra lor, asupra părintelui și a familiei lor și au zis: „O, Al-Aziz! S-a abătut nenorocirea asupra noastră și asupra familiei noastre”, din cauza foametei, a greutăților și a familiei numeroase. Și „...nu venim decât cu o marfă lipsită de mare valoare!” De vreme ce nu mai avem arginți sau mărfuri ce au căutare, asta este tot ce am adus pentru a plăti proviziile noastre. Ibn Abbas a spus că au adus frânghii vechi ce nu puteau fi folosite, semințe de melisă și mir. Acceptă aceste lucruri de la noi și dă-ne, în locul acestora, provizii. Și pentru asta „... dă-ne nouă o măsură plină și fă-ți și milostenie cu noi, căci Allah îi răsplătește pe cei milostivi!”

Când a aflat Iosif neajunsurile lor și nevoia de provizii, nu a mai putut păstra tăcerea. Sentimentele sale au ieșit la suprafață și a zis: „Oare știți ce ați făcut cu Iosif și cu fratele său, când ați fost neștiutori?” Și au fost ei surprinși peste măsură și au zis: „Oare tu ești cu adevărat Iosif!?” Veniseră la el și-l întâlniseră de mai multe ori, însă niciodată nu le trecuse prin gând că ar putea fi Iosif. Nu puteau să creadă că este adevărat. Însă Iosif a zis: „Da! ...Eu sunt Iosif iar acesta este fratele meu!” Eu sunt Iosif pe care l-ați nedreptățit și acesta este

fratele meu. Le-a reamintit de invidia și dușmănia lor față de el și față de fratele său și a zis: „*Allah Și-a revărsat harul asupra noastră.*”, după toate încercările și greutățile ce s-au abătut asupra noastră, Allah și-a pogorât Îndurarea și nesfârșita Sa Bunătate asupra noastră, și așa am ajuns astăzi ceea ce sunt. „*Cei care au frică și au răbdare... Allah nu pierde răsplata celor binefăcători!*”

Și au recunoscut ei autoritatea lui asupra lor și au înțeles ei că Allah, în Marea Sa Milostenie, îl alesese pe el. Au zis: „*Pe Allah! Într-adevăr, Allah te-a preferat pe tine nouă*” și astfel și-au mărturisit ei greutățile și păcatele și au zis: „*iar noi am fost supuși greșelii!*” Iosif avea însă un suflet milostiv și nu era răzbunător. Le-a reamintit ceea ce făcuseră atunci când fuseseră neștiutori, însă în prezent nu mai avea nici o mustrare împotriva lor. „*Astăzi nu mai este nici o dojană împotriva voastră!*” Iosif a cerut iertare la Allah și pentru faptele lor și a zis: *Allah să vă ierte, căci El este cel mai milostiv dintre cei milostivi!*

Apoi Iosif le-a cerut să se întoarcă la părintele lor cu cămașa sa, să o pună pe fața tatălui lor și astfel acesta își va recăpăta din nou vederea. Aceasta a fost una dintre minunile sale, una dintre dovezile Profeteției. După aceea, trebuiau să aducă întreaga lor familie în Egipt și să ducă acolo o viață liniștită. „*Duceți-vă cu această cămașă a mea și puneți-o pe fața tatălui meu, și el va deveni din nou văzător. Și veniți la mine cu tot neamul vostru!*”

Când caravana a părăsit [Egiptul], tatăl lor a zis: „Eu simt mirosul lui Iosif, chiar dacă-mi spuneți că aiurez!”. ~ Iar ei i-au răspuns: „Pe Allah, tu ești încă în vechea ta rătăcire!” ~ Și când a sosit binevestitorul, a pus-o peste fața lui și el a devenit din nou văzător. Și a zis [Iacob]: “Nu v-am spus că eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți?” ~ Iar ei au zis: „O, tată al nostru! Roagă-te pentru iertarea greșalelor noastre, căci noi am fost păcătoși!”. ~ El le-a răspuns: „Voi cere de la Domnul meu iertare pentru voi, căci El este Iertător, Îndurător!”.

[Coran 12:94-98]

Ibn Abbas a spus că atunci când caravana a plecat, adierea vântului a adus mireasma cămășii lui Iosif la Iacob și a zis el: „*Eu simt mirosul lui Iosif, chiar dacă-mi spuneți că aiurez!*”. Se spune că a simțit mirosul lui Iosif de la o distanță

de trei zile.

Iar ei i-au răspuns: „Pe Allah, tu ești încă în vechea ta rătăcire!” Suddi a spus că au folosit un cuvânt urât.

Allah a spus: “Și când a sosit binevestitorul, a pus-o peste fața lui și el a devenit din nou văzător.” De îndată ce a venit și a pus cămașa lui Iosif pe fața sa, Iacob și-a recăpătat vederea și a zis apoi fiilor săi: “Nu v-am spus că eu știu de la Allah ceea ce voi nu știți?” Am știut că Allah mi-l va aduce din nou pe Iacob și ne va reuni pe toți laolaltă. Mă acuzați că am îmbătrânit și că aiurez, însă eu cunosc Semnul lui Allah și Făgăduința Sa.

Fiii lui au zis atunci: „O, tată al nostru! Roagă-te pentru iertarea greșalelor noastre, căci noi am fost păcătoși!”. Roagă-te la Allah pentru iertarea greșelilor noastre. Deoarece avuseseră intenția de a se căi mai înainte de a comite păcate, Allah i-a călăuzit să ceară îndurare. Tatăl lor a răspuns rugăminții lor și a spus: „Voi cere de la Domnul meu iertare pentru voi, căci El este Iertător, Îndurător!”.

Împlinirea visului

Și când au intrat la Iosif, i-a primit el pe părinții săi și a zis: „Intrați în Egipt - cu voia lui Allah - în siguranță!” ~ Și el i-a ridicat pe părinții săi pe tron și au căzut [cu toții] dinaintea lui, prosternându-se, iar el a zis: „O, tată! Acesta este tâlcul vedeniei mele de odinioară. Domnul meu a făcut-o să fie adevăr și a fost bun cu mine, căci m-a scos din temniță, iar pe voi v-a adus din pustietate, după ce Șeitan a iscat pizmă între mine și frații mei. Domnul meu este binevoitor cu ceea ce voiește. El este Cel Atoateștiutor [și] Înțelept! ~ Doamne! Tu mi-ai dat putere și m-ai învățat tâlcuirea vedeniilor! Tu ești Creatorul cerurilor și pământului! Tu ești Ocrotitorul meu în această lume și în Lumea de Apoi! Ia-mi viața când eu sunt în totală supunere [musulman] și alătură-mă celor evlavioși!”

[Coran 12:99-101]

Acesta este ultimul subcapitol al acestei frumoase istorisiri, ce conține numeroase pilde pentru omenire. Când, după o perioadă atât de îndelungată,

părinții săi au venit la el, Iosif i-a primit cu onoruri depline și i-a îmbrățișat. Într-o altă versiune se spune că Iosif i-a întâlnit într-un cort, în afara Egiptului. Și când se apropiau ei de pământul Egiptului, a zis Iosif: „*Intrați în Egipt - cu voia lui Allah - în siguranță!*” Acest lucru este susținut de Suddi.

„*Și el i-a ridicat pe părinții săi pe tron și au căzut [cu toții] dinaintea lui, prosternându-se*” În Biblie se spune că mama lui se stinsese din viață. Unii învățați au spus că ea a fost readusă la viață. Alții spun că în versetul de mai înainte s-a folosit pluralul „*părinții săi*”, deoarece se referă și la mătușa lui, Lia.

Ibn Jarir și alții au spus: „Coranul indică în mod clar faptul că mama lui trăia în acea vreme, așa că nu ar trebui să facem referire la cărțile creștinilor și ale evreilor. Și aceasta este o concepție temeinică.”

Când și-a adus părinții și i-a așezat de o parte și de alta a tronului, atât ei, cât și cei unsprezece frați ai săi s-au plecat înaintea lui pentru a-și demonstra respectul și stima ce i-o purtau. Islamul a interzis însă această manifestare, de a ne pleca în fața altora pentru a ne arăta respectul.

„*O, tată! Acesta este tâlcul vedeniei mele de odinioară.*” Iosif și-a amintit deodată visul său din copilărie și a zis: „Tată! Visul meu s-a adevărit când am văzut soarele cu luna și unsprezece stele plecându-se înaintea mea. Mi-ai cerut să nu împărtășesc nimănui acest vis. Ți amintești acum?” „*Domnul meu a făcut-o să fie adevăr și a fost bun cu mine, căci m-a scos din temniță*” După toate câte am suferit și am îndurat, m-a făcut acum căpetenia Egiptului, legea mea este ascultată și slăvită oriunde m-aș îndrepta. Voi ați trăit în deșertul îndepărtat și acum El v-a adus aici pentru a sălășlui alături de mine. „... *iar pe voi v-a adus din pustietate, după ce Șeitan a iscat pizmă între mine și frații mei.*”

„*Domnul meu este binevoitor cu ceea ce voiește. El este Cel Atoateștiutor [și] Înțelept!*” Când Domnul meu dorește să facă un lucru, El creează mijloace pentru existența aceluia lucru. Creează mediul potrivit și face ca întreaga natură să vină în întâmpinarea aceluia lucru. El are știință despre toate lucrurile și El este Preaînțelept.

Acum a aflat Iosif că favorurile acordate de Allah au fost încheiate în ceea ce-l privește și că este din nou alături de părinții și de neamul său. El știa că această lume este numai un loc temporar și că moartea se apropie de fiecare corp în parte. El i-a mulțumit lui Allah, și-a arătat recunoștința și s-a rugat la El

pentru o viață milostivă în această lume și o moarte pe calea islamului.

El a zis: „Doamne! Tu mi-ai dat putere și m-ai învățat tâlcuirea vedeniilor! Tu ești Creatorul cerurilor și pământului! Tu ești Ocrotitorul meu în această lume și în Lumea de Apoi! Ia-mi viața când eu sunt în totală supunere [musulman] și alătură-mă celor evlavioși!”

Este posibil să fi făcut această rugăciune la vremea bătrâneții, după cum a făcut Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - când se apropia de ceasul morții, și anume: „O, Allah! Spre Prietenul Preaînalt.” A spus acest lucru de trei ori.” (Al-Bukhari)

Este posibil ca Iosif să fi vorbit despre moarte când era plin de vigoare. Acest lucru este permis de *Șari'a* lor. Ibn Abbas a relatat: „Nici un alt profet nu și-a dorit moartea în afară de Iosif.”

Legea (*Șari'a*) noastră interzice exprimarea dorinței de a muri în afară de perioadele pline de încercări (*Fitna*). Mu'ad a relatat o rugăciune pe care a făcut-o Profetul nostru, și anume: „Și când trimiți o încercare asupra unui neam, ia-ne la Tine mai înainte de aceasta.” (*Musnad Ahmed*)

Într-un alt *Hadis* se spune: „O, fiu al lui Adam! Moartea este mai bună pentru tine decât încercarea (*Fitna*)” (Ad-Darimi)

Și Maria – Pacea asupra ei – a făcut această rugăciune: „O, de aș fi murit înainte de aceasta și cu totul de-aș fi fost uitată!” [Coran 19:23]

În acest mod și-a dorit moartea Ali bin Talib, cel de-al patrulea calif al islamului, când în timpul stăpânirii lui greutățile s-au înăsprit și oamenii au început să se lupte și să se omoare unii pe alții. Așa s-a întâmplat și cu imamul Bukhari când dușmanii săi au început să-i facă greutăți.

Însă în vremuri liniștite alta este situația. Anas bin Malik a spus că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „O persoană nu trebuie să-și dorească moartea atunci când o greutate se abate asupra sa. De a fost făcător de bine, își va spori faptele bune și răsplata. Iar de a fost răufăcător, apoi să se căiască. Se poate spune: «O, Allah! Ține-mă în viață atâta timp cât știi că viața este mai bună pentru mine și ia-mă dacă știi că moartea ar fi mai bună pentru mine.»” (convenit)

Prin „greutate”, se înțelege aici o boală ce a pus stăpânire pe corp, și nu se referă deloc la religie. Este limpede că Iosif a dorit acest lucru, fie când se

apropia de ceasul morții, fie mai înainte. În nobilul Coran, Allah a grăit:

Sau ați fost voi martori când a venit moartea la Iacob, atunci când el i-a întrebat pe fiii lui: "Pe cine veți adora voi după moartea mea?" Și i-au răspuns ei: "Voim să-l adorăm pe Domnul tău și pe Domnul părinților tăi Avraam, Ismail și Isaac, pe Domnul cel Unic. Noi numai Lui îi vom fi supuși [musulmani]!"

[Coran 2:133]

Iacob și-a sfătuit copiii să urmeze veșnica religie a islamului, cu care i-a trimis Allah pe toți profeții – Pacea fie asupra lor.

În Biblie se spune că Iacob le-a cerut copiilor săi să vină și să se strângă în jurul său pentru a le prooroci ceea ce se va întâmpla mai departe cu ei. Lui Iuda i-a adus vestea minunată că din urmașii săi se va naște un profet, ce va fi urmat de multe popoare. (Biblia, „Facerea”, capitolul 49)

Se spune că la moartea lui Iacob, egiptenii l-au jeli timp de șaptezeci de zile. Iosif le-a poruncit tămăduitorilor să-i îmbălsămeze tatăl, lucru ce a durat patruzeci de zile. Când zilele de jale au trecut, Iosif i-a cerut Faraonului permisiunea de a lua trupul tatălui său și de a-l îngropa în pământul Canaanului. Faraonul i-a dat această permisiune și atunci Iosif a plecat însoțit de mai-marii Faraonului. Când au ajuns la Habron, l-au îngropat în peștera din pământul Macpela, pe care îl cumpăraseră Avraam ca pământ de îngropare de la Efron. Apoi au mai jeli ei încă șapte zile.

După ce și-a îngropat tatăl, Iosif s-a întors în Egipt împreună cu frații săi și cu cei ce l-au însoțit la înmormântare. Iosif i-a asigurat pe frații săi de gânduri pașnice și aceștia au rămas în Egipt pentru totdeauna. (Biblia, „Facerea”, capitolul 50)

Iosif a trăit vreme de o sută zece ani. A cerut familiei sale ca atunci când va pleca din Egipt să-i ia trupul și să-l îngroape alături de cel al tatălui său. Și ei i-au îmbălsămat trupul și l-au pus într-un sicriu. A rămas în Egipt până în vremea lui Moise. Acesta l-a scos din Egipt și l-a îngropat în pământul Canaanului.

Capitolul XI

Povestea lui Iov – *Pacea fie asupra sa* –

Ibn Ishaq a zis: „Iov era din neamul roman. El este Iov bin Moss bin Razez bin Isav bin Isaac bin Avraam.” Alții sunt de părere că era: Iov bin Moss bin Rael bin Isav bin Isaac bin Avraam.

Ibn Asakir a spus că mama lui era fiica lui Lot. S-a sugerat de asemenea că tatăl său era unul dintre cei ce au crezut în Avraam în ziua în care acesta a fost aruncat în foc, însă nu a ars.

Cu toate acestea, prima opinie pare mai temeinică, căci Iov s-a numărat printre urmașii lui Avraam, după cum a spus Allah:

„... și printre urmașii săi sunt David, Solomon, Iov, Iosif, Moise și Aaron ...”

[Coran 6:84]

El este unul dintre profeții asupra cărora Allah a pogorât Revelația Sa, după cum se spune în *Surat An-Nisa*:

„Noi ți-am revelat ție după cum am revelat și lui Noe și profeților de după el, precum Le-am revelat și lui Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și seminiilor și lui Isus, Iov și lui Iona, Aaron și lui Solomon....”

[Coran 4:163]

Așadar, este mai verosimil să spunem că Iov s-a numărat printre urmașii lui Isav bin Isaac. Numele soției sale a fost Lia bint Iacob. Într-o altă versiune se

spune că aceasta a fost Lia bint Manase bin Iacob.

Allah Preaputernicul a grăit în *Surat Al-Anbiya*:

„Și [adu-ți aminte] de Iov, când l-a chemat el pe Domnul lui: „M-a atins pe mine răul! Însă Tu ești Cel mai Milostiv între milostivi!” ~ Și Noi i-am răspuns și am îndepărtat răul care-l lovise și i-am dat lui înapoi familia lui, și încă pe atât împreună cu ei, ca îndurare din partea Noastră și ca amintire pentru adoratori.”

[Coran 21:83,84]

În Coran se spune în *Surat Sad*:

Adu-ți aminte de robul Nostru Iov, care a strigat către Domnul său: “Șeitan m-a atins pe mine cu nenorocire și cu suferință” ~ “Lovești cu piciorul tău și [privește cum iese] o apă răcoroasă pentru spălat și pentru băut!” ~ Și Noi i-am dat lui familia sa și încă pe cât ea, cu îndurare de la Noi și ca îndemnare pentru cei care pricep. ~ “Și ia în mâna ta un mănunchi și lovește cu el și nu călca jurământul tău!” Și Noi l-am aflat statornic pe el! Un rob prea bun care se căiește!

[Coran 38:41-44]

Încercarea lui Iov

Exegeții și istoricii au spus că Iov a fost o persoană înstărită. Avea nenumărate cirezi de vite, turme de oi, sclavi și slujitori, precum și vaste terenuri și proprietăți. A avut mulți copii.

Toți copiii i-au fost luați însă. Și a fost el lovit de nenumărate feluri de boli care i-au afectat toate părțile corpului în afară de inimă și grai, cu care-L pomenea pe Allah. A rămas răbdător și cu credință dreaptă în Îndurarea lui Allah.

Și a fost bolnav atât de mult timp încât prietenii l-au părăsit și chiar și rudele l-au uitat. A fost scos din cetatea sa și aruncat pe o grămadă de băligar. Nimeni, în afară de soția sa, nu avea vreun gram de compasiune pentru el. Aceasta a venit la el și l-a ajutat să-și ducă la împlinire necesitățile zilnice, pe care nu le putea face fără ajutorul ei. Ea însăși a sărăcit și din acest motiv a început să muncească pentru a câștiga bani, pentru a avea ce mânca și a-și putea hrăni soțul. Fie ca Allah să fie mulțumit de ei. A rămas răbdătoare alături de soțul ei în ciuda nenorocirilor ce se abătuseră asupra averii, proprietăților și a copiilor lor.

Într-un *Sahih Hadis*, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Cei asupra cărora se abat cele mai groaznice năpaste sunt profeții, apoi cei drept-credincioși și apoi ceilalți.” Și a spus: „Omul este supus încercării după forța religiei sale. Dacă are credință puternică în religia sa, atunci încercarea va fi și mai mare.” (*Musnad Ahmed*)

Cu toate acestea, toate aceste încercări n-au putut decât să-l facă pe Iov și mai puternic în religia sa, să fie cu răbdare, plin de glorie și recunoștință față de Allah, așteptându-și recompensa ca urmare a acestei încercări. Răbdarea de care a dat dovadă trebuie privită ca un exemplu.

În Biblie găsim o poveste detaliată despre suferințele și greutățile ce s-au abătut asupra lui Iov. Se explică modul în care averea și proprietățile sale au dispărut una după alta. Totuși, la Allah se află cea mai bună cunoaștere în privința aceasta.

Mujahid a spus că profetul Iov a fost primul om care a avut variolă.

Cât timp a suferit din pricina bolii și a nenorocirilor ce s-au abătut asupra lui? Există mai multe opinii în privința aceasta. Wahb bin Munabbih a spus că Iov a suferit timp de exact trei ani. Anas a spus că această perioadă dureroasă a continuat timp de șapte ani și câteva luni. A fost aruncat pe o grămadă de băligar până ce Allah l-a ușurat de suferințele lui și i-a dăruit o răsplată și mai mare (decât înainte) pentru răbdarea sa. Humaid a spus: „A suferit timp de aproape optsprezece ani.” Suddi a spus că pielea îi căzuse de pe trup și nu mai rămăseseră decât oase și mușchi. Soția sa a adus cenușă și a împrăștiat-o pe corpul lui. A zis ea: „Iov! De te vei ruga Domnului tău, poate te va ușura El de această suferință.” Și el a zis: „Am trăit în bunăstare timp de șaptezeci de ani, nu

aș putea oare răbda toate acestea ce vin de la Allah pentru încă șaptezeci de ani?” Ea a auzit de nenumărate ori acest răspuns. Și a continuat să muncească pentru a-și putea hrăni soțul.

Oamenii însă nu mai doreau să o angajeze, căci știau că era soția lui Iov și se temeau că poate vor fi loviți de aceeași boală sau de aceeași grea încercare. Când nu a mai găsit pe nimeni care să-i dea de lucru, a mers la una dintre fiicele sale din lumea bună și și-a vândut una dintre cosițe în schimbul unor bucate bune. Când s-a întors la Iov și a adus hrană, acesta a întrebat-o de unde o are. Lucrul acesta nu i-a plăcut lui Iov. Ea a zis: „Le-am oferit oamenilor serviciile mele.” A doua zi, nu a găsit pe nimeni care să-i dea de lucru și și-a vândut o altă cosiță în schimbul unor bucate pe care le-a adus lui Iov. Iov însă a refuzat să mănânce și a jurat că nu va mânca până nu-i va spune de unde are mâncarea. Atunci și-a dat ea jos baticul de pe cap. Când a văzut-o rasă în cap, Iov a făcut această rugăciune: *„M-a atins pe mine răul! Însă Tu ești Cel mai Milostiv între milostivi!”* [21:83]

Ibn Abu Hatim a relatat că Abdullah bin Ubaid bin Umair a spus: „Iov avea doi frați. Aceștia au venit într-o zi la el, însă nu s-au apropiat din cauza mirosului neplăcut și au rămas la distanță. Unul dintre ei i-a spus celuilalt: «Dacă Allah ar fi aflat vreun bine în Iov, nu l-ar fi supus acestei încercări.» Când i-a auzit spunând acest lucru, Iov s-a mâniat atât de tare pe ei cum nu se mai mâniase niciodată înainte. El a zis: «O, Allah! Dacă Tu știi că nu mi-am petrecut niciodată noaptea sătul când în acea noapte știam pe cineva flămând, dă-mi mie dreptate.» Și o voce s-a pogorât din ceruri și a confirmat acest lucru și ei au auzit-o. Apoi Iov a zis: «O, Allah! Dacă Tu știi că nu am îmbrăcat niciodată o cămașă de am știut un loc unde oamenii nu au ce îmbrăca, dă-mi mie dreptate!» Și o voce s-a pogorât din ceruri și ei au auzit-o. Apoi Iov a zis: «O, Allah! Caut sprijin în Onoarea Ta!» și apoi a căzut în prosternare, spunând: «O, Allah! Pe Onoarea Ta, nu-mi voi mai ridica niciodată capul până ce nu mă vei ușura de suferințele mele.» Și nu a mai ridicat capul până ce nu a fost vindecat.”

Ușurarea de suferințe

Ibn Abu Hatim a relatat că Abdullah bin Abbas a zis: „Allah l-a îmbrăcat cu un veșmânt din Paradis și apoi lov s-a tras de o parte și s-a așezat într-un ungher. Soția sa a venit și nu l-a recunoscut. Ea a zis: «O, slăvit fie Allah! Unde s-a dus persoana năpăstuită ce era aici? Mă tem că lupii și câinii l-au mâncat.» A continuat să-i vorbească astfel multă vreme. El i-a zis: «Ce se întâmplă cu tine? Sunt eu, lov!» Ea a zis: «De ce râzi de mine?» și a răspuns: «Cu adevărat, sunt eu, lov. Allah mi-a înapoiat trupul!»

Ibn Abbas a spus: „Allah de asemenea i-a înapoiat averea și copiii și le-a îndoit pentru el.”

Wahb bin Munabbih a zis: „Allah i-a revelat: «Ți-am înapoiat familia și averea și încă pe atât împreună cu ei. Spală-te cu această apă, acolo se găsește un leac pentru tine și oferă o jertfă în numele companionilor tăi și caută iertare pentru ei, căci nu s-au supus Mie în ceea ce te privește.»”

Ibn Abu Hatim a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când Allah l-a ușurat pe lov de năpasta sa, din cer s-a pogorât ploaie de lăcuste galbene asupra sa. lov a început să le strângă cu mâinile și să le pună în veșmintele sale. I s-a spus: «O, lov! Nu te simți îndestulat?» El a zis: «O, Doamne! Cine se poate sătura vreodată de Îndurarea Ta?»” (*Musnad Ahmed*)

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când lov se îmbăia fără a avea veșminte asupra lui, o mulțime de lăcuste galbene au căzut asupra-i. El a început atunci să le strângă în hainele sale. Și Domnul său a zis: «O, lov! Nu-ți dau suficient din ceea ce strângi?» lov a zis: «Ba da, o, Domnul meu! Însă nu este suficient pentru mine pentru Binecuvântarea Ta!»” (*Musnad Ahmed*)

„*Lovești cu piciorul tău*” [38:42] Aceasta înseamnă că lovești cu piciorul pământul. Și astfel a făcut ceea ce Allah i-a cerut să facă. Allah a făcut să țâșnească de acolo o apă rece și i-a cerut să se spele cu ea și să bea din ea. Și așa a îndepărtat Allah de el suferința, durerea și boala din trupul său și l-a făcut o

persoană înstărită și chipeșă.

Allah i-a înapoiat de asemenea și familia, după cum a grăit El: „și i-am dat lui înapoi familia lui, și încă pe atât împreună cu ei,...” [21:84] Se spune că Allah a readus la viață aceeași copii ai săi. S-a sugerat de asemenea că Allah i-a dăruit alți copii în locul celor care au murit și că, în Ziua de Apoi, Allah îi va strânge laolaltă. „...ca îndurare din partea Noastră” Am depărtat de el suferința și l-am ușurat din Îndurarea și Grația Noastră de durere și greutate. „... ca amintire pentru adoratori.” Povestea lui Iov este o pildă pentru toți cei asupra cărora se abate o nenorocire asupra trupului, averii sau a familiei lor. Fiecare trebuie să urmeze exemplul lui Iov la vreme de năpastă sau nenorocire.

După această perioadă plină de încercări, Iov a trăit vreme de șaptezeci de ani în ținutul romanilor, propovăduind religia unui Dumnezeu Unic. După moartea lui însă, aceștia și-au schimbat încă o dată religia.

“Și ia în mâna ta un mănunchi și lovește cu el și nu călca jurământul tău!” Și Noi l-am aflat statornic pe el! Un rob prea bun care se căiește!” [38:44] În aceste versete, Allah vorbește despre Îndurarea Sa ce a fost pogorâtă asupra lui Iov. Acesta jurase mai înainte că își va lovi soția cu o sută de nuiete. Se spune că a jurat acest lucru din cauză că aceasta și-a vândut cosițele. Într-o altă versiune se spune că Satana a venit la ea sub înfățișarea unui tămăduitor, prezentându-i unele leacuri pentru Iov. Ea a venit la Iov și i-a spus acest lucru. Iov însă știa că este vorba de Satana și atunci a jurat că o va lovi cu o sută de lovituri de nuiete. Când Allah l-a ușurat de suferința sa, i-a cerut să strângă un mănunchi de trestie, să-l lege și să o lovească o dată. Și această singură lovitură va cântări precum o sută și astfel își va duce la îndeplinire jurământul. Aceasta a fost de asemenea o alinare pentru el, în special în ceea ce o privea pe soția sa care avusese cu atâta răbdare grijă de el, o femeie milostivă și plină de virtute. Fie ca Allah să fie mulțumit de ea.

Ibn Jarir și alți istorici au menționat că la ceasul morții sale, Iov avea 93 de ani. Se spune însă că a trăit mai mult de atât. A încredințat misiunea sa profetică fiului său, Haumal, iar după aceea celui alt fiu al său, Bișr, pe care mulți îl consideră a fi Dhul-Kifl.

Capitolul XII

Povestea lui Dhul-Kifl

– *Pacea fie asupra sa* –

În *Surat Al-Anbiya*, după povestea lui Iov, Allah a grăit:

Și [adu-ți aminte] de Ismail și de Idris și de Dhu-l-Kifl - și toți erau răbdători. ~ Și i-am făcut Noi să intre în îndurarea Noastră, căci ei au fost cu adevărat dintre cei evlavioși.

[Coran 21:85,86]

Tot după povestea lui Iov, în *Surat Sad*, se spune:

Și adu-ți aminte de robii Noștri Avraam, Isaac și Iacob - cei cu putere [în adorare și credință] și cu pricepere! ~ I-am ales pe ei pentru un scop anume: vestirea mesajului despre Viața de Apoi. ~ Ei au fost la Noi printre cei mai buni aleși. ~ Și adu-ți aminte de Ismail, de Eliseu, și de Dhu-l-Kifl, căci toți au fost printre cei mai buni!

[Coran 38:45-48]

Este evident că, de vreme ce este menționat în Coran alături de acești profeți, și el a fost profet. Fie ca Allah să trimită pacea Sa asupra tuturor. Această opinie este destul de răspândită.

Cu toate acestea, unii au spus că el nu a fost profet. A fost numai un om cuvios, drept și înțelept. Ibn Jarir consideră însă că această opinie nu are temei.

Ibn Jarir și Abu Najih au relatat că Mujahid a zis: „El nu a fost profet, ci a fost un om cuvios ce din propria sa dorință a călăuzit oamenii spre calea lui

Allah, a judecat între ei cu dreptate și din acest motiv a fost numit Dhul-Kifl, „cel ce s-a oferit voluntar”.

Ibn Jarir și Ibn Abu Hatim au relatat că Mujahid a spus: „Când Eliseu a crescut, el a zis: «Mi-aș dori să pot numi pe cineva care să aibă grijă de oameni în timpul vieții mele, pentru a putea vedea cum își va îndeplini datoria.» Astfel a chemat poporul la el și a zis: «Pe acela ce va împlini pentru mine trei lucruri îl voi numi în locul meu. Iată cele trei condiții: să postească în timpul zilei, să se roage în timpul nopții și să nu se mânie niciodată.»

Atunci s-a ridicat un om și a zis: „Eu sunt acela.” El a întrebat: „Postești întreaga zi, te rogi întreaga noaptea și nu te mânie niciodată?” Acesta a răspuns: „Da.” Cu toate acestea, l-a întors în acea zi. A făcut același lucru și a doua zi și toți ceilalți au tăcut în afară de acel om care a zis din nou: „Eu sunt acela!” Și atunci Eliseu l-a numit urmaș al său.

Atunci Iblis a dat poruncă diavolilor săi: „Duceți-vă după acel om.” Aceștia însă nu l-au putut amăgi sau devia de la calea cea dreaptă. Iblis le-a zis atunci: „Lăsați-l în seama mea.” Și s-a arătat lui sub înfățișarea unui bătrân sărac și a venit la vremea când se odihnea. El nu dormise ziua sau noaptea în afară de acel moment în care se odihnea. Atunci Iblis a bătut la ușă. El a întrebat: „Cine este?” Iblis a zis: „Un bătrân sărman!” Atunci s-a ridicat, a deschis ușa și Iblis a început să-i spună următoarea poveste: „Există o vrajbă între mine și neamul meu, ei m-au nedreptățit și mi-au făcut mie mult rău.” Și a continuat să-i povestească până ce timpul de odihnă a trecut și a venit amiaza. Omul a zis: „Seara îți voi lua de la ei drepturile ce ți se cuvin.”

Apoi a mers la curtea sa și s-a uitat după acel om, însă nu l-a văzut nicăieri. În dimineața următoare, când judeca problemele poporului său, îl aștepta și pe acel om, însă acesta nu s-a arătat. Atunci când a venit vremea de odihnă, a mers acasă și, când era pe punctul de a adormi, omul acela s-a întors și a bătut la ușă. Când a întrebat: „Cine este?”, acesta a răspuns: „Bătrânul acela.” A deschis ușa și a zis: „Nu ți-am spus ca atunci când voi fi la curtea mea să vii la mine?” Bătrânul a răspuns: „Neamul meu este într-adevăr foarte rău. Când au aflat că tu te afli în acea curte, mi-au zis: «Îți vom da noi dreptul tău.» Însă după ce ai plecat, au început din nou să se opună să-mi dea dreptul ce mi se cuvine.” El a zis: „Du-te acum și, când voi fi la curte, vino la mine.”

Și de asemenea nici în acea zi nu s-a putut odihni. A mers la curte și l-a așteptat pe acel bătrân, însă nici de data aceasta nu s-a arătat. Se simțea obosit și lipsit de vlagă și a zis unuia dintre cei ce-i îngrijeau gospodăria. „Nu lăsați pe nimeni să intre pe acea ușă, ca să mă pot odihni și eu puțin, căci pleoapele îmi atârnă tare greu.” Cu toate acestea, bătrânul a apărut din nou la vremea obișnuită. Cel ce păzea ușa a zis: „Pleacă! Pleacă!” Bătrânul a zis: „Am venit la el ieri și i-am vorbit despre nevoile mele.” Însă cel ce păzea ușa a răspuns că i se poruncise să nu lase pe nimeni să intre și așa va face. A părut dezamăgit, însă apoi s-a cățărat pe zid și a intrat. A bătut din interior la ușă și omul s-a trezit. A zis atunci celui ce păzea ușa: „Paznice! Nu ți-am spus să nu lași pe nimeni să intre?” Acesta a răspuns: „N-a intrat în casă pe această ușă! Întreabă-l pe unde a intrat?” Omul s-a ridicat să verifice ușa și a găsit-o încuiată, așa cum o lăsase. Bătrânul era înăuntru și astfel și-a dat seama cine era. L-a întrebat: „Tu ești dușmanul lui Allah?” Bătrânul a răspuns: „Da! Am eșuat de multe ori în ceea ce te privește, așa că am făcut ceea ce am făcut pentru a te mânia.” Și din acest motiv Allah l-a numit Dhul-Kifl, căci și-a asumat responsabilitatea de a face un lucru și l-a împlinit.

Abu Musa Al-Ash'ari a spus în timp ce era la amvon: „Dhul-Kifl nu a fost profet, ci a fost un om cuvios, care făcea în fiecare zi o sută de rugăciuni. Apoi a considerat de datoria sa să se roage o sută de rugăciuni în fiecare zi și astfel a fost numit Dhul-Kifl.”

Capitolul XIII

Povestea neamurilor ce au fost dezrădăcinate prin Pedeapsa Divină

În Coran se spune:

„Și i-am dat Noi lui Moise Cartea - după ce am nimicit neamurile de mai înainte...”

[Coran 28:43]

Acest verset indică limpede faptul că Allah a nimicit multe neamuri mai înainte ca Tora să fie revelată lui Moise.

Ibn Jarir și Ibn Abu Hatim au relatat că Abu Sa'id Al-Khudri a zis: „Allah nu a mai nimicit nici un neam printr-o pedeapsă venită din ceruri sau de pe pământ după ce Tora a fost revelată lui Moise, excepție făcând numai cei din acea cetate ce au fost transformați în maimuțe.” Apoi a recitat acest verset: *„Și i-am dat Noi lui Moise Cartea - după ce am nimicit neamurile de mai înainte...”*

În continuare vom menționa povestea neamurilor ce au fost nimicite.

Locuitorii din Ar-Rass

În *Surat Al-Furqan*, Allah a grăit:

Și Neamurile 'Ad și Thamud și pe oamenii din Ar-Rass și multe alte neamuri între acestea!... ~ La toți le-am dat noi pilde și pe toți i-am nimicit cu desăvârșire!...

[Coran 25:38,39]

În *Surat Qaf* se spune:

Înainte de ei, au învinuit de minciună neamul lui Noe, locuitorii din ar-Rass, Thamud, ~ 'Ad, Faraon, frații lui Lot, ~ Locuitorii din Al-Ayka și neamul lui Tubba'. Toți i-au învinuit pe trimiși de minciună și amenințarea Mea s-a adevărit.

[Coran 50:12-14]

Din ambele versete reiese limpede că cei ce locuiau în Ar-Rass au fost nimicivi până la ultimul. Ibn Jarir a relatat de la Ibn Abbas: „Locuitorii din Ar-Rass erau din cetățile neamului Thamud.”

Ibn Asakir spune la începutul cărții sale de istorie unde menționează construirea Damascului, preluând de la Abdullah bin Jardad și de la alții: „Allah a trimis neamului Ar-Rass un profet pe nume Hanzala bin Safuan. Însă aceștia l-au respins, l-au ponegriț și l-au ucis. Atunci Ad bin Aus bin Eram bin Șem bin Noe și fiul său au părăsit Ar-Rass. Au poposit în Al-Ahqaf și apoi urmașii lor s-au răspândit în întreg Yemenul și Allah i-a nimicit pe locuitorii din Ar-Rass. Atunci au plecat de acolo spre alte pământuri.” Jabrun bin Sa'd bin Ad a mers în Damasc și a ridicat cetatea Jabrun, după numele său, care este numită în Coran „*cetatea cu corturi ridicate*” și în Damasc găsim cei mai mulți dintre acei stâlpi de piatră. Apoi Allah l-a trimis pe Hud bin Abdullah bin Raba bin Khalid bin Halud bin Ad la neamul Ad în Al-Ahqaf, însă aceștia l-au respins și astfel Allah i-a nimicit. Această poveste arată că neamul Ar-Rass a trăit cu mult înainte de neamul Ad.

Abu Bakr Muhammed bin Hasan Naqqaș a menționat: „Oamenii din Ar-Rass aveau un puț de unde luau apă și își irigau pământurile. Aveau un cârmuitor drept și bine crescut. Când a murit, aceștia s-au întristat și s-au mâhnit adânc. După câteva zile, li s-a arătat lor Satana sub înfățișarea aceluia cârmuitor, spunându-le că nu murise, ci doar dispăruse pentru o vreme pentru a le urmări comportamentul; și au fost ei cuprinși de bucurie mare. Le-a poruncit să ridice o cortină între el și ei. Le-a spus că el nu va muri niciodată. Cei mai mulți au crezut în el și au început să-l slăvească. Allah le-a trimis un profet care i-a avertizat că Satana este cel ce le vorbește din spatele acelei cortine. Acesta le-a interzis să-

mai slăvească și le-a poruncit să-L slăvească numai pe Allah Unicul.”

Suhaili a zis: „Acel profet a primit revelații în timpul visului și numele său era Hanzala bin Safuan. Cei din neamul său însă l-au ponegrit, l-au ucis și l-au aruncat într-un puț. Izvorul acela a secat și nu au mai avut ei apă pentru a-și iriga terenurile și pentru a-și potoli setea. Copacii s-au uscat și nu au mai dat roade. Și astfel cetatea lor a început să se prăbușească și după o vreme au fost nimicite până la ultimul.”

Locuitorii din Ya-Sin

Allah a grăit în *Surat Ya-Sin*:

Și dă-le lor drept pildă pe locuitorii cetății, când au venit la ei trimișii. ~ Când am trimis la ei doi [trimiși], dar i-au socotit pe ei mincinoși. Atunci i-am întărit și cu un al treilea și au zis ei: “Noi suntem trimiși la voi!” ~ Dar ei le-au răspuns: “Voi nu sunteți decât niște oameni ca și noi. Cel Milostiv nu a făcut să coboare nimic, iar voi nu faceți decât să mințiți!” ~ Însă [trimișii le-] au zis: “Domnul nostru știe că noi suntem trimiși la voi, ~ Iar noi nu suntem datori decât cu transmiterea limpede [a mesajului nostru]”. ~ Au zis ei: “Noi vedem un semn [prevestitor de] rău în voi. Dacă nu încetați, noi vă vom ucide cu pietre și vă va ajunge o osândă dureroasă de la noi!”

[Coran 36:13-18]

Le-au răspuns: “Semnul prevestitor de rău este cu voi! Când ați fost îndemnați, [ați prevestit răul]!... Însă voi sunteți un neam care întrece măsura!...” ~ Și de la capătul cetății a venit un bărbat, alergând, și a zis: “O, neam al meu, urmați-i pe trimiși! ~ Urmați-i pe cei care nu cer răsplată și care sunt pe drumul cel bun! ~ De ce să nu-L ador eu pe Cel care m-a creat pe mine? Și la El veți fi voi întorși! ~ Să iau eu alți zei în locul Lui? Dacă Cel Milostiv va voi să-mi facă mie un rău, nu-mi va fi de nici un folos mijlocirea lor și ei nu mă vor putea mântui! ~ Așadar, eu aș fi într-o rătăcire învederată! ~ Eu cred în Domnul vostru, deci

ascultați de mine!”

[Coran 36:19-25]

Și i se zice lui: “Intră în Rai!” Iar el răspunde: “O, de ar ști neamul meu ~ Că Domnul meu m-a iertat și m-a așezat pe mine între cei cinștiți!” ~ Și Noi nu am făcut să coboare asupra neamului său, în urma lui, vreo oaste din cer, căci nu am vrut să facem să coboare. ~ Nu a fost decât un singur strigăt și iată-i pe ei stinși, fără viață.

[Coran 36:26-29]

Mulți învățați au relatat că este vorba de cetatea Antakia (Antiohia). Locuitorii acesteia aveau o căpetenie ce venera idoli. Allah a trimis la aceștia trei profeți: Saduq, Masduq și Şalum. Însă oamenii i-au socotit mincinoși. Este limpede că toți trei au fost profeți.

Profetul Iisus și-a trimis trei dintre apostoli în Antakia (Antiohia) și la acea vreme aceasta a fost prima cetate ce a crezut în el. Din acest motiv Antiohia este unul dintre cele patru orașe din care sunt aleși patriarhii creștini. Acestea sunt: Antiohia, Ierusalim, Alexandria și Roma. Cu toate acestea, locuitorii acelei cetăți la care fuseseră trimiși trei profeți au fost nimiciți, după cum se menționează în Coran. *Nu a fost decât un singur strigăt și iată-i pe ei stinși, fără viață.* Este posibil, totuși, ca acei trei mesageri să fi fost trimiși în cetatea Antakia în vremuri străvechi, însă locuitorii acesteia au respins Adevărul și astfel Allah i-a nimicit. Însă mai apoi au înflorit și când Iisus și-a trimis apostolii, aceștia (locuitorii cetății) au crezut în el.

Allah a zis: *Și dă-le lor drept pildă pe locuitorii cetății* Această cerință Divină este făcută Profetului. *“Când am trimis la ei doi [trimiși], dar i-au socotit pe ei mincinoși. Atunci i-am întărit și cu un al treilea.”* Locuitorii acelei cetăți nu crezuseră în alți doi trimiși ce fuseseră trimiși mai înainte, și atunci Allah, pentru a întări Mesajul, a trimis un al treilea mesager: *„... și au zis ei: “Noi suntem trimiși la voi!”*

Totuși, ei au răspuns: „Voi sunteți oameni ca și noi. Cum ar putea așadar

să se pogoare asupra voastră o Revelație Divină? Ce vă face pe voi mai presus de noi?” Ei au considerat ca fiind foarte puțin probabil ca Allah să trimită un om care să-i călăuzească. Trimișii au răspuns: „Stăpânul nostru Allah știe mai bine că noi suntem trimișii Săi. De n-am fi fost, El ne-ar fi pedepsit pentru minciuna noastră.” *„Noi vedem un semn [prevestitor de] rău în voi.”* Și ne aduceți ghinion. *„Dacă nu încetați, noi vă vom ucide cu pietre și vă va ajunge o osândă dureroasă de la noi!”*

I-au amenințat cu consecințe aspre dacă nu încetau cu răspândirea Mesajului. Însă trimișii au zis: *„Semnul prevestitor de rău este cu voi!”* Nu noi vă aducem vouă neazuri. *„Când ați fost îndemnați, [ați prevestit răul]!... Însă voi sunteți un neam care întrece măsura!...”*

Coranul spune: *„Și de la capătul cetății a venit un bărbat, alergând,...”* El a venit să-i ajute pe acei trimiși și să-și mărturisească credința în Allah: *„și a zis: “O, neam al meu, urmați-i pe trimiși! ~ Urmați-i pe cei care nu cer răsplată și care sunt pe drumul cel bun!”* Ei vă aduc vouă izbăvirea și salvarea în Ziua de Apoi. Nu vă îndepărtați de ei, căci ei nu cer nici o răsplată pentru misiunea lor.

Omul i-a chemat apoi pe locuitorii acelei cetăți să-L slăvească numai pe Allah Unicul. A spus că ar fi nebulie curată din partea lui dacă i-ar slăvi și pe alții în afară de Allah, Cel ce l-a creat și i-a dat viață. *„De ce să nu-L ador eu pe Cel care m-a creat pe mine? Și la El veți fi voi întorși! ~ Să iau eu alți zei în locul Lui? Dacă Cel Milostiv va voi să-mi facă mie un rău, nu-mi va fi de nici un folos mijlocirea lor și ei nu mă vor putea mântui! ~ Așadar, eu aș fi într-o rătăcire învederată!”*

Apoi, omul a vorbit trimișilor, spunând: *„Eu cred în Domnul vostru, deci ascultați de mine!”* Ascultați-mă, căci eu cred în Allah și mărturisesc deschis acest lucru. Atunci oamenii s-au apropiat de el și l-au ucis.

Abdullah bin Abbas a zis: „Habib Najjar este cel despre care s-a spus că a fost tâmplar, că a fost bolnav de lepră, că a fost mărinos, însă cei din neamul lui l-au ucis. Când a fost ucis, Allah i-a zis: *“Intră în Rai!”* Când a văzut acolo toate minunățiile și binecuvântările, el a răspuns: *“O, de ar ști neamul meu ~ Că Domnul meu m-a iertat și m-a așezat pe mine între cei cinstiți!”* Dacă ar putea ei crede în ceea ce am crezut eu, ar putea și ei primi aceeași recompensă.

Ibn Abbas a spus că omul acela și-a povățuit neamul în timpul vieții sale

când a spus: *O, neam al meu, urmați-i pe trimiși!* Și apoi i-a povățuit după ce a murit, când a spus: *“O, de ar ști neamul meu ~ Că Domnul meu m-a iertat și m-a așezat pe mine între cei cinstiți!”* Așa a relatat Ibn Abu Hatim. Și Qatada a spus: „Nu vei găsi un credincios, ci o persoană în căutarea binelui, și nu-l vei găsi pe acesta în amăgire.”

Qatada a spus că Allah nu i-a muștrat după ce l-au ucis pe acel om. *Nu a fost decât un singur strigăt și iată-i pe ei stinși, fără viață.*

Allah a zis: *Și Noi nu am făcut să coboare asupra neamului său, în urma lui, vreo oaste din cer, căci nu am vrut să facem să coboare. ~ Nu a fost decât un singur strigăt și iată-i pe ei stinși, fără viață.* Noi nu am avut nevoie să trimitem îngerii din cer pentru a-i pedepsi pe aceștia. A fost numai „*un singur strigăt*” care i-a ucis pe loc.

Exegeții spun: „Allah l-a trimis la ei pe Gavriil. El a smuls poarta cetății lor, apoi a eliberat un „*strigăt*” care i-a transformat în cenușă.”

Toate acestea reprezintă dovezi că nu este vorba despre cetatea Antakia. Căci aceștia au fost distruși atunci când au respins chemarea trimișilor lui Allah. Oamenii din Antakia au crezut însă și i-au urmat pe apostolii lui Iisus; și de aceea se spune că cetatea Antakia este prima cetate ce a crezut în Iisus.

Capitolul XIV

Povestea lui Iona – Pacea fie asupra sa –

În *Surat Yunus* se spune:

Și nu a fost nici o cetate căreia credința să-i fi fost de folos, [când i-a venit pedeapsa], în afară de cetatea neamului lui Iona, care, după ce a crezut, i-a mântuit [pe locuitorii ei] de chinul rușinii în viața lumească și le-am dat Noi lor bucurie până la un timp.

[Coran 10:98]

În *Surat Al-Anbiya* se spune:

Și [adu-ți aminte] de Dhu-n-Nun, când el a plecat furios și și-a închipuit că Noi nu vom mai avea putere asupra lui. Atunci el a strigat în întunecimi: “Nu există altă divinitate în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nelegiuți!” ~ Și Noi i-am răspuns și l-am izbăvit de mâhnire. Astfel îi mântuim Noi pe dreptcredincioși.

[Coran 21:87,88]

De asemenea se spune în *Surat As-Saffat*:

„A fost și Iona printre trimiși. ~ Când a alergat el la corabia încărcată ~ Și a tras la sorți și a fost osândit [să fie aruncat] ~ Și l-a înghițit peștele cel mare, pentru că el era vinovat ~ Și de n-ar fi fost el printre cei care aduceau preamărire, ~ Ar fi rămas în burta lui până în ziua când vor fi înviați. ~ L-am

aruncat Noi pe pământul cel gol fiind el bolnav, ~ Și am lăsat să crească peste el un lujer de dovleac ~ Și l-am trimis pe el [ca profet] la o sută de mii [de oameni] sau chiar mai mulți, ~ Iar ei au crezut și i-am lăsat pe ei să se bucure de viață până la un timp.”

[Coran 37:139-148]

În *Surat Al-Qalam* se spune:

Deci îndură cu răbdare hotărârea Domnului tău și nu fi ca tovarășul peștelui cel mare [Iona], care l-a chemat [pe Allah], când el era plin de mâhnire! ~ Dacă nu l-ar fi ajuns pe el îndurarea de la Domnul lui, ar fi fost el aruncat pe țărnul gol și ar fi fost acoperit de rușine. ~ Însă l-a ales pe el Domnul său și l-a așezat pe el printre cei evlavioși.

[Coran 68:48-50]

Fuga lui Iona

Exegeții au spus: „Allah l-a trimis pe Iona la locuitorii din Ninive, în ținutul Mosul. El i-a chemat să urmeze calea lui Allah, însă aceștia au respins chemarea sa și nu au crezut în Mesajul pe care-l transmitea. După ce a trecut o perioadă mare de timp, s-a îndepărtat de ei, amenințându-i cu Pedeapsa Divină ce va cădea asupra lor la trei zile după aceasta.”

Ibn Mas'ud, Mujahid, Qatada și mulți alții au spus că atunci când Iona a fugit de ei, neamul său și-a dat seama că pedeapsa este stabilită și va veni asupra lor și s-au căit atunci pentru păcatele făcute și pentru modul în care s-au purtat cu profetul lor. Și-au îmbrăcat veșmintele din păr de cămilă, și-au luat vitele și le-au separat de viței. Au început să slăvească Numele lui Allah, căutând iertarea Sa. Fiecare a plâns, de la femeie la bărbat, de la fiu la fiică. A fost un moment mișcător pentru ei toți.

Allah a pogorât asupra lor Îndurarea Sa și a îndepărtat de ei pedeapsa

care se apropia. Allah a grăit: „Și nu a fost nici o cetate căreia credința să-i fi fost de folos, [când i-a venit pedeapsa]...” [10:98] Nu se mai întâmplase ca o întreagă cetate să creadă în profetul ce le fusese lor trimis. Întotdeauna fusese precum se spune în Coran:

„Și nu am trimis Noi nici un prevenitor în vreo cetate fără ca cei înstăriți din ea să nu zică: “Noi nu credem în cele cu care ați fost trimiși!”

[Coran 34:34]

Numai cei din cetatea în care locuia neamul lui Iona au crezut în profetul ce le fusese trimis.

Și nu a fost nici o cetate căreia credința să-i fi fost de folos, [când i-a venit pedeapsa], în afară de cetatea neamului lui Iona, care, după ce a crezut, i-a mântuit [pe locuitorii ei] de chinul rușinii în viața lumească și le-am dat Noi lor bucurie până la un timp.

[Coran 10:98]

Oare credința lor îi va salva și de Pedeapsa din Ziua de Apoi, așa cum i-a salvat în această lume? Exegeții au mai multe păreri în privința aceasta, cu toate că în Coran se spune: „după ce a crezut” și de asemenea se spune: „Și l-am trimis pe el [ca profet] la o sută de mii [de oameni] sau chiar mai mulți, ~ Iar ei au crezut și i-am lăsat pe ei să se bucure de viață până la un timp.” [37:147,148] „Până la un timp” nu înseamnă neapărat că pedeapsa ce va veni în Lumea de Apoi nu va fi îndepărtată de ei.

După ce a fugit de neamul său, Iona a plecat într-o barcă. Însă, după o vreme, când a ajuns în larg, aceasta a început să se încline din pricina valurilor imense. După părerea multor exegeți, era pe punctul de a se scufunda.

Echipajul și pasagerii s-au sfătuit ce să facă în continuare. Au căzut de acord să facă bilețele cu numele fiecăruia și să tragă la sorți. Cel ce își va găsi

numele pe bilețelul tras va fi aruncat în apă.

Iona în pântecul balenei

Când au tras la sorți, pe bilet era scris numele lui Iona, dar ei nu au dorit să-l arunce peste bord, căci știau cu toții de milostenia sa. Au mai tras o dată la sorți, însă din nou a ieșit numele său. Era menit să fie aruncat în mare, de vreme ce așa fusese hotărât. Allah a zis:

A fost și Iona printre trimiși. ~ Când a alergat el la corabia încărcată ~ Și a tras la sorți și a fost osândit [să fie aruncat] ~ Și l-a înghițit peștele cel mare, pentru că el era vinovat

[Coran 37:139-142]

După ce și a doua oară a fost tras numele său, Iona a fost aruncat în mare. Atunci a trimis Allah o balenă uriașă care l-a înghițit. Peștelui cel mare, prin Poruncă Divină, nu i-a fost permis să-i mănânce carnea sau să-i zdrobească oasele, căci el nu reprezenta hrana sa. Când s-a trezit în pântecul balenei, Iona a crezut că murise. S-a pipăit, a încercat să se miște și și-a dat seama că nu era mort. Și atunci s-a prosternat și a zis: „O, Stăpâne al meu! Ți-am făcut loc de slăvire aici, unde nimeni mai înainte nu Te-a slăvit.”

Allah a hotărât ca acel pește să se îndrepte spre adâncurile mării. Și acolo a auzit el slava pe care peștele o înălța spre Allah și a auzit chiar și pietricelele cum îl slăveau pe El. Și a început și el să slăvească Numele lui Allah, după cum se spune în Coran:

Și [adu-ți aminte] de Dhu-n-Nun, când el a plecat furios și și-a închipuit că Noi nu vom mai avea putere asupra lui. Atunci el a strigat în întunecimi: “Nu există altă divinitatea în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nelegiuți!” ~ Și Noi i-am răspuns și l-am izbăvit de mâhnire. Astfel îi mântuim Noi pe

dreptcredincioși.

[Coran 21:87,88]

„Atunci a strigat el în întunecimi” – se referă la întunecimea din pântecul peștelui, precum și la întunecimea mării și a nopții. Salim bin Abu Ja'd a spus: „Peștele a fost înghițit de un alt pește, devenind astfel „întunecimea” a doi pești și o mare.”

Și de n-ar fi fost el printre cei care aduceau preamărire, ~ Ar fi rămas în burta lui până în ziua când vor fi înviați.

[Coran 37:143,144]

Se spune: „Versetul acesta înseamnă că de nu L-ar fi slăvit pe Allah și nu și-ar fi mărturisit cu căință păcatele, ar fi rămas în pânțelele peștelui până în Ziua Judecării. Și din acel loc ar fi fost înviat.”

Cu toate acestea, într-o altă versiune, se spune că: „Și de n-ar fi fost”, înseamnă înainte de a fi înghițit de pește, iar „printre cei care aduceau preamărire”, înseamnă supus lui Allah sau printre cei ce-L pomenesc adesea.

Această ultimă versiune este susținută și de *Hadisul* următor. Imamul Ahmed a relatat preluând de la Abdullah bin Abbas că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „O, fiule! Învață de la mine aceste cuvinte: Îngrijește-te de datoria ta față de Allah și Allah se va îngriji de tine! Pomeneste-L pe Allah și îl vei afla înaintea ta. Adu-ți aminte de Allah la vreme liniștită și Allah îți va aduce aminte de tine la vreme de restriște.” (*Ahmed*)

Ibn Jarir a relatat în cartea sa „*Tefsir*” că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Când Allah a poruncit ca Iona să rămână în pântecul peștelui, i-a revelat acestuia [peștelui]: «Primește-l înăuntru, însă nu-i răni carnea și nici nu-i zdrobi oasele.» Când peștele a ajuns în adâncuri, Iona a auzit o voce. S-a gândit puțin și apoi a zis: «Ce-a fost asta?» Allah i-a revelat că se auzea slava adusă Lui de viețuitoarele mării. Și atunci L-a slăvit pe Allah din pântecul peștelui, iar îngerii au auzit și au zis: «O, Stăpâne! Auzim o voce slabă

într-un loc foarte neobișnuit.» Allah a zis: «Acesta este robul meu, Iona, care nu Mi s-a supus, astfel că l-am reținut în pântecul aceluia pește din adâncurile mării.» Și îngerii au întrebat: «Este vorba despre acel rob evlavios de la care în fiecare zi și noapte se înalță la Tine o faptă bună?» Și a zis Allah: «Da!» Și atunci îngerii au stăruit la Allah în numele lui Iona și Allah a poruncit peștelui să-l arunce la țarm.»

Ibn Abu Hatim a menționat în cartea sa „*Tefsir*” că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când și-a dat seama că trebuie să spună aceste cuvinte din pântecul peștelui, Iona a zis: «O, Allah! Nu există altă divinitate în afară de Tine, Tu ești Preamărit! Cu adevărat, eu m-am numărat printre răufăcători.» Această rugă s-a auzit de sub Tronul Divin. Îngerii au spus: «O, Stăpâne! Este o voce slabă, dar familiară nouă, ce se aude dintr-un loc ciudat.» Allah a zis: «Acesta este robul meu, Iona.» Îngerii au zis: «Robul Tău Iona de la care se înalță întotdeauna spre Tine rugăciuni și fapte bune.» Și au zis apoi: «O, Stăpâne! Pogoară îndurarea Ta asupra lui, pentru ceea ce a făcut în vreme liniștită și eliberează-l de această suferință.» Allah a poruncit peștelui și acesta l-a aruncat la țarm.» (relatat de Ibn Jarir de la Yunus, care a relatat de la Ibn Wahb)

Ibn Abu Hatim a spus de asemenea că Abu Sakhr bin Ziad a zis: „Când i-am relatat acest *Hadis*, Ibn Qusait mi-a povestit că l-a auzit pe Abu Huraira spunând: «Iona a fost aruncat pe un țarm lipsit de vegetație. Apoi Allah a poruncit să crească acolo lujeri de dovleci.» Noi am întrebat: «O, Abu Huraira! Ce este un dovleac?» El a răspuns: «Este o plantă erbacee agățătoare.» Mai departe a zis: «Și Allah a adus acolo capre sălbatice care au mâncat insectele. În fiecare zi, Iona bea din laptele lor.»

Allah a zis: „*L-am aruncat Noi pe pământul cel gol*” Cuvântul arab *Ara* a fost tradus astfel, căci se referă la teren sterp, pe care nu cresc copaci sau vegetație. „...fiind *el bolnav*”, adică avea corpul slăbit. Ibn Mas'ud a spus: „Precum un pui fără pene.” Ibn Abbas și Suddi au spus: „Precum un nou-născut.”

„*Și am lăsat să crească peste el un lujer de dovleac*” Se spune că această plantă era din familia curcubitaceelor. Unii învățați au spus că este semn de mare înțelepciune prin creșterea lujerilor de dovleci. Căci frunzele acestuia sunt foarte ușoare și fac umbră. Muștele nu se așează pe ele, iar rodul acestuia poate fi consumat de când îi dau lăstarii și până la maturitate, copt sau necopt, cu

înveliș exterior sau cu semințe. Acesta are foarte multe beneficii atât pentru corp, cât și pentru creier.

Am menționat deja despre caprele sălbatice care au venit la el și de la care bea lapte. Bindecuvântarea lui Allah se pogorâse asupra lui și de aceea a grăit Allah: *Și Noi i-am răspuns și l-am izbăvit de mâhnire. Astfel îi mântuim Noi pe dreptcredincioși. [21:88]* Așa răspundem Noi celor care Ne cheamă și caută la Noi adăpost.

Ibn Jarir a relatat de la Sa'd bin Abu Waqqas: „L-am auzit pe Profet spunând: «Dacă te rogi la Allah slăvind Numele Său, Allah îți va accepta rugăciunea. Și dacă te rogi la El slăvind Numele Său, te va ocroti; și este apoi rugăciunea lui Iona.» Eu am întreat: «O, Mesager al lui Allah! Se referă numai la Iona sau fiecare musulman se poate ruga în acest fel?» Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a răspuns: «A fost specială în cazul lui Iona, însă este de asemenea valabilă pentru fiecare musulman dacă face această rugăciune. Nu ai auzit tu Cuvintele lui Allah: *Atunci el a strigat în întunecimi: "Nu există altă divinitate în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nelegiuți!"* ~ *Și Noi i-am răspuns și l-am izbăvit de mâhnire. Astfel îi mântuim Noi pe dreptcredincioși. [21:87,88]*»

De asemenea, Sa'd bin Abu Waqqas a relatat: „Am trecut pe lângă Osman bin Affan în timp ce se afla în moschee și l-am salutat. Însă și-a coborât privirea și nu mi-a răspuns la salut. Am mers la califul Omar bin Khattab și am zis: «O, căpetenie a celor credincioși! S-a întâmplat ceva în islam?» M-a întreat ce se petrece. Atunci i-am spus că în moschee am trecut pe lângă Osman, l-am salutat, însă el și-a coborât privirea și nu mi-a răspuns la salut. Atunci Omar a trimis după Osman și l-a întreat: «De ce n-ai răspuns la salutul fratelui tău?» Osman a răspuns: «Nu am făcut acest lucru!» Sa'd a zis: «Ba tocmai așa ai făcut!» Atunci Osman s-a jurat și eu m-am jurat de asemenea. Atunci Osman și-a amintit și a zis: «Caut iertare și mă căiesc la Allah. Ai trecut pe lângă mine în timp ce căzusem pe gânduri amintindu-mi o relatare a Profetului. Când am încercat să-mi amintesc, ochii și inima mi-au fost învăluite de un văl.» Sa'd a zis: «Îți voi spune eu despre aceasta!» Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - ne-a relatat despre prima rugăciune, însă apoi a venit un beduin și a trebuit să se ocupe de el. Mesagerul lui Allah s-a ridicat și eu l-am urmat. M-am temut că Profetul va intra în casă înainte de a mă apropia de el și atunci am lovit

pământul cu piciorul, gândindu-mă că poate așa îi voi capta atenția. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a întors și a zis: «Cine este? Abu Ishaq?» Eu am răspuns: «Da, eu sunt, Mesager al lui Allah.» Apoi m-a întrebat: «Ce dorești?» Eu am zis: «Nimic, Mesager al lui Allah, numai că ai început să ne vorbești despre prima rugăciune și apoi a venit acel beduin și ți-a distras atenția.» Profetul a zis: «Da, acea rugăciune este cea făcută de Iona din pântecul peștelui: *“Nu există altă divinitate în afară de Tine! Slavă Ție! Eu am fost dintre cei nelegiuți!”*»

Excelența lui Iona

Allah a grăit:

„A fost și Iona printre trimiși.”

[Coran 37:139]

În *Surat An-Nisa* și *Surat Al-An'am*, Allah l-a menționat și pe Iona printre profeți și trimiși. Imamul Ahmed a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nimeni nu trebuie să pretindă că este mai bun ca Iona.”

Abu Huraira a relatat povestea unui musulman care i-a dat o palmă unui evreu. Acesta din urmă a spus: „Pe Cel care l-a ales pe Moise peste toate lumile.” La sfârșitul acelei povești, Bukhari a relatat: „... și nu spun că vreunul este mai bun decât Iona.”

Acest *Hadis* îl susține pe cel de mai înainte care a fost relatat de imamul Ahmed. Există și o altă versiune în care se spune: „Nimeni să nu mă prefere pe mine înaintea lui Iona.”

În alte relatări se spune: „Nu mă preferați pe mine înaintea altor profeți, nici înaintea lui Iona.”

Aceasta a reprezentat umilința pe care Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a arătat-o din respect pentru ceilalți profeți – Pacea fie asupra lor.

Capitolul XV

Povestea lui Moise

– Pacea fie asupra sa –

Numele său este Moise bin Imran bin Qahath bin Azar bin Levi bin Iacob bin Isaac bin Avraam – Pacea fie asupra lor. În Coran se spune:

Și pomenește-I în Carte pe Moise! El a fost ales și a fost un trimis și un profet. ~ Noi l-am chemat din partea dreaptă a Muntelui Tor și l-am apropiat de Noi ca tainic ~ Și l-am dăruit Noi, prin îndurarea Noastră, pe fratele său Aaron, ca profet.

[Coran 19:51-53]

Povestea lui Moise este menționată în mai multe capitole din Coran, uneori în detaliu, alteori pe scurt. Vom menționa povestea sa așa cum apare în Coran și în „Tradiția Profetului”, precum și în Biblie. În Coran se spune:

Ta', Sin, Mim. ~ Acestea sunt versetele Cărții celei limpezi. ~ Noi îți recităm în tot adevărul, din povestea lui Moise cu Faraon, pentru [a preveni] un neam [de oameni] care cred. ~ Faraon a devenit prea semeț pe pământ. A împărțit neamul lui în trepte și se purta cu trufie, slăbind o ceată dintre ei, măcelărindu-i pe fiii lor și lăsându-le în viață doar pe copilele lor. El era dintre făcătorii de stricăciune. ~ Însă Noi am dorit să Ne arătăm îndurarea față de aceia care au fost socotiți slabi pe pământ și să-i facem pe ei pilde [de credință] și să-i facem pe ei moștenitori. ~ Și să le dăm lor putere pe pământ și să le arătăm lui Faraon, lui Haman și oștenilor lor lucrurile de care lor le-a fost teamă [să nu se întâmple]

[Coran 28:1-6]

Allah a menționat aici esența poveștii sale pe care mai târziu a prezentat-o în detaliu. A pomenit amănunțele poveștii lui Moise, așa cum s-au întâmplat cu adevărat.

„Faraon a devenit prea semeț pe pământ.” Se purta cu trufie și era disprețuitor. Prefera această lume în locul celei de apoi și nu se supunea Stăpânului [Iumii]. *„A împărțit neamul lui pe trepte”*. Unii dintre ei, și anume cei din neamul lui Israel, au fost puși să ducă o viață de sclavie și umilintă. Acesta era cel mai bun neam la acea vreme. Faraonul îi muncea din greu și se purta cu ei cu nedreptate, forțându-i să facă munca cea mai josnică. Și nu numai atât, dar le-a ucis băieții și a lăsat în viață doar fetele. Coranul spune: *„măcelărindu-i pe fiii lor și lăsându-le în viață doar pe copilele lor. El era dintre făcătorii de stricăciune.”*

Motivul care se afla în spatele acestei nelegiuiri era credința neamului lui Israel că dintre urmașii lui Avraam se va naște un fiu ce va distruge regatul Faraonului. Acest lucru s-a întâmplat când Sara, soția profetului Avraam, a trecut prin Egipt, iar regele Egiptului a încercat să o necinstească. Însă Allah a ocrotit-o și i-a dat această veste minunată, că dintre urmașii săi se va ridica un băiat ce va distruge regatul egiptean. Această veste minunată era bine cunoscută de neamul lui Israel. Neamul coptic din Egipt vorbea despre acest lucru, și astfel a ajuns vestea la urechile Faraonului printr-unul dintre dregătorii săi. Atunci Faraonul, de teama acestui copil, a dat poruncă să se măcelărească toți copiii izraeliți.

Suddi a relatat de la Ibn Abbas și de la alți companioni: *„Faraonul a avut un vis, și anume un foc care venea dinspre Ierusalim și care a ars toate casele coptilor împreună cu locuitorii lor, însă nu a făcut nici un rău izraeliților.”* Când s-a trezit, s-a înspăimântat de ceea ce visase. A adunat toți preoții, ghicitorii și vrăjitorii și le-a cerut să-i interpreteze visul. Aceștia au zis: *„În acest neam se va naște un băiat care va distruge poporul Egiptului.”* Atunci Faraonul a dat poruncă să fie uciși toți nou-născuții băieți, dar să lase copilele în viață.

De aceea a spus Allah în nobilul Coran: *„Însă Noi am dorit să Ne arătăm îndurarea față de aceia care au fost socotiți slabi pe pământ...”,* adică izraeliții, *„...și să-i facem pe ei pilde [de credință] și să-i facem pe ei moștenitori.”* Ei se vor ocupa de treburile Egiptului. *„Și să le dăm lor putere pe pământ și să le arătăm lui Faraon, lui Haman și oștenilor lor lucrurile de care lor le-a fost teamă [să nu se întâmple]”* [Coran 28:5,6] Vom acorda putere celor ce au fost slabi și asupriți.

Acest Legământ Divin s-a împlinit și au devenit așa cum se spune în Coran:

Și pe oamenii care au fost oprimați i-am făcut moștenitori peste ținuturile de răsărit ale pământului și peste ținuturile lui de apus, pe care Noi le-am binecuvântat. Iar cuvântul cel mai frumos al Domnului tău asupra fiilor lui Israel s-a împlinit pentru că au fost statornici. Și Noi am nimicit ceea ce au durat Faraon și neamul său și ceea ce ei au ridicat.

[Coran 7:137]

De asemenea Allah a grăit:

Și i-am scos Noi din grădini și de la izvoare, ~ De la comori și locuri plăcute, cu răcoare. ~ Astfel a fost! Și le-am dat Noi moștenire fiilor lui Israel.

[Coran 26:57-59]

Nașterea lui Moise

Faraonul a luat măsuri pentru a se asigura că Moise nu se va naște, a numit chiar și oameni și moașe care să verifice în mod frecvent fiecare femeie însărcinată și să cunoască timpul aproximativ al nașterii. Nici o femeie nu dăduse naștere la vreun băiat fără ca oamenii Faraonului să-l măcelărească chiar în acel moment.

În Biblie se spune că Faraonul a poruncit ca băieții să fie uciși numai pentru a slăbi moralul și puterea izraeliților, astfel ca aceștia să nu se împotrivescă niciodată Faraonului sau să lupte împotriva lui. (Biblia, „Ieșirea”, 1)

Acest lucru nu este adevărat. Aceasta poate s-a întâmplat după ce Moise a fost trimis ca profet, după cum se spune în Coran:

Și când le-a adus lor Adevărul de la Noi, atunci au zis ei: "Omorâți-i pe pruncii acelor care au crezut împreună cu el și lăsați-le în viață numai pe femeile lor!" Dar viclenia necredincioșilor nu este decât în deșert

[Coran 40:25]

Și din acest motiv i-au zis izraeliții lui Moise:

[Și] i-au răspuns ei: "Am avut de îndurat înainte ca tu să vii la noi, ca și după ce ai venit la noi!" Dar [Moise] le-a răspuns: "S-ar putea ca Domnul vostru să-l nimicească pe dușmanul vostru și să vă facă pe voi stăpâni pe acest pământ pentru ca să vadă cum faceți voi!"

[Coran 7:129]

Adevărul este că Faraonul a poruncit uciderea pruncilor pentru a se asigura că Moise nu se va naște.

Cu toate acestea, predestinarea Divină a răs la zădărnicia Faraonului și s-a spus: „O, rege arogant! Te mândrești cu soldații tăi, cu puterea și regatul măreț pe care le deții. Însă Cel ce este mai Măreț decât tine, Cel ce nu este în veci supus, Cel ce scrie soarta oamenilor a hotărât ca acest băiat să se nască. Ai ucis nenumărați prunci de teama unuia singur. El însă s-a născut și nu numai că a fost născut, ci va fi adus acum în palatul tău, chiar sub ochii tăi. Va mânca în palatul tău, va trăi în palatul tău și va dormi în palatul tău. Va deveni fiul tău adoptiv, însă nu vei descoperi acest lucru decât în ultima clipă. Atunci același băiat te va distruge pe tine împreună cu regatul tău, căci tu ai respins Adevărul revelat odată cu el. Află că Allah este Cel ce face întotdeauna ceea ce a hotărât, nu există nimeni care să I se împotrivescă.”

Mulți exegeți au spus: „Coptii (egiptenii) s-au plâns Faraonului că izraeliții scad din ce în ce mai mult în număr din cauză că băieții sunt uciși, astfel că în curând atât bătrânii, cât și tinerii ar putea pieri. Drept urmare, ar putea pierde mâna de lucru izraelită și atunci ar fi nevoiți să ducă ei la împlinire acele munci

pe care aceștia le făceau. Atunci Faraonul a găsit o soluție „bună” din punct de vedere economic și social: a dat un nou ordin, ca din acel moment să fie uciși toți cei ce se nasc pe parcursul aceluiași an și să fie cruțați toți cei ce se nasc în anul următor. Se spune că Aaron s-a născut în anul îndurării când copiii nu erau uciși, iar Moise s-a născut în anul în care aceștia erau uciși. Mama lui Moise s-a îngrijorat tare în momentul în care a rămas însărcinată. Cu toate acestea, semnele sarcinii nu erau vizibile la ea. Când l-a născut pe Moise, i-a fost revelat să facă un coș precum un cuib. Apoi a luat o funie lungă și cu un capăt a legat coșul, iar celălalt capăt al funiei l-a legat de casa în care locuia. Locuința ei se afla pe malul Nilului. Îl hrănea, iar când simțea vreo primejdie, îl așeza în coș și dădea drumul funiei, astfel că acesta nu se mai putea zări de păpurișul Nilului.”

Allah a spus:

Și i-am revelat Noi mamei lui Moise: „Alăptează-l! Iar dacă te temi pentru el, aruncă-l în mare! Și nu-ți fie teamă și nu fi mâhnită, căci Noi îl vom întoarce pe el la tine și-l vom face pe el [unul] dintre trimiși!” ~ Și clanul lui Faraon l-a cules, ca să le fie lor dușman și [motiv de] tristețe! Faraon, Haman și oștenii lor erau ei păcătoși. ~ Și a zis soția lui Faraon: “[Acest copil] va fi o bucurie pentru mine și pentru tine! Nu-l ucideți! S-ar putea să ne fie de folos sau îl vom lua noi ca fiu! Însă ei nu presimțeau!

[Coran 28:7-9]

„Revelarea” despre care se vorbește în versetul de mai înainte este asemănătoare celei menționate în versetul următor, referitoare la albine:

În Coran se spune:

Și [iată ce] le-a revelat Domnul tău albinelor: „Faceți-vă case în munți, în pomi și în ceea ce ei făuresc! ~ Apoi mâncați din toate roadele și urmați căile ușoare ale Domnului vostru!”

[Coran 16:68,69]

Suhaili a spus: „Mama lui Moise se numea lochebed. I-a fost revelat să nu se teamă, căci, chiar de fiul ei va dispărea, Allah îl va aduce din nou alături de ea, deoarece Hotărârea Lui era să-l trimită pe Moise ca mesager și profet al Său. El va fi un om însemnat în această lume și în cea de apoi. Și a făcut ea cum i se poruncise. Totuși, într-o zi a uitat să lege funia de casă. Și coșul în care se afla Moise a plutit până ce a ajuns la palatul Faraonului. Și atunci: *„...clanul lui Faraon l-a cules, ca să le fie lor dușman și [motiv de] tristețe! Faraon, Haman și oștenii lor erau ei păcătoși.”*”

Moise intră în palatul Faraonului

Exegeții au menționat: „Sclavele Faraonului „l-au cules” din apa Nilului, când se afla în acel coș închis. Acestea nu au avut curajul să-l deschidă, așa că l-au adus în fața soției Faraonului, Asiia bint Muzahim bin Ubaid bin Raiian bin Ualid, care era Faraon în vremea lui Iosif. S-a spus de asemenea că ea ar fi fost evreică din neamul lui Moise. Într-o altă versiune se spune că era mătușa lui. În acest fel a relatat Suhaili.”

Vom vorbi de asemenea despre ea și când vom menționa povestea Mariei (Mariam) bin Imran, căci ambele se vor număra printre soțiile Profetului în Paradis.

Când Asiia a deschis coșul, a aflat acolo un băiat a cărui față era luminoasă. Din prima clipă în care l-a văzut l-a îndrăgit. Când a venit Faraonul, a întrebat-o: „Ce înseamnă asta?” Și a dat poruncă să fie măcelărit. Însă ea l-a rugat pe Faraon ca acesta să fie un dar, spunând că el va fi *„o bucurie pentru mine și pentru tine”*. Faraonul a spus: „O bucurie pentru tine, da, însă o bucurie pentru mine, nu.”

„S-ar putea să ne fie de folos” Cu adevărat, Allah a binecuvântat-o așa cum a sperat ea, El a călăuzit-o în această lume, iar în Lumea de Apoi ea se va număra printre cei ce vor sălășlui în Paradis. *„...sau îl vom lua noi ca fiu”* Să-l adopte, căci Faraonul și soția sa nu aveau copii. *„Însă ei nu presimțeau!”* Nu știau ei ce ascunsese Allah de ei, iar acest băiat urma să le facă regatul fărăme.

În Biblie se spune că cea care a scos coșul din apa Nilului a fost fiica

Faraonului, însă nu se menționează nimic despre soția lui, ceea ce din punctul de vedere al Coranului este total greșit. (Biblia, „Ieșirea”, 2)

Allah a spus:

Și inima maicii lui Moise a devenit goală. Și puțin a lipsit ca ea să nu dea totul în vileag, dacă Noi nu i-am fi întărit inima pentru ca ea să fie dintre cei credincioși ~ Și i-a zis ea surorii lui: “Urmărește-!” Și a privit ea la el de la distanță, fără ca ei să-și dea seama. ~ Și Noi l-am oprit pe el mai înainte de aceasta de la doici. Și a zis [sora lui Moise]: “Să vă duc eu la stăpânii unei case, care să-l îngrijească pentru voi și care să-i fie lui buni sfătuitori?” ~ Și astfel l-am adus Noi înapoi la mama lui, pentru ca ea să se bucure și să nu fie mâhnită și pentru ca să știe că făgăduința lui Allah este adevărată. Dar cei mai mulți dintre ei nu știu.

[Coran 28:10-13]

Ibn Abbas, Mujahid și alții au spus: „Și inima maicii lui Moise a devenit goală” înseamnă că inima ei era goală în ceea ce privea toate lucrurile din această lume, căci suferința ei era atât de mare încât nu se putea gândi la altceva în afară de Moise. „Și puțin a lipsit ca ea să nu dea totul în vileag”, adică era aproape gata să dezvăluie neamului ei ceea ce făcuse și să înceapă să-l caute pe Moise fără a se mai ascunde.

„Și i-a zis ea surorii lui” (adică fiicei sale cele mari): “Urmărește-!” (oriunde este dus și adu-mi știri despre el). „Și a privit ea la el de la distanță, fără ca ei să-și dea seama.” Moise a fost dus în palatul Faraonului, și, de vreme ce doreau să-l păstreze, au început să caute pe cineva care să-l supravegheze. Moise însă nu a acceptat să fie alăptat de vreun doică. Nu mai știau ele ce să facă, după cum a grăit Allah: „Și Noi l-am oprit pe el mai înainte de aceasta de la doici.” Atunci l-au trimis împreună cu moașele și cu alte femei la târg, gândindu-se că poate acolo vor găsi pe cineva care să-l alăpteze. Când se aflau acolo, sora lui Moise l-a zărit și fără a le da vreun indiciu din care acestea să-și dea seama că ea era sora lui, le-a zis: “Să vă duc eu la stăpânii unei case, care să-l îngrijească pentru voi și care să-i fie lui buni sfătuitori?” Ibn Abbas a zis: „După ce a rostit aceste

vorbe, ele au întrebat-o: «De unde știi tu că ei îi vor fi buni sfătuitori?» Ea a răspuns: «Nu am dorit altceva în afară de fericirea și confortul regelui».

Și atunci le-a dus la casa ei. Mama lui Moise l-a luat în brațe și l-a pus la sânul ei. De îndată a început să sugă. S-au bucurat ele peste măsură și au trimis un sol să o înștiințeze pe Asiia. Aceasta a chemat-o de îndată la palatul ei și i-a oferit să locuiască acolo [în palat], lucru pe care ea nu l-a acceptat. A spus că avea soț și copii și nu putea să rămână acolo și să alăpteze acel copil. A spus de asemenea că era de acord [să-l alăpteze] numai dacă îl lăsau să locuiască în casa ei. Asiia a fost de acord cu această propunere și a plătit toate cheltuielile necesare copilului.

Mama lui Moise s-a întors fericită acasă alături de fiul ei. Allah a spus: *„Și astfel l-am adus Noi înapoi la mama lui, pentru ca ea să se bucure și să nu fie mâhnită și pentru ca să știe că făgăduința lui Allah este adevărată. Dar cei mai mulți dintre ei nu știu.”*

A fost o îndurare Divină ce i-a fost acordată lui Moise, după cum a grăit Allah către Moise pe muntele Tor:

Și Noi ți-am mai dăruit grația Noastră și altă dată, ~ Când i-am revelat mamei tale ceea ce a fost revelat: ~ „Așează-l pe el într-un sicriș și aruncă-l pe el în valuri, pentru ca apoi apa fluviului să-l arunce la mal, de unde îl va lua un dușman al Meu și dușman al lui!” Și am pogorât asupra ta dragostea Mea [și să fi iubit și de ceilalți], pentru ca tu să fii crescut sub ochii Mei.

[Coran 20:37-39]

Toți cei care îl vedeau pe Moise îl îndrăgeau încă din primul moment. Qatada și alți învățați au spus că Asiia l-a îmbrăcat cu cele mai bune veșminte, l-a hrănit cu cea mai bună mâncare și i-a oferit cele mai bune condiții de joacă și amuzament. Toate acestea veneau de la Allah, și de aceea se spune că a fost crescut „sub ochii Mei.”

Și iată cum sora ta mergea, [urmându-te], și a zis ea: „Să vă arăt eu pe cineva care să-l întrețină și să-l crească?” Și te-am înapoiat Noi mamei tale, pentru ca ea să se bucure și să nu mai fie mâhnită! [Și atunci când] ai ucis un suflet, Noi te-am mântuit de întristare. Și te-am încercat Noi în fel și chip. Apoi tu ai rămas ani în șir printre neamul din Madyan. Apoi ai venit [aici], așa cum a fost orânduiala, Moise!

[Coran 20:40]

Allah a spus:

Și când a ajuns el la vârsta bărbăției și era pe deplin format, i-am dat lui înțelepciune și știință. Astfel îi răsplătim Noi pe făcătorii de bine. ~ Și a intrat el în cetate într-un moment de neatenție a locuitorilor ei. Și a găsit în ea doi bărbați care se certau între ei: unul era din tabăra lui, iar celălalt era dintre dușmanii lui. Cel din tabăra lui l-a chemat în ajutor împotriva celui dintre dușmanii lui. Și l-a lovit Moise [cu pumnul] și l-a ucis pe el. Și a zis el: “Aceasta este o faptă a lui Șeitan; el este un dușman învederat care duce la rătăcire!” ~ A zis el: “Doamne, eu am fost nedrept față de mine însumi. Deci iartă-mă pe mine!” Și l-a iertat pentru că El este lertător, Îndurător. ~ A mai zis el: “Doamne, pentru că Tu ai revărsat grația Ta asupra mea, eu nu voi fi susținător al nelegiuitorilor!”

[Coran 28:14-17]

Mai înainte, Allah Preaputernicul a vorbit despre favorurile ce i-au fost acordate mamei lui Moise, iar din acest moment va începe povestea lui Moise, care a ajuns la vârsta pubertății și mai apoi la vârsta înțelepciunii și științei, care este, din punctul de vedere al multor învățați, vârsta de patruzeci de ani. Înțelepciunea și știința stau mărturie a Profeției și a faptului că a fost trimis ca mesager al Divinității, după cum, cu adevărat, i s-a revelat mamei lui: „...Noi îl vom întoarce pe el la tine și-l vom face pe el [unul] dintre trimiși!” [Coran 28:7]

Crima lui Moise

Atunci a revelat Allah motivul pentru care Moise a fost nevoit să părăsească Egiptul, să meargă la Madian și să rămână acolo pentru o vreme.

Allah a spus: *„Și a intrat el în cetate într-un moment de neatenție a locuitorilor ei.”* Ibn Abbas, Suddi, Qatada și alții au spus că era vremea amiezii, când cei mai mulți oameni se odihnesc. Într-o altă versiune relatată de Ibn Abbas se spune că era între asfințit și rugăciunea de seară, *Ișa*.

„Și a găsit în ea doi bărbați care se certau între ei: unul era din tabăra lui (era evreu), iar celălalt era dintre dușmanii lui (din neamul coptilor). Cel din tabăra lui l-a chemat în ajutor împotriva celui dintre dușmanii lui.” Moise avea acces liber în Egipt datorită legăturilor sale cu Faraonul. Evreii se simțeau de asemenea mândrii că îl crescuseră pe Moise. Atunci când un evreu i-a cerut lui Moise ajutorul împotriva unui egiptean, Moise s-a dus la el și *„...l-a lovit Moise [cu pumnul] și l-a ucis pe el.”* Acel egiptean din neamul copt era un necredincios, însă, chiar și așa, intenția lui Moise nu fusese să-l ucidă. Dorise doar să-l împiedice să mai lupte. De aceea a zis Moise: *“Aceasta este o faptă a lui Șeitan; el este un dușman învederat care duce la rătăcire!”* ~ A zis el: *“Doamne, eu am fost nedrept față de mine însumi. Deci iartă-mă pe mine!”* Și l-a iertat pentru că El este lertător, Îndurător. ~ A mai zis el: *“Doamne, pentru că Tu ai revărsat grația Ta asupra mea, eu nu voi fi susținător al nelegiuitorilor!”*

În continuare Allah a grăit:

În dimineața următoare, pândea el prin cetate speriat. Și iată-l pe cel care în ajun îl chemase în ajutor, strigându-l [din nou] în ajutor. Însă Moise i-a zis: “Fără îndoială, tu ești în rătăcire deplină!” ~ Dar când a vrut să-l lovească pe cel care le era dușman amândurora, a zis el: *“O, Moise! Voiești tu să mă ucizi pe mine, așa cum ai ucis ieri un suflet? Tu nu voiești decât să fii un tiran pe pământ și nu voiești să fii dintre cei împăciuitori!”* ~ Și a venit un bărbat de la capătul cetății, alergând, și a zis: *“O, Moise! Cârmuitorii pun la cale să te omoare. Deci*

fugi [din cetate]! Eu îți sunt bun sfătuitor!"

[Coran 28:18-20]

Allah Atotștiutorul ne-a revelat că în Egipt Moise a început să se teamă de Faraon și de oamenii lui, gândindu-se că aceștia vor afla că a ucis un egiptean din neamul copt pentru a ajuta un evreu. Dacă ar fi descoperit acest lucru, atunci ar fi putut descoperi că Moise se trăgea din neamul acestora.

A doua zi, a venit în cetate „speriat”, uitându-se de jur-împrejur cu teamă. În timp ce mergea, l-a văzut pe același evreu luptându-se cu un alt egiptean din neamul copt și acesta i-a cerut din nou ajutorul. Moise l-a certat pe evreu că se luptă din nou și a zis: „Fără îndoială, tu ești în rătăcire deplină!” Apoi, când Moise s-a îndreptat spre egiptean, evreul, care era prea-bine conștient de incidentul petrecut cu o zi înainte, s-a gândit probabil că urma să-l lovească și a zis: „O, Moise! Voiești tu să mă ucizi pe mine, așa cum ai ucis ieri un suflet? Tu nu voiești decât să fii un tiran pe pământ și nu voiești să fii dintre cei împăciuitori!”

După ce a zis acest lucru, egipteanul a aflat secretul și l-a dezvăluit mai apoi Faraonului. Este de asemenea posibil ca atunci când l-a văzut apropiindu-se, egipteanul să se fi speriat și să-și fi dat astfel seama că acesta era cel ce a ucis cu o zi mai înainte un alt egiptean. Se poate însă să fi aflat acest lucru din spusele evreului cu care lupta.

Cu toate acestea, știrea că Moise ucisese cu o zi mai înainte un egiptean a ajuns la Faraon. Atunci Faraonul și-a trimis oamenii în căutarea lui. Însă, mai înainte ca aceștia să-l prindă, un prieten i-a adus această știre: „Și a venit un bărbat de la capătul cetății, alergând, și a zis: “O, Moise! Cărmuitorii pun la cale să te omoare. Deci fugi [din cetate]! Eu îți sunt bun sfătuitor!”

Moise merge la Madian

A plecat de îndată din Egipt, fără a ști încotro să se îndrepte sau ce direcție să apuce. Allah a spus:

Și a ieșit din ea, așteptând cu frică. A zis el: "Doamne, mântuiește-mă pe mine de neamul de nelegiuți!" ~ Și când s-a îndreptat către Madyan, a zis el: "Poate că Domnul meu mă va călăuzi pe drumul cel drept!" ~ Și când a ajuns la apa de la Madyan, a găsit acolo o mulțime de oameni care adăpau [vitele]. Și în afară de ei, a găsit el și două femei care-și țineau departe [turma lor]. Și le-a întrebat el: "Care este necazul vostru?" Au răspuns ele: "Noi nu vom putea să adăpăm până ce nu s-au dus păstorii, iar tatăl nostru este tare bătrân!" ~ Și a adăpat pentru ele, apoi s-a întors la umbră și a zis: "Doamne, eu am mare nevoie de binele pe care îl faci să coboare asupra mea!"

[Coran 28:21-24]

Aceste versete ne revelă povestea lui Moise în momentul în care a fugit din Egipt de teamă să nu fie urmărit. Nu știa încotro să se îndrepte, căci nu mai ieșise niciodată din Egipt.

„Și când s-a îndreptat către Madyan” S-a îndreptat spre cetatea Madian și a zis: *“Poate că Domnul meu mă va călăuzi pe drumul cel drept!”*, ceea ce înseamnă că spera ca această cale să-l conducă spre o destinație, ceea ce s-a și întâmplat. *„Și când a ajuns la apa de la Madyan”* Din aceste fântâni locuitorii din Madian luau apa necesară lor și își adăpau animalele. Madian era cetatea asupra căreia căzuse Pedepșa, căci Allah îi nimicise pe locuitorii ei care venerau un copac [din desișuri]. Aceștia erau din neamul profetului Șu'aib. Totuși, când Moise s-a apropiat de fântână, *„...a găsit acolo o mulțime de oameni care adăpau [vitele]. Și în afară de ei, a găsit el și două femei care-și țineau departe [turma lor].”* Își ținea animalele departe, pentru a nu le amesteca cu ale acestora.

În Biblie se spune că erau șapte surori ce au venit să-și adape turmele. (Biblia, „Ieșirea”, 2) Această versiune este greșită din punctul nostru de vedere. Poate erau șapte surori, însă numai două au mers să-și adape turmele. Moise le-a întrebat: *“Care este necazul vostru?”* Au răspuns ele: *“Noi nu vom putea să adăpăm până ce nu s-au dus păstorii, iar tatăl nostru este tare bătrân!”* Nu ne putem adăpa vitele mai înainte ca toți păstorii să plece cu turmele lor. Noi suntem slabe și nu putem să ne implicăm într-o dispută. A trebuit să venim să le adăpăm deoarece tatăl nostru este bătrân și nu mai poate face acest lucru. *„Și a adăpat pentru ele”*

Exegeții spun: „După ce păstorii își adăpau turmele [de oi], obișnuiau să astupe din nou gura fântânii cu o piatră imensă. Apoi cele două femei își adăpau turmele din apa rămasă de la turmele păstorilor. Însă în acea zi Moise a venit, a îndepărtat piatra, le-a adăpat turmele și apoi a astupat din nou gura fântânii. Califul Omar a spus că acea piatră era atât de mare încât nu putea fi ridicată decât de zece bărbați.”

„...apoi s-a întors la umbră și a zis: “Doamne, eu am mare nevoie de binele pe care îl faci să coboare asupra mea!”

Ibn Abbas a spus: „Pe drumul dintre Egipt și Madian, Moise s-a hrănit numai cu plante și frunze. Mergea desculț, iar stomacul i se lipise de spate din cauza foamei; avea așadar nevoie urgentă de o hrană mai bună. Ata bin Sa’ib a spus că Moise a zis: *“Doamne, eu am mare nevoie de binele pe care îl faci să coboare asupra mea!”* cu voce tare, astfel că femeile l-au auzit.”

Moise găsește adăpost

Allah a spus:

Apoi a venit la el una dintre cele două [copile], mergând cu sfială, și i-a

zis: *“Tatăl meu te cheamă să-ți dea o răsplată pentru că ne-ai adăpat nouă [turma]”. Și când a venit [Moise] la el și i-a istorisit povestea, i-a zis: “Nu te teme, căci ai scăpat de neamul de nelegiuiți!” ~ A zis una dintre ele: “Tată, ia-l cu simbrie, căci cel mai bun pe care-l poți lua cu simbrie este cel puternic și vrednic de încredere!” ~ I-a zis lui: “Eu voiesc să-ți dau de nevastă una din aceste două copile ale mele, cu condiția să mă slujești opt ani. Iar de vei împlini zece, aceasta este de la tine, căci eu nu voiesc să te împovărez, ci mă vei afla pe mine - dacă va voi Allah - printre făcătorii de bine”. ~ A zis: “Așa să fie între tine și mine! Și oricare dintre cele două termene le voi împlini, nu va fi nedreptate asupra mea. Iar Allah ne este Chezaș pentru ceea ce vorbim!”*

[Coran 28:25-28]

Când femeile s-au întors mai devreme acasă, tatăl lor a fost foarte surprins. Au povestit ele ce se întâmplase, iar acesta le-a cerut să se întoarcă și să-l aducă în casa lor pe acel om. *„Apoi a venit la el una dintre cele două [copile], mergând cu sfială”* Femeia s-a îndreptat cu sfială spre Moise și i-a transmis mesajul. *„...și i-a zis: “Tatăl meu te cheamă să-ți dea o răsplată pentru că ne-ai adăpat nouă [turma]”. Moise a mers alături de ea pentru a-i cunoaște părintele. Atunci i-a povestit trecutul său. Când a sfârșit, bătrânul i-a spus să nu se mai teamă, căci acum era departe de jurisdicția lor. «...și [când Moise] i-a istorisit povestea, i-a zis: “Nu te teme, căci ai scăpat de neamul de nelegiuiți!”»*

Moise era tratat cu multă onoare și atunci una dintre copile a spus tatălui său: *„Tată, ia-l cu simbrie”* Ea i-a cerut părintelui său să-l ia *„cu simbrie”* ca să se îngrijească de turmele lui, laudându-l că este *„puternic și vrednic de încredere”*. Omar, Ibn Abbas și mulți alții au relatat că atunci când fiica lui i-a spus acest lucru, el a întrebat-o: *„De unde știi tu?”* Ea a răspuns: *„A ridicat o piatră pe care nu mai puțin de zece oameni o pot ridica. Iar în timp ce îl aduceam spre casă și eu eram înaintea sa, a zis: «Stai în spatele meu, iar când trebuie să o iei pe altă cale aruncă numai cu o pietricică pe acea cărare și eu voi ști.»*

I-a zis lui: “Eu voiesc să-ți dau de nevastă una din aceste două copile ale mele, cu condiția să mă slujești opt ani. Iar de vei împlini zece, aceasta este de la tine, căci eu nu voiesc să te împovărez, ci mă vei afla pe mine - dacă va voi Allah - printre făcătorii de bine”. Prin prisma acestui verset, „Școala Hanbali” este

de părere că o persoană poate angaja o altă persoană și numai pentru hrană sau veșminte. Își susțin această opinie, bazându-se și pe un *Hadis* relatat de Ibn Maja referitor la angajarea unui persoane pentru hrană. Ali bin Raba a relatat că l-a auzit pe Utba bin Nadar spunând: „Ședeam alături de Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - în timp ce recita „*Surat Ta-Sin-Mim*” și după ce a recitat povestea lui Moise, a spus: «Moise s-a tocmnit vreme de opt ani – sau zece – din modestie și pentru a obține hrana necesară organismului.»

“Așa să fie între tine și mine! Și oricare dintre cele două termene le voi împlini, nu va fi nedreptate asupra mea. Iar Allah ne este Chezaș pentru ceea ce vorbim!” Moise i-a spus socrului său că aceea era o înțelegere între ei, iar de va împlini unul dintre cele două termene, atunci nici o nedreptate nu i se va face, spunând că Allah este Martorul acestui angajament. Moise a dus la împlinire termenul de zece ani. Imamul Bukhari a relatat de la Sa'id bin Jubair următoarele: „Un evreu m-a întrebat: «Pe care dintre termene le-a îndeplinit Moise?» Eu am răspuns: «Nu știu, până ce nu voi merge la cel mai înțelept dintre arabi și-l voi întreba!» El a răspuns apoi: «L-a împlinit pe cel mai bun dintre ele, și anume pe cel mai lung.»” (Al-Bukhari și An-Nasa'i)

Moise și Muntele Tor

Când Moise a împlinit termenul și a purces cu familia sa, a zărit un foc dinspre Munte și a zis familiei sale: “Rămâneți aici! Eu văd un foc. Poate că o să vă aduc o veste de la el sau un tăciune din foc, ca să vă încălziți!” ~ Și când a ajuns la el, a fost strigat din partea dreaptă a văii, dinspre pomul din locul binecuvântat: “O, Moise! Eu sunt Allah, Stăpânul lumilor! ~ Aruncă toiagul tău! Și când l-a văzut mișcându-se ca un șarpe, s-a întors și a luat-o la fugă, fără să se mai uite înapoi. “O, Moise! Apropie-te și nu te teme, căci tu ești dintre cei aflați în siguranță! ~ Vără-ți mâna prin deschizătura cămășii tale și ea va ieși albă, neatinsă de nici un rău! Și strânge brațul către tine pentru ca să nu-ți fie frică! Acestea sunt două semne de la Domnul tău pentru Faraon și pentru dregătorii lui. Ei sunt un neam de nelegiuți!”

[Coran 28:29-32]

După ce a dus la împlinire termenul, Moise a plecat împreună cu familia sa, îndreptându-se spre Egipt. Era nerăbdător să-și vadă familia care se afla acolo. Se spune că această călătorie a fost făcută într-o noapte întunecată și rece. S-au rătăcit, căci nu puteau zări nimic. În timp ce hoinăreau așa, a zărit în depărtare un foc spre Muntele Tor. Atunci a zis familiei sale: *“Rămâneți aici! Eu văd un foc.”* Se pare că numai el a văzut acel foc, căci acesta nu putea fi zărit de ceilalți membri ai familiei. Acela era de fapt o lumină care nu putea fi văzută de nici o făptură umană. Moise a zis: *„Poate că o să vă aduc o veste de la el (cu referire la direcția pe care o urmă) sau un tăciune din foc, ca să vă încălziți!”* Aceasta este dovada faptului că se rătăciseră într-o noapte rece și întunecată. De asemenea acest lucru este clar și într-un alt verset din „*Surat Ta-Ha*”:

Oare ai aflat tu istoria lui Moise? ~ Când a văzut el un foc și a zis către familia lui: „Rămâneți [aici]! Eu văd un foc! Poate că o să vă aduc un tăciune de la el sau voi afla la foc călăuzire!”

[Coran 20-9,10]

Sau după cum se spune în *Surat An-Naml*:

[Adu-ți aminte] când a zis Moise familiei sale: “Eu zăresc un foc. Vă voi aduce o veste de la el sau vă voi aduce un tăciune aprins, pentru ca voi să vă încălziți”.

[Coran 27:7]

Și Moise a mers într-acolo și a aflat o veste și ce Vestă minunată a fost, a primit călăuzirea, și ce Călăuzire măreață a fost!

Allah a zis:

Și când a ajuns la el, a fost strigat din partea dreaptă a văii, dinspre pomul din locul binecuvântat: "O, Moise! Eu sunt Allah, Stăpânul lumilor!

[Coran 28:30]

A descris de asemenea această întâmplare și în „*Surat An-Naml*”:

Și când a venit la el, i s-a zis lui: "Binecuvântat este Cel ce e în foc și cel ce este în jurul lui! Mărire lui Allah, Stăpânul Lumilor! ~ O, Moise! Eu sunt Allah Cel Prea puternic [și] Înțelept!

[Coran 27:8,9]

Allah a revelat de asemenea în „*Surat Ta-Ha*”:

Și când a ajuns la el, a fost el strigat: „O, Moise! ~ Eu sunt Stăpânul tău! Scoate-ți încălțările tale, căci tu te afli în valea cea sfântă, Tuwa! ~ Eu te-am ales, deci ascultă la ceea ce ți se revelează! ~ Eu sunt Allah și nu există altă divinitate în afară de Mine! Așadar, venerează-Mă și împlinește Rugăciunea [As-Salat], pentru pomenirea Mea! ~ Ceasul va sosi - de-abia îl mai ții ascuns - pentru ca fiecare suflet să fie răsplătit după cum se ostenește! ~ Și să nu te abată de la el acela care nu crede în el și urmează poftei sale, pentru ca să nu pieri!

[Coran 20:11-16]

Mulți exegeți au spus că după ce a zărit focul, Moise s-a îndreptat în acea direcție și l-a găsit arzând într-un arbust spinos verde. Focul devenea și mai intens, însă, cu fiecare moment ce trecea, arbustul era la fel de verde. Totuși, Moise a rămas liniștit, deși plin de uimire. Se afla în Valea Tuwa și era îndreptat cu fața spre *Qibla* (direcția spre care se îndreaptă toți musulmanii în rugăciune).

Arbustul acela se afla în partea sa dreaptă, privind dinspre apus. Atunci Domnul său l-a strigat. l-a poruncit mai întâi să-și scoată încălțările pentru a-și arăta prețuirea pentru acel loc sfânt.

În Biblie se spune că Moise și-a ascuns fața de strălucirea acelei lumini. (Biblia, „Ieșirea”, 3)

Apoi a vorbit Allah lui Moise astfel: *„O, Moise! ~ Eu sunt Stăpânul tău!”* Și *„Eu sunt Allah și nu există altă divinitate în afară de Mine! Așadar, venerază-Mă și împlinește Rugăciunea [As-Salat], pentru pomenirea Mea!”* Acesta a fost primul Mesaj sau Revelare către Moise. Allah este Stăpânul Lumilor, în afară de care nu există altă divinitate! Numai Lui I se cuvin toată Slava și Mărirea și numai El trebuie slăvit în rugăciune.

Apoi Allah l-a vestit că aceasta nu este o lume ce va dăinui veșnic. Lumea veșnică este numai Viața de Apoi, care va veni fără de veste, *„pentru ca fiecare suflet să fie răsplătit după cum se ostenește!”* De face bine, omul va fi răsplătit prin bine, iar de face rele, atunci prin rele. Allah i-a poruncit lui Moise să înfăptuiască numai fapte bune și să-i ocolească pe cei ce nu se supun Lui, urmându-și propriile dorințe. Apoi a grăit Allah către Moise:

„Dar ce este aceea din [mâna ta] dreaptă, Moise?”

[Coran 20:17]

Allah l-a întrebat pe Moise despre toiagul pe care îl ținea de multă vreme în mână, fiindcă era foarte sigur că acesta era un simplu toiag din lemn. Moise a spus: *„Acesta este toiagul meu, pe care mă sprijin și cu care scutur frunze pentru oile mele și de la care mai am și alte foloase”.* [Coran 20:18]

Moise a spus: „Da, acesta este toiagul meu și sunt foarte obișnuit cu el.”

A zis: *„Aruncă-l, Moise!”* ~ *L-a aruncat și iată-l [preschimbat într-] un șarpe ce se târa.*

[Coran 20:19,20]

Aceasta a fost o minune adevărată și o ultimă dovadă că Acela Care îi vorbea din interiorul arbustului era Cel ce a creat toate lucrurile.

În Biblie se spune că Moise i-a cerut lui Allah o dovadă care să ateste spusele sale atunci când va merge la Faraon. Allah a spus: „Ce ai în mână?” Și el a răspuns: „Un toiag!” ~ „Aruncă-l jos!” îi zice Domnul. Și a aruncat Moise toiagul jos și s-a făcut toiagul șarpe și a fugit Moise de el.” Dumnezeu i-a poruncit să întindă mâna și să-l apuce de coadă. Când l-a apucat „s-a făcut toiag în mâna lui”. (Biblia, „Ieșirea”, 4)

În versetul următor, Allah a spus: *Aruncă toiagul tău! Și când l-a văzut mișcându-se ca un șarpe, s-a întors și a luat-o la fugă, fără să se mai uite înapoi. „O, Moise! Apropie-te și nu te teme, căci tu ești dintre cei aflați în siguranță!” [Coran 28:31]* Toiagul său s-a transformat într-un șarpe imens, înspăimântător, care avea o gură mare și se mișca foarte repede. Când l-a văzut, Moise a luat-o la fugă fără a mai privi înapoi. Însă Allah l-a oprit, zicând: „O, Moise! Apropie-te și nu te teme, căci tu ești dintre cei aflați în siguranță!” Când s-a întors, Allah i-a poruncit să-l apuce, spunând: „Ia-l, fără să te temi, căci Noi îl vom readuce la prima sa stare!” [Coran 20:21]

Allah i-a poruncit apoi să-și vâre mâna la subsuoară și să o scoată, iar când a făcut acest lucru, era albă, fără a avea vreo pată, neatinsă de vreo vătămare (lepră). De aceea a spus:

„Vără-ți mâna prin deschizătura cămășii tale și ea va ieși albă, neatinsă de nici un rău! Și strânge brațul către tine pentru ca să nu-ți fie frică! Acestea sunt două semne de la Domnul tău pentru Faraon și pentru dregătorii lui. Ei sunt un neam de nelegiuți!”

[Coran 28:32]

Se spune că atunci când te temi, de-ți vei pune mâna pe inimă, vei fi ușurat de această teamă. Această situație însă se referă în special la Moise, căci binecuvântarea acordată unui drept-credincios poate să facă posibil acest lucru.

În *Surat An-Naml*, Allah a spus:

Vără-ți mâna în deschizătura cămășii tale! Ea va ieși albă, fără nici un rău - [una] din cele nouă minuni pentru Faraon și neamul său, fiindcă ei sunt într-adevăr un neam de nelegiuți!

[Coran 27:12]

Aceste două semne se numără printre cele nouă ce i-au fost acordate lui Moise, după cum a grăit Allah: „Acestea sunt două semne de la Domnul tău pentru Faraon și pentru dregătorii lui. Ei sunt un neam de nelegiuți!” [28:32], se referă la toiag și la mâna cea albă, în afară de alte șapte, adică în total nouă semne, după cum se spune în *Surat Al-Isra*:

I-am dat Noi lui Moise nouă semne limpezi. Întreabă-i numai pe fiii lui Israel, la care a venit [Moise] și Faraon i-a zis: “Eu te socotesc pe tine, o, Moise, vrăjtit!” ~ Iar el a zis: “Tu știi că nu le-a trimis pe acestea decât Stăpânul cerurilor și al pământului, ca semne limpezi și eu te cred, o, Faraon, pierdut!”

[Coran 17:101,102]

Toate aceste nouă semne sunt menționate în amănunt în *Surat Al-A'raf*.

Și am cercat Noi pe neamul lui Faraon cu ani de foamete și cu lipsă de roade, poate că vor lua aminte! ~ Și când aveau parte de bine, atunci ziceau ei: “Aceasta ni se cuvine nouă!” Iar dacă se abătea asupra lor ceva rău, atunci vedeau semn rău în Moise și în cei care erau cu el. Însă semnele lor se află la Allah, dar cei mai mulți dintre ei nu știu! ~ Și au zis ei: “Orice semne ne vei aduce, ca să ne farmeci cu ele, noi nu-ți vom fi ție credincioși!” ~ Și am trimis Noi asupra lor potopul, lăcustele, păduchii, broaștele și sângele, ca semne deslușite, dar ei s-au îngâmfat și au fost un neam de păcătoși.

[Coran 7:130-133]

Aceste nouă semne sunt diferite de Cele Zece Porunci ale Sale. Unii oameni le-au amestecat și le-au considerat ca fiind aceleași.

Când Allah i-a poruncit să meargă la Faraon, Moise a zis:

A zis: "Doamne, eu am ucis un suflet de-al lor și mă tem ca ei să nu măucidă! ~ Însă fratele meu Aaron este mai limpede decât mine la limbă. Trimite-l cu mine spre ajutor, ca să adeverească spusele mele, căci mă tem să nu mă socotească mincinos!" ~ A zis [Allah]: "Vom întări brațul tău, [trimitându-l și pe] fratele tău și vă vom da vouă putere, astfel încât ei să nu ajungă la voi. Cu semnele Noastre veți fi voi și cei care vă urmează pe voi biruitori".

[Coran 28:33-35]

Când Allah i-a dezvăluit lui Moise Misiunea ce-i va fi încredințată, aceea de trimis al Său, acesta și-a exprimat neliniștea și i-a pomenit de ceea ce făcuse în trecut. A spus că ucisese un egiptean din neamul copt și aceștia se vor răzbuna pe el sau poate chiar îl vor ucide. *"Doamne, eu am ucis un suflet de-al lor și mă tem ca ei să nu măucidă! ~ Însă fratele meu Aaron este mai limpede decât mine la limbă. Trimite-l cu mine spre ajutor, ca să adeverească spusele mele, căci mă tem să nu mă socotească mincinos!"* Moise l-a rugat pe Allah ca fratele său, Aaron, să fie numit reprezentantul și ajutorul său, pentru a putea transmite Mesajul într-o formă mai bună, căci fratele său era un mai bun orator decât el. Allah a răspuns cererii sale astfel: *"Vom întări brațul tău, [trimitându-l și pe] fratele tău și vă vom da vouă putere, astfel încât ei să nu ajungă la voi. Cu semnele Noastre veți fi voi și cei care vă urmează pe voi biruitori".*

În Surat Ta-Ha se spune:

Și purcede tu către Faraon, căci el întrece orice măsură!" ~ A zis: „Doamne, deschide-mi mie pieptul ~ Și ușurează-mi mie lucrul [ce trebuie să-l împlinesc] ~ Și dezleagă-mi nodul limbii mele, ~ Pentru ca ei să priceapă vorbele mele!

[Coran 20:24-28]

Hasan Basri a spus: „Trimișii cer un lucru numai cu referire la nevoile lor și de aceea unele defecte au rămas pe limba lui Moise. Atunci când a mers la Faraon, acesta l-a umilit, spunându-i că este de neînțeles: „...Oare *nu sunt eu mai bun decât acesta care este umilit și abia de poate grăi?*” [Coran 43:52]

Atunci Moise a spus:

Și dă-mi mie un sfetnic din familia mea, ~ Pe Aaron, fratele meu, ~ Sporind prin el forța mea ~ Și fă-l pe el părtaș la lucrul meu, ~ Pentru ca noi să Te lăudăm mereu ~ Și să Te pomenim mereu! ~ Iar Tu întotdeauna ne-ai văzut pe noi, [știind astfel tot ceea ce noi facem]!” ~ A zis: „Cererea ta a fost împlinită, Moise!”

[Coran 20:29-36]

Din versetele de mai sus reiese că: „Noi am răspuns tuturor cererilor tale și ți-am dăruit tot ceea ce ai cerut.” Acest lucru indică poziția lui Moise înaintea lui Allah. Când i-a cerut să pogoare Revelația asupra fratelui său, Aaron, Allah a acceptat și a grăit: „*și a fost el la Allah în mare cinste.*” [Coran 33:69]

De asemenea Allah a grăit:

Și i l-am dăruit Noi, prin îndurarea Noastră, pe fratele său Aaron, ca profet.

[Coran 19:53]

În timp ce se îndreptau să facă pelerinajul, A'îșa a auzit un om spunând: „A avut vreun frate încredere în fratele său?” Oamenii au păstrat tăcerea. A'îșa le-a spus celor ce erau în jurul *Haudei* (nt. șa specială pentru cămile, împodobită și acoperită) ei: „Acesta a fost Moise bin Imran, atunci când a mijlocit la Allah pentru fratele său, Aaron, și Allah a pogorât Revelația de asemenea și asupra lui.” Allah a spus: „*Și i l-am dăruit Noi, prin îndurarea Noastră, pe fratele său*

Aaron, ca profet. [Coran 19:53]

Moise merge la Faraon

În Surat Aş-Şuara, Allah a spus:

Adu-ți aminte] când l-a chemat Domnul tău pe Moise, [zicându-i]: „Du-te tu la neamul celor nelegiuți, ~ Neamul lui Faraon! Oare nu au ei frică?” ~ Și a zis el: „Doamne, mă tem că mă vor socoti mincinos ~ Și că pieptul meu se va strânge și că limba mea nu-și va da drumul. Deci trimite după Aaron! ~ Ei mă învinuiesc de un păcat și mă tem să nu mă omoare!” ~ A zis El: „Nicidecum! Mergeți amândoi cu minunile Noastre! iar Noi suntem cu voi și auzim. ~ Mergeți, așadar, la Faraon și ziceți-i: „Noi suntem trimișii Stăpânului lumilor. [El ne-a trimis să-ți spunem:] ~ Trimite-i pe fiii lui Israel împreună cu noi!” ~ A zis: „Oare nu te-am crescut printre noi când erai tu sugar? Și nu ai rămas tu printre noi ani [la rând] din viața ta? ~ Și ai săvârșit tu fapta [rea] pe care ai săvârșit-o! Iar acum tu ești dintre cei nerecunoscători!”

[Coran 26:10-19]

Din versetele de mai înainte se înțelege că Moise și Aaron au mers la Faraon și i-au vorbit despre Mesajul Divin și despre scopul misiunii lor, acela de a-l chema împreună cu poporul său să urmeze calea lui Allah și să-L slăvească numai pe Allah Unicul. A spus de asemenea că ar trebui să-i elibereze pe izraeliți și să-i lase să plece. Însă Faraonul s-a arătat trufaș, l-a umilit pe Moise și a criticat Mesajul cu care fusese trimis, spunând: „Oare nu te-am crescut printre noi când erai tu sugar? Și nu ai rămas tu printre noi ani [la rând] din viața ta? ~ Și ai săvârșit tu fapta [rea] pe care ai săvârșit-o! Iar acum tu ești dintre cei nerecunoscători!” Oare nu ești tu acela pe care l-am crescut în locuința noastră și căruia i-am oferit toate bunătățile acestei vieți? Faraonul i-a reamintit de asemenea că era vinovat de uciderea unei persoane și că era nerecunoscător celui ce i-a făcut atât de mult bine.

Acest verset este de asemenea o dovadă clară că acesta era Faraonul de care Moise fugise și la care fusese trimis ca profet. În Biblie se spune că Faraonul de care Moise fugise murise în timp ce el se afla la Madian și că Moise a fost trimis la alt Faraon.

Cu toate acestea, Moise i-a răspuns:

A zis el: „Am săvârșit-o, dar eu eram [atunci] printre cei rătăciți ~ Și am fugit de la voi, pentru că mi-a fost teamă de voi, însă Domnul meu mi-a dat înțelepciune și m-a făcut pe mine dintre trimiși.”

[Coran 26:20,21]

Moise i-a dat răspuns Faraonului referitor la binefacerea pe care acesta i-a făcut-o prin faptul că l-a crescut în palat. A zis:

[Și cum spui tu că] aceasta este o binefacere pe care o pomenești [lăudându-te], când tu i-ai înrobit pe fiii lui Israel?”

[Coran 26:22]

Moise i-a răspuns Faraonului printr-un contra-argument. A zis: „Consideri de asemenea o binefacere faptul că ai înrobit întregul neam al lui Israel?”

A întrebat Faraon: „Și ce este Stăpânul lumilor”? ~ I-a răspuns: „Este Stăpânul cerurilor și al pământului și al celor care se află între ele, dacă voi ați putea să fiți convinși!” ~ Le-a zis celor din jurul său: „Voi nu auziți?” ~ A continuat: „Stăpânul vostru și stăpânul părinților voștri cei dintâi!” ~ A zis: „Mesagerul care v-a fost trimis este nebun!” ~ Și a adăugat: „Stăpânul Răsăritului și al Apusului și al celor care se află între acestea, dacă voi pricepeți!”

[Coran 26:23-28]

În versetele de mai înainte, Allah a menționat discuția dintre Moise și Faraon, prezentând dovada clară a existenței lui Dumnezeu prin atragerea atenției lui și a neamului său asupra faptului că tot ceea ce ei percep – existența cerurilor și a pământului, a fiecărui lucru ce se află între acestea – nu reprezintă altceva decât creaturi ale Domnului, și de aceea este El Stăpânul Lumilor.

Faraonul a negat existența lui Dumnezeu și a pretins că el este acela. În Coran se spune:

A adunat [oamenii] și a strigat. ~ Și a zis: "Eu sunt Domnul vostru cel mai înalt!"

[Coran 79:23-24]

A zis Faraon: „O, dregători ai mei! Eu nu știu altă divinitate pentru voi, afară de mine!”

[Coran 28:38]

Faraonul a negat existența unui Dumnezeu cu toate că știa foarte bine că Dumnezeu există și că el era numai o făptură care s-a născut și care va muri precum toți cei de dinainte. Dumnezeu este Cel ce a creat și a dat formă acestei lumi și unei alte lumi, după cum se spune în Coran:

Și le-au tăgăduit ei, cu nedreptate și îngâmfare, măcar că sufletele lor erau încredințate de ele. Și privește care a fost sfârșitul celor care au semănat stricare!

[Coran 27:14]

Acesta a fost motivul pentru care Faraonul a respins Profeția lui Moise, căci nu credea în existența unui alt Stăpân în afară de el, și a zis: „Și ce este

Stăpânul lumilor”?, deoarece Moise și fratele său, Aaron, îi spusese: „Noi suntem trimișii Stăpânului lumilor.”

Moise i-a răspuns astfel: „Este Stăpânul cerurilor și al pământului și al celor care se află între ele, dacă voi ați putea să fiți convinși!” El este Cel ce a creat lumea văzută și cea nevăzută și El este Cel ce a creat fiecare lucru dintre planete, nori, aer, apă, plante, animale și fiecare lucru pe care-l putem percepe. Acestea nu s-au creat singure. Au fost create de un Dumnezeu Unic, Cel ce este Stăpânul Lumilor.

Moise s-a întors apoi spre dregători și spre ceilalți oameni ai curții, care îl luaseră în derâdere, și le-a spus: „Voi nu auziți?” Cu toate acestea, Moise nu era dintre cei care se mâniău. S-a întors spre ei și le-a zis: „Stăpânul vostru și stăpânul părinților voștri cei dintâi!” Allah este Cel ce v-a creat pe voi, pe părinții și pe strămoșii voștri. Cu toții știu foarte bine că ei nu s-au creat singuri și nici părinții voștri nu au făcut acest lucru, ci numai Stăpânul lumilor are Puterea aceasta.

Faraonul însă nu putuse fi trezit din somnul adânc în care căzuse și nici nu dorise să se lepede de această cale greșită. El a stăruit în necredința sa în Dumnezeu și a zis: „Mesagerul care v-a fost trimis este nebun!” Moise a zis: „Este Stăpânul cerurilor și al pământului și al celor care se află între ele, dacă voi ați putea să fiți convinși!” El este Cel ce a supus toate stelele cerului. El este Creatorul luminii și întunericului. El este Stăpânul soarelui și al lunii. El este Stăpânul cerurilor și al pământului. El este Stăpânul trecutului și prezentului și numai El, Allah, este Stăpânul lucrurilor văzute și nevăzute.

Când și-a dat seama că era evident că nu este stăpânul nici unui lucru, Faraonul s-a folosit de autoritatea sa și a zis:

„Dacă tu iei un alt dumnezeu afară de mine, te voi pune printre cei întemnițați!” ~ A răspuns: „Dar dacă eu ți-aș aduce un lucru ca dovadă împotriva ta?” ~ I-a răspuns: „Adu-l, dacă tu ești dintre cei care grăiesc adevărat!” ~ Și a aruncat toiagul său care s-a făcut un șarpe învederat. ~ Și a scos mâna sa și ea era albă, pentru cei care priveau la ea.

[Coran 26:29:33]

Aceste dovezi cu care Allah i-a trimis la Faraon au fost două mari minuni. De îndată ce și-a aruncat toiagul, acesta s-a făcut un șarpe „învederat”. Pe de altă parte, Moise și-a vârât mâna la piept și când a scos-o, aceasta lucea ca o lumină strălucitoare ce a luat vederea celor ce erau la curtea Faraonului. Apoi a băgat din nou mâna în sân și când a scos-o arăta la fel ca orice mână normală.

Faraonul însă nu s-a lepădat de necredința sa și nu a încetat să se auto-proclame drept stăpân și domn. El pretindea că tot ceea ce făcuse Moise nu fusese decât magie și vrăjitorie. Astfel a decis să-l învingă pe Moise printr-un act asemănător de vrăjitorie și a trimis după toți vrăjitorii din regat, așa cum vom menționa mai târziu.

În *Surat Ta-Ha* se spune:

Și iată cum sora ta mergea, [urmându-te], și a zis ea: „Să vă arăt eu pe cineva care să-l întrețină și să-l crească?” Și te-am înapoiat Noi mamei tale, pentru ca ea să se bucure și să nu mai fie mâhnită! [Și atunci când] ai ucis un suflet, Noi te-am mântuit de întristare. Și te-am încercat Noi în fel și chip. Apoi tu ai rămas ani în șir printre neamul din Madyan. Apoi ai venit [aici], așa cum a fost orânduiala, Moise! ~ Și te-am ales Eu pentru [slujirea] Mea. ~ Pleacă tu împreună cu fratele tău, cu minunile Mele, și să nu încetați să Mă pomeniți pe Mine! ~ Duceți-vă la Faraon, căci el a întrecut orice măsură! ~ Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!” ~ Au zis ei: „Doamne, ne e frică să nu ne pedepsească degrabă și să nu întrecă măsura”. ~ A zis: „Nu vă fie frică! Eu sunt lângă voi. Aud și văd.

[Coran 20:40-46]

Așa a grăit Allah către Moise într-o noapte. Allah spune: „Tot timpul cât ai fost în palatul Faraonului am vegheat asupra ta. Te-ai aflat sub Protecția și Veghea Mea. Apoi te-am scos din pământul Egiptului și te-am dus în Madian potrivit Planului Meu și destinului tău. Apoi a trebuit să rămâi acolo câțiva ani și „...ai venit [aici], așa cum a fost orânduiala, Moise!” Fiecare lucru s-a întâmplat așa cum am plănuit Eu pentru tine. Apoi „te-am ales Eu pentru [slujirea] Mea.”

„Pleacă tu împreună cu fratele tău, cu minunile Mele, și să nu încetați să

Mă pomeniți pe Mine!” Când veți ajunge la Faraon, nu uitați să Mă pomeniți, căci vă va ajuta să vă întăriți sufletul și să-i transmiteți Mesajul cu care ați fost trimiși. Apoi Allah a spus: „*Duceți-vă la Faraon, căci el a întrecut orice măsură! ~ Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!*” Atât de Îndurător este Allah cu făpturile sale. Deși știa în Înțelepciunea Sa Fără de Sfârșit că Faraonul va respinge Adevărul și se va purta cu înfumurare și dispreț, a trimis la el pe cel mai bun profet din acea vreme. Și El i-a sfătuit să se poarte cu el cu blândețe și bunătate, să-l trateze cu demnitate, pentru că astfel poate se va teme de Allah.

Cu adevărat, Allah și-a sfătuit astfel profetul, după cum se spune în Coran:

Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos!

[Coran 16:125]

Și El a zis:

Nu discutați cu oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos, afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuți [cu voi]!

[Coran 29:46]

Hasan Basri a zis: „*Și spuneți-i lui vorbe blânde!*”, adică: „Tu ai un Stăpân și cu toții trebuie să ne întoarcem la El și apoi trebuie să ne îndreptăm fie spre Rai, fie spre Iad.”

Wahb bin Munabbih a zis: „Spune-i lui că Eu, Stăpânul, sunt mai aproape de îndurare și iertare decât de mânie și răzbunare.”

Au zis ei: „Doamne, ne e frică să nu ne pedepsească degrabă și să nu întreacă măsura”, căci Faraonul era un tiran absolut, iar autoritatea sa se întindea în întreg Egiptul. Armata sa era pretutindeni. Nu se simțeau în siguranță și se gândeau ca nu cumva Faraonul să-i pedepsească. Însă Allah i-a liniștit și i-a asigurat astfel: „*Nu vă fie frică! Eu sunt lângă voi. Aud și văd.*” Sau așa cum a

grăit în *Surat Aş-Şuara*: „Noi suntem cu voi și auzim.” [26:15]

Allah a grăit:

Deci mergeți la el și ziceți: “Noi suntem solii Domnului tău. Trimite-i pe fiii lui Israel împreună cu noi și nu-i mai chinui! Venim la tine cu un semn de la Domnul tău. Pacea asupra aceluia care urmează calea cea dreaptă! ~ Ni s-a revelat nouă că osânda este pentru acela care tăgăduiește credința și îi întoarce spatele!”

[Coran 20:47,48]

Și Allah a menționat că le-a poruncit amândurora, lui Moise și lui Aaron, să meargă la Faraon, să-l cheme să urmeze calea lui Allah, să-l slăvească numai pe Allah Unicul, fără a-l face Lui asociați și să-i spună de asemenea să-i elibereze pe fiii lui Israel din captivitate și sclavie. Și-au susținut afirmația prin două mari minuni, spunându-i Faraonului: „*Venim la tine cu un semn de la Domnul tău.*” I-a vorbit Faraonului despre consecințele pe care le va înfrunța în ambele cazuri: de va urma calea cea dreaptă și de va respinge adevărul. În primul caz, Moise a zis: „*Pacea asupra aceluia care urmează calea cea dreaptă!*” În cel de-al doilea caz, a spus: „*Ni s-a revelat nouă că osânda este pentru acela care tăgăduiește credința și îi întoarce spatele!*”

Suddi și alți exegeți au spus: „Când s-a întors din Madian, Moise a mers la mama și la fratele său, Aaron. Aceștia se găseau la cină. A cinat alături de ei și apoi i-a spus lui Aaron: „O, Aaron! Allah ne-a poruncit să mergem la Faraon și să-l chemăm să-L slăvească pe El. Să mergem așadar!” Au ajuns la poartă, însă aceasta era închisă. Moise a zis către paznicii: „Mergeți și spuneți-i că la poartă se află Trimișii lui Allah!” Paznicii au început să-i ia în derâdere și să le vorbească în batjocură.”

Unii exegeți spun că nu li s-a permis să intre vreme îndelungată. Ibn Ishaq a spus: „Li s-a permis să intre după doi ani, căci nimeni nu avusese curajul să meargă la Faraon și să ceară permisiunea pentru ei.” S-a spus de asemenea că

Moise a înaintat și a lovit poarta cu toiagul său. Faraonul a fost deranjat de acest lucru și a dat poruncă să fie aduși înaintea-i. Și ei au stat înaintea lui și l-au chemat la calea lui Allah.

Allah a zis:

Atunci a zis: „Și cine este Domnul vostru, Moise?” ~ I-a răspuns el: „Domnul nostru este acela care a dat fiecăruia firea sa și apoi l-a călăuzit”. ~ Atunci l-a întrebat: „Și ce spui despre neamurile cele vechi?” ~ I-a răspuns: „Știința despre ele se află la Domnul meu într-o carte. Domnul meu nu greșește și nu uită. ~ El este acela care v-a făcut pământul ca leagăn și v-a făcut vouă pe el drumuri și a pogorât apa din cer.” Și prin ea am făcut să răsară soiuri de felurite plante. ~ Mâncați și lăsați să pască vitele voastre! Întru aceasta sunt semne pentru cei dăruți cu minte. ~ Din el v-am creat, în el vă vom întoarce și din el vă vom scoate încă o dată”.

[Coran 20:49-55]

Faraonul nu a vrut să accepte ideea existenței unui Creator și a zis: „Și cine este Domnul vostru, Moise?” El este Cel ce a creat toate creaturile și le-a hotărât hrana, soarta și faptele și a scris totul în Cartea Sa. Apoi Allah a călăuzit fiecare făptură spre ceea ce a scris pentru ea. Astfel că faptele oamenilor s-au potrivit cu ceea ce a fost scris. Într-un alt verset, Allah a grăit:

Laudă numele Domnului tău Cel Preaînalt [Al-'A'la] ~ Care a creat și a plămădit ~ Și care a orânduit și a călăuzit,

[Coran 87:1-3]

Cu toate acestea, Faraonul a spus: „Și ce spui despre neamurile cele vechi?” și l-a întrebat pe Moise: „Dacă Domnul vostru este Creatorul [lumii], Creatorul destinului și Cel ce a călăuzit, atunci de ce neamurile din generațiile de mai înainte au slăvit alți zei în afară de El? De ce au slăvit stele sau alți idoli pe

care-i cunoașteți? Din ce motiv acele generații nu au putut să urmeze această călăuzire?” Moise a răspuns: *Știința despre ele se află la Domnul meu într-o carte. Domnul meu nu greșește și nu uită.*

Moise a răspuns că, deși slăviseră alți zei, acest lucru nu reprezenta o dovadă pentru ei și nici nu contrazicea spusele sale, deoarece și aceștia erau neștiutori ca și el (Faraonul). Tot ceea ce au spus și au făcut a fost scris într-o carte și după aceasta vor fi ei judecați în Ziua de Apoi. Moise i-a vorbit din nou Faraonului de Atotputernicia și Știința Domnului și de faptul că El este Cel ce a creat pământul care este precum un culcuș pentru umanitate și cerul care este ca un acoperiș deasupra ei. A creat apoi întregul sistem de subzistență pentru cei ce sălășluiesc pe pământ. El a spus: *„Mâncați și lăsați să pască vitele voastre! Întru aceasta sunt semne pentru cei dăruiți cu minte”,* adică pentru cei ce posedă grai și minte. În *Surat Al-Baqara* se spune:

„O, voi oameni, slăviți-L pe Domnul vostru, care v-a făcut pe voi și pe cei de dinaintea voastră. Ca să aveți frică [de El]. ~ [Slăviți-L pe] cel care v-a făcut vouă pământul un covor și cerul o zidire și a pogorât din cer apă și a scos prin ea, din roade, hrană pentru voi. De vreme ce voi știți [toate acestea], nu-i faceți lui Allah semeni!”

[Coran 2:21,22]

După ce a menționat că pământul va reveni la viață după ce a pogorât ploaie asupra-i și a grăit despre modul în care se va înălța vegetația, Allah ne îndreaptă acum atenția asupra unui lucru și spune: *„Din el v-am creat, în el vă vom întoarce și din el vă vom scoate încă o dată”* [Coran 20:55]

În *Surat Al-A'raf*, Allah a spus:

Precum v-a creat El, așa vă veți întoarce.

[Coran 7:29]

În *Surat Ar-Rum*, El a spus:

El este Cel care creează prima oară făpturile și apoi le face din nou - și aceasta este și mai ușor pentru El - și a Lui este pilda cea mai înaltă din ceruri și de pe pământ și El este Atotputernic [și] Înțelept.

[Coran 30:27]

Apoi Allah Preaputernicul a spus:

Și i-am arătat Noi toate semnele Noastre, însă el le-a tăgăduit și nu a voit [să creadă]. ~ Și a zis el: „Ai venit la noi ca să ne scoți din pământul nostru cu vrăjile tale, Moise! ~ Îți vom aduce și noi vrăji asemenea lor. Deci hotărăște între noi și tine o întâlnire de la care să nu lipsim nici noi, nici tu, într-un loc convenabil!” ~ A zis: „Întâlnirea cu voi va fi în ziua de sărbătoare și lumea să se adune dimineața!”

[Coran 20:56-59]

Versetele de mai sus sunt dovezi clare ale ignoranței Faraonului și ale modului în care acesta a respins credința. Acesta era de părere că ceea ce arătase Moise stătuse sub semnul vrăjitoriei și s-a gândit că „vrăjitoria” lui ar fi putut fi înfrântă de o altă vrăjitorie. Însă s-a înșelat. Faraonul i-a cerut lui Moise să precizeze o anumită zi în care să se înfrunte și unde să poată participa toată lumea pentru a vedea cine are dreptate.

Exact acest lucru dorea Moise și acesta s-a împlinit cu atâta ușurință. Scopul lui Moise era să demonstreze Adevărul Divin în fața oamenilor și a Faraonului, pentru ca oamenii să cunoască Adevărul direct de la sursă. Și atunci Moise, fără nici o întârziere, a numit ziua de sărbătoare la care participa toată lumea și a zis: „Întâlnirea cu voi va fi în ziua de sărbătoare și lumea să se adune dimineața!” Moise nu numai că a numit ziua respectivă ca fiind ziua de sărbătoare pentru ca toată lumea să asiste la aceasta, ci a numit ceasul în care soarele era sus pe cer pentru ca oamenii să asiste cu atenție la întâlnire. Așadar Faraonul nu putea să mai aibă vreun motiv care să-i justifice necredința. Moise

avea multă încredere în Puterea și Misiunea Divină, astfel că nu avea nici o îndoială că va ieși învingător.

Moise și vrăjitorii

Allah a spus:

Și a plecat Faraon, a adunat vicleșugul său și apoi s-a întors [la întâlnire]. ~ Le-a zis Moise: „Vai vouă! Nu născociți minciună împotriva lui Allah, căci vă va nimici cu pedeapsa Lui! Iar aceia care vor născoci, vor pierde!” ~ Și au discutat ei între ei despre lucrul lor, dar au ținut aceasta într-ascuns. ~ Apoi au zis ei: „Aceștia sunt doi vrăjitori care voiesc să vă alunge din pământul vostru cu fermecele lor și să vă ia rânduiala voastră cea desăvârșită. ~ Adunați-vă, așadar, vicleșugul vostru și veniți într-un singur rând, căci astăzi va izbândi acela care va fi deasupra!”

[Coran 20:60-64]

Allah ne-a informat despre ziua în care aceștia s-au întâlnit pentru a demonstra cine era cu adevărat măreț. Faraonul i-a strâns laolaltă pe toți vrăjitorii regatului egiptean. La acea vreme, Egiptul era pământul multor vrăjitori renumiți ce stăpâneau această știință. Și s-au strâns în număr mare și așa au făcut și Faraonul, dregătorii și poporul lui. Faraonul poruncise ca tot poporul să asiste la întrecere, astfel că nimeni nu îndrăznise să nu se arate. Au venit, spunând:

„Pentru că o să-i urmăm pe vrăjitori, dacă ei vor fi biruitori?”

[Coran 26:40]

Mai înainte ca aceștia să-și arate priceperea în arta vrăjitoriei, Moise a venit la ei, i-a dojenit că înfăptuiau astfel de practici împotriva Semnelor lui Allah și i-a amenințat cu o pedeapsă Divină, spunând: „Vai vouă! Nu născociți

minciună împotriva lui Allah, căci vă va nimici cu pedeapsa Lui! Iar aceia care vor născoci, vor pierde!”

„Și au discutat ei între ei despre lucrul lor, dar au ținut aceasta într-ascuns.” Se spune că versetul se referă la faptul că aceștia au început să se certe între ei dacă să facă sau nu vrăjitorii. Unii au zis: „Pare a fi chemarea unui profet, și nu a unui vrăjitor.” Alții i-au contrazis, spunând: „Nu, este un vrăjitor.” Și multă vreme au continuat să vorbească în taină. Apoi au zis: *„Aceștia sunt doi vrăjitori care voiesc să vă alunge din pământul vostru cu farmecele lor și să vă ia rânduiala voastră cea desăvârșită.”* Vrăjitorii erau uniți și au susținut că Moise și fratele lui, Aaron, erau niște vrăjitori care cunoșteau această știință și doreau să smulgă din mâinile Faraonului țara Egiptului și să-i alunge pe locuitori împreună cu regele lor din acel pământ. Și astfel i-au stârnit pe oameni împotriva lor. Au zis: *„Adunați-vă, așadar, vicleșugul vostru și veniți într-un singur rând, căci astăzi va izbândi acela care va fi deasupra!”*

„Adunați-vă, așadar, vicleșugul vostru și veniți într-un singur rând” înseamnă să faceți cele mai bune eforturi pentru ca printr-un vicleșug mare să-i putem învinge și să venim uniți *„într-un singur rând”*. Faraonul le făgăduise mai înainte că de vor fi învingători, le va îndeplini dorințele.

Apoi au zis: „O, Moise, arunci tu [primul, toiagul tău] sau vom fi noi primii care aruncă?” ~ El a zis: „Ba aruncați voi!” Și i s-a părut lui că funiile și toiegele lor se târăsc în urma vrăjii lor. ~ Și Moise a simțit oarecare teamă în sufletul său. ~ Atunci i-am zis Noi: *„Nu te teme, căci tu vei fi deasupra! ~ Aruncă ce ai în dreapta ta și aceasta va înghiți ce au făcut ei, căci ei au făcut doar vicleșug de vrăjitor, iar vrăjitorul nu va izbândi, oriunde ar fi el!”*

[Coran 20:65-69]

Când vrăjitorii au venit *„într-un singur rând”*, Moise și Aaron stăteau în fața lor. Aceștia i s-au adresat lui Moise astfel: „Vrei să arunci tu primul trucul tău sau să aruncăm noi vraja noastră mai înainte?” Moise le-a cerut să-și arate vrăjile. Aceștia avea funii și toiege și când au făcut vraja toate acestea ce fuseseră aruncate pe pământ au părut că se târăsc în fața ochilor lui Moise și a celorlalți

ce priveau. Au făcut vraja spunând: „*Jurăm pe puterea lui Faraon, noi vom fi biruitori!*” [Coran 26:44]

Allah a zis: „*Și când au aruncat ei, au fermecat ochii oamenilor și i-au înfricoșat și au adus vrajă mare!*” [Coran 7:116]

Și a zis: „*Și i s-a părut lui că funiile și toiegele lor se târăsc în urma vrăjii lor. ~ Și Moise a simțit oarecare teamă în sufletul său.*” Moise s-a temut că oamenii vor fi fermecați de vraja lor înainte ca el să-și poată arunca toiagul. Și poate ei nu vor ajunge să cunoască adevărul. Cu toate acestea, la acea vreme i-a fost revelat lui Moise: „*Nu te teme, căci tu vei fi deasupra! ~ Aruncă ce ai în dreapta ta și aceasta va înghiți ce au făcut ei, căci ei au făcut doar vicleșug de vrăjitor, iar vrăjitorul nu va izbândi, oriunde ar fi el!*”.

Apoi Moise a aruncat toiagul său, zicând:

„*Ceea ce ați adus voi este vrăjitorie! Dar Allah o va zădărnici, căci Allah nu încurajează fapta celor care aduc stricăciune! ~ Și [face Allah să triumfe] Adevărul prin cuvintele Sale, chiar dacă păcătoșilor nu le place!*”

[Coran 10:81,82]

Allah a grăit:

„*Și i-am revelat Noi lui Moise: "Aruncă toiagul tău!" Și iată că el a înșfăcat ceea ce ei izvodiseră. ~ Și astfel adevărul a ieșit la iveală, iar ceea ce făceau ei a pierit. ~ Și ei [Faraon și dregătorii săi] au fost biruiți acolo și s-au întors rușinați. ~ Și s-au aruncat vrăjitorii, prosternându-se. ~ [Și] au zis ei: "Credem în Domnul lumilor, ~ În Domnul lui Moise și Aaron!"*”

[Coran 7:117-122]

Atunci Moise și-a aruncat toiagul și acesta s-a transformat într-un șarpe uriaș, îngrozitor la vedere. Oamenii au început să fugă de acolo și s-au oprit la o

oarecare distanță. Toiagul lui Moise s-a preschimbat de îndată într-un șarpe uriaș care a înghițit funiile lor. Oamenii au rămas muți de uimire, iar vrăjitorii erau uluiți. Nu le venea să creadă ceea ce tocmai văzuseră. Ei erau foarte pricepuți în arta vrăjitoriei și știau că ceea ce se întâmplase nu era un produs al magiei. Era Adevărul despre care vorbea Moise și acesta nu putea fi înfăptuit prin magie. Au aflat Adevărul și nu mai aveau nici o scăpare. Și cu toții au căzut în prosternare înaintea Domnului lor, Stăpânul lumilor. Și au arătat acest lucru fățiș, fără a se teme de vreo pedeapsă ce va veni din partea Faraonului. Ei au zis: "*Credem în Domnul lui Moise și Aaron!*"

Și Allah a menționat această scenă astfel:

Și vrăjitorii s-au aruncat, prosternându-se, și au zis: „Noi credem în Domnul lui Aaron și Moise!”. ~ A zis: „Credeți în el înainte ca eu să vă îngădui? El este mai marele vostru, care v-a învățat vrăjitoria! Eu vă voi tăia mâinile și picioarele voastre în cruciș și vă voi răstigni de trunchiurile palmierilor și astfel veți ști voi care dintre noi este mai aspru și mai statornic în chin!” ~ Au zis ei: „Noi nu te putem ține mai presus decât dovezile limpezi care ne-au venit și decât Cel care ne-a creat! Hotărăște ceea ce vrei să hotărăști, dar tu nu vei hotărî decât în această viață a lumii!

[Coran 20:70-72]

Noi credem în Domnul nostru, pentru ca El să ne ierte păcatele noastre și vrăjitoria la care ne-ai nevoit!” Iar Allah este mai bun [la răsplată] și mai statornic [la pedeapsă]. ~ Cel ce vine nelegiuit la Domnul său, acela va avea parte de Gheena, în care el nici nu va muri, dar nici nu va trăi. ~ Iar aceia care vin la El credincioși și care au săvârșit fapte bune, aceia vor avea treptele cele mai înalte, ~ Grădinile Edenului, pe sub care curg pâraie. Veșnic vor avea ei sălaş în ele, căci aceasta este răsplata acelora care s-au curățit”.

[Coran 20:73-76]

Sa'id bin Jubair, Ikrima și Auza'i a zis: „Atunci când vrăjitorii s-au prosternat, au văzut cum palatele și locuințele din Paradis erau pregătite și decorate pentru ei și de aceea nu s-au înspăimântat de amenințarea Faraonului.”

Când a văzut că toți vrăjitorii au crezut în chemarea lui Moise și a lui Aaron și că i-au urmat de față cu toți oamenii, Faraonul s-a înspăimântat și s-a mâniat, gândindu-se că oamenii ar putea în curând să le urmeze exemplul. Tot ce se întâmplase era de necrezut și de neînchipuit pentru el. Și atunci, în prezența oamenilor, Faraonul i-a întrebat: *„Credeți în el înainte ca eu să vă îngădui? El este mai marele vostru, care v-a învățat vrăjitoria!”*

Într-un alt verset se spune că Faraonul a zis:

„Ați crezut în el mai înainte ca eu să vă fi îngăduit? Acesta este un vicleșug pe care l-ați urzit față de cetate, pentru ca să scoateți din ea poporul lui. Dar veți afla voi în curând!”

[Coran 7:123]

Și de aceea Faraonul i-a acuzat pe Moise și pe vrăjitorii care au crezut în el că ceea ce se întâmplase nu era altceva decât o minciună prin care aceștia încercau să le dejoace planurile în fața oamenilor. Aceasta a fost o minciună și o acuzație falsă, căci oamenii și ceilalți știau prea bine că Moise nu-i întâlnise niciodată mai înainte, așadar nu avea cum să devină conducătorul lor. Nu Moise era cel care-i chemase acolo pentru a face vrăjitorii. Faraonul îi chemase și îi alesese din toate părțile regatului.

În *Surat Al-A'raf*, Allah a spus:

Apoi, după ei, Noi l-am trimis pe Moise cu semnele Noastre la Faraon și la dregătorii lui, însă ei s-au arătat nedrepti față de ele. Privește, dară, cum a fost sfârșitul făcătorilor de stricăciuni! ~ Și a zis Moise: „O, Faraon! Eu sunt un trimis al Stăpânului lumilor, ~ Se cuvine, așadar, să nu spun nimic alta pe seama lui

Allah decât numai adevărul. Am venit la voi cu dovadă limpede de la Domnul vostru, deci trimite cu mine pe fiii lui Israel!" ~ A zis [Faraon]: „Dacă ai venit cu un semn, atunci adu-l dacă ești dintre cei care spun adevărul!"

[Coran 7:103-106]

Atunci a aruncat toiagul său și, iată, că el era un șarpe vădit. ~ Și a scos mâna sa și, iată, ea era albă pentru cei care priveau. ~ Au zis atunci dregătorii din neamul lui Faraon: "Acesta este un vrăjitor iscusit! ~ El voiește să vă scoată pe voi din pământul vostru!" "Deci ce porunciți?" [a întrebat Faraon]. ~ Au zis ei: "Amână-l pe el și pe fratele lui și trimite în orașe strângători, ~ Care să-i aducă la tine pe toți vrăjitorii iscușiți!" ~ Și au venit vrăjitorii la Faraon și au zis: "Vom avea noi parte de răsplată, dacă noi vom fi cei biruitori?" ~ Le-a răspuns: "Da! Și veți fi voi, fără îndoială, dintre cei apropiați mie!"

[Coran 7:107-114]

[Atunci] au zis ei: "O, Moise! Vrei să arunci tu [primul] ori suntem noi cei care aruncă [primii]?" ~ Le-a răspuns [Moise]: "Aruncați voi!" Și când au aruncat ei, au fermecat ochii oamenilor și i-au înfricoșat și au adus vrajă mare! ~ Și i-am revelat Noi lui Moise: "Aruncă toiagul tău!" Și iată că el a înșfăcat ceea ce ei izvodiseră. ~ Și astfel adevărul a ieșit la iveală, iar ceea ce făceau ei a pierit. ~ Și ei [Faraon și dregătorii săi] au fost biruiți acolo și s-au întors rușinați. ~ Și s-au aruncat vrăjitorii, prosternându-se. ~ [Și] au zis ei: "Credem în Domnul lumilor, ~ În Domnul lui Moise și Aaron!"

[Coran 7:115-122]

A zis Faraon [atunci]: "Ați crezut în el mai înainte ca eu să vă fi îngăduit? Acesta este un vicleșug pe care l-ați urzit față de cetate, pentru ca să scoateți din ea poporul lui. Dar veți afla voi în curând ~ Vă voi tăia mâinile și picioarele voastre cruciș și apoi vă voi răstigni pe toți!" ~ Ei au răspuns: "Noi către Domnul nostru ne întoarcem! ~ Tu nu te răzbuni pe noi decât pentru că noi am crezut în

semnele Domnului nostru, atunci când ele ne-au venit. Doamne, revarsă asupra noastră răbdare și fă-ne pe noi să murim cu desăvârșire supuși [musulmani]!"

[Coran 7:123-126]

În Surat Yunus se spune:

După aceea i-am trimis Noi, după ei, pe Moise și pe Aaron cu semnele Noastre la Faraon și căpeteniile sale, însă ei s-au arătat îngâmfați și au fost un neam de criminali. ~ Și când a ajuns la ei Adevărul din partea Noastră, zis-au ei: "Aceasta este vrăjitorie învederată". ~ A zis Moise: "Spuneți voi despre Adevăr, după ce a venit el la voi, că aceasta este vrăjitorie? Atunci [aflați] că vrăjitorii nu vor izbândi!" ~ Au răspuns ei: "Ai venit la noi ca să ne abați de la cele în care i-am găsit pe părinții noștri, pentru ca voi doi să aveți puterea pe acest pământ? Dar noi nu credem în voi!"

[Coran 10:75-78]

Și a zis Faraon: "Aduceți-mi pe toți vrăjitorii învățați!" ~ Și când au venit vrăjitorii, le-a zis Moise: "Aruncați ceea ce aveți voi de aruncat!" ~ Și când au aruncat ei, le-a zis Moise: "Ceea ce ați adus voi este vrăjitorie! Dar Allah o va zădărnici, căci Allah nu încurajează fapta celor care aduc stricăciune! ~ Și [face Allah să triumfe] Adevărul prin cuvintele Sale, chiar dacă păcătoșilor nu le place!"

[Coran 10:79-82]

În Coran, în Surat Aș-Șu'ara, se spune:

A zis: „Dacă tu iei un alt dumnezeu afară de mine, te voi pune printre cei întemnițați!” ~ A răspuns: „Dar dacă eu ți-aș aduce un lucru ca dovadă limpede?” ~ I-a răspuns: „Adu-l, dacă tu ești dintre cei care grăiesc adevărat!” ~ Și a

aruncat toiagul său care s-a făcut un șarpe învederat. ~ Și a scos mâna sa și ea era albă, pentru cei care priveau la ea. ~ A zis dregătorilor din jurul său: „Acesta este un vrăjitor priceput; ~ Voiește să vă scoată din pământul vostru cu farmecele sale. Deci ce porunciți?”

[Coran 26:29-35]

Au zis ei: „Păsuiește-l pe el și pe fratele său și trimite prin orașe vestitori, ~ Ca să-i aducă pe toți vrăjitorii iscușiți!” ~ Așadar, vrăjitorii au fost strânși la timpul dintr-o zi hotărâtă. ~ Și li s-a zis oamenilor: „Sunteți voi adunați, ~ Pentru că o să-i urmărim pe vrăjitori, dacă ei vor fi biruitori?” ~ Și când au venit vrăjitorii, i-au zis ei lui Faraon: „Avea-vom noi răsplată, de vom fi biruitori?” ~ A zis: „De bună seamă! Și vă veți număra voi printre apropiații mei!” ~ Le-a zis Moise: „Aruncați ceea ce vreți să aruncați!” ~ Și au aruncat ei frânghiile și toiegele lor și au zis: „Jurăm pe puterea lui Faraon, noi vom fi biruitori!”

[Coran 26:36-44]

Apoi a aruncat și Moise toiagul său și iată-l înghițind ceea ce au născocit ei. ~ Atunci vrăjitorii au căzut, prosternându-se, ~ Și au zis ei: „Noi credem în Domnul lumilor, ~ Domnul lui Moise și al lui Aaron!” ~ Dar a zis: „Ați crezut în El mai înainte ca eu să vă îngădui? El este mai-marele vostru care v-a învățat și pe voi vrăjitoria! Acum o veți ști voi, căci vă voi tăia mâinile și picioarele opuse și vă voi răstigni pe toți!” ~ Și au zis ei: „Nu ne pasă! La Domnul nostru ne vom întoarce. ~ Și nădăjduim ca Domnul nostru să ne ierte păcatele, căci noi am fost cei dintâi care au crezut.”

[Coran 26:45-51]

Toate aceste versete indicate mai sus arată cu claritate faptul că Faraonul nu a crezut și a inventat minciuni împotriva lui Moise și a acelor vrăjitori care au crezut. A zis: „...El este mai marele vostru, care v-a învățat vrăjitoria!” [Coran 20:71] Apoi, pentru a atrage atenția oamenilor și a-i stârni împotriva lui Moise, i-a

acuzat de complot împotriva lor pentru a-i alunga din oraș și a-i lipsi de traiul lor obișnuit. I-a acuzat astfel: *„Acesta este un vicleșug pe care l-ați urzit față de cetate, pentru ca să scoateți din ea poporul lui. Dar veți afla voi în curând! ~ Vă voi tăia mâinile și picioarele voastre cruciș și apoi vă voi răstigni pe toți!”* [Coran 7:123,124] Faraonul a intenționat să facă din pedeapsa lor un mijloc de intimidare și un exemplu pentru toți cei ce ar fi fost înclinați să creadă. El a dat acest avertisment cu claritate: *„vă voi răstigni de trunchiurile palmierilor”* [Coran 20:72] pentru ca toți să afle consecințele pe care le vor suporta de vor crede în mesajul transmis de Moise și a zis: *„astfel veți ști voi care dintre noi este mai aspru și mai statornic în chin!”* [Coran 20:71], adică în această lume.

Cu toate acestea, vrăjitorii gustaseră din dulceața acestei credințe și nu doreau să renunțe la ea indiferent de amenințare. Aceștia i-au zis Faraonului: *„Noi nu te putem ține mai presus decât dovezile limpezi care ne-au venit și decât Cel care ne-a creat!”* [Coran 20:72] Aceasta a fost o schimbare uimitoare; cei ce așteptau o răsplată de la Faraon în cazul în care ar câștiga întrecerea, acum îl respingeau pe el și răsplata sa. Când Faraonul i-a amenințat că îi va răstigni, aceștia au răspuns: *„Hotărăște ceea ce vrei să hotărăști, dar tu nu vei hotări decât în această viață a lumii!”* [Coran 20:72] L-au provocat pe Faraon să-i pedepsească după cum dorea, chiar și prin răstignire. Aflaseră acum secretul vieții și al morții. Ei au zis: *„Poate că ai putere asupra noastră și poți să ne hotărăști soarta în această viață. Însă numai în această viață. Noi trebuie să ajungem la Domnul nostru într-un fel sau altul. De vom merge însă prin modul în care ne-ai amenințat, fie ca Allah să ne ierte păcatele.”* Și [neamului] *Thamud [i l-am trimis] pe fratele lor Salih, [care] le-a zis: “O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Iată că aveți dovada limpede [întru aceasta] de la Domnul vostru. Aceasta este cămila de la Allah, dăruită vouă drept semn. Lăsați-o să mănânce pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu nici un rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros!* [Coran 20:73] Răsplata Lui este mai bună decât cea pe care tu ne-ai promis-o și aceasta va rămâne veșnic cu noi. Același lucru este exprimat și într-un alt verset: *Și au zis ei: „Nu ne pasă! La Domnul nostru ne vom întoarce. ~ Și nădăjduim ca Domnul nostru să ne ierte păcatele, căci noi am fost cei dintâi care au crezut.”* [26:50,51], adică ne-am numărat printre egipțenii din neamul copt.

I-au spus Faraonului că se răzbuna pe ei numai pentru că au crezut când

au descoperit Adevărul ce fusese trimis cu Moise. Au zis: *„Tu nu te răzbuni pe noi decât pentru că noi am crezut în semnele Domnului nostru, atunci când ele ne-au venit. Doamne, revarsă asupra noastră răbdare și fă-ne pe noi să murim cu desăvârșire supuși [musulmani]!”* [Coran 7:126] S-au rugat la Allah să pogoare asupra lor Îndurarea Sa în cazul în care vor fi pedepsiți și s-au rugat să moară ca musulmani.

Vrăjitorii l-au amenințat de asemenea pe Faraon de pedeapsa lui Allah în Ziua Judecății. Ei au zis:

„Cel ce vine nelegiuit la Domnul său, acela va avea parte de Gheena, în care el nici nu va muri, dar nici nu va trăi. ~ Iar aceia care vin la El credincioși și care au săvârșit fapte bune, aceia vor avea treptele cele mai înalte, ~ Grădinile Edenului, pe sub care curg pâraie. Veșnic vor avea ei sălaș în ele, căci aceasta este răsplata acelor care s-au curățit”.

[Coran 20:74-76]

Ei l-au prevenit pe Faraon să nu se numere printre cei ce s-au înfățișat Domnului lor drept păcătoși, ci mai degrabă să facă eforturi pentru a se număra printre cei ce vor sălășlui în Grădina Paradisului. Soarta sa însă l-a condus pe calea păcătoșilor. Și Allah ne-a înștiințat că Faraonul va fi primul care va intra în lad și apă fiartă va fi turnată pe capul său și se va spune:

„Gustă! Tu [care pretindeai că ești] puternic și nobil!”

[Coran 44:49]

Din contextul prezentat mai înainte este evident că Faraonul i-a pedepsit pe vrăjitori și apoi i-a răstignit.

Abdullah bin Abbas a spus: *„În prima parte a zilei, ei au fost vrăjitori, iar în ultima parte a zilei au devenit martiri și nevinovați.”* Versetul următor susține de asemenea această versiune:

„Doamne, revarsă asupra noastră răbdare și fă-ne pe noi să murim cu desăvârșire supuși [musulmani]!”

[Coran 7:126]

Dregătorii îl provoacă pe Faraon să-l ucidă pe Moise

Când au văzut că planurile lor fuseseră dejucate de Moise și că vrăjitorii din neamul copt se convertiseră în fața mulțimii la religia urmată de el, dregătorii Faraonului au început să-l îndemne pe Faraon să-l ucidă pe Moise. Continuarea poveștii este menționată în *Surat Al-A'raf*.

Au zis dregătorii din neamul lui Faraon: „Vrei să-i lași pe Moise și pe neamul lui să facă stricăciune în țară și să te părăsească pe tine și pe zeii tăi?” A răspuns el: “Îi vom măcelări pe fiii lor și le vom lăsa în viață pe muierile lor. Noi vom fi deasupra lor, biruatori!” ~ Moise a zis către neamul său: “Rugați-vă lui Allah pentru ajutor și fiți răbdători, căci al lui Allah este pământul și El îl dă moștenire cui voiește dintre robii Săi. Iar sfârșitul [fericit] este al celor care au frică.” ~ [Și] i-au răspuns ei: “Am avut de îndurat înainte ca tu să vii la noi, ca și după ce ai venit la noi!” Dar [Moise] le-a răspuns: “S-ar putea ca Domnul vostru să-l nimicească pe dușmanul vostru și să vă facă pe voi stăpâni pe acest pământ pentru ca să vadă cum faceți voi!”

[Coran 7:127-129]

Dregătorii și ceilalți apropiați ai Faraonului l-au îndemnat pe acesta să-i facă rău lui Moise și neamului său și au zis: „Vrei să-i lași pe Moise și pe neamul lui să facă stricăciune în țară și să te părăsească pe tine și pe zeii tăi?” Acești așa-zisi demnitari și înțelepți au considerat chemarea lui Moise, și anume slăvirea unui Dumnezeu Unic, fără a-l face Lui asociați, ca fiind un act nelegiuit. L-au întrebat pe Faraon cum de permitea răspândirea acestei imoralități printre oameni și l-au provocat spunându-i că el (Moise) îl părăsise și pe el, și pe zeii lui. Faraonul le-a răspuns că nu le va permite să facă acest lucru și a zis: „Îi vom

măcelări pe fiii lor și le vom lăsa în viață pe muierile lor. Noi vom fi deasupra lor, biruitori!"

Moise nu a avut de ales decât să ceară poporului său să fie răbdător și să caute sprijin la Allah împotriva Faraonului. El a zis: *"Rugați-vă lui Allah pentru ajutor și fiți răbdători"* Și i-a asigurat că lor le va aparține sfârșitul disputei dacă vor fi statornici și se vor număra printre cei drept-credincioși. Căci pământul aparține lui Allah și El îl dăruiește cui dorește: *"... al lui Allah este pământul și El îl dă moștenire cui voiește dintre robii Săi. Iar sfârșitul [fericit] este al celor care au frică."* Moise le-a spus că de ar fi cu adevărat credincioși, atunci nu ar trebui să fie înfrânți de provocările lor. În Coran, în *Surat Yunus*, se spune:

Și a zis Moise: "O, neam al meu! Dacă voi credeți în Allah, încredeți-vă în El, dacă sunteți supuși [lui Allah, musulmani]!" ~ Și au răspuns ei: "În Allah ne încredem! Doamne, nu ne face pre noi [țintă a] urgisirii neamului de nelegiuți! ~ Și izbăvește-ne pre noi, cu mila Ta, de neamul de necredincioși!"

[Coran 10:84-86]

Ei s-au plâns însă lui Moise că suferiseră de două ori, prima dată mai înainte ca el să se nască și a doua oară când le-a fost trimis ca profet, fiindcă în ambele perioade le fuseseră uciși pruncii. *"Am avut de îndurat înainte ca tu să vii la noi, ca și după ce ai venit la noi!"* [7:129] Moise i-a liniștit spunându-le că, după această încercare, ei vor fi cei ce vor stăpâni pământul de la dușmanii lor: *"S-ar putea ca Domnul vostru să-l nimicească pe dușmanul vostru și să vă facă pe voi stăpâni pe acest pământ pentru ca să vadă cum faceți voi!"* [Coran 7:129]

În *Surat Ghafir*, Allah a spus:

Și i-am trimis Noi pe Moise cu semnele Noastre și cu dovadă limpede ~ La Faraon și la Haman și la Core, însă ei au zis: "El este un vrăjitor și un mincinos!"

[Coran 40:23,24]

Faraonul era regele Egiptului, iar Haman era vizirul său. Core era un izraelit din neamul lui Moise, care urma însă religia Faraonului și-l susținea. El strânsese o avere foarte mare. Vom menționa povestea sa mai târziu în acest capitol.

Și când le-a adus lor Adevărul de la Noi, atunci au zis ei: "Omorâți-i pe pruncii acelora care au crezut împreună cu el și lăsați-le în viață numai pe femeile lor!" Dar viclenia necredincioșilor nu este decât în deșert.

[Coran 40:25]

Și s-a hotărât încă o dată să fie uciși fiii izraeliților pentru a-i face pe aceștia să se simtă neajutorați și umiliți, pentru a micșora numărul lor, astfel încât să nu aibă nici o rezistență sau putere. Își doreau ca aceștia să rămână slujitorii lor și să le asigure mâna de lucru necesară.

Și Faraon a zis: „Lăsați-mă să-l omor pe Moise și el să-L cheme pe Domnul său! Mă tem să nu vă schimbe religia voastră și să nu aducă stricăciunea pe pământ!”

[Coran 40:26]

Faraonul pare a propovădui o religie care se temea că Moise ar putea să-i amăgească adepții de la „calea cea dreaptă”. Și de aceea au zis oamenii în bătaie de joc: „Faraonul a devenit un propovăduitor.”

Și Moise a zis: "Eu caut apărare la Domnul meu și Domnul vostru împotriva oricărui trufaș care nu crede în Ziua socotirii!"

[Coran 40:27]

Moise a căutat adăpost la Allah de amenințarea Faraonului și de orice răutate. Numai Allah îi putea dărua un adăpost sigur de nelegiuirile egiptenilor din neamul copt.

Credinciosul

Și un om care credea, din neamul lui Faraon, și care-și ascundea credința lui a zis: "Omorâți voi un bărbat pentru că el a zis: "Domnul meu este Allah," după ce a venit el cu semne deslușite de la Domnul vostru? Dacă el este mincinos, minciuna sa va fi numai spre dauna lui, însă dacă el spune adevărul, atunci vă va lovi pe voi o parte din cele cu care vă amenință! Allah nu-l călăuzește pe cel care este nelegiuit și mincinos. ~ O, neam al meu! A voastră este stăpânirea astăzi și sunteți voi biruitori pe pământ! Dar cine ne va ajuta pe noi împotriva mâniei lui Allah, dacă ea se va abate asupra noastră?" Faraon a zis: "Eu nu vă arăt decât ceea ce văd și nu vă călăuzesc pe voi decât pe calea cea dreaptă!"

[Coran 40:28,29]

Acest om era vărul Faraonului, fiul unchiului său. Până în acel moment își ascunsese credința în Mesajul transmis de Moise temându-se de represalii din partea Faraonului. Alți exegeți au sugerat că era unul dintre izraeliți, însă acest lucru nu pare a fi adevărat.

Când Faraonul, după ce s-a sfătuit cu dregătorii și vizirii săi, a hotărât să-lucidă pe Moise, acest credincios s-a temut pentru Moise. El a încercat să-l facă pe Faraon să se răzgândească, vorbindu-i cu blândețe. Și-a argumentat decizia, prezentând ambele situații, vorbind și despre cazul în care Moise ar fi un mincinos și despre cel în care Mesajul transmis de el ar fi adevărat.

Profetul nostru – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a relatat: „Cel mai bun lucru în *Jihad* (război sfânt) este să vorbești despre dreptate și adevăr în prezența unui conducător tiran.” (relatat de At-Tirmidhi)

Credinciosul a spus: *Omorâți voi un bărbat pentru că el a zis: "Domnul*

meu este Allah," [40:28] „Oare a înfăptuit o crimă și merită să fie pedepsit atât de sever numai pentru că a crezut în Allah și a spus că Domnul său este Allah? Dacă acest lucru este adevărat, atunci ar trebui tratat cu onoare și meditare, și nu cu răzbunare și amenințare.”

„...a venit el cu semne deslușite de la Domnul vostru...” [40:28] El nu a venit doar cu o pretindere, ci cu o una susținută de dovezi și minuni. De ce nu vă gândiți voi la aceste lucruri sau cel puțin lăsați-l în pace, căci dacă „*el este mincinos, minciuna sa va fi numai spre dauna lui*” și acest lucru nu vă face vouă nici un rău, însă „*dacă el spune adevărul*” și voi vă opuneți și încercați să-l ucideți, atunci „*vă va lovi pe voi o parte din cele cu care vă amenință!*” [40:28] Lăsați-l așadar în pace, căci pedeapsa cu care v-a amenințat poate va cădea asupra voastră.

„*O, neam al meu! A voastră este stăpânirea astăzi și sunteți voi biruitori pe pământ!*” [40:29] El i-a avertizat că ar putea fi lipsiți de pământul lor de opuneau rezistență lui Moise. Nimeni nu se opune religiei și învățăturilor Divine ce dăinuie veșnic fără a fi alungat din ținutul său sau a fi umilit după ce a dus un trai demn.

Și așa s-a întâmplat cu Faraonul și cu poporul său. Ei au persistat în îndoială și nu au crezut în chemarea lui Moise, până ce Allah i-a alungat din pământul, proprietățile, palatele și toate celelalte bogății ale lor. Apoi cu toții au fost cu umilință înecați în mare.

Acest credincios ce făcea parte din neamul Faraonului cunoștea consecințele respingerii credinței, astfel că a considerat de responsabilitatea sa să fie sincer cu neamul său și să-l avertizeze împotriva mâniei Divine mai înainte ca aceasta să se abată asupra lor. Și el a zis: „*O, neam al meu! A voastră este stăpânirea astăzi și sunteți voi biruitori pe pământ!*” [40:29] Astăzi cârmuirea este a noastră și stăpânirea ne aparține nouă pe pământ. Însă ținutul acesta nu va rămâne în mâinile noastre, iar Domnul care ni l-a dăruit poate să-l ia înapoi și atunci cine ne va salva? „*Dar cine ne va ajuta pe noi împotriva mâniei lui Allah, dacă ea se va abate asupra noastră?*” [40:29]

Totuși, Faraonul nu se număra printre cei stăpâniți de rațiune și a pretins totul pentru el. El a zis: „*Eu nu vă arăt decât ceea ce văd și nu vă călăuzesc pe voi decât pe calea cea dreaptă!*” [40:29]

În adâncul sufletului, Faraonul știa că Moise era un profet adevărat, însă

nu recunoștea acest lucru din cauza atitudinii lui trufașe. Și atunci Moise i-a zis:

„Tu știi că nu le-a trimis pe acestea decât Stăpânul cerurilor și al pământului, ca semne limpezi și eu te cred, o, Faraon, pierdut!” ~ Și a voit să-i alunge de pe pământ, însă atunci l-am înecat împreună cu toți cei care erau cu el. ~ Și după el, am spus Noi fiilor lui Israel: “Locuiți pe acest pământ!”. Dar când va veni promisiunea [Vieții] de Apoi, vă vom aduna Noi în cete amestecate!”

[Coran 17:102-104]

De asemenea Allah a spus:

Și când minunile Noastre li s-au arătat lor limpezi, au zis ei: “Aceasta este fermecătură învederată!” ~ Și le-au tăgăduit ei, cu nedreptate și îngâmfare, măcar că sufletele lor erau încredințate de ele. Și privește care a fost sfârșitul celor care au semănat stricare!

[Coran 27:13,14]

Afirmația Faraonului, că el era cel ce le arăta calea cea dreaptă, era numai o înșelare de sine. El însuși știa că nu are dreptate. Se afla pe calea greșită. La început slăvise idoli. Apoi și-a chemat oamenii să-l slăvească și să se supună poruncilor lui. A pretins că el este Stăpânul, că este Domn.

În *Surat Az-Zukhruf*, Allah a grăit:

Și Faraon a strigat către neamul său, zicând: "O, neam al meu! Oare nu sunt ale mele împărăția Egiptului și aceste pâraie care curg la picioarele mele? Oare voi nu vedeți? ~ Oare nu sunt eu mai bun decât acesta care este umilit și abia de poate grăi? ~ De ce nu i se aruncă lui brățări de aur sau de ce nu vin cu el îngerii pentru a-l însoți?" ~ Și astfel l-a amăgit el pe neamul său și ei s-au supus, fiindcă ei erau un neam de nelegiuți. ~ Și când Ne-au supărat pe Noi, Ne-am răzbunat Noi pe ei și i-am înecat pe toți. ~ Și i-am făcut Noi [printre cei]

treceți și pildă pentru cei de după ei.

[Coran 43:51-56]

Se spune de asemenea:

Și el i-a arătat lui minunea cea mai mare, ~ Însă el a socotit-o minciună și nu s-a supus, ~ Ci a întors spatele și a plecat degrabă, ~ A adunat [oamenii] și a strigat. ~ Și a zis: "Eu sunt Domnul vostru cel mai înalt!" ~ Atunci l-a lovit pe el Allah cu pedeapsa Lumii de Apoi și a acestei lumi. ~ Întru aceasta este o pildă pentru cel ce se teme.

[Coran 79:20-26]

De asemenea în Coran se vorbește despre atitudinea sa neînduplecată:

Și l-am trimis Noi pe Moise, cu semnele Noastre și cu putere vădită, ~ La Faraon și la căpeteniile sale. Însă ei au urmat orânduiala lui Faraon, dar rânduiala lui Faraon nu era cu dreptate. ~ Și va merge înaintea neamului său în Ziua Învierii și-i va călăuzi pe ei către Foc. Și ce rău loc va fi acesta spre care sunt ei duși! ~ Și vor fi urmăriți în această [lume] și în Ziua Judecății de blestem. Și ce rău dar va fi acesta care le este merit!

[Coran 11:96-99]

Allah a spus:

Și cel care credea a zis: "O, neam al meu! Eu mă tem pentru voi, de o zi asemenea Zilei aliaților, ~ Asemenea cum a pățit neamul lui Noe și [neamul] 'Ad și [neamul] Thamud și cei care au venit după ei! Dar Allah nu voiește nedreptate pentru robi! ~ O, neam al meu! Eu mă tem pentru voi în Ziua chemării, ~ De Ziua în care veți întoarce voi spatele, fugind, fără ca să aveți voi apărător de Allah! Iar acela pe care îl duce Allah în rătăcire nu va avea ocârmuitor." ~ [Și aduceți-vă aminte când] a venit la voi Iosif, mai înainte, cu semne învederate, însă voi nu ați

încetat să aveți îndoieli asupra celor pe care vi le-a adus. Iar când el a murit, atunci ați zis voi: "Allah nu va mai trimite un alt trimis, după el!" Astfel îl duce Allah în rătăcire pe cel care este nelegiuit și se îndoiește. ~ Aceia care discută Religia lui Allah, fără nici o dovadă care să le fi venit, [fapta lor] este foarte urâtă de Allah și de cei care cred. Astfel pecetluiește Allah orice inimă a unui [om] îngâmfat și nelegiuit.

[Coran 40:30:35]

În versetele menționate mai sus, credinciosul din neamul Faraonului continuă să-i dojenească pe acesta și pe cei aflați la curtea sa. El i-a prevenit de consecințele pe care le vor înfrunta de vor respinge Adevărul, reamintindu-le experiențele trecute ale celor care au respins în mod asemănător Mesajele transmise de profeții trimiși lor și de asemenea cum au fost aceștia nimiciți de Allah. A menționat neamurile lui Noe, Ad, Thamud și alții care au venit după aceștia. Le-a vorbit despre modul cum i-a salvat Allah pe cei ce erau credincioși și și-au urmat profeții și cum i-a pedepsit pe cei ce s-au răzvrătit împotriva lui Allah și nu au crezut în profeții ce le-au fost trimiși. I-a avertizat de Ziua Chemării, când oamenii se vor chema unii pe alții, însă nimeni nu se va opri pentru un altul. Aceasta va fi ziua în care: *"omul va zice: "Unde este scăparea?" ~ Nici vorbă! Nu va fi loc de scăpare! ~ Numai la Domnul tău va fi în Ziua aceea întoarcerea!* [Coran 75:10-12]

Ziua Chemării are două posibile înțelesuri: poate să însemne Ziua Judecării sau Ziua în care pedeapsa lui Allah se va pogorî asupra lor în această viață, după cum se spune în Coran:

*Și când ei simt asprimea Noastră, iată-i cum o iau la fugă, părăsindu-le!
~ „Nu fugiți, ci întoarceți-vă la cele cu care v-ați îmbuibat și la casele voastre,
pentru ca voi să puteți fi întrebați!”*

[Coran 21:12,13]

Apoi credinciosul le-a îndreptat atenția asupra lui Iosif și a misiunii sale în

Egipt și le-a vorbit despre cum le-a fost lor de folos în această viață și în viața de apoi. Moise era dintre urmașii lui, transmitând același mesaj, chemându-i să urmeze calea lui Allah și să-L slăvească numai pe El Unic. Le-a spus că au continuat să se îndoiască asupra mesajului său și au respins toți profeții: „*[Și aduceți-vă aminte când] a venit la voi Iosif, mai înainte, cu semne învederate, însă voi nu ați încetat să aveți îndoieli asupra celor pe care vi le-a adus. Iar când el a murit, atunci ați zis voi: "Allah nu va mai trimite un alt trimis, după el!" Astfel îl duce Allah în rătăcire pe cel care este nelegiuit și se îndoiește. ~ Aceia care discută Religia lui Allah, fără nici o dovadă care să le fi venit, [fapta lor] este foarte urâtă de Allah și de cei care cred.*” [Coran 40:34,35] Fără a avea nici cea mai mică dovadă sau cunoaștere, oamenii au început să se certe în legătură cu semnele și dovezile pe care Allah le trimite profeților Săi. „*Astfel pecetluiește Allah orice inimă a unui [om] îngâmfat și nelegiuit.*” [Coran 40:35]

Allah a spus:

Și Faraon a zis: "O, Haman, durează-mi mie un turn, poate că eu voi ajunge la cărări, ~ La cărările cerurilor, astfel încât să-L văd pe Dumnezeul lui Moise, căci eu îl socotesc pe el mincinos!..." Astfel i s-a împlinit lui Faraon fapta sa cea rea și a fost el abătut de la drum. Însă vicleșugul lui Faraon nu a fost decât întru pierdere.

[Coran 40:36,37]

Faraonul a respins chemarea lui Moise și și-a amăgit propriul popor, pretinzând că el este domnul și stăpânul lor. Faraonul le-a poruncit dregătorilor săi:

„O, dregători ai mei! Eu nu știu altă divinitate pentru voi, afară de mine! O, Haman! Arde pentru mine lut și înalță-mi mie un turn! Poate astfel voi ajunge eu la Domnul lui Moise, pe care eu îl socotesc dintre mincinoși!”

[Coran 28:38]

Scopul Faraonului era să le distragă atenția oamenilor și să-și bată joc de ei. Cu toate acestea, în Coran se spune: *„Astfel i s-a împlinit lui Faraon fapta sa cea rea și a fost el abătut de la drum. Însă vicleșugul lui Faraon nu a fost decât întru pierdere.”* [40:37] Este imposibil ca un om să ajungă la cea mai apropiată sferă cerească, în afară de Stăpânul lumilor și Domnul lui Moise. Prin această batjocură, și-a distrus viața și și-a risipit resursele în înălțarea aceluia turn. Unii învățați spun că acesta este palatul pe care dregătorul său l-a înălțat pentru el și că nu era nici un turn mai înalt decât acesta. Și era făcut din cărămizi și lut ars.

În continuare vom prezenta cuvântarea credinciosului:

„Și cel care credea a zis: "O, neam al meu! Urmați-mă pe mine și eu vă voi călăuzi pe drumul cel drept! ~ O, neam al meu! Această viață lumească nu este decât o plăcere trecătoare, în vreme ce Viața de Apoi este Casa odihnei. ~ Cel care săvârșește o faptă rea nu va fi răsplătit decât cu una asemănătoare cu ea, iar cel care săvârșește o faptă bună - fie el bărbat sau femeie - și este credincios, acela va intra în Rai, unde va primi cele de trebuință, fără socoteală.”

[Coran 40:38-40]

Credinciosul i-a invitat să urmeze calea adevărului și a dreptății, precum și învățăturile și călăuzirea lui Moise. Le-a explicat valoarea acestei lumi în care nu va mai rămâne nimeni, spunându-le că oamenii se îndreaptă spre Lumea de Apoi, lumea cea veșnică. Cel care are credință și a urmat călăuzirea Divină va intra în Paradis cu Îndurarea lui Allah și se va bucura de bunătățile Lui.

Când oamenii l-au dojenit și i-au cerut să rămână la religia Faraonului, credinciosul a început să le explice neadevărul actelor pe care le înfăptuiau și consecințele ce le vor suporta datorită acestora. El a zis:

„O, neam al meu! De ce vă chem eu pe voi la mântuire, în vreme ce voi mă chemați pe mine la Foc? ~ Voi mă chemați să mă lepăd de Allah și să-l fac Lui ca asociați cele despre care eu nu am nici o știință, în vreme ce eu vă chem

pe voi la Cel Puternic [și] Atoateiertător [Al-'Aziz, Al-Gaffar]! ~ Nu este îndoială că aceea la ce mă chemați nu poate fi chemat nici în această lume, nici în Lumea de Apoi și că întoarcerea noastră este la Allah, iar cei nelegiuți vor fi oaspeții Focului. ~ În curând vă veți aduce aminte de ceea ce vă spun, iar eu las soarta mea în seama lui Allah. Allah îi vede bine pe robii [Săi]". ~ Și Allah l-a ferit de relele pe care ei le-au plăsmuit și chinul cel rău a împresurat clanul lui Faraon, ~ Focul la care ei vor fi expuși dimineața și seara. Iar în Ziua când va sosi Ceasul, [se va zice]: "Faceți să intre clanul lui Faraon la osânda cea mai aspră!"

[Coran 40:41-46]

Credinciosul i-a chemat să-L slăvească numai pe Allah Unicul, Stăpânul cerurilor și al pământului, Cel ce creează lucrurile, Cel ce nu este niciodată neștiutor așa cum este Faraonul. Le-a explicat neadevărul slăvirii și practicilor lor, căci îl slăveau pe unul care nu avea nici o putere sau autoritate în această lume și nu va avea nici în Lumea de Apoi. El s-a plâns de comportamentul lor și de faptul că persistau în necredință și a zis: „De ce vă chem eu pe voi la mântuire, în vreme ce voi mă chemați pe mine la Foc? ~ Voi mă chemați să mă lepăd de Allah și să-l fac Lui ca asociați cele despre care eu nu am nici o știință, în vreme ce eu vă chem pe voi la Cel Puternic [și] Atoateiertător.”

Omul care credea i-a avertizat despre consecințele pe care le vor înfrunta mai devreme sau mai târziu dacă se mențin pe această cale greșită și a zis: „În curând vă veți aduce aminte de ceea ce vă spun, iar eu las soarta mea în seama lui Allah. Allah îi vede bine pe robii [Săi]”.

Și astfel Allah l-a salvat de consecințele pe care le-au suferit cei din neamul său. Allah a zis: „...Și Allah l-a ferit de relele pe care ei le-au plăsmuit...” De vreme ce credinciosul le-a denunțat practicile, le-a transmis Mesajul și și-a îndeplinit îndatorirea, Allah l-a salvat de complotul împotriva lui: „...și chinul cel rău a împresurat clanul lui Faraon, ~ Focul la care ei vor fi expuși dimineața și seara...”, adică în perioada de timp dintre această viață și cea de apoi unde sufletele lor vor fi expuse dimineața și seara la Focul Iadului. «Iar în Ziua când va sosi Ceasul, [se va zice]: "Faceți să intre clanul lui Faraon la osânda cea mai aspră!" »

Atunci când fiecare dovadă și fiecare semn au fost trimise lor, Mesajul a

fost transmis cu claritate și ambii profeți au depus cele mai bune eforturi pentru a-i face să renunțe la practicile lor și să urmeze calea lui Allah. Când toate eforturile au fost epuizate, Allah i-a supus la diferite încercări. El a zis:

„Și am cercat Noi pe neamul lui Faraon cu ani de foamete și cu lipsă de roade, poate că vor lua aminte! ~ Și când aveau parte de bine, atunci ziceau ei: "Aceasta ni se cuvine nouă!" Iar dacă se abătea asupra lor ceva rău, atunci vedeau semn rău în Moise și în cei care erau cu el. Însă semnele lor se află la Allah, dar cei mai mulți dintre ei nu știu! ~ Și au zis ei: "Orice semne ne vei aduce, ca să ne farmeci cu ele, noi nu-ți vom fi ție credincioși!" ~ Și am trimis Noi asupra lor potopul, lăcustele, păduchii, broaștele și sângele, ca semne deslușite, dar ei s-au îngâmfat și au fost un neam de păcătoși.”

[Coran 7:130-133]

Semne și încercări

Sunt prezentate aici detalii referitoare la încercările la care au fost supuși Faraonul și neamul său. Au suferit ani întregi de secetă, timp în care nu au crescut recolte sau alte roade. Aceasta a fost o perioadă foarte dificilă pentru ei. Scopul acestei încercări era acela de a-i forța să-și dea seama de limitele lor și de adevăratul Stăpân care conduce această viață. Însă ei nu și-au dat seama de nelegiuirea practicilor lor. De câte ori aveau o perioadă bună, se gândeau că este meritul lor și spuneau că acest lucru înseamnă că faptele lor erau plăcute zeului lor. În loc de asta, ar fi trebuit să spună că datorită lui Moise și a celor ce credeau mai aveau parte de bucuria acestei vieți. Când venea însă vreme grea, îi acuzau pe Moise și pe credincioși, spunând că a lor era vina deoarece zeul lor se mâniase pe ei.

Ei au zis: *„Orice semne ne vei aduce, ca să ne farmeci cu ele, noi nu-ți vom fi ție credincioși!”* Ei au refuzat să creadă și să-l urmeze pe Moise, cu toate că putea el să aducă dovezi nenumărate. Și aceasta este soarta fiecărui răufăcător care nu are parte de Îndurarea lui Allah. Allah a zis:

„Acea împotriva cărora se va adevăra cuvântul [de amenințare al] Domnului tău nu cred, ~ Chiar dacă le-ar veni lor toate semnele, până ce nu vor vedea osândă dureroasă.”

[Coran 10:96,97]

Allah a zis: „Și am trimis Noi asupra lor potopul, lăcustele, păduchii, broaștele și sângele, ca semne deslușite, dar ei s-au îngâmfat și au fost un neam de păcătoși.” [Coran 7:133] Ibn Abbas a zis: „Potop înseamnă ploaie din abundență ce le va distruge recoltele și roadele.”

Abu Dauud a relatat de la Salman Al-Farisi că Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – a fost întrebat despre lăcuste și el a răspuns: „Ele reprezintă mulțimea armatei lui Allah, eu nu le mănânc, nici nu le interzic.” Profetul Muhammed – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – a refuzat să le mănânce deoarece nu-i plăceau și a făcut acest lucru și cu șopârlele, ceapa, usturoiul și prazul, după cum relatează Abdullah bin Abu Aufa în *Sahih Al-Buhkari* și *Sahih Muslim*.

Aceste lăcuste nu au cruțat nici una dintre recoltele sau roadele lor. Referitor la păduchi, Ibn Abbas spune că aceștia sunt aceleași insecte ce se găsesc în grâu. Într-o altă versiune relatată de el se spune că aceștia reprezintă o specie de lăcuste fără aripi. Sa'id bin Jubair și Hasan au spus că erau niște insecte mici de culoare neagră.

Broaștele se găseau peste tot, chiar și în mâncare și în toate vasele din gospodăria lor. Se spune că și atunci când cineva deschidea gura pentru a-și înghiți îmbucătura sau pentru a bea apă, o broască sărea dintr-un loc oarecare și îi intra în gură.

Se spune că apa pe care o foloseau era amestecată cu sânge. Chiar și atunci când scoteau apă din Nil, aceasta era amestecată cu sânge proaspăt. Nu mai puteau să scoată apă de niciunde, din fântâni sau din râuri, fără ca aceasta să fie îmbinată cu sânge.

Toate aceste încercări i-au lovit numai pe egipteni, în timp ce izraeliții nu au suferit din pricina lor. Aceasta a fost încă o minune de-a lui Moise, și anume faptul că necredincioșii aceluia pământ au suferit toate aceste năpaste, însă

izraeliții, care erau credincioși, au fost salvați de această pedeapsă. Pentru ei, aceasta a fost încă o dovadă limpede că el era profet al lor.

Muhammed bin Ishaq a spus: „Faraonul s-a întors de la întrunirea unde vrăjitorii deveniseră credincioși după ce văzuseră semnele clare ale Domnului lor. El nu avea altă intenție decât aceea de a rămâne în practica sa falsă. Allah a început apoi să-l supună la diferite încercări. Pentru început, a fost o perioadă mare de secetă, apoi potop, lăcuste, păduchi, broaște și sânge. Când a venit potopul, acesta a inundat toate terenurile fertile și ei nu au mai putut recolta nimic acolo. Când au ajuns la epuizare, l-au întrebat pe Moise:

Și când venea asupra lor pedeapsa, ziceau ei: „O, Moise! Roagă-te pentru noi Stăpânului tău, după legământul pe care l-a făcut cu tine! Și de ne vei izbăvi de pedeapsă, vom crede în tine și-i vom lăsa să plece împreună cu tine pe fiii lui Israel!”

[Coran 7:134]

Și Moise s-a rugat la Allah și Allah a îndepărtat de ei această suferință. Însă nu și-au împlinit promisiunea și atunci au venit asupra lor lăcuste. Acestea nu numai că le-au mâncat recoltele și plantele, ci și copacii. Apoi s-au dus din nou la Moise, iar el s-a rugat la Allah și atunci a îndepărtat El de ei această pedeapsă. Și din nou nu au crezut și au fost trimiși asupra lor păduchi. Se spune că lui Moise i s-a poruncit să se ducă la o dună mare de-a lor și să o lovească cu toiagul. Când a făcut acest lucru, păduchii s-au împrăștiat în văzduh și au căzut pe locuințele și mâncarea lor și astfel au fost lipsiți de odihna somnului și de liniște.

După ce s-au săturat de păduchi, s-au dus din nou la Moise și s-a rugat el și de data aceasta pentru ei. Însă, încă o dată, nu au fost în stare să-și îndeplinească promisiunea și atunci asupra lor au fost trimise broaște care le-au umplut locuințele, veselele din locuințe și veșmintele.

Și din nou s-au plâns lui Moise și Moise s-a rugat la Allah să-i elibereze de orice suferință și așa a făcut Allah. Însă s-au dovedit încă o dată necredincioși și asupra lor a fost trimis sânge. Nu au mai putut să bea apă din nici un râu sau din

vreo fântână. Toată apa era amestecată cu sânge proaspăt.

Allah a spus:

„Și când venea asupra lor pedeapsa, ziceau ei: "O, Moise! Roagă-te pentru noi Stăpânului tău, după legământul pe care l-a făcut cu tine! Și de ne vei izbăvi de pedeapsă, vom crede în tine și-i vom lăsa să plece împreună cu tine pe fiii lui Israel!" ~ Iar când i-am izbăvit Noi de pedeapsă până la un termen stabilit, pe care ei trebuia să-l atingă, iată că ei au călcat făgăduința. ~ Deci ne-am răzbunat pe ei și i-am înecat în mare, pentru că ei au luat de minciună semnele Noastre și au fost nepăsători față de ele.”

[Coran 7:134-136]

Acestea s-au întâmplat din cauza atitudinii încăpățanate pe care o aveau față de Moise și față de semnele aduse de la Allah, prin care cu toții trebuiau să treacă. De câte ori venea asupra lor o încercare, promiteau că își vor schimba atitudinea și vor crede în Moise ca trimis al lui Allah. Cu toate acestea, au încălcat fiecare promisiune pe care au făcut-o. Și din acest motiv fiecare semn a fost și mai mare și mai aspru decât cel de dinainte.

Allah le-a oferit șansa de a crede mai înainte de a fi pedepsiți. Însă atunci când persistau în necredința lor, respingeau adevărul și luau totul în batjocură, erau asupriți atât de puternic încât nimeni nu mai rămânea să spună povestea lor.

Allah a zis:

„Și l-am trimis Noi pe Moise cu semnele Noastre la Faraon și la dregătorii săi și a zis el: "Eu sunt Trimisul Stăpânului lumilor!" ~ Dar când le-a arătat lor semnele Noastre, au râs ei de ele. ~ Și nu le-am arătat Noi nici un semn care să nu fi fost și mai mare decât sora lui. Și i-am apucat Noi cu chinul, în nădejdea că ei se vor întoarce [la Noi]. ~ Și au zis ei: "O, vrăjitorule! Roagă-te pentru noi Domnului tău, pentru legământul ce l-a făcut cu tine și noi vom urma calea cea dreaptă!" ~ Și când Noi am îndepărtat chinul de la ei, atunci iată-i pe ei

cum și-au călcat făgăduința. ~ Și Faraon a strigat către neamul său, zicând: "O, neam al meu! Oare nu sunt ale mele împărăția Egiptului și aceste pâraie care curg la picioarele mele? Oare voi nu vedeți? ~ Oare nu sunt eu mai bun decât acesta care este umilit și abia de poate grăi? ~ De ce nu i se aruncă lui brățări de aur sau de ce nu vin cu el îngerii pentru a-l însoți?" ~ Și astfel l-a amăgit el pe neamul său și ei s-au supus, fiindcă ei erau un neam de nelegiuți. ~ Și când Ne-au supărat pe Noi, Ne-am răzbunat Noi pe ei și i-am înecat pe toți. ~ Și i-am făcut Noi [printre cei] trecuți și pildă pentru cei de după ei."

[Coran 43:46-56]

Semnele cu care a fost trimis Moise au reprezentat o dovadă limpede a adevărului spuselor sale. Însă ei au râs de el și de semnele trimise cu el. Au respins adevărul și i-au împiedicat și pe alții, prin propaganda lor, să se apropie de el. Semn după semn a venit la ei, însă aceștia nu au crezut. I-au spus lui Moise: "O, vrăjitorule! Roagă-te pentru noi Domnului tău, pentru legământul ce l-a făcut cu tine și noi vom urma calea cea dreaptă!" După cât se pare, a fi vrăjitor nu era considerat un act rușinos sau condamnat, deoarece cei mai mulți dintre învățații acelei vremi erau vrăjitori. Acesta era motivul pentru care au venit la Moise de fiecare dată când aveau nevoie ca încercarea grea (ce căzuse asupra lor) să fie îndepărtată.

Faraonul se arăta trufaș căci era regele Egiptului, râurile curgeau la picioarele sale și avea în stăpânire nenumărate comori și aur. A râs de Moise și i-a și adus insulte, spunându-i că abia se poate exprima cu claritate, „abia de poate grăi”.

„De ce nu i se aruncă lui brățări de aur...” Totuși, purtarea brățărilor de aur este un obicei femeiesc și nu este potrivit bărbăției și demnității unui bărbat. Mai presus de toate, în cazul lui Moise și a celorlalți profeți, nu se potrivește misiunii pe care trebuie să o ducă la împlinire.

„...Și astfel l-a amăgit el pe neamul său și ei s-au supus”, Faraonul și-a amăgit poporul, bazându-se pe teama, neștiința și lăcomia lor pentru bunuri materiale, astfel că atunci când a pretins a fi domnul lor, ei l-au acceptat.

„...fiindcă ei erau un neam de nelegiuți. ~ Și când Ne-au supărat pe Noi...”

supărându-Ne și atrăgând Mânia Noastră. „*Ne-am răzbunat Noi pe ei...*”, adică i-am înecat și am revărsat asupra lor tot felul de umilințe după ce mai înainte au trăit o viață plină de lux și confort.

„Și i-am făcut Noi [printre cei] trecuți și pildă pentru cei de după ei.”

În *Surat Al-Qasas*, Allah a grăit:

Și când a venit Moise la ei cu semnele Noastre deslușite, au zis ei: “Aceasta nu este decât fermecătură născocită! Noi n-am auzit de aceasta la strămoșii noștri cei mai vechi!” ~ Moise a zis: “Domnul meu știe mai bine cine a venit cu îndreptare de la El și a cui va fi Casa cea de veci! Nelegiuții nicicum nu vor izbândi!” ~ A zis Faraon: “O, dregători ai mei! Eu nu știu altă divinitate pentru voi, afară de mine! O, Haman! Arde pentru mine lut și înalță-mi mie un turn! Poate astfel voi ajunge eu la Domnul lui Moise, pe care eu îl socotesc dintre mincinoși!” ~ Și s-au purtat el și oștenii lui cu semeție pe pământ, pe nedrept, și și-au închipuit ei că nu vor fi întorși la Noi. ~ Însă Noi i-am prins pe el și pe oștenii lui și i-am aruncat pe ei în mare. Privește, deci, care este sfârșitul nelegiuților! ~ Și i-am făcut Noi călăuzitori către Foc, iar în Ziua Învierii nu vor fi ei ajutați. ~ Și am făcut Noi să-i urmărească în această lume un blestem, iar în Ziua Învierii vor fi ei rușinați.

[Coran 28:36-42]

Când s-a pogorât pedeapsa Divină, nici unul dintre ei nu a fost cruțat din cauza nelegiuirilor și răutăților pe care le înfăptuiseră. Nimeni nu a rămas să-și aducă aminte și să se îndure de ei, iar în Ziua Judecării vor intra direct în Iad.

Nimicirea Faraonului și a armatei sale

Când nelegiuirile Faraonului au continuat și dușmănia sa față de Moise a crescut, cu toate că atât lui, cât și dregătorilor și neamului lui le fuseseră transmise toate dovezile referitoare la Unicitatea lui Allah și la faptul că El este Singurul căruia i se cuvine toată slava, fără a i se face Lui asociați, atunci a venit asupra lor pedeapsa. Mulți dintre ei au luat în batjocură Mesajul transmis de Moise și au râs de ei. Dintre egiptenii din neamul copt numai puțini au crezut în Moise. Se spune că au fost numai trei oameni: soția Faraonului, despre care nu se menționează nimic în Biblie, credinciosul care a vorbit la curtea Faraonului și și-a dezvăluit credința, și omul care a venit din cea mai îndepărtată parte a orașului. Acesta a spus: „O, Moise! Cărmuitorii pun la cale să te omoare. Deci fugi [din cetate]! Eu îți sunt bun sfătuitor!” [Coran 28:20] Așa a relatat Ibn Abbas și s-a referit la cei ce au crezut în afară de vrăjitori, căci aceștia erau de asemenea din neamul copt.

Într-o altă versiune, se spune că în Moise a crezut un număr mare de egipteni din neamul copt, precum și toți vrăjitorii și izraeliții. Acest lucru este de asemenea susținut de acest verset:

„Și nu a crezut în [mesajul lui] Moise decât un grup de oameni din neamul lui [Faraon]. Și apoi le-a fost teamă ca Faraon și căpeteniile sale să nu-i silească [la necredință] căci Faraon era un tiran puternic peste acest pământ și era dintre cei necumpătați.”

[Coran 10:83]

Ei nu-și afixau credința în Moise de teama Faraonului, căci se temeau de persecuții, astfel și-ar fi dezvăluit credința într-un Dumnezeu Unic, după cum predica Moise.

Moise a vorbit neamului său astfel:

„O, neam al meu! Dacă voi credeți în Allah, încredeți-vă în El, dacă sunteți supuși [lui Allah, musulmani]!” ~ Și au răspuns ei: "În Allah ne încredem! Doamne, nu ne face pre noi [țintă a] urgisirii neamului de nelegiuți! ~ Și izbăvește-ne pre noi, cu mila Ta, de neamul de necredincioși!"

[Coran 10:84-86]

Și astfel și-au pus nădejdea în Allah, au căutat sprijinul Său și Allah le-a adus ușurare pentru greutățile suferite.

Allah a grăit:

Și noi le-am revelat lui Moise și fratelui său: "Pregătiți case pentru neamul vostru în Egipt și faceți în casele voastre loc de rugăciune și împliniți Rugăciunea [As-Salat]! Și binevestește credincioșilor!"

[Coran 10:87]

Allah le-a revelat lui Moise și lui Aaron să facă locuințele neamului lor diferite de cele ale egiptenilor din neamul copt, astfel va fi mai ușor pentru ei să ia legătura cu ceilalți la timpul când se va hotărî plecarea din Egipt.

„...faceți în casele voastre loc de rugăciune” Unii învățați au spus că înseamnă să facă în locuințele lor loc de rugăciune, așa cum a și fost tradus versetul din Coran, în timp ce alții sunt de opinie că înseamnă să-și înmulțească pomenirea și rugăciunile la Allah. Ei trebuie să caute ușurare de greutate și suferințe făcând în mod frecvent rugăciuni și căutând adăpost la Allah, după cum se spune în Coran:

„Căutați liman în răbdare și în Rugăciune [As-Salat]!”

[Coran 2:45]

S-a relatat că, ori de câte ori intervenea o problemă, Profetul – Allah să-l

binecuvânteze și să-l miluiască – înălța rugăciuni la Allah.

Se spune că la acea vreme ei nu erau capabili să-și mărturisească credința sau să facă rugăciuni fără a se ascunde, și atunci li s-a poruncit să se roage în locuințele lor, pentru a compensa timpul pe care-l pierduseră când nu aduseseră slavă și nici nu înfăptuiseră acte de devoțiune. Prima versiune pare a fi mai temeinică, însă cea de-a doua nu este contradictorie acesteia.

Și Moise s-a rugat astfel:

„Doamne! Tu ai dăruit lui Faraon și căpeteniilor sale podoabe și averi în această viață, Doamne, ca să-i rățăcească [pe oameni] de la drumul Tău! Doamne, nimicește averile lor și pecetluiește inimile lor ca să nu creadă ei până ce nu vor vedea chinul cel dureros!” ~ A zis [Allah]: “I s-a răspuns rugăminții voastre. Mergeți pe calea cea dreaptă și nu urmați calea celor care nu știu!”

[Coran 10:88,89]

Aceasta este rugăciunea pe care Moise a făcut-o împotriva Faraonului, cel care-l mâniase prin stăruința sa în atitudinea greșită și prin trufia arătată față de călăuzirea și Adevărul Divin. El a chemat mânia lui Allah împotriva lui, a neamului lui și a tuturor celor care urmau calea lor. El a zis: „Doamne! Tu ai dăruit lui Faraon și căpeteniilor sale podoabe și averi în această viață...” Această viață strălucitoare nu este decât o minciună care îi orbește temporar pe cei care se gândesc la averea și la poziția lor privilegiată. Aceasta este purtarea celor ce consideră această viață ca fiind singura. Celor cărora Allah le-a acordat din belșug favorurile Sale au început să considere că averea, comorile, palatele, condiția lor, mâncarea gustoasă și puterea sunt nepieritoare și ei ar putea trăi o veșnicie.

„Doamne, nimicește averile lor...” Ibn Abbas și Mujahid au spus: „Se referă la distrugerea acestora.” „...și pecetluiește inimile lor ca să nu creadă ei până ce nu vor vedea chinul cel dureros!” Ibn Abbas a zis: „Și pecetluiește-le ca fiind necredincioase, ca să nu poată fi niciodată credincioase.”

Allah a acceptat rugăciunea sa, așa cum a acceptat-o și de la Noe, atunci

când acesta s-a rugat împotriva neamului său, spunând: „Doamne, nu lăsa pe pământ nici un sălășliitor într-o casă, dintre necredincioși, ~ Căci, dacă-i vei lăsa [în viață], ei îi vor duce în rătăcire pe robii Tăi și nu vor zămisli decât păcătoși necredincioși!” [71:26,27]

Ca răspuns la rugăciunea lui Moise împotriva Faraonului și a neamului său, Allah a zis: «A zis [Allah]: “I s-a răspuns rugăminții voastre. ~ Mergeți pe calea cea dreaptă și nu urmați calea celor care nu știu!”» [10:89]

Exegeții și surse biblice spun: „Izraeliții au căutat permisiunea Faraonului de a merge la una dintre sărbătorile lor. El le-a acordat permisiunea fără bunăvoință. Izraeliții s-au pregătit ca de sărbătoare, dar de fapt se pregăteau să plece pentru totdeauna din Egipt. A fost așadar un plan pentru a fugi din pământul Egiptului. După cum se spune în Biblie, Dumnezeu le-a poruncit izraeliților să le ceară egiptenilor bijuteriile de aur și argint și aceștia le-au dat ceea ce au cerut. (Biblia, „Ieșirea”, 12) Izraeliții au părăsit Egiptul și s-au îndreptat spre pământul Siriei. Când a aflat de plecarea lor, Faraonul s-a mâniat peste măsură și i-a cerut conducătorului armatei să se pregătească să-i urmărească și să-i pedepsească.” Allah a spus:

I-am revelat Noi lui Moise: „Purcede în timpul nopții cu robii Mei, căci veți fi urmăriți!” ~ Și a trimis Faraon vestitori prin cetăți [să spună]: ~ „Aceștia sunt doar o ceată puțin numeroasă, ~ Stărnind furia noastră, ~ Dar noi suntem mulți și ne ferim!” ~ Și i-am scos Noi din grădini și de la izvoare, ~ De la comori și locuri plăcute, cu răcoare. ~ Astfel a fost! Și le-am dat Noi moștenire fiilor lui Israel. ~ Și la răsăritul soarelui, au pornit în urma lor. ~ Și când cele două cete s-au văzut una pe alta, au zis însoțitorii lui Moise: „Suntem ajunși!” ~ Dar el a zis: „În nici un caz! Domnul meu este cu mine și El mă va călăuzi!” ~ Atunci i-am revelat noi lui Moise: „Lovește cu toiagul tău marea!” Și ea s-a despicat și fiecare parte era ca un munte mare. ~ Apoi i-am adus aproape de locul acela pe ceilalți ~ Și i-am izbăvit Noi pe Moise și pe toți cei care erau cu el ~ Și apoi i-am înecat pe ceilalți. ~ Întru aceasta este un semn, însă cei mai mulți dintre ei nu au crezut, ~ Iar Domnul tău este Cel Atotputernic [și] Îndurător!

[Coran 26:52-68]

Exegeții au spus: „Când i-a urmărit pe izraeliți, Faraonul a luat cu el o armată numeroasă. Se spune că numărul călăreților era de aproximativ o sută de mii. Numărul oștenilor depășea un milion și jumătate. Se spune de asemenea că numărul oștenilor izraeliți era de jumătate de milion, fără a-i menționa și pe cei ce nu erau luptători. Șederea lor în Egipt a durat 426 de ani, conform calendarului lunar.”

Cu toate acestea, Faraonul, alături de armata sa, s-a apropiat de izraeliți. Era dimineață, la vremea răsăritului. Ambele neamuri s-au privit și s-au recunoscut. Se părea că lupta va începe în curând, astfel că izraeliții i-au spus lui Moise: *„Suntem ajunși!”*, deoarece nu se întrededa nici o scăpare. În fața lor era marea, iar în spate Faraonul cu armata sa. Pe părțile laterale erau munți înalți. Când s-au văzut într-o astfel de situație, s-au plâns lui Moise și i-au vorbit despre teama lor. Moise a zis: *„În nici un caz! Domnul meu este cu mine și El mă va călăuzi!”*

Moise care se afla în spatele izraeliților a venit înaintea lor și a privit marea cu valurile ei uriașe. A spus: *„Așa mi s-a poruncit!”* Alături de el se aflau fratele său, Aaron, și Iosua bin Nun, unul dintre conducătorii izraeliți, un om înțelept și evlavios. După Moise, a fost făcut profet, însă despre aceasta vom discuta mai târziu. Credinciosul din neamul Faraonului se afla de asemenea cu el. Acesta i-a spus lui Moise: *„O, Trimis al lui Allah! Ți s-a poruncit să venim aici?”* Moise a răspuns: *„Da!”*

Marea se despică

Faraonul s-a apropiat din ce în ce mai mult și oamenii au început să intre în panică și să se înfurie. Atunci s-a pogorât Revelația asupra lui Moise. *„Lovește cu toiagul tău marea!”* Și Moise a lovit.

„Și ea s-a despicat și fiecare parte era ca un munte mare.” Se spune că s-a împărțit în 12 cărări, fiecare cărare pentru fiecare trib din neamul izraelit.

Allah a zis:

„I-am revelat Noi lui Moise: „Purcede noaptea cu robii Mei și croiește-le

lor un drum uscat prin mare! Nu-ți fie teamă că vei fi ajuns din urmă și nu-ți fie frică!” ~ Și a pornit Faraon pe urma lor cu oștenii săi, dar marea i-a cuprins pe ei și i-a acoperit cu totul. ~ Însă Faraon a dus poporul său în rătăcire și nu l-a călăuzit pe drumul cel bun.”

[Coran 20:77-79]

Când marea s-a despicat, lăsând o cărare uscată pe care să se poată trece, lui Moise i s-a poruncit să-și conducă oamenii prin ea. Au început cu bucurie să coboare, căci aveau credință că aceasta este o salvare Divină pentru ei. Văzuseră minunea prin care marea se despicasese și erau siguri că vor fi salvați. Atunci când și ultimul dintre ei a trecut, au intrat Faraonul și armata sa.

Moise a dorit să lovească din nou marea [cu toiagul], pentru a bloca astfel calea inamicului. Însă Allah i-a poruncit lui Moise să lase marea așa cum era, pentru ca Faraonul și armata sa să poată intra. Allah a zis:

„Mai înainte de ei am încercat Noi neamul lui Faraon, când a venit la ei un trimis nobil ~ [Și le-a zis lor]: "Aduceți-i la mine pe robii lui Allah, căci eu sunt un trimis vrednic de încredere ~ Și nu vă ridicați cu semeție împotriva lui Allah, căci eu vă aduc dovadă limpede ~ Și eu caut apărare la Domnul meu și Domnul vostru pentru ca voi să nu mă loviți cu pietre, [pentru a mă ucide], ~ Iar dacă nu voiți să mă credeți, stați departe de mine!" ~ Și L-a chemat el pe Domnul lui, [zicând]: "Aceștia sunt un neam de oameni nelegiuiți!" ~ "Deci, purcede noaptea împreună cu robii Mei! Însă voi veți fi urmăriți! ~ Și lasă marea liniștită! Ei sunt oșteni sortiți înecului!"

[Coran 44:17-24]

„Și lasă marea liniștită!”, adică „las-o așa cum este, să-i ademenească pe oștenii egipteni.”

Când Moise a trecut prin cărarea făcută în mare și Faraonul i-a văzut, s-a înspăimântat și a știut că acesta era un semn al Prea-măritului Stăpân al lui Moise. Și nu a îndrăznit să intre și s-a simțit cuprins de regrete. Cu toate

acestea, în ciuda a ceea ce simțea, s-a întors către armata sa și a zis: „Priviți! Vedeți cum s-a despiciat marea pentru mine pentru a-i putea prinde pe acești supuși ai mei care fug de mine!” El nu avea însă nici o intenție să treacă cu armata sa prin acea cărare.

După cum s-a relatat, îngerul Gavriil a venit sub înfățișarea unui cavalier, călare pe un cal, a trecut pe lângă calul Faraonului și acesta a nechezat. Apoi Gavriil a intrat pe cărarea făcută de mare și după el a venit calul Faraonului, pe care acesta nu-l mai putea controla. Când oștenii Faraonului l-au văzut intrând în mare, au intrat și ei de îndată după el. Când se aflau cu toții pe acea cărare, Allah i-a poruncit lui Moise să lovească marea cu toiagul. De îndată ce a lovit-o, marea s-a reîntors la starea inițială și nici unul dintre ei nu a supraviețuit.

Allah a zis:

„Și i-am izbăvit Noi pe Moise și pe toți cei care erau cu el ~ Și apoi i-am înecat pe ceilalți. ~ Întru aceasta este un semn, însă cei mai mulți dintre ei nu au crezut, ~ Iar Domnul tău este Cel Atotputernic [și] Îndurător!”

[Coran 26:65-68]

Și astfel, în Îndurarea Sa, Allah i-a salvat pe Moise și pe cei din neamul său și nimeni nu s-a înecat, însă toți dușmanii Săi s-au înecat și nimeni nu a putut scăpa. Această întâmplare este un semn clar a Atotputerniciei lui Allah, însă cei mai mulți oameni aleg să nu-L urmeze. Allah a grăit:

„Noi i-am trecut pe fiii lui Israel prin mare. Și i-au urmărit pe ei Faraon și oștenii săi ca să-i prigonească și să-i nimicească. Iar când l-a ajuns pe el înecul a zis: “Eu cred că nu există altă divinitate în afară de cel în care cred fiii lui Israel și eu sunt [acum] printre cei supuși [musulmani]!” ~ [A zis Allah]: “Acuma?! După ce mai înainte tu te-ai răzvrătit și ai fost dintre stricători?! ~ Astăzi te mântuim Noi, cu trupul tău, pentru ca să fii un semn pentru cei [care vor veni] în urma ta!”

Însă mulți dintre oameni sunt nepăsători față de semnele noastre!”

[Coran 10:90-92]

Aceste versete ne spun cum s-a înecat Faraonul. Izraeliții au văzut cu proprii lor ochi cum trupul Faraonului și cele ale oștenilor săi pluteau pe valurile sălbatice, fără a se găsi nimeni care să-i ajute. De îndată ce Faraonul și-a dat seama că era neputincios, și-a mărturisit credința în Allah și s-a căit. Însă aceasta era vremea când căința nu mai putea fi acceptată.

„Și când au văzut mânia Noastră, au zis ei: "Noi credem numai în Allah Singur și ne lepădăm de ceea ce l-am făcut Lui ca asociați!" ~ Însă nu le-a mai fost credința lor de nici un folos, când au văzut mânia Noastră. Aceasta este rânduiala lui Allah față de robii Săi și au pierdut atunci aceia care nu au crezut.”

[Coran 40:84,85]

Moise a înălțat la Allah o rugăciune împotriva Faraonului și a neamului său ca să le nimicească averile și să le pecetluiască inimile, astfel ca ei să nu creadă până nu vor vedea pedeapsa grea ce va veni asupra lor. Să nu creadă și să moară căindu-se. Allah le-a spus deja lui Moise și lui Aaron. *“I s-a răspuns rugăminții voastre.”* Și venise vremea ca ea să se îndeplinească.

Abdullah bin Abbas a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Când Faraonul a zis: „*Eu cred că nu există altă divinitate în afară de cel în care cred fiii lui Israel*”, Gavriil mi-a spus: «Dacă m-ai fi putut vedea când am luat nisip din mare și l-am îndesat în gura lui, temându-mă că Milostenia lui Allah l-ar putea salva.»”

[A zis Allah]: "Acuma?! După ce mai înainte tu te-ai răzvrătit și ai fost dintre stricători?!"

[Coran 10:91]

Și astfel mărturisirea de credință a Faraonului făcută atunci când a văzut moartea nu a fost acceptată, căci de s-ar fi reîntors în această lume ar fi făcut același lucru ca și în trecut, după cum Allah ne-a spus în legătură cu alți

necredincioși care atunci când vor vedea Focul [Iadului] vor spune: «Și de i-ai vedea stând la marginea Focului, zicând: "O, de ne-am întoarce noi [la viață], n-am mai socoti semnele Domnului nostru mincinoase și am fi în rândul celor credincioși!"» [Coran 6:27]

Apoi Allah a zis:

„Dar nu! Iată că li se arată ceea ce au ascuns mai înainte. Și dacă s-ar întoarce [la viața pământească], ar reveni neîndoielnic la cele ce le-au fost oprite, căci ei sunt mincinoși.”

[Coran 6:28]

„Astăzi te mântuim Noi, cu trupul tău, pentru ca să fii un semn pentru cei [care vor veni] în urma ta!" Însă mulți dintre oameni sunt nepăsători față de semnele noastre!"

[Coran 10:92]

Ibn Abbas și alții au zis: „Unii izraeliți nu erau convingși că Faraonul a murit, unii chiar au îndrăznit să spună că el nu poate muri vreodată. Astfel Allah a poruncit mării să-i înalțe trupul deasupra valurilor. Și ei l-au recunoscut după armura pe care o purta și astfel moartea lui a fost confirmată.” De aceea a grăit Allah: *„te mântuim Noi, cu trupul tău”*

„...pentru ca să fii un semn pentru cei [care vor veni] în urma ta!" din copiii lui Israel, și o lecție pentru cei ce vor invada acest ținut. Astfel se poartă Allah cu răufăcătorii.

Este de asemenea posibil să însemne: „Noi te vom salva cu trupul și armura ta pentru ca tu să fii un semn pentru urmașii copiilor lui Israel și ca ei să știe de Allah, că El a fost Cel care a nimicit regatul Faraonului. Faraonul și armata sa au fost înecați de Ziua Așura.”

Imamul Bukhari a relatat de la Ibn Abbas: „Când Profetul a venit la Medina, i-a găsit pe evrei postind în Ziua Așura. I-a întrebat: «De ce postiți în

acea zi?» Ei au răspuns: «Aceasta este ziua în care Moise l-a învins pe Faraon.» Atunci Profetul le-a spus companionilor săi: «Voi sunteți mai vrednici de Moise decât ei, așa că țineți și voi post (în acea zi).»

Izraeliții, după nimicirea Faraonului

Allah Atotputernicul a grăit în Coran:

„Deci ne-am răzbunat pe ei și i-am înecat în mare, pentru că ei au luat de minciună semnele Noastre și au fost nepăsători față de ele. ~ Și pe oamenii care au fost oprimați i-am făcut moștenitori peste ținuturile de răsărit ale pământului și peste ținuturile lui de apus, pe care Noi le-am binecuvântat. Iar cuvântul cel mai frumos al Domnului tău asupra fiilor lui Israel s-a împlinit pentru că au fost statornici. Și Noi am nimicit ceea ce au durat Faraon și neamul său și ceea ce ei au ridicat. ~ Și i-am făcut Noi pe fiii lui Israel să treacă Marea. Și au venit ei la un neam care se închina unor idoli. Atunci i-au zis ei: “O, Moise! Fă-ne nouă un zeu, așa cum au și ei zei!” Dar el le-a răspuns: “Voi sunteți un neam de neștiutori!”

[Coran 7:136-138]

„Cele în care petrec aceștia pierdute sunt și în deșert este ceea ce fac ei! ~ A [mai] zis el: “Să vă caut vouă o altă divinitate în afara lui Allah, care v-a pus pe voi mai presus de toate lumile?”. ~ [Aduceți-vă voi aminte că] Noi v-am izbăvit de neamul lui Faraon care v-a supus la cel mai rău chin, i-a măcelărit pe fiii voștri și le-a lăsat în viață pe muierile voastre. Aceasta a fost grea încercare de la Domnul vostru!”

[Coran 7:139-141]

Soarta Faraonului și a neamului său este menționată în aceste versete în care se vorbește despre faptul că au fost înecați. Despre modul în care izraeliții

au moștenit averile și proprietățile lor, Allah a spus:

„Astfel a fost! Și le-am dat Noi moștenire fiilor lui Israel.”

[Coran 26:59]

Într-un alt verset se spune:

„Însă Noi am dorit să Ne arătăm îndurarea față de aceia care au fost socotiți slabi pe pământ și să-i facem pe ei pilde [de credință] și să-i facem pe ei moștenitori.”

[Coran 28:5]

De asemenea Allah a spus:

„Și pe oamenii care au fost oprimați i-am făcut moștenitori peste ținuturile de răsărit ale pământului și peste ținuturile lui de apus, pe care Noi le-am binecuvântat. Iar cuvântul cel mai frumos al Domnului tău asupra fiilor lui Israel s-a împlinit pentru că au fost statornici. Și Noi am nimicit ceea ce au durat Faraon și neamul său și ceea ce ei au ridicat.”

[Coran 7:137]

În Coran Allah a grăit:

„Și i-am făcut Noi pe fiii lui Israel să treacă Marea. Și au venit ei la un neam care se închina unor idoli. Atunci i-au zis ei: „O, Moise! Fă-ne nouă un zeu, așa cum au și ei zei!” Dar el le-a răspuns: “Voi sunteți un neam de neștiutori! ~ Cele în care petrec aceștia pierdute sunt și în deșert este ceea ce fac ei!”

[Coran 7:138,139]

Aceasta este o dovadă clară a neștiinței și nelegiuirilor lor după ce văzuseră mărețele semne ale lui Allah și fuseseră martori ai Atotputerniciei și

Adevărului Lui.

S-a întâmplat ca ei să treacă pe lângă un neam care venera idoli. Se spune că acesta (idolul) avea înfățișarea unui vițel. Mai mult ca sigur, i-au întrebat din ce motiv venerau idoli. Ei au răspuns probabil că idoli îi ajutau ori de câte ori căutau sprijinul lor și căutau proviziile lor atunci când aveau nevoie. Unii neștiutori din neamul lui Israel au fost tentați poate să creadă și astfel i-au cerut profetului lor Moise – Pacea fie asupra sa! – să le facă și lor un zeu asemănător. El i-a certat, spunându-le că erau neștiutori și nerușinați și că „*cele în care petrec aceștia pierdute sunt și în deșert este ceea ce fac ei!*”

Apoi Moise le-a reamintit de favorurile pe care Allah le-a acordat lor de vreme ce îi alesese pe ei dintre toate neamurile aceluia timp, trimitându-i la ei Cartea, învățătură și profeți. Le-a reamintit cum i-a salvat Allah de viața de sclavie, cum l-a înecat pe dușmanul lor, Faraonul, și i-a făcut moștenitori peste averile și proprietățile lor (ale egiptenilor). Moise le-a spus de asemenea că nimeni nu este demn de slavă în afară de Allah, Cel căruia nu trebuie să-I facem asociați sau egali. Trebuie să menționăm aici că rugămintea de a face un idol nu a fost adresată de fiecare izraelit.

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Uaqid Al-Laithi următoarele: „Când ne-am îndreptat alături de Profet înspre Hunain, am trecut pe lângă un arbust și am zis: «O, Mesager al lui Allah! Fă pentru noi un loc de închinare, căci necredincioșii au locul lor de închinare.» Și necredincioșii obișnuiau să-și atârne săbiile de un arbust, apoi să se așeze în jurul lui în semn de devoțiune. Atunci Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „*Allahu Akbar!*” (Allah este Cel mai Mare!) Este așa cum au spus fiii lui Israel: “*O, Moise! Fă-ne nouă un zeu, așa cum au și ei zei!*” [7:138] Voi veți urma calea celor de dinaintea voastră.”

Cu toate acestea, când a părăsit pământul Egiptului și s-a îndreptat spre Bait-ul-Maqdis (Casa Sfântă din Ierusalim), Moise s-a întâlnit cu neamurile din Canaan și cu neamul hitiților. Aceștia erau dușmani ai lor, erau răufăcători și nelegiuți. Moise le-a poruncit izraeliților să intre în cetățile lor, să lupte cu ei și să-i alunge din ținutul unde se afla Bait-ul-Maqdis, căci Allah le-a promis lor acest pământ, prin părintele lor, Avraam, și apoi prin Moise. Aceștia au refuzat să lupte cu ei și nu s-au supus Poruncii lui Allah. Drept pedeapsă, Allah i-a lăsat să rătăcească timp de aproape 40 de ani, fără a avea vreo destinație.

Allah a spus:

[Aduceți-vă voi aminte] când Moise i-a zis neamului său: "O, popor al meu! Aduceți-vă aminte de harul lui Allah asupra voastră, căci El a făcut dintre voi profeți și v-a făcut pe voi suverani. El v-a dat vouă ceea ce nu a dat nici uneia dintre lumile [de atunci]! ~ O, popor al meu! Intrați în pământul sfânt, pe care Allah vi l-a hărăzit și nu dați înapoi, [refuzând lupta], căci veți fi cei care pierd!". ~ Au zis ei: "O, Moise, acolo este un neam de oameni puternici. Noi nu vom intra în el până ce ei nu vor ieși din el. Dacă vor ieși ei, atunci vom intra noi".

[Coran 5:20-22]

Au zis doi bărbați dintre cei care se temeau de Allah și care fuseseră copleșiți de harul Lui: „Intrați peste ei pe poartă și, dacă veți trece de ea, veți fi învingători! Încredeți-vă în Allah, dacă sunteți credincioși!” ~ Ei au răspuns: „O, Moise, noi nu vom intra în nici un caz, câtă vreme ei sunt acolo! Du-te tu și Domnul tău și luptați! Noi vom ședea aici!” ~ El a zis: „Doamne! Eu nu am putere decât asupra mea și a fratelui meu, deci desparte-ne pe noi de acest neam de nelegiuți!” ~ Allah i-a răspuns: „[Țara] asta le va fi oprită vreme de patruzeci de ani, în care vor rătăci prin lume. Nu-ți face griji pentru neamul acesta de nelegiuți!”

[Coran 5:23-26]

Profetul Moise – Pacea fie asupra sa! – a reamintit neamului său binele pe care Allah l-a făcut lor și le-a poruncit să lupte împotriva acelor nelegiuți, căci acel pământ fusese deja promis lor. Însă ei au refuzat să lupte. El a zis: „*Intrați în pământul sfânt, pe care Allah vi l-a hărăzit și nu dați înapoi, [refuzând lupta], căci veți fi cei care pierd!*”.

Răspunsul lor a fost asemănător cu cel al acelor necredincioși care nu au avut știință de Allah de vreme ce nici un profet nu a fost trimis lor. Ei s-au purtat cu lașitate și nu au vrut să lupte pentru cauza lui Allah. Ei au zis: „*O, Moise, acolo este un neam de oameni puternici. Noi nu vom intra în el până ce ei nu vor*

ieși din el. Dacă vor ieși ei, atunci vom intra noi". Acei izraeliți erau înspăimântați de acei oameni puternici, cu toate că tocmai fuseseră martori la nimicirea regatului Faraonului care era mai puternic decât ei, avea o armată mai numeroasă și mai mulți oșteni. Acest lucru arată cu claritate că izraeliții au fost învinși din punct de vedere psihologic, că nu au avut curajul să iasă din conul acela de umilință care-i înconjura și să ducă un trai demn.

„...doi bărbați dintre cei care se temeau de Allah" Dacă se folosește o altă modalitate de citire, implicit interpretare, a versetelor din Coran înseamnă: doi bărbați dintre cei „care erau temători”, în loc de „care se temeau”, și „care fuseseră copleșiți de harul Lui”, călăuzindu-i către islam, *„Intrați peste ei pe poartă și, dacă veți trece de ea, veți fi învingători! Încredeți-vă în Allah, dacă sunteți credincioși!”* De cauți sprijinul lui Allah și te încrezi în Allah, El te va ajuta cu siguranță și te va ajuta să-ți învingi inamicii.

Ei au răspuns: „O, Moise, noi nu vom intra în nici un caz, câtă vreme ei sunt acolo! Du-te tu și Domnul tău și luptați! Noi vom ședea aici!” Mulți dintre ei erau hotărâți să nu lupte împotriva dușmanului lor pentru calea lui Allah. A fost un act fățiș de nesupunere și lașitate. Se spune că atunci când au auzit acest lucru Iosua și Kalib și-au sfâșiat hainele, iar Moise și Aaron au căzut în prosternare la Allah pentru a nu trimită asupra lor mânia Sa. Însă neamul acesta ale căror inimi au fost „pecetluite” poate nu va realiza ceea ce tocmai pomeniseră. În culmea disperării, a zis: *„Doamne! Eu nu am putere decât asupra mea și a fratelui meu, deci desparte-ne pe noi de acest neam de nelegiuți!”* ~ *Allah i-a răspuns: „[Țara] asta le va fi oprită vreme de patruzeci de ani, în care vor rătăci prin lume. Nu-ți face griji pentru neamul acesta de nelegiuți!”* Drept pedeapsă pentru lașitatea și nesupunerea lor, au fost condamnați să rătăcească, fără a avea vreo destinație, vreun scop sau liniște, zi și noapte, dimineată și seară. Se spune că dintre cei ce au rătăcit, nimeni nu a supraviețuit și au murit cu toții într-o perioadă de 40 de ani.

Cu toate acestea, companionii Profetului – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – nu au răspuns (nt. la chemarea făcută) în Ziua Badr, așa cum a răspuns neamul lui Moise (la chemarea făcută de el). Când Profetul - Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască - le-a cerut sfatul [dacă să urmeze sau nu armata quraișă], Abu Bakr a luat cuvântul și și-a spus cea mai bună părere, iar ceilalți „emigranți” au fost de asemenea în favoarea urmării armatei quraișe. Apoi

Profetul - Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască - a repetat: „Sfătuiți-mă!” Sa'd bin Mu'adh a spus: „Poate te referi la noi, o, Mesager al lui Allah! Pe Cel ce te-a trimis în adevăr, dacă ne iei și intri în această mare, vom intra cu tine. Nici unul nu va rămâne în urmă și nu ne vom mânia de ne vei lua să luptăm împotriva inamicului nostru mâine. Noi suntem răbdători în război și fără ascunzișuri în lupta cu dușmanul. Poate Allah îți va arăta ceva ce-ți va desfăta privirea. Ia-ne așadar cu binecuvântarea lui Allah.” Și Profetul - Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască - s-a bucurat peste măsură de spusesele lui Sa'd.

Imamul Ahmed a relatat că Miqdad i-a spus Profetului – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – în ziua bătăliei de la Badr. «O, Mesager al lui Allah! Noi nu vom spune așa cum i-au spus fiii lui Israel lui Moise: „*Du-te tu și Domnul tău și luptați! Noi vom ședea aici!*”, ci vom spune: „Du-te tu și Domnul tău și luptați și noi vom lupta alături de voi.”»

Izraeliții, în rătăcire

Așa cum am văzut mai înainte, izraeliții nu au vrut să lupte și drept rezultat au fost condamnați să ducă o viață în exil. Cu toate acestea, în Biblie, nu găsim nici o referire la această poveste.

Allah a grăit:

„O, fii ai lui Israel, Noi v-am mântuit de vrăjmașul vostru și v-am orânduit vouă întâlnire la coasta cea din dreapta a Muntelui! Și am pogorât asupra voastră mana și prepelețele!” ~ „Mâncați din bunătățile cu care v-am înzestrat, însă nu întreceți măsura întru aceasta, ca să nu vă lovească mânia Mea, căci, cel pe care-l lovește mânia Mea, este pierdut!” Eu sunt iertător cu acela care se căiește, crede și împlinește fapte bune și apoi se lasă călăuzit pe calea cea bună”.

[Coran 20:80-82]

În versetele menționate mai sus Allah a grăit despre favorurile pe care le-a acordat fiilor lui Israel atunci când i-a salvat de Faraon și de sclavie. Le-a făgăduit de asemenea că le va acorda tovarășia profetului lor Moise căruia i-a

poruncit să vină pe muntele Tor pentru a putea primi Porunca și Învățăturile ce să le călăuzească viața lumească. Se vorbește de asemenea și despre mana și prepelițele de care aveau nevoie acolo unde nu se găseau nici recolte, nici apă. Dimineața, când s-au trezit, au aflat mană peste tot în jurul lor și din aceasta au făcut un fel de pâine. Nu le-a fost permis însă să păstreze mana mai mult de o zi, căci aceasta nu mai era bună atunci. În fiecare zi aveau mană proaspătă, iar seara aveau prepelițe. Acestea erau niște păsări pe care ei le prindeau fără nici o dificultate și le găteau pentru cină.

Fiindcă era vară, iar soarele era foarte puternic, Allah a trimis deasupra lor nori care să le facă umbră, așa cum se spune în *Surat Al-Baqara*:

„O, voi fii ai lui Israel, aduceți-vă aminte de binele ce v-am făcut și țineți-vă legământul făcut Mie și-Mi voi ține legământul făcut vouă și de Mine temeți-vă; ~ Credeți în ceea ce v-am pogorât, întărind ceea ce voi aveți și nu fiți primii care nu cred în el și nu vindeți semnele mele pentru un preț mic și față de Mine fiți cu frică!”

[Coran 2:40,41]

Și Allah a spus de asemenea:

„[Și aduceți-vă aminte că] Noi v-am izbăvit de neamul lui Faraon, care vă supunea la rele chinuri, junghiindu-i pe fiii voștri și cruțând viața doar muierilor voastre! În aceasta fost-a mare încercare de la Domnul vostru. ~ Și despiciat-am pentru voi marea și v-am mântuit și am înecat neamul lui Faraon, pe când voi priveați. ~ Și Ne-am înțeles cu Moise pentru patruzeci de nopți, iar voi ați ales vițelul [pentru a-l adora], în lipsa lui [Moise] și ați fost voi nelegiuți. ~ V-am iertat vouă după aceea, nădăjduind că veți fi mulțumitori. ~ Și datu-i-am lui Moise Scriptura, Cartea Doveditoare [Al-Furqan], nădăjduind că veți fi călăuziți.”

[Coran 2:49-53]

Și zis-a Moise atunci neamului său: “O, neam al meu, ați fost nedrepti cu voi înșivă prin adorarea vițelului. Deci cereți iertare Creatorului vostru și

răpuneți-vă unii pe alții. Aceasta este mai bine pentru voi la Făcătorul vostru. Dar El v-a iertat, căci El este cel Iertător, Îndurător [At-Tawwab, Ar-Rahim]. ~ Și [aduceți-vă aminte] când ați zis voi: „O, Moise! Nu te vom crede până nu-L vom vedea pe Allah deslușit. Și trăsnetul s-a abătut asupra voastră [și v-a ucis], în vreme ce voi priveați. ~ Apoi v-am înviat, după ce ați murit, nădăjduind că veți fi mulțumitori. ~ Și am făcut să vă umbrească nori și am pogorât peste voi mana și prepelițe. „Mâncați din bunătățile pe care vi le-am dăruit!”. Iar ei nu au fost nedrepti cu Noi, ci față de ei înșiși au fost nedrepti.

[Coran 2:54-57]

În același capitol din nobilul Coran, Allah a grăit:

Și când Moise a cerut apă pentru neamul său, i-am zis: „Lovește cu toiagul tău stâncă!” Și au țâșnit din ea douăsprezece izvoare. Și a cunoscut fiecare seminție locul său de băut. „Mâncați și beți din darul lui Allah și nu faceți rău pe pământ fiind stricători!” ~ Și [luați aminte] când ați spus voi: „O, Moise! Nu vom putea îndura un singur soi de bucate! Roagă-te pentru noi la Domnul tău să scoată pentru noi din ceea ce dă la iveală pământul; din legumele lui: castraveți, usturoi, linte și ceapă!”, a zis el: „Voiți a schimba cu ceea ce este mai rău ceea ce este mai bun? Coborâți într-un alt oraș, unde veți găsi ceea ce ați cerut!” Și a căzut asupra lor umilință și sărăcie și s-au întors însoțiți de mânia lui Allah. Și aceasta pentru că ei nu au crezut în semnele lui Allah, pentru că i-au ucis pe profeți pe nedrept; aceasta pentru că ei s-au răsculat și au călcat rânduielele.

[Coran 2:60,61]

În aceste versete, Allah grăiește despre binele și bunătățile pe care le-a trimis asupra neamului lui Israel, adică mană și prepelițe, două feluri de mâncare obținute de ei fără nici un efort. Allah a făcut de asemenea să țâșnească în deșert izvoare, poruncindu-i lui Moise să lovească cu toiagul o stâncă. Douăsprezece izvoare au țâșnit atunci pentru douăsprezece triburi izraelite. Apoi Allah le-a oferit umbră care să-i apere de arșița deșertului.

Cu toate acestea, ei nu au apreciat nici unul dintre aceste favoruri Divine și au considerat că fiecare lucru este normal. Au rămas răzvrățiți și neascultători.

Apoi i-au cerut lui Moise ca hrana să nu mai fie aceeași. Au optat pentru plante, ceapă, usturoi, castraveți și linte. Moise i-a dojenit, spunându-le: „*Voiți a schimba cu ceea ce este mai rău ceea ce este mai bun?*”, adică doriți aceste legume și plante ce cresc în pământ în loc de prepelițe și mană cerească, ce sunt la îndemâna fiecăruia dintre voi, tineri și bătrâni. Moise a refuzat să le îndeplinească cererea.

Toate aceste trăsături ale izraeliților ne arată că ei nu s-au înfrânat de la ceea ce le fusese interzis, așa cum grăiește Allah: „*Însă nu întreceți măsura întru aceasta, ca să nu vă lovească mânia Mea, căci, cel pe care-l lovește mânia Mea, este pierdut!*” *Eu sunt iertător cu acela care se căiește, crede și împlinește fapte bune și apoi se lasă călăuzit pe calea cea bună*”. [20:81,82]

Moise cere să-l vadă pe Allah

Allah a grăit:

Și Noi i-am hotărât lui Moise după treizeci de nopți, pe care le-am întregit cu încă alte zece, astfel încât termenul fixat de Domnul său venea după patruzeci de nopți. Și Moise i-a zis fratelui său Aaron: „Ține-mi locul la neamul meu și fii cu dreptate și nu urma drumul celor care aduc stricăciune!” ~ Și când a venit Moise la timpul hotărât de Noi și a vorbit cu el Domnul său, a zis el: „Doamne, arată-Te mie ca să Te văd!”. I-a răspuns lui: „Tu nu Mă vei putea vedea, dar privește la Munte și de va rămâne el neclintit, atunci Mă vei vedea!” Și când s-a arătat Domnul său Muntelui, l-a prefăcut în pulbere, iar Moise s-a prăbușit leșinat. Iar când și-a venit în fire, a zis: „Mărire Ție! Mă întorc la Tine căindu-mă și sunt cel dintâi dintre credincioși!”

[Coran 7:142-143]

A grăit [Allah]: „O, Moise! Te-am ales, dintre toți oamenii, pentru mesajele Mele și pentru cuvintele Mele! Deci primește ceea ce-ți dau și fii dintre cei mulțumitori!” ~ Și Noi i-am scris pe table îndemnare despre toate lucrurile și tâlcuire despre toate lucrurile. „Ține-le, așadar, cu putere și poruncește neamului tău să primească ce e mai bun în ele! Apoi vă voi arăta vouă sălașul celor abātuți

din drum.”

[Coran 7:144,145]

„Voi să-i îndepărtez de la semnele Mele pe cei care sunt îngâmfați, pe pământ, pe nedrept. Chiar de-ar vedea fiecare semn, ei tot nu cred în el. Iar dacă văd calea cea bună, ei nu o primesc drept drum, dar dacă văd calea rătăcirii, o primesc drept drum. Aceasta pentru că ei țin semnele Noastre de mincinoase și sunt nepăsători față de ele! ~ Iar aceia care țin de mincinoase semnele Noastre și întâlnirea cu Ziua de Apoi, faptele lor sunt în deșert. Oare ar putea fi ei răsplătiți altfel decât după ceea ce fac?”

[Coran 7:146,147]

Ibn Abbas, Masruq și Mujahid au spus: „Aceste treizeci de nopți sunt din luna Zul-Qa'da, iar celelalte zece sunt din luna Zul-Hijje.”

Și astfel în primele zece zile ale lunii Zul-Hijje este sărbătoarea jertfei, când Allah i-a vorbit lui Moise. În aceeași zi, Allah a desăvârșit religia sa, religia islamică, pentru profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - și și-a îndeplinit favorurile Sale.

Moise a îndeplinit termenul de treizeci de zile. În acele zile a postit și nu a avut nevoie de hrană. La sfârșitul lunii, a luat o bucată de scoarță și a mestecat-o, pentru a-și reîmprospăta respirația. Allah i-a poruncit apoi să mai rămână încă zece zile, pentru a se face patruzeci. Dintr-un Hadis aflăm că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Mirosul gurii celui ce postește este mai proaspăt decât mireasma moscului.”

Mai înainte ca Moise să plece la locul hotărât, l-a însărcinat pe fratele său Aaron să se ocupe de treburile izraeliților, de vreme ce era deja părtaș la Misiunea sa și era reprezentantul său.

Allah a zis: „Și când a venit Moise la timpul hotărât”, la vremea hotărâtă pentru el să ajungă acolo. „...și a vorbit cu el Domnul său,”, adică Allah i-a vorbit din spatele unei cortine. Acest lucru ne arată poziția sublimă și măreață pe care a avut-o Moise prin Grația Divină. Totuși, după ce i s-a acordat șansa de a vorbi cu Allah și după ce a vorbit cu El, Moise a dorit ca acea cortină să fie ridicată pentru a-L putea vedea. «...a zis el: „Doamne, arată-Te mie ca să Te văd!”»

Însă, Allah i-a răspuns astfel: „*Tu nu Mă vei putea vedea*”, oferindu-i astfel un motiv pentru ca el să nu poată opune rezistență, deoarece chiar și muntele care este mai puternic și mai neclintit decât omenirea nu poate să îndure acest lucru. Și atunci a zis: „...*dar privește la Munte și de va rămâne el neclintit, atunci Mă vei vedea!*” În Biblie se spune că Allah i-a spus lui Moise – Pacea fie asupra sa - că nici o făptură nu va putea să Îl vadă, ci va muri de îndată.

Abu Musa a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Cortina Sa este Lumina.” (relatat de Bukhari și Muslim)

Într-o altă relatare se spune: „Este foc, de S-ar dezvălui, Lumina Chipului Său ar arde fiecare lucru ce s-ar apropia.”

„...Și când s-a arătat Domnul său Muntelui, l-a prefăcut în pulbere, iar Moise s-a prăbușit leșinat. Iar când și-a venit în fire, a zis: „Mărire Ție! Mă întorc la Tine căindu-mă și sunt cel dintâi dintre credincioși!”

[Coran 7:143]

Am menționat deja în *Tefsir* că imamul Ahmed și Tirmidhi au relatat, preluând de la Anas, că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a recitat acest verset: „...*Și când s-a arătat Domnul său Muntelui, l-a prefăcut în pulbere*” și apoi a indicat acest lucru punându-și degetul mare pe încheietura de sus a degetului mic, adică atât de mult s-a arătat, apoi muntele s-a făcut pulbere.

Suddi a relatat preluând de la Ikrima care l-a citat pe Ibn Abbas: „Domnul nu s-a arătat decât cât a arătat el (cu degetele) și muntele s-a prefăcut în pulbere, iar Moise a leșinat. Qatada a zis: «A murit.» Prima versiune este mai temeinică, deoarece în versetul din Coran se spune: „*Iar când și-a venit în fire*”, și nu-și putea veni în fire decât din leșin. Moise s-a căit și a căutat lertarea lui Allah pentru dorința sa de a-L vedea.

Abu Sa'id Al-Khudri a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Nu mă preferați pe mine înaintea celorlalți profeți. Oamenii își vor pierde cunoștința în Ziua Judecății, iar eu voi fi primul care și-o va recăpăta. Apoi îl voi afla însă pe Moise sprijinindu-se de unul dintre picioarele Tronului

(Divin). Nu știi dacă și-a recăpătat cunoștința înaintea mea sau nu și-a pierdut-o pentru faptul că a leșinat pe muntele Tor.” (relatat de Bukhari și Muslim)

Totuși aceasta este o atitudine umilă din partea Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. Poate ne-a interzis acest lucru pentru a nu avea idei preconcepute și preferințe nedrepte. Sau poate a zis că Allah este Cel ce-i înălță pe oameni în grad și nu oamenii, care fac acest lucru urmând idei preconcepute. Nu există nici o îndoială că Profetul nostru a fost cel mai bun dintre făpturi. Allah a zis: „*Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni.*” [Coran 3:110]

Și este evident că acest lucru este așa datorită rangului Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

S-a relatat de asemenea că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Voi fi căpetenia fiilor lui Adam în Ziua Judecății, și nu mă arăt trufaș.”

Apoi Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a vorbit despre privilegiul acordat lui în Ziua în care va fi invidiat de toți oamenii, inclusiv de profeți și trimiși. Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Și eu voi fi primul care își va recăpăta cunoștința. Însă apoi îl voi afla pe Moise sprijinindu-se de unul dintre picioarele Tronului (Divin). Nu știi dacă și-a recăpătat cunoștința înaintea mea sau nu și-a pierdut-o pentru faptul că a leșinat pe muntele Tor.”

Este evident că întreaga omenire își va pierde cunoștința în Ziua Judecății când Allah s-a arătat cu scopul Judecării printre oameni. Apoi cu toții vor leșina înfiorați de acea Imagine. Primul care își va recăpăta cunoștința este profetul Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – și îl va găsi pe Moise sprijinindu-se de unul dintre picioarele Tronului. Profetul a zis: „Nu știi dacă și-a recăpătat cunoștința înaintea mea ca urmare a faptului că și-a pierdut-o în această lume sau nu și-a pierdut nici un moment cunoștința drept răsplată pentru leșinul de pe (muntele) Tor.”

Aceasta a fost o mare onoare pentru profetul Moise – Pacea fie asupra sa – și de aceea Profetul nostru – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – ne-a menționat lucrul acesta.

A grăit [Allah]: „O, Moise! Te-am ales, dintre toți oamenii, pentru mesajele

Mele și pentru cuvintele Mele!...” Se face referire bineînțeles la acea perioadă de timp, nu mai înainte, nici după ea. Căci înainte de aceea, profetul Avraam a fost mult mai privilegiat decât el, iar, după el, profetul nostru Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a avut un rang mult mai înalt decât al amândurora. După cum am văzut, acest Favor Divin a fost acordat în noaptea „Călătoriei Nocturne” și a „Înălțării spre Sferele Cerești”. Profetul a zis: „Mi se va acorda un rang invidiat de întreaga omenire, chiar și de Avraam.”

„...*Deci primește ceea ce-ți dau și fii dintre cei mulțumitori!*” [Coran 7:144] Primește ceea ce îți dau din această Profetie și nu mă întreba mai departe, ci fii recunoscător pentru aceasta.

Allah a zis: „*Și Noi i-am scris pe table îndemnare despre toate lucrurile și tâlcuire despre toate lucrurile.*” [Coran 7:145] Acele table erau făcute dintr-o substanță foarte fină. S-a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Allah a scris Tora cu mâna Sa și se găseau acolo îndemnări și hotărâri detaliate cu privire la lucrurile permise (Halal) și cele interzise (Haram).” (relatat de Al-Bukhari)

„...*Ține-le, așadar, cu putere și poruncește neamului tău să primească ce e mai bun în ele!...*” [7:145] Oamenii ar trebui să aplice aceste învățături și să tragă cele mai bune învățăminte. „...*Apoi vă voi arăta vouă sălaşul celor abătuți din drum.*” [7:145] Destul de curând veți afla soarta celor ce nu urmează Învățăturile Mele și persistă în păcat.

Allah a zis: „*Voi să-i îndepărtez de la semnele Mele...*”, ceea ce potrivit interpretării și înțelesului corect înseamnă: „...*pe cei care sunt îngâmfați, pe pământ, pe nedrept. Chiar de-ar vedea fiecare semn, ei tot nu cred în el...*” Chiar dacă au văzut toate minunile și semnele, ei nu au urmat adevărul. „*Iar dacă văd calea cea bună, ei nu o primesc drept drum, dar dacă văd calea rătăcirii, o primesc drept drum. Aceasta pentru că ei țin semnele Noastre de mincinoase și sunt nepăsători față de ele! ~ Iar aceia care țin de mincinoase semnele Noastre și întâlnirea cu Ziua de Apoi, faptele lor sunt în deșert. Oare ar putea fi ei răsplătiți altfel decât după ceea ce fac?*” [Coran 7:146,147]

Izraeliții și venerarea vițelului

În nobilul Coran Allah a grăit:

Și neamul lui Moise a făcut, după el, din podoabele lor un vițel cu trup care avea și muget. Oare n-au băgat ei de seamă că el nu le vorbește și nu-i călăuzește pe nici un drum? L-au luat pe el [drept Dumnezeu] și au fost ei nelegiuți. ~ Și când s-au fost căit ei și și-au dat seama că au rătăcit, au zis: "Dacă nu se va îndura Domnul nostru de noi și nu ne va ierta, vom fi și noi printre cei pierduți!" ~ Și când s-a întors Moise la neamul său, mâniat și întristat, a zis el: "Mare rău ați săvârșit voi în lipsa mea! Ați voit voi să grăbiți porunca Domnului vostru?" Și a aruncat tablele, l-a apucat de cap pe fratele său și l-a tras spre el. Și a zis [Aaron]: "O, fiu al mamei mele! Poporul m-a ținut de slab și aproape a fost să măucidă. Nu-i face pe dușmani să se bucure de nenorocirea mea și nu mă pune pe mine alături de neamul celor nelegiuți!"

[Coran 7:148-150]

A zis: "Doamne, iartă-mi mie și fratelui meu și lasă-ne pe noi să intrăm întru îndurarea Ta, căci Tu ești cel mai Îndurător dintre cei îndurători". ~ Pe cei ce au primit [au adorat] vițelul îi va ajunge mânie de la Domnul lor și înjosire în această viață. Astfel îi răsplătim Noi pe cei care nascocesc [idoli], ~ Dar cu aceia care au săvârșit fapte rele, dar după aceea s-au căit și au crezut, Domnul Tău este - după aceea - Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim]. ~ Și după ce s-a potolit mânia lui Moise, a luat tablele. În scrisul lor era călăuzire și îndurare pentru aceia care se tem de Domnul lor.

[Coran 7:151-154]

Allah a grăit în Surat Ta-Ha:

„Și de ce te-ai grăbit [să te îndepărtezi] de neamul tău, Moise?” ~ A zis: „Ei sunt pe urmele mele și eu am grăbit spre Tine, Doamne, pentru ca să fii

mulțumit”. ~ A zis: „Noi am pus neamul tău la încercare, după tine, și As-Samiri l-a dus pe el în rătăcire”. ~ Atunci s-a întors Moise la neamul său, mânios și mâhnit, și a zis: „O, neam al meu! Nu v-a făcut Domnul vostru frumoasă făgăduire? Legământul a fost prea lung pentru voi sau ați vrut să se abată asupra voastră mânia Domnului vostru și de aceea ați călcat făgăduința făcută mie?” ~ Ei au zis: „Noi nu am călcat făgăduința dată ție cu voia noastră, însă noi am fost încărcăți cu sarcini de podoabe ale neamului [lui Faraon] și le-am aruncat noi [în foc] și asemenea le-a aruncat și As-Samiri”.

[Coran 20:83-87]

Și le-a scos lor un vițel - un corp [neînsuflețit] cu muget - și ei au zis: „Acesta este Domnul vostru și Domnul lui Moise, însă el l-a uitat”. ~ Oare n-au văzut ei că el nu le răspundea cu nici o vorbă și că el nu avea putere să le facă lor un rău sau să le fie spre folos? ~ Și le zisesese și Aaron mai înainte: „O, neam al meu! Voi ați fost numai ispitiți prin aceasta! Însă Domnul vostru cu adevărat este Cel Milostiv. Așadar, urmați-mă și ascultați de porunca mea!” ~ Dar ei au răspuns: „Vom rămâne adoratori ai lui până ce se va întoarce Moise la noi”. ~ A zis, atunci: „Ce te-a împiedicat, Aaron, când i-ai văzut că ei se duc în rătăcire, ~ Să vii după mine? Te-ai răzvrătit și tu împotriva poruncii mele?!”

[Coran 20:88-93]

A zis: „O, fiu al mamei mele! Nu mă apuca nici de barbă, nici de [părul din] cap! Mie mi-a fost teamă să nu zici: Tu i-ai dezbinat pe fiii lui Israel și nu ai așteptat porunca mea!” ~ A zis: „Și care a fost socoteala ta, o, As-Samiri?” ~ A răspuns: „Eu am văzut ceea ce ei nu au văzut: am luat o mână [de țărână] de pe urma trimisului și am aruncat-o [în foc]. Așa mi-a spus sufletul meu”. ~ A zis: „Du-te! În această viață vei spune tu [la toată lumea]: „Nu mă atingeți!” Și vei avea tu o întâlnire de la care nu vei putea lipsi. Și privește la Domnul tău, căruia i-ai rămas credincios! Noi îl vom preface în pulbere și-l vom risipi în mare”. ~ Ci Domnul vostru este numai Allah, afară de care nu există altă divinitate. Iar El le cuprinde pe toate cu știința.

[Coran 20:94-98]

Aceste versete ne dezvăluie povestea izraeliților după ce Moise a plecat spre muntele Tor pentru „întâlnirea” sa. Moise a rămas acolo pentru a-L venera pe Domnul său. Un om din neamul lui Israel, al cărui nume era Aaron Samiri, a înaintat și a luat toate acele bijuterii care fuseseră împrumutate de la egipteni și, după ce le-a topit, a făcut din ele un vițel. Apoi a aruncat în el o mână de țărână pe care o luase din urma lăsată de calul îngerului Gavriil în ziua în care Allah îl înecase pe Faraon. Când a aruncat țărâna înspre el, a mugit așa cum face un vițel adevărat. Se spune că datorită unui curent de aer care trecea prin interiorul lui scotea un sunet asemănător mugetului. Și atunci când mugea, aceștia cântau și dansau în jurul lui.

„Acesta este Domnul vostru și Domnul lui Moise, însă el l-a uitat”. [Coran 20:88] Le-a spus că Moise uitase că Domnul lor este aici și plecase să-L caute pe muntele Tor. Comportamentul ignorant al izraeliților le-a dezvăluit sufletul mârșav.

Allah ne-a arătat cât de aparentă a fost falsitatea lor și că ceea ce priveau ei ca pe o divinitate nu era altceva decât un act satanic. *„Oare n-au văzut ei că el nu le răspundea cu nici o vorbă și că el nu avea putere să le facă lor un rău sau să le fie spre folos?”* [Coran 20:89] Și a zis: *„Oare n-au băgat ei de seamă că el nu le vorbește și nu-i călăuzește pe nici un drum? L-au luat pe el [drept Dumnezeu] și au fost ei nelegiuți.”* [7:148] Acest animal nu putea nici măcar să le vorbească sau să le dea un răspuns. Nu putea să le facă nici bine, nici rău și nu avea nici un semn vital. Așadar cum ar putea oare să fie domn?

Și când s-au fost căit ei și și-au dat seama că au rătăcit, au zis: "Dacă nu se va îndura Domnul nostru de noi și nu ne va ierta, vom fi și noi printre cei pierduți!"

[Coran 7:149]

Când s-a întors la cei din neamul său și a văzut că aceștia venerau un vițel, Moise a aruncat tablele ce conțineau învățăturile Torei. În Biblie se spune că le-a sfărâmat (Biblia, „leșirea”, 32) și că acestea au fost mai târziu înlocuite de Allah. În Coran totuși nu găsim nici un indiciu în acest sens; se spune numai

că le-a aruncat.

În Biblie se spune că erau două table, însă în Coran sunt menționate mai multe. Moise a fost înștiințat de venerarea vițelului, însă de asemenea i s-a poruncit să se întoarcă și să-l vadă cu proprii lui ochi.

Moise a venit la ei, i-a dojenit și a condamnat slăvirea lor. Ei s-au scuzat fără părere de rău și au zis: „...noi am fost încărcăți cu sarcini de podoabe ale neamului [lui Faraon] și le-am aruncat noi [în foc] și asemenea le-a aruncat și As-Samiri”. S-au simțit rușinați să aibă acele bijuterii ale neamului egiptean ce fuseseră îngăduite de Allah lor și nu s-au simțit rușinați de neștiința și nebunia lor atunci când au venerat vițelul.

Moise a venit apoi la fratele său Aaron și i-a zis: „Ce te-a împiedicat, Aaron, când i-ai văzut că ei se duc în rătăcire” De ce nu ai venit la mine când ai văzut ceea ce fac? Aaron a răspuns: „M-am gândit că mă vei întreba de ce i-am lăsat singuri de vreme ce mi i-ai încredințat!” „Mie mi-a fost teamă să nu zici: Tu i-ai dezbinat pe fiii lui Israel...” [Coran 20:94]

A zis: „Doamne, iartă-mi mie și fratelui meu și lasă-ne pe noi să intrăm întru îndurarea Ta, căci Tu ești cel mai Îndurător dintre cei îndurători”.

[Coran 7:151]

Aaron încercase mai înainte să-i oprească să înfăptuiască acele nelegiuri și le spusese că, prin acel vițel, erau puși la încercare și că adevăratul lor Domn este Allah, Cel Îndurător, Milostiv. Însă ei nu-l ascultaseră și spusese că vor venera vițelul până ce Moise se va întoarce de pe muntele Tor.

După aceea, Moise s-a întors spre Samiri și l-a întrebat ce l-a îndemnat să comită o astfel de nelegiuire: „Și care a fost socoteala ta, o, As-Samiri?” ~ A răspuns: „Eu am văzut ceea ce ei nu au văzut...”, adică l-am văzut pe Gavriil călare pe un cal pe care alți oameni nu l-au putut vedea. „...am luat o mână [de țărână] de pe urma trimisului...”, adică de pe urma lăsată de calul lui Gavriil. Se spune că l-a văzut pe Gavriil și acolo unde calul său pune copita creștea iarba verde. Samiri a luat o mână de țărână de pe urma lăsată de cal. Și când a făcut

vițelul de aur, a aruncat o parte din această țărână în el. Și de aceea a zis: „...și am aruncat-o [în foc]. Așa mi-a spus sufletul meu”. ~ A zis: „Du-te! În această viață vei spune tu [la toată lumea]: „Nu mă atingeți!” Acesta a fost un blestem asupra lui: să nu atingă în această lume nici o ființă, drept pedeapsă pentru fapta sa. Apoi în lumea de apoi a avut parte de un alt blestem: „Și vei avea tu o întâlnire de la care nu vei putea lipsi.” Versetele prezentate mai sus sunt din *Surat Ta-Ha*: [20:95-98]

Atunci Moise s-a întors spre vițel, l-a aruncat în foc, după care l-a împrăștiat în mare. A poruncit apoi fiilor lui Israel să bea din apa aceea. Cenușa idolului rămânea lipită de buzele tuturor celor ce-l veneraseră, dându-i astfel în vileag. Se spune că tenul lor își schimbase culoarea devenind gălbui. „Și privește la Domnul tău, căruia i-ai rămas credincios! Noi îl vom preface în pulbere și-l vom risipi în mare”. [20:97] Moise le-a spus apoi: „Ci Domnul vostru este numai Allah, afară de care nu există altă divinitate. Iar El le cuprinde pe toate cu știința.” [20:98]

În *Surat Al-Baqara* se spune:

Și zis-a Moise atunci neamului său: “O, neam al meu, ați fost nedreți cu voi înșivă prin adorarea vițelului. Deci cereți iertare Creatorului vostru și răpuneți-vă unii pe alții. Aceasta este mai bine pentru voi la Făcătorul vostru. Dar El v-a iertat, căci El este cel Iertător, Îndurător [At-Tawwab, Ar-Rahim].

[Coran 2:54]

Se spune că într-o dimineață cei ce nu slăviseră vițelul stăteau cu săbiile în mână. Era o dimineață cețoasă și nu se puteau recunoaște între ei, apoi au început să-i ucidă pe cei ce veneraseră vițelul. Se spune că au ucis atunci în jur de 70.000 de oameni.

Allah a grăit:

„Și a ales Moise șaptezeci de bărbați din neamul său pentru timpul

întâlnirii cu Noi. Și când i-a lovit cutremurul [de pământ], a zis el: "Doamne, dacă Tu ai fi voit, i-ai fi putut pierde mai dinainte, ca și pe mine. Oare vrei Tu să ne pierzi pentru ceea ce au săvârșit cei nelegiuți dintre noi? Aceasta nu este decât o încercare de la Tine, cu care-i duci în rătăcire pe cei care Tu voiești și îi călăuzești pe cei care Tu voiești. Tu ești Ocrotitorul nostru. Deci iartă-ne nouă și îndură-Te de noi, căci Tu ești cel mai bun dintre iertători! ~ Prescrie pentru noi binele în această lume, ca și în Viața de Apoi! Noi, iată că ne întoarcem la Tine, căindu-ne". A grăit [Allah]: "Cu pedeapsa Mea îi ajung pe cei care voiesc Eu, iar îndurarea Mea cuprinde toate lucrurile. Și Eu voi prescrie pentru aceia care au frică și achită Dania [Az-Zakat] și cei care cred în semnele Noastre"

[Coran 7:155,156]

Pentru aceia care îl urmează pe trimis, profetul neînvățat, despre care află scris la ei în Tora și în Evanghelie. El le poruncește ceea ce este bine și-i oprește de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătățile și le oprește lor pe cele necurate și-i ușurează pe ei de povara lor și de lanțurile care au fost asupra lor. Cei ce cred în el și îl susțin și îl ajută și urmează lumina care a fost pogorâtă cu el, aceia vor fi izbânditori".

[Coran 7:157]

Suddi și Ibn Abbas au menționat că acei șaptezeci de bărbați erau învățați în religie. Printre aceștia erau Moise, Aaron, Iosua, Nadhab și Abihu. Cu toții s-au alăturat lui Moise pentru a putea cere iertare în numele acelor izraeliți ce veneraseră vițelul. Li s-a poruncit să-și spele veșmintele, să se spele pe ei înșiși și să se parfumeze. Când s-au apropiat de munte, acesta era acoperit de un nor dens. Atunci Moise a urcat pe munte.

Muhammed bin Ishaq a relatat: „Moise a ales șaptezeci de oameni dintre izraeliți, cei mai buni dintre ei, și le-a cerut să meargă la Domnul și să ceară iertare pentru nelegiuirile neamului lor și să se căiască la El în numele acestora. Le-a cerut să se curețe, să-și curețe hainele și să postească. Moise a plecat alături de ei spre muntele Tor pentru timpul întâlnirii cu Domnul lor. Moise nu a

mers acolo, decât numai când Allah i-a acordat permisiunea. Allah i-a poruncit lui Moise să aducă șaptezeci de bărbați care puteau să audă împreună cu el Cuvintele Domnului. Și Moise a făgăduit că așa va face.”

Când Moise s-a apropiat de munte, acesta era înconjurat de nori. S-a apropiat și mai mult, a intrat în nori și le-a zis bărbaților: „Apropiați-vă!” Și ori de câte ori Allah îi vorbea lui Moise, acesta avea pe frunte o lumină strălucitoare la care nici o ființă umană nu putea privi. Bărbații s-au apropiat și când au intrat în nori, au căzut în prosternare. L-au auzit pe Allah cum îi vorbea lui Moise, oferindu-i Poruncile și Îndemnurile Sale. Când Allah a terminat de revelat Poruncile Sale și norii s-au împrăștiat, Moise a venit la cei ce-l însoțeau. Aceștia au zis: „O, Moise! Nu te vom crede până nu-L vom vedea pe Allah deslușit.” [2:55] Și când au cerut acest lucru, trăsnetul s-a abătut asupra lor și i-a ucis. Atunci Moise a stat înaintea Domnului și s-a rugat: „Doamne, dacă Tu ai fi voit, i-ai fi putut pierde mai dinainte, ca și pe mine. Oare vrei Tu să ne pierzi pentru ceea ce au săvârșit cei nelegiuți dintre noi?” [Coran 7:155] Nu ne pedepsi pentru ceea ce au făcut cei neștiutori dintre noi atunci când au venerat vițelul. Noi condamnăm fapta lor.

Ibn Abbas, Mujahid și Qatada au spus că trăsnetul s-a abătut asupra lor deoarece nu i-au oprit pe cei din neamul lor să venereze vițelul. „Aceasta nu este decât o încercare de la Tine” [7:155] Tu le-ai poruncit așa pentru a le pune la încercare credința, așa cum Aaron i-a oprit mai înainte, spunându-le: „O, neam al meu! Voi ați fost numai ispitiți prin aceasta!” [Coran 20:90]

De aceea aflăm că a spus: „Tu ... îi călăuzești pe cei care Tu voiești. Tu ești Ocrotitorul nostru. Deci iartă-ne nouă și îndură-Te de noi, căci Tu ești cel mai bun dintre iertători! ~ Prescrie pentru noi binele în această lume, ca și în Viața de Apoi! Noi, iată că ne întoarcem la Tine...”. [Coran 7:155,156], căindu-ne și cerând Îndurarea Ta.

„Cu pedeapsa Mea îi ajung pe cei care voiesc Eu, iar îndurarea Mea cuprinde toate lucrurile.” [Coran 7:156] Este voia și Hotărârea Mea să-i pedepsesc pe cei ce voiesc și să trimit Îndurarea Mea asupra cui voiesc.

S-a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Când Allah a terminat de creat cerurile și pământul, a scris totul într-o Carte care se găsește deasupra Tronului, și a spus: „...îndurarea Mea cuprinde toate

lucrurile.” (relatat de Bukhari și Muslim)

„... Și Eu voi prescrie pentru aceia care au frică și achită Dania [Az-Zakat] și cei care cred în semnele Noastre ~ Pentru aceia care îl urmează pe trimis, profetul neînvățat...” [Coran 7:156,157]

Versetele prezentate mai sus reprezintă în mod evident o veste minunată pentru comunitatea musulmană. Ca răspuns la rugăciunea lui Moise, Allah a grăit că va pogori cu siguranță Îndurarea Sa asupra acelor care cred în Profetul neînvățat.

Qatada a relatat că Moise a spus: „Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*) care este cea mai bună pentru călăuzirea omenirii, care permite binele și interzice răul. Stăpân al meu! Fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Apoi a zis: „Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*) care va fi ultima între oameni și prima care va intra în Paradis. Stăpân al meu! Fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Moise a zis: „Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*) ale cărei Scripturi se află în inimile lor atunci când le recită. Cei ce au fost înaintea lor puteau doar să citească din Cartea [trimisă lor] uitându-se în ele, însă atunci când închideau Cartea nu mai puteau să citească și nici nu știau ce citiseră. Aceștia sunt capabili să învețe pe de rost, lucru pe care nu-l făcuse nici un neam din vremurile de dinainte. Stăpân al meu, fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Moise a zis din nou: „Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*) care crede în Cărțile trimise în trecut și în ultima Carte trimisă. Aceștia au luptat împotriva căi greșite și au luptat împotriva celui mai mare mincinos cu un singur ochi (Dajjal). Stăpân al meu! Fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Apoi Moise a zis: „Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*) care putea să mănânce din milosteniile ei și totuși

să obțină răsplata. Înainte de aceștia însă, dacă oamenii ofereau ceva drept milostenie și aceasta era acceptată, Allah trimitea un foc care o devora, iar dacă mai rămânea era mâncată de animalele de pradă și de păsările sălbatice. Și milostenia este menită să fie luată de la cel bogat până la cel sărac. Stăpân al meu! Fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Moise a zis din nou: „Stăpân al meu! Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*); dacă unul dintre aceștia are intenția de a face un bine și nu poate să-l facă, își va primi totuși răsplata de la zece până la șapte sute de ori. Stăpân al meu! Fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Moise a zis: „Stăpân al meu! Găsesc că pe aceste Table se vorbește despre o comunitate (*Umma*) care poate mijloci și pentru care mijlocirea a fost făcută. Stăpân al meu! Fă-i pe ei comunitatea (*Umma*) mea!” Allah a grăit: „Aceasta este comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!”

Qatada a zis: „Moise a aruncat apoi Tablele și a zis: «O, Allah! Lasă-mă pe mine să fac parte din comunitatea (*Umma*) lui Ahmed!» Există numeroase relatări referitoare la ceea ce a grăit Moise către Allah. Totuși, nu putem fi siguri de autenticitatea lor.”

Allah a grăit:

Și am încheiat legământul cu voi și am înălțat asupra voastră Muntele. „Țineți ceea ce v-am dat cu tărie și amintiți-vă ceea ce este într-aceea! Poate veți fi cu frică!” ~ Apoi v-ați îndepărtat, după aceea, și de n-ar fi fost harul lui Allah asupra voastră și îndurarea Lui, ați fi fost printre cei pierduți.

[Coran 2:63,64]

În *Surat Al-A'raf* se spune:

Și când am ridicat Noi Muntele deasupra lor, ca și când ar fi fost un umbrar, și ei și-au închipuit că va cădea peste ei, [le-am zis]: „Țineți cu putere

ceea ce v-am dat și aduceți-vă aminte de ceea ce se află înlăuntru! Poate că voi vă veți teme!”

[Coran 7:171]

Ibn Abbas și alți învățați au spus: „Când Moise a venit cu Tablele pe care erau scrise învățăturile din Tora, le-a poruncit acestora să le primească cu hotărâre și bunăvoință. Însă ei au zis «Să le vedem! Dacă învățăturile și îndemnurile conținute sunt acceptabile, atunci le vom lua.» Moise a spus: «Nu, luați-le cu toate învățăturile lor.» Au repetat același lucru de mai multe ori. Allah a poruncit îngerilor să ridice muntele deasupra capetelor lor, ca și când ar fi fost o umbrelă uriașă, și apoi li s-a spus: «Nu aveți altă alegere decât să acceptați, astfel muntele acesta va cădea asupra capetelor voastre.» Și atunci au acceptat. Li s-a poruncit să se prosterneze, și așa au făcut. Acest lucru este cunoscut până în prezent de către iudei. Ei au zis: «Nici o prosternare nu este mai mare decât cea care a îndepărtat de ei pedeapsa.»”

Allah a grăit: „*Apoi v-ați îndepărtat*”. Chiar și după această grea încercare și legământ solemn, ei s-au întors la nelegiuirile lor și au încălcat legământul făcut, „... și de n-ar fi fost harul lui Allah asupra voastră și îndurarea Lui, ați fi fost printre cei pierduți.” Însă chiar și după aceasta Allah v-a trimis vouă Mesagerii și Cărțile Sale.

Povestea vacii

În *Surat Al-Baqara* Allah a grăit:

Și [aduceți-vă aminte când] Moise a zis neamului său: "Allah vă poruncește să junghiați o vacă!" Și au răspuns ei: "Ne iei în derâdere?" Iar el le-a răspuns: "Să mă ferească Allah să fiu dintre cei neștiutori!" ~ Au zis: "Roagă-te pentru noi Domnului tău să ne arate limpede cum să fie!". El a răspuns: "Iată, El zice ca ea să fie o vacă nici prea bătrână, nici prea tânără, ci de vârstă mijlocie, între acestea. Și acum faceți ce vi se poruncește!" ~ Au zis: "Roagă-te pentru noi Domnului tău să ne arate limpede culoarea ei!" A răspuns: "Iată, El zice să fie o vacă de culoare galben strălucitor, să placă privitorilor".

[Coran 2:67-69]

Au zis: "Roagă-te pentru noi Domnului tău să ne arate care să fie ea, căci vacile sunt la fel în ochii noștri, dar noi, dacă va voi Allah, vom fi bine îndreptați!" ~ A zis: „Iată, El zice să fie o vacă nu slăbită, ce ară pământul și adapă semănăturile, ci sănătoasă, fără nici o pată pe ea”. Au zis: „Acum ai adus adevărul!” Și au junghiat-o, dar puțin a lipsit să nu o facă. ~ [Și aduceți-vă aminte când] ați omorât un suflet și v-ați învinuit unii pe alții asupra lui. Însă Allah va scoate la iveală ceea ce voi țineți ascuns! ~ Și [atunci] Noi am zis: "Loviți-l pe el cu o bucată din ea!" Și așa [cum l-a înviat pe el], Allah îi va readuce la viață pe cei morți și vă arată semnele Sale. Poate astfel o să pricepeți.

[Coran 2:70-73]

Ibn Abbas, Mujahid, Suddi și alți învățați au spus: „Printre fiii lui Israel era un bărbat foarte bogat. Acesta era bătrân și avea nepoți care îi doreau moartea, ca să-i poată moșteni averea. Într-o noapte, unul dintre ei l-a ucis și apoi l-a aruncat în mijlocul unei cărări sau, într-o altă versiune, în fața ușii unui alt bărbat.”

Dimineața, au început să se certe în legătură cu persoana care l-a ucis. Nepotul bărbatului ucis a venit și a început să plângă zgomotos. Cei mai înțelepți dintre ei au zis: „De ce vă certati? De ce nu mergeți la trimisul lui Allah?” Atunci nepotul lui a mers la Moise și s-a plâns de moartea unchiului său. Moise a zis: „În numele lui Allah, îl rog pe fiecare dintre voi care știe ceva despre această întâmplare să vină și să vorbească.” Însă se părea că nimeni nu știa nimic despre această crimă. Atunci oamenii i-au cerut să-L întrebe pe Allah.

Moise l-a întrebat pe Allah despre acest incident și El i-a poruncit să le ceară să înjunghie o vacă. Moise le-a zis: „*Allah vă poruncește să junghiați o vacă!*” Ei au considerat această poruncă o glumă, căci nu le venea să creadă că Moise l-ar întreba pe Allah despre incidentul petrecut și că Allah le-ar cere să înjunghie o vacă. Și ei au zis: „*Ne iei în derâdere?*” Moise le-a răspuns: „*Să mă ferească Allah să fiu dintre cei neștiutori!*” Caut adăpost la Allah ca nu cumva să spun ceva ce El nu mi-a poruncit. Numai neștiutorii nascocesc minciuni și apoi le asociază lui Allah. Așa mi-a poruncit când l-am întrebat despre acest incident.

Ibn Abbas, Mujahid, Suddi și alții au spus: „Dacă ar fi înjunghiat o vacă, aceasta ar fi fost suficientă pentru ei și ar fi fost acceptată. Însă ei au continuat să se certe și atunci Allah a făcut să fie și mai greu pentru ei.”

Neamul lui Israel l-a întrebat apoi despre trăsăturile vacii, despre culoarea acesteia și despre vârsta ei. Ori de câte ori cereau mai multe detalii, li se spunea ceva ce îngreuna și mai mult situația lor de a găsi vaca specifică.

Totuși, li s-a poruncit să înjunghie o vacă de vârstă mijlocie, nici prea tânără, nici prea bătrână. Au insistat apoi ca Moise să întrebe despre culoarea acesteia. Li s-a poruncit să înjunghie o vacă de culoare galben strălucitor, care să încânte privirile celor de față. Însă nici aceasta nu i-a mulțumit și și-au redus încă o dată șansele de a găsi o asemenea vacă, cerându-i mai multe detalii lui Moise. Ei au zis: „*Roagă-te pentru noi Domnului tău să ne arate care să fie ea, căci vacile sunt la fel în ochii noștri, dar noi, dacă va voi Allah, vom fi bine îndreptați!*” [Coran 2:70]

Moise le-a spus: «*Iată, El zice să fie o vacă nu slăbită, ce ară pământul și adapă semănăturile, ci sănătoasă, fără nici o pată pe ea*”. Au zis: „*Acum ai adus adevărul!*” Și au junghiat-o, dar puțin a lipsit să nu o facă.» [Coran 2:71] Era foarte puțin probabil să găsească o vacă cu aceste trăsături, căci li s-a poruncit

să înjunghie o vacă care nu ară pământul sau „*adapă*” semănăturile, care să nu aibă nici o pată sau vătămare. Qatada și Abul-Aliia au spus că aceasta nu trebuia să aibă altă culoare decât cea indicată. Și după ce Moise le-a dat toate aceste indicații, au zis: „*Acum ai adus adevărul!*”

Se spune că atunci când au început să caute o vacă cu aceste trăsături, au găsit-o numai la un om care își asculta părinții. Ei au dorit să o cumpere, însă acesta a refuzat să o vândă. L-au ademenit cu un preț foarte mare. Așa cum a relatat Suddi, s-au oferit să-i plătească greutatea ei în aur. Însă el a refuzat să o vândă. Omul a fost de acord să o vândă numai când i s-a oferit de zece ori greutatea ei în aur.

Atunci Moise le-a cerut să o înjunghie și „*au junghiat-o, dar puțin a lipsit să nu o facă.*” Apoi Moise le-a poruncit să-l lovească pe bărbatul ucis cu o bucată din carnea ei. Când l-au lovit, Allah l-a readus la viață. S-a ridicat în picioare și Moise – Pacea fie asupra sa – l-a întrebat: „Cine te-a ucis?” El a răspuns: „Nepotul meu!” Și apoi a căzut fără suflare.

Allah a grăit:

„*Și așa [cum l-a înviat pe el], Allah îi va readuce la viață pe cei morți și vă arată semnele Sale. Poate astfel o să pricepeți.*”

[Coran 2:73]

Povestea lui Moise și a lui Khidr

Allah a grăit:

[Adu-ți aminte] când Moise i-a zis slujitorului său: "Nu mă voi opri până ce nu vom ajunge la întâlnirea celor două mări, chiar dacă voi umbla ani îndelungați!" ~ Și când au ajuns ei la întâlnirea lor, au uitat peștele lor și el a apucat nestingherit drumul lui către mare, printr-un canal. ~ Și când au trecut ei [de locul acela], i-a zis slujitorului său: "Adu-ne mâncarea, căci ne-a ajuns oboseala din pricina mersului nostru!" ~ I-a răspuns: "Vezi tu, când ne-am adăpostit lângă stâncă, eu am uitat peștele. Și nu m-a făcut să uit și să nu-ți mai pomenesc de el decât numai Șeitan, iar el a apucat drumul spre mare, într-un mod ciudat!" ~ A zis: "Acesta este ceea ce căutăm noi!" Și s-au întors după urmele lor.

[Coran 18:60-64]

Și au găsit ei un rob dintre robii Noștri, căruia Noi i-am dăruit îndurare, din partea Noastră, și l-am învățat știință de la Noi. ~ Moise i-a zis: „Pot eu să te urmez, astfel încât să mă înveți din ceea ce tu ai învățat, ca bună călăuzire?” ~ I-a răspuns: „Dar tu nu vei putea să ai răbdare cu mine! ~ Cum ai putea tu să rabzi ceea ce nu cuprinzi tu cu știința?” ~ I-a răspuns: „Dacă Allah voiește, mă vei afla tu răbdător și nu mă voi împotrivi nici uneia dintre poruncile tale!” ~ Și i-a zis: „Dacă mă urmezi, nu mă întreba despre nici un lucru, câtă vreme nu-ți pomenesc nimic despre el!”

[Coran 18:65-70]

Și au purces la drum amândoi. Dar când au urcat pe o corabie, a găurit-o el și atunci i-a zis [Moise]: „Ai găurit-o pentru ca să-i îneci pe oamenii de

pe ea? Tu ai săvârșit un lucru foarte rău!" ~ I-a răspuns: „Nu am spus eu că tu nu vei putea răbda împreună cu mine?” ~ A zis: „Nu mă dojeni pentru ceea ce am uitat și nu mă împovăra cu prea mare greutate pentru treaba [asta a] mea!” ~ Și au pornit ei doi mai departe și au mers până ce s-au întâlnit cu un fecior, pe care el l-a ucis. I-a zis atunci [Moise]: „Ai ucis un suflet nevinovat, ce nu a luat nici un suflet! Ai săvârșit un lucru îngrozitor!” ~ I-a răspuns [celălalt]: „Nu ți-am spus eu că nu vei avea răbdare cu mine?” ~ I-a zis: „De te voi mai întreba despre ceva după aceasta, să nu mă mai ții în tovărășia ta! Acum ai dobândit de la mine îngăduința [de a te despărți de mine]!”

[Coran 18:71-76]

Și au pornit mai departe până ce au ajuns la neamul unei cetăți, de la care au cerut mâncare, însă aceștia nu au voit să-i ospăteze. Și au găsit în ea un perete ce stătea să se prăbușească, iar el l-a îndreptat. Și [atunci] i-a zis [Moise]: „Dacă ai fi voit, ai fi obținut o plată pentru aceasta!” ~ I-a răspuns [celălalt]: „Aceasta este despărțirea între mine și între tine. Însă eu îți voi vesti tâlcuirea celor pentru care tu nu ai avut răbdare! ~ În ce privește corabia, ea era a unor sărmani care lucrau pe mare și eu am voit să o stric, pentru că venea din urma lor un rege care lua toate corăbiile, cu forța. ~ Cât despre fecior, părinții lui erau dreptcredincioși și ne-a fost teamă ca el să nu le impună lor nelegiuirea și necredința.”

[Coran 18:77-80]

Și am voit ca Domnul lor să le dea în schimb un altul mai curat decât el și mai iubitor [față de ei]. ~ În ce privește peretele, el aparținea la doi copii orfani din acest oraș, iar sub el se afla o comoară pentru ei. Tatăl lor a fost un om cuvios și Domnul tău a voit ca atunci când ei vor ajunge la vârsta bărbăției să-și scoată comoara lor [ei înșiși], ca milă de la Domnul tău. Și nu am făcut-o după socotința mea! Aceasta este tâlcuirea celor pentru care nu ai putut să fii cu răbdare!”

[Coran 18:81,82]

Unii învățați evrei au sugerat că acel Moise care s-a întâlnit cu Khidr nu este profetul Moise – Pacea fie asupra sa -, ci Moise bin Manase bin Iosif bin Iacob bin Isaac. De asemenea, unii învățați musulmani sunt de aceeași părere. Totuși, versiunea susținută de Coran și de Hadisuri este că acesta a fost Moise bin Imran, profetul trimis la neamul lui Israel.

Imamul Bukhari a relatat, preluând de la Sa'id bin Jubair, următoarele: „I-am zis lui Ibn Abbas: «Nauf Al-Baqali pretinde că Moise care l-a întâlnit pe Khidr nu este Moise care a fost trimis la fiii lui Israel.» Ibn Abbas a zis: «A mințit, deoarece Ubai bin Ka'b mi-a spus că l-a auzit pe Profet spunând: „Moise a ținut o cuvântare fiilor lui Israel și unul dintre ei l-a întrebat: „Cine are cea mai bună știință?” Moise a răspuns: „Eu am!” Atunci Allah l-a dojenit, căci nu a asociat știința lui Allah. Allah a grăit către Moise astfel: „Am un slujitor la întâlnirea a două mări care are mai multă știință decât tine.” Moise a zis: „Doamne, cum l-aș putea găsi?” El a zis: „Ia cu tine un pește într-un vas cu apă și acolo unde va dispărea peștele, acolo va fi și omul.”»

Atunci Moise a luat un pește, l-a pus într-un vas cu apă și a plecat în căutarea aceluia om. L-a luat cu el pe slujitorul lui, Iosua bin Nun, și când au ajuns la stâncă s-au așezat pe ea și au adormit. În timp ce dormeau, peștele, într-un fel sau altul, a scăpat și a fugit în mare. Când s-au trezit, slujitorul său a uitat să-i spună că peștele dispăruse și astfel au continuat călătoria timp de încă o zi și o noapte.

A doua zi, Moise i-a spus slujitorului: „*Adu-ne mâncarea, căci ne-a ajuns oboseala din pricina mersului nostru!*” Până să treacă de stâncă unde dormiseră, Moise nu se simțise obosit și nici nu-i venise foame. Când i-a cerut să-i aducă micul dejun, Iosua și-a amintit de dispariția peștelui și a zis: “*Vezi tu, când ne-am adăpostit lângă stâncă, eu am uitat peștele. Și nu m-a făcut să uit și să nu-ți mai pomenesc de el decât numai Șeitan, iar el a apucat drumul spre mare, într-un mod ciudat!*” Când Iosua i-a spus acest lucru, Moise a exclamat: „*Acesta este ceea ce căutăm noi!*” Și s-au întors după urmele lor. [18:64]

S-au întors în grabă după urmele lor și când au ajuns la stâncă au găsit acolo un om acoperit cu niște veșminte. Moise l-a salutat și a zis: „Eu sunt Moise.” El a zis: „Moise, fiul lui Israel?” A răspuns: „Da, și am venit la tine ca să pot învăța din știința ce ți-a fost dată.” El a zis: „*Dar tu nu vei putea să ai răbdare cu mine!*” O, Moise! Allah m-a înzestrat cu o știință pe care tu nu o ai și pe tine

te-a înzestrat Allah cu o știință pe care eu nu o am. Moise a zis: „*Dacă Allah voiește, mă vei afla tu răbdător și nu mă voi împotrivi nici uneia dintre poruncile tale!*”

Și mergând pe malul mării, Khidr a zis: „*Dacă mă urmezi, nu mă întreba despre nici un lucru, câtă vreme nu-ți pomenesc nimic despre el!*” Atunci a trecut o corabie și ei le-au cerut celor din ea să-i ia cu ei. Cei din corabie l-au recunoscut pe Khidr și i-au luat fără a le cere nimic în plus. În timp ce erau în corabie, Khidr a luat un topor și a făcut o gaură în corabie. Moise i-a zis: „Ce ai făcut? Ne-au luat în corabie fără a ne cere nimic și tu ai făcut o gaură în ea: „...pentru ca să-i îneci pe oamenii de pe ea? Tu ai săvârșit un lucru foarte rău!” ~ l-a răspuns: „Nu am spus eu că tu nu vei putea răbda împreună cu mine?” ~ A zis: „Nu mă dojeni pentru ceea ce am uitat și nu mă împovăra cu prea mare greutate pentru treaba [asta a] mea!”

Apoi Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus că aceasta a fost prima întrerupere a lui Moise, făcută ca urmare a uitării sale. Mai departe a zis: „Apoi a venit o vrabie și s-a așezat pe marginea corăbiei și și-a cufundat o dată sau de două ori ciocul în mare. Khidr i-a spus lui Moise: «Știința mea sau știința ta cu privire la Știința lui Allah nu este nimic în comparație cu ceea ce a luat această vrabie în pliscul său din apa mării.»”

Apoi au debarcat și au mers pe malul mării. În timp ce mergeau, Khidr a zărit un băiat ce se juca împreună cu alți copii. S-a apropiat, i-a prins capul cu mâna și i l-a smuls de pe umeri, ucigându-l. Moise a rămas uimit tare și i-a spus lui Khidr: „Ai ucis un suflet nevinovat, ce nu a luat nici un suflet! Ai săvârșit un lucru îngrozitor!” Khidr i-a răspuns: „Nu ți-am spus eu că nu vei avea răbdare cu mine?” Moise a realizat că încă o dată nu-și putuse stăpâni curiozitatea și îi pusese întrebări, deși promisese că nu va mai face acest lucru. Atunci a zis: „De te voi mai întreba despre ceva după aceasta, să nu mă mai ții în tovărășia ta! Acum ai dobândit de la mine îngăduința [de a te despărți de mine]!”

Și-au continuat călătoria și „...au pornit mai departe până ce au ajuns la neamul unei cetăți, de la care au cerut mâncare, însă aceștia nu au voit să-i ospăteze. Și au găsit în ea un perete ce stătea să se prăbușească, iar el l-a îndreptat.” Moise i-a spus: „Aceștia sunt oamenii la care am venit și le-am cerut mâncare, însă ei nu ne-au dat nici mâncare, nici nu ne-au îngrijit ca oaspeți ce suntem, cu toate că ai reparat peretele.” Astfel „Dacă ai fi voit, ai fi obținut o plată

pentru aceasta!” ~ I-a răspuns [celălalt]: „Aceasta este despărțirea între mine și între tine. Însă eu îți voi vesti tâlcuirea celor pentru care tu nu ai avut răbdare!”

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – ne-a spus: „Ne-am fi dorit ca Moise să fi rămas răbdător, astfel că poate Allah ne-ar fi dezvăluit mai mult din poveștile lor.” (relatat de Al-Bukhari)

Allah Preamăritul a spus:

Și când Allah a încheiat un legământ cu profeții, [le-a zis El]: “Vă dau vouă o Carte și Înțelepciune. Apoi, dacă va veni la voi un trimis pentru a întări ceea ce aveți, voi trebuie să credeți în el și să-l sprijiniți!”. Le-a zis El: “Consimțiți voi și acceptați această învoială cu Mine?” “Consimțim!” au răspuns ei. Atunci a zis Allah: “Așadar fiți martori, iar Eu Mă aflu împreună cu voi printre cei ce fac mărturie!”

[Coran 3:81]

Acest verset dezvăluie faptul că Allah a încheiat un legământ cu fiecare Profet, însemnând că fiecare dintre ei va avea credință în toți acei profeți ce vor veni după el și îi va sprijini. Acesta este de asemenea un legământ prin care își mărturisesc credința în profetul Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască –, căci el este Pecetea Profeției. Fiecare profet are datoria de a crede în el și de a-l ajuta în îndeplinirea Misiunii sale. Dacă Khidr ar fi trăit în timpul Profetului – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – nu i s-ar fi permis decât să-l urmeze și să-l sprijine în îndeplinirea Misiunii sale. S-ar fi numărat cu siguranță printre cei care au participat la bătălia de la Badr și ar fi luptat sub comanda Profetului nostru, așa cum au făcut Gavriil și alți înger.

Khidr poate să fie profet, ceea ce pare a fi versiunea corectă, sau trimis, sau chiar înger, așa cum s-a mai spus. Indiferent de ceea ce poate fi, un singur lucru este sigur: îngerul Gavriil este conducătorul îngerilor și Moise este mai învățat decât Khidr. Dacă ar fi fost în viață ar fi avut datoria de a crede în profetul Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – și de a-l sprijini. Ce facem cu cei ce susțin că Khidr este *Wali* Allah? Este mai nimerit să spunem că Khidr s-a numărat printre profeți și trimiși. Nici în Hadisurile autentice, nici în

celelalte nu s-a relatat că Khidr l-a întâlnit pe profetul Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

Povestea lui Qarun

Allah a zis:

Qarun a fost din neamul lui Moise, însă el s-a răzvrătit împotriva lor. Și i-am dat Noi atâtea comori, încât numai cheile lui apăsau greu asupra unei cete de [bărbați] vânjoși. Și când i-a zis lui neamul său: "Nu te semeți, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care se semețesc, ~ Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea veșnică! Și nu uita partea ta din această viață! Și fă bine, așa după cum și Allah ți-a făcut ție bine! Și nu umbla după stricăciune pe pământ, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune"

[Coran 28:76,77]

A zis el: „Mie mi s-a dat ceea ce am numai pentru știința pe care eu o stăpânesc!” Oare el nu știa că Allah a nimicit înainte de el dintre neamuri pe cine era mai puternic decât el și adunase mai multe bunuri? Iar nelegiuirile nu sunt întrebați pentru păcatele lor! ~ Și a ieșit el dinaintea neamului său cu toată podoaba sa. Cei care voiau viața lumească au zis atunci: "O, de-am avea și noi asemenea cu ceea ce i s-a dat lui Qarun! El este [un om] cu mare noroc!" ~ Însă aceia cărora le-a fost dăruită știința au zis: "Vai vouă! Răsplata lui Allah este mai bună pentru aceia care cred și săvârșesc fapte bune!" Însă ea [răsplata] nu va fi primită decât de către cei statornici.

[Coran 28:78-80]

Noi am făcut ca pământul să-l înghită pe el și casa lui și nu a avut el nici o ceată care să-l sprijine împotriva lui Allah și nu a fost el dintre cei în stare să se

ajute pe ei înșiși. ~ Și cei care doriseră ieri să fie în locul lui au zis în dimineața următoare: "Vai! Într-adevăr Allah mărește câștigul aceluia care voiește El dintre robii Săi sau îl micșorează. Dacă Allah nu ar fi fost milostiv cu noi, ar fi [lăsat pământul] să ne înghită și pe noi. Vai! Într-adevăr necredincioșii nu izbâdesc!" ~ Această Casă de Veci o facem Noi pentru aceia care nu voiesc fală pe pământ, nici stricăciune. Iar sfârșitul [bun] este al acelor care au frică.

[Coran 28:81-83]

Ibn Abbas a relatat că Qarun a fost un văr al profetului Moise – Pacea fie asupra lui.

Ibn Jarir a spus: „Aceasta este părerea celor mai mulți învățați, că Qarun a fost fiul unchiului său. Cu toate acestea, Ibn Ishaq a zis: «A fost unchiul lui Moise.» Qatada a spus: «A fost numit *Munauuar* („Cel luminat”), căci recita din Tora (Scriptură) cu o voce minunată. Mai târziu însă s-a îndepărtat de Moise din cauza aroganței sale de om bogat, lucru ce i-a fost fatal.»”

În Coran, Allah ne vorbește despre nenumăratele sale comori; se spune că până și cheile acelor comori trebuiau cărate de un grup de bărbați voinici.

Când se arăta trufaș, era dojenit de unii oameni blânzi. Aceștia îi spuneau: „Nu te semeți...” Nu te purta cu aroganță și mândrie. „...fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care se semețesc”

„...Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea veșnică!” [28:77] Lasă ca eforturile și averea ta să fie cheltuite pe calea lui Allah, să obții astfel răsplata de la Domnul în viața de apoi, căci aceasta este viața care va dăinui o veșnicie. Cu toate acestea, „...nu uita partea ta din această viață!” și bucură-te de toate plăcerile ce ți-au fost permise în această viață. „...Și fă bine, așa după cum și Allah ți-a făcut ție bine!” Nu-i uita pe cei ce sunt mai puțin norocoși în această viață și fă-le lor un bine, așa cum ți s-a făcut și ție. „Și nu umbla după stricăciune pe pământ”, amăgindu-i și bătându-ți joc de ei. Dacă vei face așa, atunci aceste nelegiuiri și răutăți ale tale vor aduce după sine pedeapsa Divină, fiindcă „Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune”. [28:77]

Cu toate acestea, Qarun se mândrea cu averea sa măreață, cu autoritatea sa și nu avea nici cea mai mică intenție să asculte dojana altora. „Mie mi s-a dat

ceea ce am numai pentru știința pe care eu o stăpânesc!” „N-am nevoie de predica voastră, n-am nevoie de dojană. Tot ceea ce am este datorită mie, datorită științei pe care o stăpânesc, fiindcă sunt demn de aceasta. Dacă faptele mele nu ar fi plăcut lui Allah, nu mi-ar fi dăruit mie această avere.” Însă Allah a grăit: „*Oare el nu știa că Allah a nimicit înainte de el dintre neamuri pe cine era mai puternic decât el și adunase mai multe bunuri? Iar nelegiuirii nu sunt întrebați pentru păcatele lor!*” [28:78] Și au fost nimicite multe dintre neamurile trecute ce erau mai mărețe decât Qarun, au agonisit mult mai multă avere și aveau mult mai multă putere. Dacă ar fi avut dreptate, Allah nu ar fi trimis asupra lor pedeapsa.

Dacă ai avere și putere nu înseamnă că te numeri printre cei dreți sau printre cei aleși de Allah. El a zis: „*Nici averile voastre, nici copiii voștri nu sunt dintre acelea care vă vor aduce aproape de Noi, ci numai aceia care au crezut și au săvârșit fapte bune vor avea parte de răsplată îndoită pentru ceea ce au făcut și ei vor fi în siguranță în odăile de sus [ale Paradisului]*”. [Coran 34:37]

În *Surat Al-Mu'minun* se spune:

„Oare socotesc ei că ceea ce Noi le dăruim din bunuri și copii ~ Sunt bunuri pe care Noi le dăm în grabă? Nu, ei nu pricep!”

[Coran 23:55,56]

Cei ce tânjeau după avere și un stil de viață asemănător cu al lui Qarun doreau să obțină aceeași măreție. Când învățații religioși i-au auzit, i-au dojenit astfel: „*Vai vouă! Răsplata lui Allah este mai bună pentru aceia care cred și săvârșesc fapte bune!*” Însă ea [răsplata] nu va fi primită decât de către cei statornici.

Allah a grăit: „*Noi am făcut ca pământul să-l înghită pe el și casa lui și nu a avut el nici o ceată care să-l sprijine împotriva lui Allah și nu a fost el dintre cei în stare să se ajute pe ei înșiși.*” [Coran 28:81] În timpul procesiunii, Qarun s-a arătat trufaș și arogant înaintea oamenilor și atunci a fost pedepsit, fiind înghițit de pământ. Într-un Hadis relatat de Ibn Omar se spune că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Allah a poruncit ca un bărbat care

mergea, târându-și bucată de postav cu înfumurare, să fie înghițit de pământ, și va fi afundat în pământ până în Ziua Judecării.”

Ibn Abbas și Suddi au relatat: „Qarun a plătit o femeie ușoară să-i spună lui Moise de față cu ceilalți oameni: «Ai făcut cu mine asta și asta.» Și femeia așa a făcut. Moise s-a cutremurat la auzul acelor lucruri și s-a rugat două *Rak'a* (unități de rugăciune). Apoi a venit la ea și i-a cerut să jure că ceea ce spusese era adevărat și a întrebat-o cine i-a cerut să spună așa. Femeia i-a răspuns că Qarun o obligase să spună aceste lucruri, apoi a cerut iertare la Allah și s-a căit pentru păcatul ei. Moise a căzut apoi în prosternare și a invocat blestemul lui Allah asupra lui Qarun. Allah a pogorât Revelația Sa asupra lui Moise, grăind astfel: «Am poruncit pământului să ți se supună în această privință!» Și Moise a poruncit pământului să-l înghită pe el împreună cu locuința lui, și așa s-a întâmplat.”

S-a relatat de asemenea că, plin de aroganță și afișându-și bogăția, Qarun a trecut pe lângă o adunare în care Moise îi dojenea pe cei din neamul său. Când l-au văzut, ei s-au întors și s-au minunat de bogăția lui. Moise l-a întrebat pe Qarun ce anume îl îndemnase să facă acest lucru. El a răspuns: „O, Moise! Dacă tu ai fost binecuvântat cu Profeția, eu am fost binecuvântat cu avere. Și dacă dorești, am putea merge într-un anume loc unde tu ai putea să invoci blestemul Divin asupra mea, iar eu aș putea să fac același lucru.”

Atunci Moise și Qarun au mers împreună cu neamul lor. Moise a zis: „Dorești să fii tu primul care face acest lucru sau să încep eu înaintea ta?” Qarun a zis: „Voi invoca eu primul (blestemul lui Allah)!” Și a invocat blestemul Divin, însă acesta nu a fost acceptat împotriva lui Moise. Apoi i-a zis Moise: „Să invoc și eu acum?” Qarun a zis: „Da.” Moise a spus: „O, Allah! Poruncește pământului să se supună mie astăzi.” Allah i-a revelat că așa a făcut. Atunci a zis din nou Moise: „O, pământule! I-ai la tine.” Și atunci pământul i-a afundat până la glezne. A zis apoi: „I-ai!” și s-au afundat în pământ până la genunchi, apoi până la umeri. Moise a zis din nou: „O, pământule. Adu averea și comorile lor.” Și atunci pământul le-a adus. Moise a mai zis, făcând un semn cu mâna: „Înghite-i pe acești leviți (n.t. din neamul lui Levi, fiul lui Israel)” și atunci au fost afundați în pământ.

Și când au văzut această scenă îngrozitoare, cei ce își doreau o astfel de bogăție au zis: „*Dacă Allah nu ar fi fost milostiv cu noi, ar fi [lăsat pământul] să ne*

înghită și pe noi. Vai! Într-adevăr necredincioșii nu izbâdesc!” S-au arătat recunoscători că nu se găseau în locul lui Qarun și astfel au fost salvați de o pedeapsă dureroasă.

Apoi Allah ne-a dezvăluit că viața de apoi este cea care dănuie veșnic, viață ce, pentru cei credincioși, va fi un adevărat motiv de sărbătoare și mândrie, în timp ce pentru cei nelegiuți va fi una de lipsuri și dureri veșnice. *„Această Casă de Veci o facem Noi pentru aceia care nu voiesc fală pe pământ, nici stricăciune. Iar sfârșitul [bun] este al acelor care au frică.” [Coran 28:83]*

Este posibil ca acest incident să fi avut loc în Egipt, mai înainte ca Moise să fugă împreună cu izraeliții, așa cum a grăit Allah: *„Noi am făcut ca pământul să-l înghită pe el și casa lui” [28:81]* „Casa lui” înseamnă mai mult ca sigur locuința sa, sau, dacă acest eveniment a avut loc în timp ce rătăceau prin deșert, poate să însemne cortul său.

Despre Qarun se vorbește și în alte versete din Coran.

În *Surat Ghafir* se spune:

Și i-am trimis Noi pe Moise cu semnele Noastre și cu dovadă limpede ~ La Faraon și la Haman și la Core, însă ei au zis: „El este un vrăjitor și un mincinos!”

[Coran 40:23,24]

În *Surat Al-Ankabut* se spune:

[Și i-am nimicit Noi] pe Qarun, pe Faraon și pe Haman. A venit Moise la ei cu semne limpezi, însă s-au purtat cu semeție pe pământ și nu au scăpat nici ei. ~ Pe fiecare l-am pedepsit Noi după păcatul lui: printre ei se află acela asupra căruia am trimis vijelie cu pietre; printre ei se află acela pe care l-a lovit strigătul; printre ei se află acela pe care Noi am făcut să-l înghită pământul; printre ei se află acela pe care Noi l-am înecat. Și nu Allah a fost nedrept cu ei, ci ei au fost nedrepti față de ei înșiși.

[Coran 29:39,40]

Imamul Ahmed a relatat, preluând de la Abdullah bin Amr, că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a vorbit într-o zi despre excelența rugăciunii și a zis: „Pentru cel ce nu și-a neglijat rugăciunea, aceasta va reprezenta lumina și salvarea lui în Ziua Judecării. Cel ce și-a neglijat rugăciunea va fi lipsit de orice lumină sau salvare și va fi înălțat împreună cu Qarun, Faraon, Haman și Ubai bin Khalaf.”

Excelența lui Moise

Allah Atotputernicul a grăit:

Și pomenește-I în Carte pe Moise! El a fost ales și a fost un trimis și un profet. ~ Noi l-am chemat din partea dreaptă a Muntelui Tor și l-am apropiat de Noi ca tainic ~ Și i l-am dăruit Noi, prin îndurarea Noastră, pe fratele său Aaron, ca profet.

[Coran 19:51-53]

În Surat Al-A'raf se spune:

A grăit [Allah]: „O, Moise! Te-am ales, dintre toți oamenii, pentru mesajele Mele și pentru cuvintele Mele! Deci primește ceea ce-ți dau și fii dintre cei mulțumitori!”

[Coran 7:144]

Am menționat și mai înainte într-un *Hadis* convenit că Sa'id Al-Khudri a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Nu mă preferați pe mine înaintea altor profeți. Oamenii vor leșina în Ziua Judecării, iar eu voi primul ce îmi voi recăpăta cunoștința. Însă deodată îl voi vedea pe Moise sprijinindu-se de unul dintre picioarele Tronului. Nu știu dacă și-a recăpătat

cunoștința înaintea mea sau nu a leșinat drept răsplată pentru leșinul de pe (muntele) Tor.”

Așa cum am spus și mai înainte, aceasta este o atitudine umilă din partea Profetului. El a spus de asemenea că este căpetenia fiilor lui Adam în această lume și în cea de apoi.

Și Allah a grăit:

„Noi ți-am revelat ție după cum am revelat și lui Noe și profeților de după el, precum Le-am revelat și lui Avraam, Ismail, Isaac, Iacob și seminiilor și lui Isus, Iov și lui Iona, Aaron și lui Solomon, și i-am dat lui David psalmii. ~ Poveștile câtorva trimiși ți le-am spus Noi mai înainte, iar poveștile altor trimiși nu ți le-am spus, și Allah i-a vorbit într-adevăr lui Moise”

[Coran 4:163,164]

În Surat Al-Ahzab se spune:

„O, voi cei care credeți! Nu fiți ca aceia care l-au defăimat pe Moise! Iar Allah l-a socotit pe el nevinovat de spusele lor și a fost el la Allah în mare cinste.”

[Coran 33:69]

Abu Huraira a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Moise era o persoană foarte rușinoasă și își acoperea trupul astfel încât să nu i se poată zări nici o parte a corpului. Odată a fost rănit de unii dintre cei din neamul său și aceștia au zis: «Moise pare a-și acoperi trupul datorită unei boli de piele, precum lepră, hernie sau poate alte defecte.» Allah a dorit să îndepărteze această bănuială a lor. Astfel că într-o zi Moise a mers să se îmbăieze. Și-a scos hainele și le-a pus pe o piatră. Când a terminat, a mers să-și ia hainele, însă piatra pe care erau puse a început să alerge. Moise și-a luat toiagul și a început să alerge după ea, strigând: «Hainele mele, o, piatră! Hainele

mele, o, piatră!» A continuat să alerge după piatră până ce a ajuns la o întrunire a izraeliților. Aceștia l-au văzut dezgolit și ce corp minunat avea. Și astfel Allah a îndepărtat această bănuială de el. Piatra s-a oprit și atunci Moise și-a luat hainele și s-a îmbrăcat, după care a început să lovească piatra cu toiagul. Pe Allah, piatra a început să strige de durerea primirii a trei sau patru sau cinci lovituri.” (relatat de Al-Bukhari)

Și acest lucru este indicat de Allah în versetul: „*O, voi cei care credeți! Nu fiți ca aceia care l-au defăimat pe Moise! Iar Allah l-a socotit pe el nevinovat de spusele lor și a fost el la Allah în mare cinste.*” [33:69]

Unii învățați au spus: „Era atât de evlavios înaintea lui Allah încât atunci când a mijlocit pentru ca fratele său să fie făcut reprezentant al său, Allah i-a acceptat ruga și l-a făcut și pe el profet și de aceea a grăit: „*Și i l-am dăruit Noi, prin îndurarea Noastră, pe fratele său Aaron, ca profet.*” [19:53]”

A'maș a relatat: „L-am auzit pe Abu Ua'il zicând că l-a auzit pe Abdullah spunând că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a împărțit odată ceva printre cei din neamul său. Un om a zis: «Această împărțire nu este făcută cu dreptate.» Atunci m-am dus la Profet și i-am spus ceea ce am auzit. S-a mâniat și semnele mâniei erau vizibile pe chipul său. A zis: «Fie ca Allah să pogoare Îndurarea Sa asupra lui Moise, el a fost rănit chiar și mai mult, însă a îndurat cu răbdare.»” (relatat de Al-Bukhari)

De asemenea Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a relatat că a trecut pe lângă Moise în cea de-a șasea sferă cerească în timpul Călătoriei Nocturne. Îngerul Gavriil i-a spus: „Acesta este Moise. Întâmpină-l cu salutul de pace!” El a răspuns: „Și eu l-am salutat și el a spus: «Bine ai venit la profetul evlavios și fratele evlavios!» Când am trecut de el, a plâns. L-am întrebat ce l-a făcut să plângă și el a răspuns: «Am plâns fiindcă un băiat a fost făcut profet după mine, din comunitatea (*Umma*) sa vor intra mai mulți în Paradis decât din comunitatea mea.»” (relatat de Al-Bukhari și Muslim)

Știm de asemenea că atunci când Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - s-a întors de la Allah cu porunca a cincizeci de rugăciuni obligatorii, a trecut pe lângă Moise. Acesta i-a spus: „Întoarce-te la Domnul tău și roagă-l să reducă numărul acesta pentru cei din comunitatea ta, căci eu am avut o perioadă foarte grea cu izraeliții. Neamul tău este mai slab decât al meu.” Și a continuat să facă acest drum, între Allah și Moise, până ce

numărul rugăciunilor a fost redus la cinci. Apoi Allah a grăit: „Acestea sunt cinci rugăciuni cu răsplata a cincizeci.”

Ibn Abbas a spus că odată profetul Muhammed – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – a venit la noi și a zis: „Toate națiile mi s-au arătat și am văzut o mulțime de oameni ce a împânzit orizontul. Și mi s-a spus: «Este Moise printre cei din neamul său.»” (relatat de Al-Bukhari)

Ibn Abbas a relatat că Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – a spus: „Toate națiile mi-au fost arătate și am văzut un profet alături de care nu se găsea decât un grup mic format din mai puțin de zece oameni, alți profeți alături de care erau numai unul sau doi oameni și alții care nu erau înconjurați de nici un credincios. Apoi am văzut o mulțime de oameni și am întrebat: «Aceștia sunt cei din comunitatea mea?» Mi s-a răspuns: «Nu, acesta este Moise alături de neamul său. Însă privește spre orizont.» și atunci am văzut o mulțime de oameni. Mi s-a spus: «Privește în această parte.» și am văzut acolo un grup foarte mare de oameni. Atunci mi s-a spus: «Aceștia sunt din comunitatea (*Umma*) ta și dintre aceștia 70.000 vor intra în Paradis fără a li se cere vreo socoteală.»”

Apoi Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – s-a ridicat și a intrat în casă. Oamenii au început să discute despre acea comunitate. Au întrebat: „Cine sunt cei ce vor intra în Paradis fără a se li se cere socoteală?” Unii au zis: «Poate sunt cei ce l-au însoțit pe Profet.» Alții au zis: «Poate sunt cei ce s-au născut în religia islamică și nu i-au făcut niciodată asociați lui Allah.» și au continuat să face astfel de presupuneri. Când Profetul - Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască - a ieșit, i-a întrebat: «Despre ce discutați?» Și atunci i-au spus despre ce vorbiseră. Profetul le-a zis: «Aceștia sunt cei ce nu cauterizează, cei ce nu caută vindecarea de vrăji, cei ce nu își iau semne prevestitoare de rău și își pun încrederea în Allah.» Ukkaşa bin Mihsan Al-Asadi s-a ridicat și a zis: «Mă număr și eu printre ei, o, Mesager al lui Allah?» Profetul – Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască – a răspuns: «Da, ești și tu printre ei.» Apoi s-a ridicat un altul și a întrebat: «Mă număr și eu printre ei, o, Mesager al lui Allah?» Profetul a răspuns: «Ukkaşa ți-a luat-o deja înainte.»”

Povestea lui Moise a fost menționată de mai multe ori în Coran și Allah l-a elogiât mult. Foarte des, Allah l-a menționat pe el și Cartea trimisă lui împreună cu Profetul nostru - Allah să-I binecuvânteze și să-I miluiască - și Cartea trimisă

lui.

În Surat Al-Baqara se spune: „Și când a venit la ei un trimis al lui Allah, întărind ceea ce ei aveau, o parte dintre cei care aveau Scriptura au lepădat Cartea lui Allah în spatele lor, ca și când ei nu ar ști nimic” [Coran 2:101]

În Surat Al-Imran se spune:

Alif, Lam, Mim. ~ Allah! Nu există altă divinitate în afară de El, Cel Viu [Al-Hayy], Cel Veșnic [Al-Qayyum]! ~ El ți-a pogorât Cartea cu Adevărul [Coranul], întărindu-le pe cele de dinaintea ei. El a pogorât Tora și Evanghelia, ~ Mai înainte, drept călăuză pentru oameni și a pogorât Îndreptarul [Al-Furqan]. Cei care nu cred în semnele lui Allah vor avea parte de chin aspru. Allah este Atotputernic [‘Aziz] [și] Dătător de pedeapsă!

[Coran 3:1-4]

În Surat Al-An’am Allah a grăit:

Ei nu-L prețuiesc pe Allah la măsura Sa dreaptă, când zic: „Allah nu a pogorât asupra oamenilor nimic!”. Spune: „Cine a pogorât Cartea pe care Moise a adus-o ca lumină și îndrumare [călăuză] pentru oameni? Voi o faceți foi, arătându-le, dar și ascunzând multe [din ele]. Ați fost învățați ceea ce n-ați știut nici voi și n-au știut nici părinții voștri”. Spune: „Allah [le-a trimis]!” Și apoi lasă-i să se joace în rătăcirea lor! ~ Această Carte binecuvântată, pe care Noi am pogorât-o, întărește ceea ce exista deja înaintea ei, pentru ca tu să o previi pe Mama cetăților și împrejurimile ei. Aceia care cred în Ziua de Apoi, vor crede și în ea [Carte] și vor păzi stăruitor Rugăciunea lor.

[Coran 6:91,92]

Allah a menționat Tora și apoi a menționat Coranul și le-a elogiat pe amândouă.

Într-un alt verset se spune:

Apoi, Noi i-am dat lui Moise Cartea, împlinind binecuvântarea, ca răsplată pentru acela care a făcut bine, ca o înfățișare amănunțită a tuturor lucrurilor, drept călăuză și îndurare. Poate că ei vor crede în întâlnirea cu Domnul lor! ~ Iar aceasta este o Carte binecuvântată pe care Noi am pogorât-o. Urmați-o și temeți-vă! Poate că vi se va arăta îndurare!

[Coran 6:154,155]

În Surat Al-Ma'ida se spune:

„Deci să judece neamul Evangheliei după ceea ce Allah a trimis în ea! Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt netrebnci. ~ Iar ție, [Muhammed], ți-am trimis Cartea cu Adevărul, întărind Scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea...”

[Coran 5:47,48]

Am văzut că Allah a întărit prin Coran, ultima Sa Carte, toate celelalte Cărți trimise înainte și învățăturile conținute de acestea. Coranul a venit ca o confirmare a celorlalte Scripturi trimise mai înainte, precum și să explice ce deformări și falsificări au suferit acestea. Oamenilor Scripturii li s-au încredințat Cărțile, însă s-au dovedit a nu fi capabili să păstreze învățăturile autentice ce se găseau în acestea și fie au modificat multe dintre textele (versetele) lor, fie au făcut inovații care serveau scopului lor.

În Surat Al-Anbiya Allah a grăit:

Noi le-am dat lui Moise și lui Aaron Cartea de îndreptare [Al-Furqan], ca o lumină și o îndemnare pentru cei cu frică, ~ Pentru cei care se tem de Domnul lor, chiar și atunci când nu sunt ei văzuți, și pentru cei care de Ceasul [de apoi] se tem. ~ Acesta este un Mesaj binecuvântat pe care chiar Noi l-am pogorât. Și oare voi îl tăgăduiți?

[Coran 21:48-50]

În *Surat Al-Qasas* se spune:

Dar când le-a venit lor Adevărul din partea Noastră, au zis ei: „Dacă măcar i s-ar fi trimis și lui asemenea cu ceea ce i-a fost trimis lui Moise!” Dar oare nu au tăgăduit ei ceea ce i s-a trimis lui Moise mai înainte? Zic ei: „Două fermecătorii care se ajută una pe alta!” Și mai zic: “Noi nu credem în nici una!” ~ Spune: „Aduceți voi o carte de la Allah mai bună pentru călăuzire decât acestea două și eu o voi urma, dacă voi veți fi întru adevăr!”

[Coran 28:48,49]

Observăm din aceste versete că Allah i-a elogiat pe ambii Săi profeti și ambele Sale Cărți. Djinni au zis de asemenea către neamul lor: „...Noi am auzit o Carte, care a fost trimisă după Moise...” [Coran 46:30]

Știm de asemenea că, după prima Revelație, Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i-a povestit lui Uarqa bin Naufal despre această experiență, despre Revelația pe care o primise. A zis: „Acesta este îngerul care a adus Revelația lui Moise bin Imran”.

Aceste referințe ne arată însă cât de măreață a fost *Șari'a* lui Moise și cât de numeroasă a fost comunitatea sa. Printre ei se găseau profeti și învățați religioși, oameni cu credință dreaptă și evlavioși, regi și mari conducători, precum și alți oameni de seamă. Totuși, toți aceștia au venit la vremea lor și apoi au murit. *Șari'a* lor a fost înlocuită și vremea lor a trecut. Fiindcă s-au răzvrătit împotriva Domnului, au fost supuși la grele încercări de-a lungul istoriei.

Moise și înfăptuirea pelerinajului

Imamul Ahmed a relatat că Ibn Abbas a spus: „Când Profetul a trecut prin Valea Azraq, a întrebat: «Ce vale este aceasta?» Ei au răspuns: «Valea Azraq.» Profetul a spus: «Parcă îl și văd pe Moise coborând de pe munte, rugându-se cu ardoare și răspunzând chemării Domnului său.» Când a ajuns la cărarea lui Harșa, a întrebat: «Ce cărare este aceasta?» Ei au răspuns: «Aceasta este

cărarea lui Harșa.» Profetul a spus: «Parcă îl și văd pe Iona călare pe o cămilă roșie, purtând un veșmânt de lână, iar căpăstrul cămilei fiind făcut din fibre de palmier, și el răspundea chemării lui Allah.»»

Imamul Ahmed a relatat de asemenea preluând de la Mujahid: „Ședeam alături de Ibn Abbas și aceștia vorbeau despre Dajjal. El a zis: «Între ochii săi va sta scris cu litere arabe: (ك, ف, ر *Kafir* - necredincios)» Ibn Abbas a spus: «Despre ce vorbesc?» El a răspuns: «Vorbesc despre faptul că între ochii săi vor sta scrise literele: (ك, ف, ر *Kafir* - necredincios)» Ibn Abbas a spus: «Eu nu l-am auzit pe Profet spunând asta, ci a zis: „În ceea ce-l privește pe Avraam, uitați-vă la omul vostru (referindu-se la el însuși). Cât despre Moise, era un bărbat cu părul cărlionțat, călare pe o cămilă roșie cu căpăstru făcut din fibre de palmier, ca și cum l-aș privi coborând în această vale și răspunzând chemării (*Talbia*) Domnului.»

Imamul Ahmed a relatat de asemenea preluând de la Abul-Alliia care l-a citat pe imamul Ibn Abbas că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „L-am văzut pe Moise în timpul Călătoriei Nocturne, un bărbat înalt cu păr cărlionțat, și l-am văzut pe Iisus, fiul Mariei, un bărbat de statură medie cu păr drept și ten de culoare roșiatică.»

Moartea lui Moise

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Îngerul morții a fost trimis după Moise - Pacea fie asupra sa. Când a venit la el, Moise l-a bătut și l-a împins. Îngerul s-a întors la Domnul său și i s-a plâns: «M-ai trimis la un rob care nu vrea să moară.» Allah a grăit: «Întoarce-te și spune-i să-și pună palma pe spatele unui bou și pentru fiecare fir ce va fi acoperit de palma sa i se acorda un an de viață.» Moise a întrebat: «Ce se va întâmpla apoi?» El a răspuns: «Moartea.» Moise a spus: «Și atunci de ce să nu vină acum?»» (relatat de Al-Bukhari)

Moise i-a cerut lui Allah să-l lase să moară lângă Pământul Sfânt, la distanță de o aruncătură de piatră de acesta.

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l

miluiască - a spus: „Dacă aş fi fost acolo, v-aş fi arătat mormântul său aflat sub duna de nisip de lângă cărare.”

Abu Huraira a relatat într-o altă versiune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Îngerul morții a venit la Moise ca să-i ia sufletul. I-a zis lui Moise: «Supune-te Domnului tău!» Însă Moise l-a palmuit și l-a orbit.” Apoi a menționat restul Hadisului, așa cum este relatat de Bukhari.

Lui Moise i s-au dăruit multe sarcini înainte de moarte: să-i scoată pe izraeliți din rătăcire și să-i aducă în Pământul Sfânt. Allah însă a dezvăluit că Moise va muri în timpul rătăcirii, după Aaron. Unii învățați au pretins însă că Moise i-a scos pe izraeliți din rătăcire și i-a adus în Pământul Sfânt. Acest lucru nu corespunde însă cu părerea oamenilor Scripturii și cu cea a majorității musulmanilor.

Când Moise a ales să moară, a zis: „O, Stăpân al meu! Adu-mă aproape de Pământul Sfânt, la distanță de o aruncătură de piatră de acesta.” Dacă ar fi intrat deja acolo, nu ar fi cerut acest lucru. Când i se apropia ceasul morții, în timp ce era în rătăcire, și-a dorit să fie aproape de pământul spre care a migrat. Le-a cerut celor din neamul său să facă acest lucru și de aceea a spus Profetul: «Dacă aş fi fost acolo, v-aş fi arătat mormântul său aflat sub duna de nisip de lângă cărare.»”

Imamul Ahmed a relatat, preluând de la Anas bin Malik, că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „În timpul Călătoriei Nocturne, am trecut pe lângă Moise și el se ruga în mormântul său de lângă duna de nisip.”

Capitolul XVI

Povestea lui Iosua

– *Pacea fie asupra sa* –

Numele său este Iosua bin Nun bin Efraim bin Iosif bin Iacob bin Isaac bin Avraam. Evreii îl numesc: Iosua, fiul unchiului lui Iuda.

Allah a vorbit despre el când a menționat povestea lui Khidr, fără a-i dezvălui însă numele: „*[Adu-ți aminte] când Moise i-a zis slujitorului său*” [Coran 18:60] Am menționat mai înainte că Ubai bin Ka'b a relatat că acesta a fost Iosua bin Nun.

Adepții primelor Scripturi cred în unanimitate că el a fost profet. O sectă evreiască numită As-Samira nu crede că, după Moise, Profeția a fost trimisă unui alt profet în afară de Iosua, după cum este menționat în Tora. De asemenea ei nu cred în nici unul din ceilalți profeți ce au venit după el.

Preluând de la Ibn Ishaq, Ibn Jarir și alți exegeți au relatat: „Profeția a fost pogorâtă asupra lui Iosua la sfârșitul vieții lui Moise. Moise l-a întâlnit pe Iosua și l-a întrebat despre ultimele porunci pe care Allah i le-a revelat. Iosua i-a răspuns: «O, Moise! Eu nu obișnuiam să te întreb despre ce ți-a revelat Allah mai înainte ca tu însuși să-mi vorbești despre asta.» În acel moment, Moise și-a dorit să moară. Totuși, această poveste nu pare a fi adevărată, fiindcă Moise a primit porunci și hotărâri Divine și a vorbit cu Allah până la timpul morții. A fost un profet prețuit și a avut un rang de seamă înaintea lui Allah. A vorbit cu Allah până în ultimul moment, așa cum am văzut mai înainte, când l-a bătut pe înger și când i-a cerut lui Allah să moară aproape de Pământul Sfânt.”

Și în Biblie se spune că Revelația a fost pogorâtă asupra lui Moise până în ultimul moment. Așadar ceea ce a relatat Ibn Ishaq nu pare a fi preluat nici chiar din sursele evreice.

În Biblie se spune că lui Moise și lui Aaron li s-a poruncit să-i aranjeze pe izraeliți după triburile lor, să numească un conducător pentru fiecare trib și să-i pregătească de luptă după ce au ieșit din rătăcire (pământul Egiptului). Această poruncă a fost dată la sfârșitul a patruzeci de ani de rătăcire (Biblie, Numerii, 1)

De aceea unii au spus: „Moise l-a lovit pe îngerii peste ochi, fiindcă nu-l recunoscuse sub acea înfățișare. Se spune de asemenea că i s-a poruncit un lucru pe care-l aștepta să se întâmple în vremea sa. Cu toate acestea, în Știința lui Allah, acesta era așteptat într-o altă perioadă, și anume cea a „slujitorului” său, Iosua.”

Astfel s-a întâmplat și primul incident din viața Profetului atunci când a mers să lupte împotriva romanilor în vechea Sirie. S-a îndreptat spre Tabuk, apoi s-a întors în același an, adică cel de-al nouălea an după Hegira. În cel de-al zecelea an a mers să înfăptuiască pelerinajul. Când s-a întors, și-a pregătit armata sub comanda lui Usama, care reprezenta avangarda sa. La puțin timp după aceasta, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a murit, iar Usama și-a așezat tabăra în Jaraf, în afara Medinei.

Cu toate acestea, atunci când Abu Bakr a fost ales drept primul calif musulman, i-a poruncit să înainteze cu armata. Când a avut situația sub control și a calmat spiritele războinice din Peninsula Arabică, Abu Bakr și-a pregătit armata și a cucerit Irakul, Siria, Persia și așa mai departe.

Așa s-a întâmplat cu Moise. Allah i-a poruncit să-i reorganizeze de luptă pe izraeliți sub cele douăsprezece steaguri. În Coran se spune:

Allah a încheiat un legământ cu fiii lui Israel. Noi am trimis dintre doisprezece aleși. Și Allah a zis: “Eu voi fi cu voi, dacă veți împlini Rugăciunea [As-Salat], veți achita Dania [Az-Zakat], veți crede în trimișii Mei și îi veți ajuta și veți da lui Allah un bun împrumut. Atunci eu voi șterge faptele voastre rele și vă voi duce să intrați în Grădini pe sub care curg râuri. Acela dintre voi care se va întoarce la necredință, după aceasta, rătăcește de la drumul cel drept”.

[Coran 5:12]

Allah le-a spus că de își vor îndeplini îndatoririle și nu vor fugi de lupta pe calea lui Allah, așa cum se întâmplase prima dată, atunci îi va izbăvi de păcate pentru această supunere.

Ibn Ishaq a susținut că Moise a cucerit Bait-ul-Maqdis (Casa Sfântă din Ierusalim), în timp ce Iosua a fost numai în avangarda sa. Și apoi a menționat povestea lui Balaam bin Beor la vremea când a trecut alături de oamenii săi spre

Bait-ul-Maqdis. Această poveste este de asemenea indicată în aceste versete:

Istorisește-le lor vestea despre acela căruia Noi i-am dat semnele Noastre, dar el s-a abătut de la ele. Și astfel Șeitan l-a urmărit dintre cei rătăciți ~ Dacă Noi am fi voit, l-am fi ridicat prin ele, însă el a înclinat spre pământ și a urmat poftelor sale. Pilda lui este asemenea pildei câinelui: dacă-l alungi, el scoate limba gâfâind; dacă-l lași în pace, tot scoate limba gâfâind. Aceasta este pilda acelor care socotesc semnele Noastre mincinoase. Istorisește-le, dară, povestea; poate că ei vor cugeta! ~ Rea pildă este [aceasta] a neamului celor care au luat semnele Noastre drept minciuni și împotriva lor înșiși au săvârșit ei nedreptatea.

[Coran 7:175-177]

După cum au relatat Ibn Abbas și alții, Balaam a fost învățat Mărețul Nume al lui Allah și celui ce îl invocă pe Allah îi este acceptată rugăciunea. Neamul său i-a cerut să-i blesteme pe Moise și pe neamul acestuia. O perioadă el nu a răspuns însă acestei cereri. Atunci când au persistat, s-a urcat pe asinul său (era femelă) și a pornit spre tabăra izraeliților. Când s-a apropiat, aceasta s-a așezat și nu s-a mai mișcat. Atunci a lovit-o până s-a ridicat. A mers apoi pentru puțin timp și din nou s-a așezat. Atunci a lovit-o și mai tare decât înainte, dar de îndată ce s-a ridicat s-a și așezat. Când din nou a început s-o lovească, ea l-a întrebat: „O, Balaam! Încotro te îndrepti? Nu vezi tu oare îngerii înaintea mea cum îmi întorc fața? Vrei să mergi și să-l blestemi pe trimisul lui Allah și pe cei ce cred alături de el?” Cu toate acestea, el nu a descălecat și a lovit-o până a început să se miște. A ajuns la tabăra izraeliților și i-a privit de pe vârful muntelui Hisban. A început apoi să invoce blestemul lui Allah asupra lui Moise și asupra izraeliților. Însă limba nu îl asculta. Limba sa a început să-i blesteme propriul neam și să trimită binecuvântări asupra lui Moise și a neamului său. Când au văzut că îi blestema pe ei, cei din neamul său l-au dojenit și atunci el a început să le ceară iertare, spunându-le că nu avea control asupra graiului său. Și limba i-a ieșit în afară până ce a rămas lipită de piept. A zis către neamul său: „Am pierdut atât această lume, cât și lumea cealaltă și nimic nu a mai rămas pentru mine.”

A poruncit atunci celor din neamul său să-și împodobească femeile și să le

trimită cu marfă la izraeliți, atât pentru a-și putea vinde bunurile, cât și pentru ca acestea să-i ademenească și astfel să comită adulter. Le-a spus că este suficient ca numai un bărbat să săvârșească păcatul, pentru a invoca Mânia Divină. Cei din neamul său au făcut așa cum li se poruncise. Una dintre femeile trimise la ei, pe nume Cozbi, a trecut pe lângă conducătorul neamului lui Simion, pe nume Zimri bin Salu, despre care se spune că era căpetenia tribului lui Simion bin Iacob. A luat-o în cortul său. Când păcatul a fost comis, Allah a trimis asupra lor ciurma. Când știrea a ajuns la Fineha bin Eleazar bin Aaron, acesta și-a luat lancia și i-a străpuns pe amândoi. Și apoi i-a scos din cort și s-a îndreptat spre locul lor de adunare cu lancia în mână și apoi i-a ridicat spre cer și a zis: „O, Allah! Așa ne purtăm noi cu cei ce nu se supun Ție.” Și atunci ciurma a fost îndepărtată de ei. Se spune că din cauza ciumei au murit 70.000 de oameni, în timp ce într-o altă versiune se spune că au fost 20.000 de oameni.

Această poveste este adevărată, este relatată de Ibn Ishaq și este de asemenea menționată și în Biblie. (Biblia, Numerii, 22-25)

În conformitate cu părerea majorității învățaților, Aaron a murit în vremea în care izraeliții se aflau încă în timpul rătăcirii, cu doi ani înainte de moartea fratelui său, Moise. Așa cum am menționat și mai înainte, Moise a murit de asemenea în timpul rătăcirii.

Așadar, cel mai probabil este că Iosua bin Nun a fost cel ce i-a scos din rătăcire și i-a adus în Pământul Sfânt. În Biblie se spune că a traversat alături de ei râul Iordanului și a ajuns la Ierihon. (Biblie, „Cartea lui Iosua”) Ierihon era o cetate frumoasă, care avea palate mărețe și o populație numeroasă. A înconjurat-o timp de șase luni. Apoi li s-a poruncit să meargă în marș în jurul cetății, să sune din trâmbițe și să strige cât pot de tare *Tekbir* („Allahu Akbar” – „Allah este Cel mai Mare”) Când au făcut acest lucru, zidurile cetății s-au prăbușit. Toți bărbații au intrat și au luat ca pradă tot ce au găsit. Au ucis 20.000 de bărbați și femei și au luptat împotriva multor regi. Se spune că Iosua a luptat și a învins 31 de regi ai Siriei.

Se spune că izraeliții au înconjurat cetatea până în ziua de vineri, după rugăciunea de după-amiază (*Asr*). Când soarele era pe cale să apună și se apropia ziua de sâmbătă, care era la acea vreme o zi sfântă pentru ei, Iosua a zis, adresându-se soarelui: „Ție ți se poruncește și mie de asemenea mi se poruncește. O, Allah! Nu-l lăsa să apună.” Și astfel Allah l-a oprit (să apună) până când au cucerit cetatea. De asemenea și luna a fost împiedicată să răsară.

Imamul Ahmed a relatat preluând de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Soarele nu a mai fost niciodată împiedicat să apună decât pentru Iosua...”

Imamul Ahmed a relatat de asemenea, preluând de la Abu Huraira, că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Unul dintre profeți a mers la bătălie și a zis către cei din neamul său: «Să nu meargă alături de mine cel ce are soție, însă nu s-a culcat cu ea, nici cel ce a construit o casă, însă nu i-a pus acoperișul, nici cel ce are capre sau cămile gestante și așteaptă să le vină sorocul.» Profetul a mers la luptă și, după ce a făcut rugăciunea de după-amiază (*Asr*), s-a apropiat de o cetate. Atunci a spus soarelui: «Tu este supus și eu sunt supus. O, Allah, oprește-l pentru o vreme.» Și Allah l-a oprit până a cucerit cetatea. Și au strâns tot ce au găsit ca prăzi de război. Focul a venit apoi să înghită prăzile, însă nu le-a înghițit. Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: «Există o persoană care a înșelat la împărțirea prăzilor.» Și a cerut câte unui bărbat din fiecare trib să înainteze și să-și întindă mâna. Cu toții au venit și și-au întins mâna peste mâna sa, iar mâna unui bărbat a rămas lipită de mâna Profetului. El a zis: «Cel ce a înșelat se numără printre voi, și acum fiecare din tribul vostru să vină și să pună mâna peste a mea.» Cu toții au venit și au întins mâna peste mâna Profetului, iar mâinile a doi sau trei bărbați au rămas lipite de a sa. Atunci a zis: «Voi sunteți cei ce ați înșelat, voi ați luat prăzile de război.» Și atunci au scos aur echivalent ca greutate cu un cap de vacă. Au pus aurul laolaltă cu celelalte prăzi și atunci focul a venit și le-a înghițit. Prăzile de război nu erau permise pentru nimeni înaintea noastră. Când Allah a văzut însă slăbiciunea și incapacitatea noastră, le-a făcut permise.”

Totuși, când au intrat în cetatea Ierihon, li s-a poruncit să intre cu umilință, să fie recunoscători lui Allah pentru victoria obținută și, în timp ce intră în cetate, să spună: „*Hittatun*”, ceea ce înseamnă: „Iartă-ne [o, Doamne] păcatele din trecut”. Însă izraeliții nu au ascultat această poruncă și au intrat în cetate târându-se pe șezut și au spus altceva în loc, nu ceea ce fuseseră învățați. Au schimbat ceea ce li se poruncise și au luat totul în bătaie de joc.

Aflăm de asemenea că în ziua în care a cucerit Mecca, profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască -, cu toată umilința, a intrat în cetate călare pe cămila sa, plin de recunoștință și preamărindu-L pe Allah. Și-a aplecat capul atât de mult, în semn de umilință, încât barba sa a atins spatele cămilei. Când a intrat în Mecca, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l

miluiască - s-a îmbăiat și a făcut opt *Raka'a* în semn de recunoștință.

Și când li s-a spus: "Locuiți în această cetate și mâncați din ea de oriunde voiți, dar spuneți: "Iertare!" Și intrați pe poartă, prosternându-vă! Noi vom ierta păcatele voastre și le vom dăruia și mai mult acelor care fac bine!". ~ Dar aceia care au fost nelegiuți dintre ei au schimbat cu un altul cuvântul care li se spusese. Atunci, Noi am trimis asupra lor pedeapsă din cer, pentru că au fost nelegiuți.

[Coran 7:161,162]

Și Allah a grăit în *Surat Al-Baqara* care a fost revelată în Medina:

Și zis-am Noi: „Întrați în această cetate și mâncați din [bunătățile] ei oriunde veți voi, până vă veți sătura. Intrați pe poartă cu smerenie, spunând: „Îndurare!”, iar Noi vom ierta păcatele voastre și-i vom spori pe cei care fac bine”. ~ Dar au schimbat cei nedrepti cuvântul cu un altul decât cel care li s-a poruncit și am pogorât asupra celor care au fost nedrepti, pedeapsă din cer, pentru că ei au fost nelegiuți.

[Coran 2:58,59]

Ibn Mas'ud a spus: „Au intrat acoperindu-și capetele, împotriva a ceea ce li se poruncise. Totuși, acest lucru nu contrazice ceea ce Ibn Abbas a spus, și anume că au intrat târându-se pe șezut. Au intrat acoperindu-și capetele și târându-se.”

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Li s-a spus izraeliților: «*Intrați pe poartă cu smerenie, spunând: „Îndurare!”, iar Noi vom ierta păcatele voastre...*» [2:58] Însă ei nu s-au supus poruncii, au intrat târându-se pe șezut și au spus «*un bob într-un fir*» (relatat de Al-Bukhari)

În loc să spună *Hittatun* au spus *Hibbatun*, ceea ce ad-litteram înseamnă

“un bob într-un fir [de păr]”. Așadar nu s-au supus și au schimbat ceea ce fuseseră învățați.

Allah a menționat că i-a pedepsit pentru nesupunerea lor, trimițând asupra lor pedeapsă, așa cum a spus Profetul: „*Ta'un* este ciumă, Allah i-a pedepsit cu ea pe cei ce au fost înaintea voastră.”

Izraeliții au cucerit Bait-ul-Maqdis (Casa Sfântă din Ierusalim) și au ținut-o sub controlul lor o perioadă îndelungată. Și profetul Iosua – Pacea fie asupra sa – i-a condus cu dreptate urmând învățăturile Torei. Era în vârstă de o sută douăzeci și șapte de ani și a trăit după Moise încă douăzeci și șapte de ani.

Capitolul XVII

Povestea lui Khidr

– Pacea fie asupra sa –

L-am menționat deja pe Khidr când am vorbit despre călătoria pe care a făcut-o Moise, dorind să afle știința pe care acesta o stăpânea. Allah a menționat povestea lui Khidr în *Surat Al-Kahaf*.

Imamul Bukhari a relatat, preluând de la Abu Huraira, că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „A fost numit Khidr, fiindcă s-a așezat pe o blană albă care a început să se miște în spatele său și s-a înverzit (*Khadra*).”

S-a menționat mai înainte că atunci când Iosua și Moise s-au întors, reconstituind urmele lăsate, l-au găsit pe o carpetă verde cu aspect catifelat. Se acoperise cu un veșmânt ale cărui capete se aflau sub cap și sub picioare. Moise l-a salutat și atunci el și-a dezvelit fața, i-a răspuns la salut și a întrebat: „Cine ești tu?” A răspuns: „Sunt Moise!” Atunci l-a întrebat: „Profetul fiilor lui Israel?” Moise a răspuns: „Da.” Cunoaștem mai departe restul poveștii, așa cum am menționat-o mai înainte.

Din multe puncte de vedere este foarte clar că Khidr a fost profet. În primul rând, într-un verset se spune:

„Și au găsit ei un rob dintre robii Noștri, căruia Noi i-am dăruit îndurare, din partea Noastră, și l-am învățat știință de la Noi.”

[Coran 18:65]

În al doilea rând, Moise a zis:

„Pot eu să te urmez, astfel încât să mă înveți din ceea ce tu ai învățat, ca bună călăuzire?” ~ l-a răspuns: „Dar tu nu vei putea să ai răbdare cu mine! ~ Cum ai putea tu să rabzi ceea ce nu cuprinzi tu cu știința?” ~ l-a răspuns: „Dacă

Allah voiește, mă vei afla tu răbdător și nu mă voi împotrivi nici uneia dintre poruncile tale!” ~ Și i-a zis: „Dacă mă urmezi, nu mă întreba despre nici un lucru, câtă vreme nu-ți pomenesc nimic despre el!”

[Coran 18:66-70]

Dacă ar fi fost numai un *Wali* Allah, și nu un profet, atunci Moise nu i s-ar fi adresat în acest mod și el nu i-ar fi răspuns astfel. Moise i-a cerut să-i dezvăluie din știința cu care în Îndurarea Sa îl înzestrase Allah. Dacă nu ar fi fost profet, nu ar fi fost infailibil și atunci, ca profet și personalitate infailibilă, Moise nu ar fi avut dorința de a-și însuși știința unuia care este supus greșelii. Nu ar fi făcut în căutarea lui o călătorie atât de lungă, mai ales că aceasta cere o perioadă mare de timp. Aflăm că atunci când Moise l-a întâlnit, s-a arătat umil în fața lui, plin de respect și l-a urmat cu supunere totală, ceea ce demonstrează cu claritate faptul că era profet, la fel ca Moise. Cu toate acestea, lui i-a fost acordată o știință specială despre misterele acestei vieți, căruia lui Moise nu-i fusese acordată.

În cel de-al treilea rând, Khidr a ucis un fecior și acest lucru nu ar fi fost posibil dacă Allah nu l-ar fi informat despre acel băiat prin intermediul Revelației, ceea ce reprezintă o dovadă clară a faptului că el a fost un profet infailibil. O persoană care se teme de Dumnezeu nu ar îndrăzni niciodată să păcătuiască prin crimă pe motivul unor gânduri întunecate, fiindcă inima este vulnerabilă la tot felul de șoapte satanice. În știința sa, Khidr a aflat că la vârsta pubertății acel băiat nu va crede în Dumnezeu și își va obliga de asemenea și părinții să nu creadă. Părinții îl vor asculta ca dovadă a dragostei pentru fiul lor. Această întâmplare este un semn clar al Profeției.

Ibn Al-Jauzi a căutat să aducă aceleași dovezi pentru a argumenta că Khidr a fost profet, așa cum a făcut și Rummani.

În cel de-al patrulea rând, vedem că atunci când Khidr a început să tâlcuiască de ce și pentru ce a făcut ceea ce făcuse, a zis la sfârșit: „...ca milă de la Domnul tău. Și nu am făcut-o după socotința mea!...” [Coran 18:82], adică „ceea ce am făcut nu am făcut la decizia mea, ci fiindcă mi s-a poruncit prin Revelație”.

Toate aceste aspecte diferite sugerează cu tărie că Khidr a fost profet, ceea ce nu contrazice faptul că a fost *Wali* sau trimis al lui Allah. Totuși, cei ce susțin că a fost înger par să aibă o părere individuală. În orice caz, din moment ce s-a dovedit că a fost profet, nu mai este nici un motiv ca o persoană să se refere la el ca fiind *Wali*.

Oare Khidr trăiește în vremea noastră sau nu? Oamenii au mai multe păreri în privința aceasta. Majoritatea învățaților sunt de părere că Khidr încă trăiește. Ei spun că de vreme ce l-a îngropat pe părintele său, Adam, acesta l-a binecuvântat să trăiască o viață lungă. Unii spun că a băut din Izvorul Vieții și din acest motiv există și astăzi. În această privință, au relatat multe Hadisuri care să le dovedească spusele.

Cu toate acestea, Ibn Al-Jawzi a analizat aceste Hadisuri în cartea sa, *Ujalatul-muntazar fi șarh Halatul-Khidr*, și a spus că toate acestea sunt născocite.

Alți învățați sunt de părere că Khidr a murit. Printre cei ce susțin această idee se numără imamul Bukhari și Ibn Al-Jawzi. În cartea pe care am menționat-o mai înainte, Ibn Al-Jawzi și-a apărut temeinic punctul de vedere, prin prisma mai multor aspecte.

De exemplu, spune că Allah a grăit:

„Și Noi nu am dat veșnicia nici unui om înainte de Tine. Dacă Tu mori, ar putea fi ei nemuritori?”

[Coran 21:34]

Așadar, dacă Khidr este o făptură umană, atunci cu siguranță intră în aplicabilitatea generală a acestui verset și nu trebuie făcută nici o excepție decât în baza unei dovezi plauzibile și autentice. Știm că dacă un lucru nu este dovedit, atunci este tratat ca fiind inexistent.

Allah a grăit:

Și când Allah a încheiat un legământ cu profeții, [le-a zis El]: “Vă dau

vouă o Carte și Înțelepciune. Apoi, dacă va veni la voi un trimis pentru a întări ceea ce aveți, voi trebuie să credeți în el și să-l sprijiniți!”. Le-a zis El: “Consimțiți voi și acceptați această învoială cu Mine?” “Consimțim!” au răspuns ei. Atunci a zis Allah: “Așadar fiți martori, iar Eu Mă aflu împreună cu voi printre cei ce fac mărturie!”

[Coran 3:81]

Ibn Abbas a spus: „Allah nu a trimis niciodată un profet mai înainte de a încheia un legământ cu el, dacă Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - este trimis ca profet în timpul vieții sale, să creadă în el și să-i acorde sprijinul său. Și apoi fiecărei comunități i s-a cerut să încheie acest legământ: dacă Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - este trimis în timpul vieții lor, să creadă în el ca profet al lui Allah și să-i acorde sprijinul lor.”

Acest lucru înseamnă că dacă Khidr a fost profet sau *Wali* atunci și el a încheiat acest legământ. Dacă ar fi trăit în timpul vieții Profetului, ar fi trebuit să vină să-l întâlnească, să creadă în ceea ce-i fusese revelat și să-l sprijine împotriva dușmanilor. Dacă ar fi fost *Wali*, atunci Abu Bakr, care este *Al-Siddiq* (în traducere „martor al Adevărului”), este mai mare ca rang decât el, iar, dacă a fost profet, atunci Moise este mai mare în rang decât el.

Imamul Ahmed a relatat în cartea sa „Musnad”, preluând de la Jarir bin Abdullah, că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Pe Cel în Măinile Căruia se află sufletul meu, dacă Moise ar fi fost în viață, nu ar fi fost scutit de urmarea mea.”

Această convingere este de asemenea susținută și de versetul de mai înainte. Dacă, să presupunem, toți profeții ar fi în viață, cu toții l-ar fi urmat pe profetul Muhammed – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – și l-ar fi ascultat. Știm că atunci când a făcut Călătoria Nocturnă, lui i s-a oferit un rang deasupra tuturor, iar când a fost la Bait-ul-Maqdis îngerul Gavriil i-a poruncit să-i conducă pe ei în rugăciune și astfel i-a condus în rugăciune într-un loc care în trecut reprezentase locuința lor și fusese sub jurisdicția Profetei lor.

În concluzie, dacă Khidr ar fi trăit, ar fi fost unul dintre cei din comunitatea sa și ar fi urmat *Șari'a* profetului Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l

miluiască. Chiar și atunci când Iisus – Pacea fie asupra sa - va veni pe pământ, în apropierea Zilei Judecării, nu va contrazice *Şari'a* Profetului nostru, cu toate că este unul dintre cei cinci mari Profeti și ultimul trimis la neamul lui Israel. Nu avem o dovadă plauzibilă că Khidr l-a întâlnit vreodată pe Profetul nostru sau a participat la vreo luptă alături de el împotriva dușmanilor săi.

În ziua bătăliei de la Badr, Profetul nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - l-a invocat pe Allah pentru a-l ajuta împotriva dușmanilor lui și a zis: „O, Allah! Dacă acest grup de credincioși ai Tăi este nimicit, atunci Tu nu vei mai fi niciodată preamărit pe acest pământ.”

În acel grup se aflau toți marii companioni ai Profetului, îngerii, chiar și Gavriil. Așadar dacă Khidr ar fi fost în viață, ar fi fost prezent la acea bătălie.

În cartea sa, *Ujala*, Ibn Al-Jawzi a relatat că Qadi Abu la'la Al-Hanbali a spus: „Unul dintre învățații voștri a fost întrebat dacă Khidr trăiește sau nu. El a răspuns: «Este mort.» Apoi a mai spus: «Aceași opinie am auzit-o și de la Abu Tahir Al-Ghubari. Cu toții au susținut că dacă ar fi fost în viață ar fi venit la profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.»”

Se poate spune și că a fost prezent la toate evenimentele islamice majore, însă oamenii nu l-au văzut. Această afirmație este puțin probabilă și este rar întâlnită, căci ar însemna să punem acest lucru pe baza iluziei și a imaginației. În orice caz, cu ce scop s-ar fi ascuns de oameni? Dacă ar fi apărut printre oameni, acest lucru mai mult ca sigur i-ar fi ridicat statutul, dezvăluindu-i astfel personalitatea sa miraculoasă. Chiar dacă ar fi în viață, poate ar fi mai bine pentru el să transmită oamenilor învățăturile din Coran și din *Sunna*, „Tradiția Profetică”, să lupte împotriva fenomenului de uitare a Hadisurilor și a practicilor nelegiuite ale acestora. Ar fi trebuit să îndrume oamenii, arătându-le calea cea dreaptă, așa cum au făcut învățații religioși, și să-i forțeze pe căpeteniile lor să conducă cu dreptate și demnitate. Cu ce scop s-ar fi ascuns în cetăți și orașe sau ar fi rătăcit prin deșerturi și jungle?

Această opinie este de asemenea susținută și de acest Hadis, relatat de Al-Bukhari și Muslim. Aceștia l-au citat pe Abdullah bin Omar, care a spus că, într-o noapte, după ce a terminat rugăciunea de seară (*Iş'a*), Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Vezi noaptea aceasta? Până la sfârșitul a o sută de ani nu va mai exista nimeni dintre cei ce trăiesc acum pe pământ.”

Jabir bin Abdullah a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus cu numai o lună sau chiar mai puțin înainte de moartea sa: „Nici un suflet ce răsuflă – sau nici un suflet prezent astăzi – nu va fi în viață la sfârșitul a o sută de ani.”

Ibn Al-Jawzi a spus: „Toate aceste Hadisuri autentice dovedesc cu claritate că cei ce susțin că Khidr nu a murit nu au dreptate.”

Se spune că Khidr nu a trăit în timpul vieții Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască -, așa cum am văzut și relatările de mai înainte. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi trăit în timpul Profetului, atunci, în lumina versetului de mai înainte, ar fi trebuit să moară înainte ca secolul să se încheie.

Capitolul XVIII

Povestea lui Iezechiel

– *Pacea fie asupra sa* –

Allah Preaputernicul a grăit:

Nu i-ai văzut pe aceia care au părăsit casele lor - cu toate că erau cu miile - de teama morții? Apoi Allah le-a zis: "Muriți!" Apoi i-a readus la viață. Allah este mărinos cu oamenii, dar cei mai mulți oameni sunt nemulțumitori.

[Coran 2:243]

Ibn Ishaq a relatat de la Wahb bin Munabbih: „Când Kalib bin Yufna a murit, după Iosua, Iezechiel bin Buzi l-a urmat ca profet al fiilor lui Israel.”

Ibn Ishaq a spus: „Izraeliții au fugit de teama molimei și s-au așezat în podiș. Allah a grăit către ei: «Muriți!» și cu toții au căzut fără suflare. Apoi în jurul lor a fost ridicat un gard pentru a nu fi mâncați de animalele sălbatice. După câteva secole, Iezechiel a trecut pe lângă acest loc. S-a oprit și a cugetat adânc. A fost întrebat: «Ți-ar plăcea ca Allah să-i reînvie în timp ce tu îi privești?» El a răspuns: «Da.» Și i s-a poruncit să cheme acele oase la viață, să aibă din nou carne pe ele, iar mușchii să se unească. Atunci le-a chemat în Numele lui Allah și toți oamenii s-au ridicat și l-au preamărit pe Allah cu vocea unuia singur.”

După spusele unor companioni, exista o cetate numită Dauardan, unde oamenii fuseseră pedepsiți printr-o molimă. Majoritatea locuitorilor fugiseră și poposiseră la marginea cetății. Dintre cei ce au rămas, cei mai mulți au pierit, însă au fost și unii care au supraviețuit. Când molima a dispărut, toți cei ce fugiseră s-au reîntors în cetate. Atunci cei ce supraviețuiseră și rămăseseră în cetate au zis: „Acești oameni au fost mai hotărâți decât noi. Dacă am fi făcut același lucru, atunci am fi supraviețuit cu toții. Totuși, dacă se va coborî asupra noastră din nou această molimă, vom fugi cu toții.”

În anul următor din nou s-a abătut molima asupra lor și au fugit cu toții. Erau 30.000 de oameni și și-au așezat tabăra în aceeași vale în care poposiseră cu un an înainte, Valea Ufai. Un înger le-a strigat din adâncul văii și un altul de deasupra văii astfel: „Muriți cu toți.” Și de îndată au căzut fără suflare.

După o perioadă destul de lungă, un profet, pe nume Iezechiel, a trecut pe lângă acel loc. Când a văzut oasele, s-a oprit și a cugetat adânc. Allah i-a revelat apoi: „Vrei să vezi cum îi readuc din nou la viață?” El a spus: „Da.” I s-a cerut: „Cheamă-i.” Și el a zis: „O, oase! Allah vă poruncește să vă adunați laolaltă.” Oasele au început să zboare unele spre altele și să se așeze apoi, formând scheletul complet. Allah i-a poruncit să zică: „O, oase! Allah vă poruncește să puneți pe voi carne.” Și ele au început să se acopere cu carne, sânge și hainele în care muriseră. I s-a poruncit să le spună: „O, trupuri! Allah vă poruncește să vă ridicați” și în acel moment s-au ridicat.

Mujahid a relatat că atunci când au înviat, au spus: „Mărire Ție, o, Allah! Toată slava Ție ți se cuvine și nu există nici o divinitate în afară de Tine.” Apoi s-au reîntors la neamul lor, conștienți că au fost morți, și au trăit până și-au dat sfârșitul din cauze naturale.

Imamul Ahmed, Bukhari și Muslim au relatat că Omar a mers în Siria. Când a ajuns la Sarg, comandantul armatei musulmane, Abu Ubaida, împreună cu alte căpetenii l-au întâlnit și l-au înștiințat că o molimă a izbucnit în Siria. Omar s-a sfătuit atunci cu companiile săi, însă nu știa cu claritate ce anume să facă. Atunci a venit Abdur-Rahman care fusese plecat și a zis: „Cunosc câte ceva despre această situație, fiindcă Profetul a spus: «Dacă o molimă izbucnește într-o țară în care se întâmplă să fii sau să locuiești și tu, nu fugi de acolo de teamă, iar de auzi că aceasta a izbucnit într-o țară nu intra acolo.»”

Și atunci Omar – Pacea fie asupra sa – s-a rugat la Allah și apoi s-a întors. Ibn Ishaq a spus: „Nu avem cunoștință despre perioada în care Iezechiel a rămas printre izraeliți și nici nu știm când a murit.”

După moartea sa, izraeliții au uitat însă de legământul pe care-l încheiaseră cu Allah și s-au abătut de la calea cea dreaptă. Au străbătut perioade de mari neliniști și greutăți. Au început să slăvească un idol pe nume Baal. Apoi Allah le-a trimis un profet pe nume Elia bin Ia-Sin bin Fineha bin Eleazar bin Aaron bin Imran – Pacea fie asupra lor.

Capitolul XIX

Istorisiri despre Elia și Eliseu

– Pacea fie asupra lor –

Allah Preaputernicul a grăit în *Surat As-Saffat*, după povestea lui Moise și a lui Aaron:

Printre trimiși a fost și Elia, ~ Care a zis către neamul său: „Vouă nu vă este frică? ~ Îl chemați voi pe Baal și-l părăsiți voi pe Cel Mai Bun Creator? ~ Allah este Domnul vostru și Domnul părinților voștri cei dintâi”. ~ Însă ei l-au socotit pe el mincinos. Și vor fi ei aduși [la pedeapsă], ~ Afară de robii cei aleși ai lui Allah. ~ Și am lăsat Noi pentru neamurile care au venit după el [această binecuvântare]: ~ „Pace asupra lui Elia!” ~ Astfel îi răsplătim Noi pe cei care împlinesc bine, ~ Iar el este dintre robii Noștri dreptcredincioși.

[Coran 37:123-132]

Genealogiștii spun: „Numele său a fost Elia An-Nașabi, Ibn Ia-Sin bin Fineha bin Eleazar bin Aaron.” Într-o altă relatare se spune că acesta era: Elia bin Elazar bin Eleazar bin Aaron.

A fost trimis la neamul Baalbek, în partea de vest a Damascului. I-a chemat pe oameni să urmeze calea lui Allah și le-a interzis să-l mai slăvească pe idolul numit Baal. De aceea a grăit Allah: „Îl chemați voi pe Baal și-l părăsiți voi pe Cel Mai Bun Creator? ~ Allah este Domnul vostru și Domnul părinților voștri cei dintâi”.

Cu toate acestea, cei din neamul său l-au respins și au încercat să-l ucidă. Se spune că a fugit de ei și s-a ascuns într-un alt loc. Ka'b bin Ahbar a relatat: „Vreme de zece ani, Elia s-a ascuns de regele neamului său într-o peșteră, până când acesta a fost nimicit, iar regatul său a fost cucerit de un alt rege. Elia a venit apoi la acesta și i-a prezentat religia Divină a islamului. Un grup numeros din

neamul său a devenit credincios, însă toți cei ce credeau au fost uciși până la ultimul din porunca regelui.”

Eliseu

În *Surat Al-An'am*, Allah l-a menționat alături de alți profeți:

„Și Ismail, Eliseu, Iona și Lot - pe toți i-am preales Noi deasupra tuturor lumilor [semințiilor]!”

[Coran 6:86]

În *Surat Sad* se spune:

„Și adu-ți aminte de Ismail, de Eliseu, și de Dhu-l-Kifl, căci toți au fost printre cei mai buni!”

[Coran 38:48]

Ibn Ishaq a spus că Qatada a relatat de la Hasan Basri că Eliseu a venit după Elia – Pacea fie asupra lor. Și, până la moarte, Eliseu i-a chemat pe cei din neamul său să urmeze calea lui Allah, să urmeze *Șari'a* revelată lui Elia.

După moartea sa însă, nelegiuirile s-au înmulțit, răufăcătorii erau liberi să-și comită fărădelegile și au început să-i domine pe oameni și să-și ucidă profeții și reformatorii.

Renumitul istoric musulman Ibn Asakir a spus, referindu-se la descendența lui Eliseu, că acesta era Eliseu bin Adi bin Șutlam bin Efraim bin Iosif bin Iacob bin Isaac bin Avraam. Se spune că era vărul lui Elia. Se spune de asemenea că și el s-a ascuns alături de Elia în peșteră, temându-se de regele din Baalbek. Când a ieșit din ascunzătoare, Eliseu a mers de asemenea împreună cu Elia la neamul său, iar, după ce Elia a murit, Eliseu a preluat misiunea sa și a fost trimis de Allah ca profet la neamul său.

Capitolul XX

Povestea lui Samuel

– Pacea fie asupra sa –

Allah Preaputernicul a spus:

N-ai văzut tu adunarea căpeteniilor fiilor lui Israel, când după [vremea lui] Moise, i-au zis unuia dintre profeții lor: "Alege-ne nouă un rege, ca să luptăm pe calea lui Allah!?" Le-a zis el: "Și dacă nu luptați, după ce vi s-a poruncit lupta?" I-au răspuns: "Ce am avea ca să nu luptăm pentru Allah, când noi am fost alungați din căminele noastre, de lângă copiii noștri?" Dar când le-a fost poruncită lupta, ei au întors spatele, afară de puțini dintre ei. Însă Allah îi cunoaște bine pe cei nelegiuți!

[Coran 2:246]

Și le-a zis profetul lor: "Allah vi l-a trimis vouă pe Talut ca rege!". Au răspuns ei: "Cum să cărmuiească el peste noi, când noi suntem mai vrednici de domnie decât el? El nu a fost dăruit nici cu bogăție din belșug". Le-a zis: "Allah l-a ales pe el peste voi și l-a înzestrat cu prisos de învățătură și putere trupească!" Iar Allah dă [din] stăpânirea Lui cui voiește El, căci Allah este Cel cu Har Nemărginit [și] El este Atoateștiutor [Wasi', 'Alim]. ~ Și profetul lor le-a zis: "Un semn al stăpânirii sale este acela că va veni la voi cu chivotul în care se află chezașia liniștii trimise de Domnul vostru, laolaltă cu rămășițele lăsate de neamul lui Moise și de neamul lui Harun, purtat de îngeri. În aceasta este un semn pentru voi, dacă sunteți credincioși!"

[Coran 2:247-248]

Și când a purces Talut cu oștenii lui, a zis el: Iată, Allah voiește să vă

încearcă cu un râu; acela care va bea nu va mai fi de partea mea, iar acela care nu va gusta din el va fi de partea mea, afară de cei care vor lua o sorbitură cu căușul palmei lor. Ei însă au băut din el, afară de puțini dintre ei. După ce au trecut, el și cei ce crezură împreună cu el, au zis ei: "N-avem astăzi putere față de Jalut și de oștenii săi!" Dar au zis și cei care erau convinși că Îl vor întâlni pe Allah: "De câte ori nu a învins o oștire mai puțin numeroasă o oștire mai mare, cu voia lui Allah, căci Allah este cu cei statornici!"

[Coran 2:249]

Și când au ieșit înaintea lui Jalut și a oștenilor săi, au zis ei: "Doamne, revarsă asupra noastră statornicie, întărește picioarele noastre și ajută-ne pe noi să înfrângem acest neam de necredincioși!" ~ Și i-au înfrânt cu îngăduința lui Allah, și Dawud l-a omorât pe Jalut, iar Allah i-a dăruit [lui Dawud] cârmuirea și înțelepciunea și l-a învățat ceea ce a voit El. Și dacă Allah nu i-ar ține pe oameni în frâu, unul prin altul, pământul ar fi stricat. Dar Allah este darnic cu toate lumile!

[Coran 2:250,251]

Mulți exegeți sunt de părere că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – l-a menționat în acest verset pe Samuel. În alte versiuni se sugerează că a fost Simion. S-a spus de asemenea și că a fost Iosua, încă această versiune nu pare a avea vreun temei, fiindcă, așa cum imamul Ibn Jarir a relatat în cartea sa de istorie, erau 460 de ani între moartea lui Iosua și Samuel.

Izraeliții își înfruntaseră dușmanii de multe ori și erau extenuați de război și înfrânți de dușmanii lor puternici. Au fost astfel împrăștiați și înrobiți. Apoi Allah l-a trimis pe profetul Samuel și aceștia i-au cerut să-i elibereze de această grea asuprire. I-au cerut să le numească un rege, sub comanda căruia să fie uniți și să lupte împotriva dușmanilor. Samuel cunoștea însă slăbiciunea și trecutul neamului său și atunci a spus: „Mă tem că atunci când va veni vremea să mergeți pe câmpul de luptă, ați putea refuza.” El a zis: „Și dacă nu luptați, după

ce vi s-a poruncit lupta?” Însă ei au răspuns: „Ce am avea ca să nu luptăm pentru Allah, când noi am fost alungați din căminele noastre, de lângă copiii noștri?” Am fost asupriți și înrobiți, am fost separați de nevestele și copiii noștri, cum am putea așadar să refuzăm să luptăm împotriva dușmanilor noștri?

Izraeliții însă nu și-au putut onora niciodată în trecut promisiunea și au rupt legământul încheiat cu Allah și l-au rupt încă o dată atunci când au fost chemați la luptă. „Dar când le-a fost poruncită lupta, ei au întors spatele, afară de puțini dintre ei. Însă Allah îi cunoaște bine pe cei nelegiuți!” Așa cum este menționat și în Coran, spre sfârșitul poveștii, numai câțiva au putut să traverseze râul alături de regele lor și au abandonat lupta.

Și le-a zis profetul lor: „Allah vi l-a trimis vouă pe Talut ca rege!”. Th'alabi a spus: „Numele său era Talut bin Chiș bin Abiel bin Zeror bin Becorat bin Afia bin Unais bin Beniamin bin Iacob.” Aceeași descendență este menționată de asemenea și în Biblie („Cartea întâi a regilor”, 9). Ikrima și Suddi au spus: „A fost sacagiu.”, iar Wahb bin Munabbih a spus: „A fost tăbăcar.”

Se pare însă că provenea din clasa de jos a societății și acesta este motivul pentru care izraeliții au respins cârmuirea sa și au spus: „Cum să cârmuiescă el peste noi, când noi suntem mai vrednici de domnie decât el? El nu a fost dăruit nici cu bogăție din belșug”. Se spune că Profeția a fost pogorâtă în seminția lui Levi, în timp ce cârmuirea a fost dată seminției lui Iuda. Când au aflat că regele lor era dintre urmașii lui Beniamin, nu l-au acceptat ca rege al lor și au zis: „noi suntem mai vrednici de domnie decât el.” Stăpânirea ne aparține, fiindcă acesta este dreptul nostru. L-au acuzat și că este sărac, nu are averi și proprietăți mărețe.

Profetul Samuel le-a spus că alegerea unui rege dintr-un neam sau altul nu depindea de ei, fiindcă Allah alege pe cine voiește: „Allah l-a ales pe el peste voi și l-a înzestrat cu prisos de învățătură și putere trupească!” Talut avea o personalitate impresionantă, ce nu își găsea egal printre izraeliți.

Și profetul lor le-a zis: „Un semn al stăpânirii sale este acela că va veni la voi cu chivotul în care se află chezașia liniștii trimise de Domnul vostru, laolaltă cu rămășițele lăsate de neamul lui Moise și de neamul lui Harun, purtat de îngeri. În aceasta este un semn pentru voi, dacă sunteți credincioși!”

În timpul războiului cu filistenii, izraeliții au fost înfrânți, iar Chivotul Sfânt

pe care-l aduseseră pe câmpul de bătălie pentru a binecuvânta în favoarea lor lupta a fost capturat de inamici. În aceste versete, Allah l-a făcut un semn al suveranității regelui și și-a dat Făgăduința că din nou chivotul va fi în mâinile lor.

La ce se referă cuvântul „*Sakina*” (liniște) din versetul de mai înainte? Se spune că era un bazin de aur în care erau spălate piepturile profeților. Într-o altă versiune se spune că era un fel de vânt. Totuși, în opinia mai multor învățați era un obiect de forma unei pisici, în care dacă izraeliții suflau la mijlocul luptei, deveneau siguri de victorie.

Chivotul (*Tabut*) (nt. este vorba despre chivotul în care Moise punea Tora când pornea la luptă) a fost adus la ei de îngerii, iar aceștia (izraeliții) i-au putut vedea cu proprii lor ochi.

În Biblie se spune că atunci când filistenii au capturat chivotul și l-au dus în cetatea lor, l-au așezat lângă idolul lor numit Dagon. În dimineața următoare însă și-au găsit idolul căzut cu fața la pământ înaintea chivotului. L-au luat pe Dagon și l-au așezat la locul său, însă în următoarea dimineață l-au găsit de asemenea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Când au văzut că acest lucru se repetase, au știut că Allah, Domnul izraeliților, a făcut acest lucru. Și s-au hotărât atunci să mute chivotul din cetatea lor într-o altă cetate. Însă acolo aceștia au fost pedepsiți prin bube usturătoare în gâtul lor. Și au continuat să mute chivotul dintr-o cetate în alta până ce oamenii au început să intre în panică. În cele din urmă, s-au decis să înapoieze chivotul izraeliților. Au făcut un car și au luat două vaci și l-au trimis înapoi. (Biblie, „Cartea întâi a regilor”, 4,5) Se spune că acel car a fost tras de îngerii și izraeliții au venit și i-au văzut, așa cum ne-a înștiințat Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

Este evident din versetul de mai înainte că însuși îngerii au fost cei ce au tras carul.

„Și când a purces Talut cu oștenii lui, a zis el: Iată, Allah voiește să vă încerce cu un râu; acela care va bea nu va mai fi de partea mea, iar acela care nu va gusta din el va fi de partea mea, afară de cei care vor lua o sorbitură cu căușul palmei lor.”

Ibn Abbas și mulți alți învățați au spus că acesta era râul Iordanului. Când au ajuns la râu, Talut (nt. numele său biblic este Saul) a zis către armata sa: „Allah vă va supune la o încercare aici. Cel ce bea apă din acest râu nu va

participa alături de mine la luptă. Mă vor însoți numai cei ce nu vor bea din acest râu sau vor lua numai o înghițitură." Cu toate acestea, cu toții nu s-au supus poruncii lui Allah și au băut până s-au săturat. *„Ei însă au băut din el, afară de puțini dintre ei.”*

Imamul Bukhari a relatat că Al-Bara bin Azib a spus: „Noi, companionii Profetului, vorbeam despre faptul că numărul celor ce au participat la bătălia de la Badr este același cu cel ce au participat alături de Talut la traversarea râului. Cei ce l-au traversat nu erau mai mulți de trei sute și ceva de oameni.”

Allah a grăit: *«După ce au trecut, el și cei ce crezură împreună cu el, au zis ei: "N-avem astăzi putere față de Jalut și de oștenii săi!"»* Când izraeliții au văzut numărul mare al dușmanilor lor în comparație cu numărul lor mic au intrat în panică, s-au înpăimântat și erau siguri că vor fi înfrânți. Cu toate acestea, cei ce credeau în Făgăduința și Puterea lui Allah au spus: *„De câte ori nu a învins o oștire mai puțin numeroasă o oștire mai mare, cu voia lui Allah, căci Allah este cu cei statornici!”*.

Și când au ieșit înaintea lui Jalut și a oștenilor săi, au zis ei: "Doamne, revarsă asupra noastră statornicie, întărește picioarele noastre și ajută-ne pe noi să înfrângem acest neam de necredincioși!" Când s-au văzut față în față cu dușmanul, cei ce erau credincioși și l-au însoțit pe profet în lupta împotriva dușmanilor s-au rugat la Allah, cerând ajutorul Divin. I-au cerut să pogoare asupra lor hotărâre și să-i ajute să își învingă inamicul. *„Și i-au înfrânt cu îngăduința lui Allah”,* în ciuda numărului copleșitor al dușmanului și a dotărilor armate superioare.

„...și Dawud l-a omorât pe Jalut, iar Allah i-a dăruit [lui Dawud] cârmuirea și înțelepciunea și l-a învățat ceea ce a voit El. Și dacă Allah nu i-ar ține pe oameni în frâu, unul prin altul, pământul ar fi stricat. Dar Allah este darnic cu toate lumile!”

[Coran 2:250,251]

Capitolul XXI

Povestea lui David

– Pacea fie asupra sa –

După spusele genealogiștilor, numele său este David bin Iesei bin Auiid bin Abir bin Salmun bin Nahşun bin Aminadab bin Iram bin Hasrun bin Fars bin Iuda bin Iacob bin Isaac bin Avraam.

Ibn Ishaq a relatat de la Wahb bin Munabbih următoarele: „David era un bărbat cu trăsături alese, mic de statură, cu ochi albaștri și roșcovan.”

După ce l-a ucis pe Goliat (n.t. în Coran numele său este Jalut), David a devenit deodată erou și era foarte iubit de izraeliți. Aceștia doreau să-l vadă rege al lor. După ce Allah i-a oferit lui David regatul izraeliților, a fost pentru prima dată când Profeția și domnia s-au unit ca într-o singură familie. David a devenit rege, precum și profet.

Allah a grăit:

Și i-au înfrânt cu îngăduința lui Allah, și Dawud l-a omorât pe Jalut, iar Allah i-a dăruit [lui Dawud] cărmuirea și înțelepciunea și l-a învățat ceea ce a voit El. Și dacă Allah nu i-ar ține pe oameni în frâu, unul prin altul, pământul ar fi stricat. Dar Allah este darnic cu toate lumile!

[Coran 2:251]

Ibn Jarir a spus: „Goliat l-a provocat pe Talut (Saul) să se arate și să lupte și a zis: «Vei veni tu la mine sau să vin eu la tine?» Nimeni nu a avut curaj să accepte provocarea. Atunci Saul a anunțat că acelaia ce-l va ucide pe Goliat i-o va da pe fiica sa de soție. David a venit, a acceptat provocarea și l-a ucis pe Goliat.

Wahb bin Munabbih a spus: „Oamenii au iubit curajul lui David și atunci l-au abdicat de la tron pe Saul și l-au numit pe David rege al lor. Se spune de

asemenea că David a fost numit rege prin porunca lui Samuel. Cu toate acestea, după spusele lui Ibn Jarir, cei mai mulți învățați sunt de părere că David a venit la domnie după ce Saul a fost ucis.”

Allah a grăit:

Și Noi i-am dat lui David îndurare din partea Noastră. “O, voi munți, aduceți mărire, repetând împreună cu el, și voi păsări [asemenea]!” Și am muiat Noi fierul pentru el, ~ [Zicându-i lui:] “Fă cămăși de zale și îmbină bine verigile! Și săvârșiți lucruri bune [tu și neamul tău]! Eu sunt Veghetor [Basir] la ceea ce faceți voi!”

[Coran 34:10,11]

În Surat Al-Anbiia se spune:

„Noi l-am învățat pe Solomon să o înțeleagă și fiecăruia i-am dat putere de judecată și știință. Și i-am supus lui David munții și păsările, ca să aducă laudă. Și Noi le-am făcut. ~ Noi l-am învățat meșteșugul cămășilor din zale, pentru ca să vă apere de asprimea voastră. Și oare sunteți voi mulțumitori”

[Coran 21:79,80]

Allah a „muiat” fierul pentru el, fie în mod miraculos în mâna sa, fie i-a dăruit știință de a-l înmuia. Allah l-a învățat de asemenea știința de a face armuri din fier care să poată fi purtate în război și care să-i protejeze de atacurilor inamice.

Hasan Basri și Qatada au spus: „Allah a muiat fierul în mâna lui David pentru ca el să nu aibă nevoie de foc sau ciocan pentru a face armură. El a fost primul care a știut iscusința de a face armuri din fier.”

Într-un Hadis s-a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: «Cea mai bună hrană pe care un om o poate mânca este cea

muncită de el, iar profetul lui Allah, David, a mâncat din ceea ce a trudit.»

Allah a spus:

„... și adu-ți aminte de robul Nostru David, cel cu putere [în adorare și credință], cel care a arătat căință! ~ Noi am supus munții să slăvească [pe Allah] împreună cu el, seara și dimineața! ~ Și păsările cele adunate! Toate se vor întoarce spre El! ~ Și Noi am întărit stăpânirea lui și i-am dat lui înțelepciunea și judecata sănătoasă în vorbire!”

[Coran 38:17-20]

Ibn Abbas și Mujahid au spus: „Când spunem „cel cu putere” ne referim la putere în devoțiune și înfăptuirea faptelor bune.”

Muslim și Bukhari au spus: „Cea mai bună rugăciune înălțată la Allah este rugăciunea lui David, iar postul cel mai bun pentru Allah este postul lui David; dormea în prima jumătate (a nopții), după care o treime a nopții stătea treaz și se ruga, și apoi dormea restul nopții. O zi postea și o zi mânca și ori de câte ori își întâlnea inamicul, nu dădea niciodată înapoi.”

„Noi am supus munții să slăvească [pe Allah] împreună cu el, seara și dimineața!” Ibn Abbas, Mujahid și alții au spus: „Allah i-a dăruit lui David o voce minunată, de câte ori recita din Carte, păsările se opreau în aer, imitându-l și preamărind numele lui Allah împreună cu el. Munții de asemenea i se alăturau în slava și preamărirea adusă lui Allah, în fiecare dimineață și seară.”

Auza’i a spus: „Abdullah bin Amir mi-a spus: «Lui David i-a fost dăruită o voce atât de minunată așa cum nu-i mai fusese dăruită nimănui. Fiecare pasăre și fiecare animal sălbatic i se alăturau.»”

Imamul Ahmed a relatat preluând de la A’ișa că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a auzit vocea lui Abu Musa Al-Aș’ari în timp ce recita și a spus: „Lui Abu Musa i-a fost dăruită o parte din dulceața (vocii) lui David.”

David a fost de asemenea binecuvântat cu recitarea cărții trimise lui, Zabur

(Psalmii). Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Recitarea a fost făcută ușoară pentru David; cerea să fie înșeuat calul său, apoi începea recitarea și termina mai înainte ca acesta să fie înșeuat. Și David nu mânca decât din ceea ce câștiga prin truda sa.”

Imamul Bukhari a relatat acest Hadis în cartea sa.

Allah a pogorât asupra lui David Cartea numită Zabur, adică Psalmii. Timpul necesar pentru recitarea din Zabur era același cu cel necesar pentru înșeuarea unui cal. Era o recitare plină de înțeleș care i-a fost acordată de Allah.

Allah a grăit:

„...și i-am dat Noi lui David psalmii.”

Coran [4:163] și [17:55]

Zabur (Psalmii) era cartea revelată lui David ca profet și potrivit unui Hadis relatat de imamul Ahmed a fost revelată în luna Ramadan. Conține sfaturi și înțelepciune pentru cei din neamul său.

Allah a grăit: „Și Noi am întărit stăpânirea lui și i-am dat lui înțelepciunea și judecata sănătoasă în vorbire!” [Coran 38:20], adică Allah i-a dăruit un regat mareș, multă înțelepciune și putere.

Ibn Jarir a relatat de la Ibn Abbas următoarele: „Doi bărbați au venit la David cu o plângere în legătură cu o vacă. Unul dintre ei susținea că cel de-al doilea a pus stăpânire pe vaca sa cu forța. Înșă cel acuzat a negat acest lucru. Atunci David a amânat acest caz până la vremea nopții. Noaptea, Allah i-a revelat să-l ucidă pe reclamat. Când s-a făcut dimineată, David i-a spus: «Allah mi-a revelat că trebuie să te ucid, așa că am să te omor fără nici o îndoială. Acum spune-mi adevărul despre ceea ce ai susținut!» El a răspuns: «Pe Allah, o, Mesager al lui Allah, adevăr am grăit, înșă l-am ucis pe tatăl lui mai înainte de ea.» David atunci a poruncit să fie ucis. După această întâmplare, puterea lui David era foarte recunoscută printre izraeliți și aceștia s-au supus în întregime. Ibn Abbas a spus că l-a acest lucru se referă versetul „Și Noi am întărit stăpânirea lui”, iar „i-am dat lui înțelepciunea” se referă la Profeție. ”

Allah a grăit:

Oare a ajuns până la tine vestea celor care se certau și care s-au cățărât pe zidul templului? ~ Când au intrat la David și el s-a speriat de ei au zis ei: "Nu-ți fie frică! Noi suntem doi care ne certăm; unul dintre noi a fost nedrept cu celălalt. Deci judecă între noi cu dreptate și nu fi cu strâmbătate și călăuzește-ne pe noi pe calea cea dreaptă! ~ Acesta este fratele meu. El are nouăzeci și nouă de oi, iar eu am o singură oaie. Și mi-a zis el: "Dă-mi-o în grija mea!" Și m-a biruit el cu vorba".

[Coran 38:21-23]

A zis [David]: "El a fost nedrept cu tine, dacă ți-a cerut să împreuni oaia ta cu oile lui. Și mulți dintre cei care se asociază își încalcă unii altora drepturile, afară de aceia care cred și împlinesc fapte bune - dar cât de puțini sunt ei!" Și David a socotit că Noi îl punem la încercare și s-a rugat de iertare Domnului său și a căzut, prosternându-se, și s-a căit. ~ Și i-am iertat Noi aceasta și el a avut parte de loc apropiat la Noi și de frumoasă întoarcere.

[Coran 38:24,25]

Mulți exegeți au menționat în acest sens unele istorisiri dintre care cele mai multe sunt preluate din Vechiul Testament. Noi nu dorim să le menționăm aici, de vreme ce relatările menționate mai înainte sunt suficiente în acest scop.

În continuare, în *Surat Sad*, din Coran se spune:

„O, David! Noi te-am făcut pe tine urmaș pe pământ. Deci judecă între oameni cu adevăr și nu urma poftelor care te abate de la calea lui Allah!” Aceia care se abat de la calea lui Allah vor avea parte de osândă aspră, pentru că au uitat de Ziua Socotirii.”

[Coran 38:26]

Allah le-a poruncit să fie drepti, să urmeze Adevărul revelat de El, și nu genul de adevăr bazat pe obiceiuri și opinii personale. Cei ce urmează o altă cale decât aceasta vor suporta aspre consecințe. David, ca profet al lui Allah, ca persoană credincioasă, cu frică de Allah, a fost un model demn de urmat pentru justiție.

Allah a grăit:

„Lucrați, voi neam al lui David, [după legea lui Allah], pentru a-l aduce mulțumire!” Dar puțini dintre robii Mei sunt mulțumitori.”

[Coran 34:13]

Moartea lui David

Am menționat mai înainte că atunci când Allah l-a creat pe Adam, a luat din coasta sa toți urmașii lui și printre aceștia erau și profeți ce se distingeau clar de ceilalți. Adam a văzut printre ei unul care avea o strălucire aparte și a întreat: „O, Stăpân al meu! Cine este acesta?” Allah a grăit: „El este fiul tău, David.” Adam a întreat: „Care este vârsta lui?” A răspuns: „Șaizeci de ani!” Atunci Adam a spus: „Stăpân al meu! Mărește-i vârsta!”, însă Allah a grăit: „Nu, în afară de cazul în care aș lua din vârsta ta și i-aș mări astfel lui vârsta.” Viața pe pământ a lui Adam era de o mie de ani, așa că i-a dat patruzeci de ani din viața sa. Când traiul pe pământ al lui Adam era pe sfârșite, îngerul morți s-a apropiat de el. Adam a întreat: „Nu au mai rămas încă patruzeci de ani din vârsta mea?” Adam uitase că-i dăruise fiului său David ani din viața sa. Atunci Allah în Îndurarea Sa i-a dăruit lui Adam vârsta inițială, de o mie de ani, și lui David o sută de ani. Acestea au fost relatate de imamul Ahmed, Tirmidhi, Ibn Khuzaima și Ibn Hibban.

Ibn Jarir a spus: „În Biblie se spune că David a trăit șaptezeci și șapte de ani. Însă acest lucru este greșit și contrazice ceea ce se relatează în Hadis. Se spune de asemenea că David a fost rege timp de patruzeci de ani și acest lucru îl putem accepta, fiindcă nu găsim Hadisuri care să contrazică acest lucru.”

În ceea ce privește moartea sa, imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „David avea mare grijă de familia sa. Când pleca, încuia ușa și nimeni nu putea intra în casă până când se întorcea. Într-o zi a plecat și a încuiat ușa. Deodată soția sa a văzut un bărbat în mijlocul casei și atunci a zis către ceilalți membri ai familiei care se găseau acasă: «Cum a intrat acest bărbat în casă de vreme ce ușa este încuiată? Pe Allah, David se va simți rușinat (când va afla acestea).» Când David s-a întors, l-a văzut pe bărbatul ce stătea în mijlocul casei și l-a întrebat: «Cine ești?» El a răspuns: «Sunt cel ce nu se teme de nici un rege, cel ce nu poate fi îngrădit de nici o barieră.» David a spus: «Atunci nu poți fii decât îngerul morții, așa că ești binevenit să împlinești Porunca lui Allah.» Atunci îngerul i-a scos sufletul. Când a fost spălat și învelit în giulgiu, soarele s-a ivit strălucitor. Atunci Solomon le-a spus păsărilor: «Faceți-i umbră lui David!» Și când au făcut acest lucru, s-a întunecat. Solomon le-a poruncit din nou păsărilor: «Strângeți-vă o aripă».”

Abu Huraira a spus: „Profetul ne-a arătat cu mâna sa cum și-au strâns păsările aripile.” Acest Hadis este relatat numai de imamul Ahmed.

Capitolul XXII

Povestea lui Solomon

– Pacea fie asupra sa –

Imamul Asakir a spus: „Numele său este Solomon bin David bin Iesei bin Auiid bin Abir bin Salmun bin Nahşun bin Aminadab bin Iram bin Hasrun bin Fars bin Iuda bin Iacob bin Isaac bin Avraam.”

Allah a grăit:

Şi Solomon l-a moştenit pe David şi a zis: “O, voi oameni! Noi am fost învăţaţi graiul păsărilor şi ni s-a dat nouă din toate lucrurile. Acesta este harul cel limpede!”

[Coran 27:16]

Solomon l-a moştenit pe David în Profeţie şi stăpânire. Nu este acel gen de moştenire pe care-l înţelegem de obicei, fiindcă David avea şi alţi fii, aşadar nu era singurul care moşteneau averea şi proprietăţile părinteşti. Companiile au relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze şi să-l miluiască - a spus: „Noi nu lăşăm moştenire, ceea ce a rămas în urmă este milostenie.” Într-o altă versiune, a spus: „Noi, profeţii, nu lăşăm moştenire.”

Ceea ce profeţii lasă în urmă după moartea lor nu este împărţit ca moştenire, ci este milostenie ce este împărţită celor săraci şi nevoiaşi.

Solomon a spus: „O, voi oameni! Noi am fost învăţaţi graiul păsărilor...”. Acest verset ne dezvăluie că Solomon înţelegea limbajul tuturor păsărilor şi le putea grăi în acelaşi fel.

„...şi ni s-a dat nouă din toate lucrurile.” Allah i-a dăruit lui Solomon din fiecare lucru de care avea nevoie pentru a stăpâni ca un drept conducător, mai mult decât dăruise altor regi sau conducători mai înainte sau după el. I s-au dăruit armate numeroase, djinni, păsări, animale sălbatice, înţelepciunea şi

știința altor lucruri și abilitatea de a înțelege celelalte fapte fără grai. Allah a numărat acest lucru printre binele acordat lui Solomon.

Allah a grăit:

Și au fost adunate la Solomon oștile sale de djinni, de oameni și de păsări și au fost ele aranjate în cete. ~ Și când au sosit ele din Valea Furnicilor, a zis o furnică: "O, voi furnicilor! Intrați în casele voastre, ca să nu vă strivească Solomon și oștile sale, fără ca ei să-și dea seama!" ~ El a surâs, veselindu-se de vorbele ei, și a zis: "Doamne, îngăduie-mi mie să-Ți mulțumesc pentru harul pe care l-ai revărsat asupra mea și asupra părinților mei și să săvârșesc fapte bune de care Tu să fii mulțumit și ajută-mă pe mine să fiu - prin îndurarea Ta - printre robii Tăi cei evlavioși!"

[Coran 27:17-19]

Într-o zi Solomon a strâns toate oștile sale de oameni, djinni, păsări și apoi a mășăluit cu ele, până a ajuns într-o vale. O furnică l-a văzut apropiindu-se și atunci a strigat și le-a avertizat și pe celelalte furnici să se dea la o parte din calea sa, să nu fie strivite în picioare de oștile lui Solomon. „O, voi furnicilor! Intrați în casele voastre, ca să nu vă strivească Solomon și oștile sale, fără ca ei să-și dea seama!”

Solomon a auzit furnica și a înțeles ce spusese celorlalte furnici. A surâs când a auzit ceea ce ceilalți nu puteau să audă. Este important să enumerăm aici una dintre credințele predominante printre cei neștiutori care credeau că, înaintea lui Solomon, animalele vorbeau și se adresau oamenilor, până când Solomon a venit și a încheiat un legământ cu ele, anume să nu mai vorbească cu ei niciodată. Aceasta este o atitudine ignorantă de vreme ce se fac astfel de presupuneri. Dacă ar fi adevărat, nu ar fi fost nici un privilegiu pentru Solomon să vorbească animalelor. De aceea, Solomon s-a rugat la Allah, cerând ca Îndurarea Sa în ceea ce-l privește să se pogoare prin favorurile Sale asupra lui. Și acest lucru este numai pentru că Allah l-a ales pe el dintre toți ceilalți oameni. Solomon a recunoscut îndurarea lui Allah asupra lui, dar și asupra părinților lui.

Pupăza și regina Bilqis

Allah a grăit:

Apoi a cercetat el păsările și a zis: "De ce nu văd eu pupăza? O fi ea dintre cei care sunt absenți? ~ O voi chinui cu aspră caznă sau o voi înjunghia! Doar dacă îmi va aduce ea dovadă deslușită!" ~ Dar ea nu a rămas [absentă] prea mult și [s-a ivit], zicând: "Eu am aflat ceea ce tu nu știi! Îți aduc din Saba' o veste sigură: ~ Eu am aflat o femeie care împărățește peste ei. Și i s-au dat ei din toate lucrurile. Și are ea un tron minunat.

[Coran 27:20-23]

Am aflat-o prosternându-se împreună cu neamul ei dinaintea Soarelui, în loc de Allah. Șeitan le-a împodobit faptele lor și i-a abătut pe ei de la cale și nu sunt ei bine călăuziți! ~ Oare nu voiesc ei să se prosterneze lui Allah care face să iasă la iveală cele ascunse în ceruri și pre pământ și care știe atât ceea ce țin ei ascuns cât și ceea ce mărturisesc ei?" ~ Allah! Nu există altă divinitate în afară de El, Stăpânul Tronului minunat!" ~ A zis: "Vom vedea, dacă tu spui adevărul ori de ești dintre cei care mint. ~ Du-te cu acest răvaș de la mine și aruncă-l înaintea lor. Apoi stai departe de ei și vezi ce vor trimite ca răspuns!"

[Coran 27:24-28]

A zis: O, voi înalți dregători! A fost aruncat dinaintea mea un răvaș vrednic de respect. ~ El vine de la Solomon și este: "În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător [Ar-Rahman, Ar-Rahim]. ~ Nu fiți semeți cu mine, ci veniți la mine cu supunere!" ~ A zis ea: "O, voi înalți dregători! Sfătuiți-mă în această privință căci eu nu hotărâsc în nici o treabă fără ca voi să fiți de față [pentru a mă sfătui]" ~ Au zis ei: "Noi avem putere și avem tărie mare, însă porunca este la

tine, așa că vezi ce poruncești!”

[Coran 27:29-33]

Ea a zis: “Când regii intră într-o cetate, ei o strică și pe cei mai puternici dintre locuitorii ei îi fac umili. Astfel fac ei [de obicei]; ~ Eu voi să le trimit lor un dar și voi aștepta să văd cu ce se întorc solii!” ~ Când a venit [solia] la Solomon, a zis el: “Voiți voi să-mi sporii averea, când ceea ce mi-a dat mie Allah este mai bun decât ceea ce v-a dat vouă?! Așadar bucurați-vă voi de darul vostru! ~ Întoarce-te [conducător al soliei] la ei! Și vom veni noi cu oștiri asupra lor, cărora nu le vor putea sta împotriva! Și-i vom alunga noi de acolo umiliți și vor fi ei rușinați!”

[Coran 27:34-37]

În aceste versete, Allah a pomenit povestea pupezei care nu a fost prezentă în oaste. Fiecare specie de păsări din oastea lui Solomon avea căpetenia ei și aceasta trebuia să vină la el și să-i raporteze zilnic problemele ivite. Aceasta este o procedură obișnuită printre cârmuitori. Datoria pupezei, după spusele lui Ibn Abbas și a altora, era de a găsi o sursă de apă, de vreme ce erau într-o călătorie în deșert. Pupăza are capacitatea de a afla apa ce se află sub pământ. De îndată ce descoperea izvorul, oastea putea să sape pământul și să scoată apa. Solomon i-a poruncit să se prezinte înaintea sa, însă a descoperit că pupăza lipsește. Atunci Solomon a zis: „De ce nu văd eu pupăza? O fi ea dintre cei care sunt absenți? ~ O voi chinui cu aspră caznă sau o voi înjunghia! Doar dacă îmi va aduce ea dovadă deslușită!” Solomon a amenințat atunci că o va pedepsi cu asprime sau o va înjunghia de nu va veni cu argument convingător care să dovedească motivul absenței sale.

Cu toate acestea, după puțin timp, s-a ivit și pupăza înaintea lui Solomon și i-a zis: „Eu am aflat ceea ce tu nu știi! Îți aduc din Saba' o veste sigură: ~ Eu am aflat o femeie care împărățește peste ei. Și i s-au dat ei din toate lucrurile. Și are ea un tron minunat.” Pupăza i-a vorbit lui Solomon despre regatul din Saba care avea în stăpânire ținutul Yemenului. În vremea lui Solomon, regatul acela fusese moștenit de o femeie din familia regală, fiindcă aceștia nu avuseseră un

moștenitor bărbat care să preia tronul.

Imamul Bukhari a relatat de la Abu Bakra că, atunci când a aflat că persanii au numit o femeie drept regină a lor, Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nici un neam nu va înflori de va avea o femeie conducător.”

„Și i s-au dat ei din toate lucrurile. Și are ea un tron minunat...”

„...din toate lucrurile” înseamnă ceea ce în mod normal regii stăpânesc în calitate de cărmuitori și ceea ce se află în jurisdicția lor; *„...un tron minunat”* înseamnă că tronul ei era împodobit cu tot felul de perle și pietre prețioase și era făcut din aur.

Pupăza i-a povestit însă că acești oameni, deși, în Îndurarea Sa, Allah îi binecuvântase cu bunătăți nenumărate, nu-L slăveau pe El și nu-l erau Lui recunoscători. Aceștia venerau Soarele ce a fost creat de Allah ca o îndurare pentru ei. Satana îi îndepărtase de calea cea dreaptă, de calea lui Allah, Cel ce a creat universul și Cel ce este prea-bine conștient chiar și de cea mai mică faptură a acestui univers. Allah este Cel ce este demn de slăvirea lor, fiindcă El este Stăpânul Tronului Divin.

După ce Solomon a ascultat vorbele pupezei, a trimis o scrisoare reginei din Saba, chemând-o la calea lui Allah, să-L slăvească și să se supună numai lui Allah Unic și de asemenea să unească regatul ei cu regatul lui. *„...Nu fiți semeți cu mine, ci veniți la mine cu supunere!”*

Pupăza i-a adus scrisoarea, iar regina, după ce a citit-o, și-a chemat toți dregătorii să se sfătuiască în legătură cu conținutul acesteia. Le-a spus: *„O, voi înalți dregători! A fost aruncat dinaintea mea un răvaș vrednic de respect. ~ El vine de la Solomon și este: “În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător [Ar-Rahman, Ar-Rahim]. ~ Nu fiți semeți cu mine, ci veniți la mine cu supunere!”*

Le-a cerut apoi să o sfătuiască cu privire la această problemă și a spus: *„O, voi înalți dregători! Sfătuiți-mă în această privință căci eu nu hotărâsc în nici o treabă fără ca voi să fiți de față [pentru a mă sfătui]!”*

Dregătorii ei i-au spus: „De vei porunci să luptăm împotriva lor, noi ne supunem poruncii tale cu toată forța și tăria regatului. Noi lăsăm însă această problemă în mâinile tale și ne vom supune la ceea ce vei hotărî.”

Au zis ei: “Noi avem putere și avem tărie mare, însă porunca este la tine, așa că vezi ce poruncești!”

Regina era destul de inteligentă pentru a-și da seama de situația creată. Se pare că avea idee despre puterea lui Solomon și știa că aceasta nu este o simplă amenințare. A zis ea: „Când regii intră într-o cetate, ei o strică și pe cei mai puternici dintre locuitorii ei îi fac umili. Astfel fac ei [de obicei]” Le-a spus că de Solomon le va cuceri regatul, atunci ei vor fi cei mai înjosiți și mai umiliți dintre oameni. Și a mai spus: „Eu voi să le trimit lor un dar și voi aștepta să văd cu ce se întorc solii!” Dorea astfel să-l cumpere și să-i îndrepte atenția în altă parte decât asupra ei sau a regatului ei, trimițându-i daruri și stabilind astfel o legătură de prietenie. Însă nu a știut că Solomon era un profet ce nu putea să ajungă la un compromis cu cei ce nu cred și îi fac asociați lui Allah.

Când a venit [solia] la Solomon, a zis el: “Voiți voi să-mi sporiiți averea, când ceea ce mi-a dat mie Allah este mai bun decât ceea ce v-a dat vouă?! Așadar bucurați-vă voi de darul vostru!”

A poruncit solului: „Întoarce-te [conducător al soliei] la ei!” și i-a amenințat că va trimite asupra lor o armată uriașă careia nu vor putea să-i opună rezistență: „Și vom veni noi cu oștiri asupra lor, cărora nu le vor putea sta împotrivă! Și-i vom alunga noi de acolo umiliți și vor fi ei rușinați!”

Când solul s-a întors cu această amenințare, regina nu a găsit altă soluție decât să se predea lui Solomon. Și cu toții s-au supus lui și au mers împreună cu regina să-l întâlnească pe Solomon. Când a primit vestea că vor veni la el, Solomon s-a adresat astfel djinnilor ce se aflau alături de el:

A zis el: “O, voi înalți dregători! Cine îmi va aduce mie tronul ei, înainte ca ei să vină la mine supuși?” ~ A zis un dregător dintre djinni: “Eu ți-l voi aduce mai înainte ca tu să te ridici de pe locul tău, căci eu sunt în stare de aceasta și sunt vrednic de încredere!” ~ A zis unul care avea știință de Carte: “Eu ți-l voi aduce înainte ca tu să clipești din ochi!”. Și când a văzut [Solomon tronul] stând dinaintea lui, a zis el: “Aceasta este prin grația Domnului meu, ca să mă încerce

dacă eu sunt mulțumitor sau sunt nemulțumitor. Însă acela care este mulțumitor este mulțumitor pentru sine însuși, cât despre acela care este nemulțumitor, Domnul meu Își este Deajuns pentru Sine și El este Înstărit [și] Mărinimos [Ghaniy, Karim]. ~ Și a [mai] zis el: “Faceți tronul ei de nerecunoscut [pentru ea], pentru ca să vedem dacă ea este călăuzită sau dacă ea este dintre aceia care nu sunt călăuziți!”

[Coran 27:38-41]

Și când a venit ea, i s-a zis: “Așa este tronul tău?” Iar ea a răspuns: “Parcă ar fi el...” “Și nouă ni se dăduse știința înaintea ei și eram noi deja supuși”. ~ Însă pe ea o abătuse ceea ce ea adora în locul lui Allah și era ea dintr-un neam de necredincioși. ~ I s-a zis ei: “Intră în palat!” Și când l-a văzut ea, l-a socotit a fi o mare adâncă și [și-a ridicat poalele], descoperindu-și pulpele. Atunci, [Solomon] a zis: “Este un palat pardosit cu cristal”. A zis ea: “Doamne, eu sunt nedreaptă față de mine însămi! Eu mă supun împreună cu Solomon lui Allah, Stăpânul Lumilor!”

[Coran 27:42-44]

Solomon i-a întrebat pe djinni cine poate să aducă tronul lui Bilqis mai înainte ca ea să ajungă cu neamul ei și atunci un djinn viteaz a venit și a zis: „*Eu ți-l voi aduce mai înainte ca tu să te ridici de pe locul tău*”, adică mai înainte de a încheia tu această întrunire. În fiecare zi Solomon ședea de dimineața până la prânz pentru a rezolva problemele importante ale regatului său. A spus că era vrednic de încredere să aducă tronul: „...*căci eu sunt în stare de aceasta și sunt vrednic de încredere!*”

Însă unul dintre credincioșii djinni ce se afla la curtea sa și despre care se spune că știa Prea-mărețele Nume ale lui Allah a zis către Solomon: „*Eu ți-l voi aduce înainte ca tu să clipești din ochi!*”.

Și cât ai clipi, Solomon a văzut tronul reginei Bilqis înaintea sa, cu toate că era o distanță mare între Yemen și Ierusalim. Atunci a zis: „*Aceasta este prin grația Domnului meu, ca să mă încerce dacă eu sunt mulțumitor sau sunt*

nemuțumitor. Însă acela care este mulțumitor este mulțumitor pentru sine însuși, cât despre acela care este nemuțumitor, Domnul meu Își este Deajuns pentru Sine și El este Înstărit [și] Mărinimos [Ghaniy, Karim].”

Atunci Solomon a cerut ca ornamentele ce împodobeau tronul să fie schimbate ca să vadă dacă regina îl recunoaște sau nu. „Faceți tronul ei de nerecunoscut [pentru ea], pentru ca să vedem dacă ea este călăuzită sau dacă ea este dintre aceia care nu sunt călăuziți!” Atunci când a venit, a fost întrebată: „Așa este tronul tău?” Ea a răspuns: „Parcă ar fi el...” Ea a eliminat această posibilitate, fiindcă, pe de o parte, ornamentele fuseseră schimbate, iar, pe de altă parte, era foarte puțin probabil ca acesta să fie tronul ei de vreme ce îl lăsase la palat.

Solomon avea un palat măreț clădit din cristal, iar în saloanele imense pardoseala era tot din cristal, iar pe sub ea curgea apă. În acea apă se găseau pești și alte animale acvatice, arătând ca un acvariu imens de-a lungul palatului. Când Bilqis a venit, a fost poftită să intre în palat. A intrat „și când l-a văzut ea, l-a socotit a fi o mare adâncă și [și-a ridicat poalele], descoperindu-și pulpele. Atunci, [Solomon] a zis: „Este un palat pardosit cu cristal”. A zis ea: “Doamne, eu sunt nedreaptă față de mine însămi! Eu mă supun împreună cu Solomon lui Allah, Stăpânul Lumilor!”

Tha’labi și alții au spus că atunci când Solomon s-a căsătorit cu ea, ea a rămas de asemenea regină peste Yemen și el a trimis-o înapoi acasă. O vizita o dată pe lună și atunci rămânea la ea timp de trei zile. A poruncit de asemenea djinnilor să construiască trei palate în Yemen, ce au fost numite: Ghamdan, Salihin și Beitun.

În *Surat Sad* Allah a grăit:

Și i l-am dăruit Noi lui David pe Solomon, care a fost un rob prea bun și care a fost cu căință! ~ Când i s-au adus lui spre seară cai sprinteni, ~ A zis el: “Eu am fost înclinat către iubirea bunurilor [din această lume] într-atât încât [am uitat de] pomenirea Domnului meu, până ce [soarele] s-a ascuns în spatele vălului său; ~ Aduceți-i înapoi la mine!” Și s-a pornit el să le mângâie picioarele și gâturile. ~ Și l-am încercat Noi pe Solomon și am aruncat pe tronul lui un trup.

Apoi s-a căit el.

[Coran 38:30-34]

A zis: „Doamne, iartă-mă pe mine și dăruiește-mi mie putere cum nu se mai cuvine nimănui după mine, căci Tu ești Cel Darnic [Al-Wahhab]!” ~ Și i-am supus lui vântul, ca să alerge lin, după porunca lui, unde el voia, ~ Ca și pe șeitani: pe toți ziditorii și cufundătorii, ~ Ca și pe alții legați în lanțuri. ~ „Acesta este darul Nostru. Deci împarte-l sau păstrează-l, fără să dai nici o socoteală!” ~ Și el are la Noi un loc apropiat și frumoasă întoarcere.

[Coran 38:35-40]

Într-o seară i s-au adus lui Solomon cai sprinteni și el a fost atât de cuprins de încântare și admirație, încât timpul pentru rugăciunea de seară a trecut și soarele a apus. Însă el nu a lipsit de la rugăciune în mod voit, fără motiv. Poate Șari'a lui permitea facerea rugăciunii mai târziu.

Allah a grăit: „Și l-am încercat Noi pe Solomon și am aruncat pe tronul lui un trup. Apoi s-a căit el.”

Ibn Jarir, Ibn Abu Hatim și alți exegeți au menționat multe istorisiri care se referă la acest verset și care se găsesc îndeosebi în Biblie.

Așa cum a relatat Ibn Jarir, esența întregii povești spune așa: „Solomon a lipsit din palatul său timp de patruzeci de zile. Când s-a întors, a început să construiască un templu măreț întru slăvirea lui Allah, Bait-ul-Maqdis (Casa Sfântă de la Ierusalim). Am menționat mai înainte în această carte că Iacob a fost primul ce a înălțat un templu, însă Solomon l-a extins și l-a făcut măreț.” Am menționat de asemenea Hadisul în care Abu Dhar l-a întrebat pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască: „O, Mesager al lui Allah! Care este prima moschee ce a fost înălțată?” Profetul a spus: „Al-Masjid Al-Haram (în Mecca).” El a întrebat: „Și după aceasta?” Profetul a răspuns: „Moscheea Bait-ul-Maqdis (Casa sfântă din Ierusalim).” El a întrebat: „Ce diferență (de ani) este între acestea?” Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Patruzeci de ani.”

Știm că între Avraam care a înălțat Moscheea Sfântă din Mecca și Solomon sunt mai bine de o mie de ani, așadar ce să mai amintim de patruzeci de ani.

Abdullah bin Amr bin As a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Când a sfârșit înălțarea Casei Sfinte de la Ierusalim (Bait-ul-Maqdis), Solomon i-a cerut lui Allah trei favoruri. Dintre acestea i-au fost dăruite numai două, iar noi avem speranța că cel de-al treilea va fi pentru noi. Solomon a cerut judecată care să corespundă Judecății lui Allah și în această privință Allah i-a acceptat rugăciunea. A cerut un regat care să nu mai fie dăruit nimănui după el și i-a fost acceptată și această cerință. De asemenea l-a cerut lui Allah ca celui ce-și părăsește casa numai cu scopul de a se ruga în moscheea sa să-i fie iertate toate păcatele și să fie precum în ziua în care s-a născut. Avem speranța că această rugă Allah ne-a va îndeplini nouă.”

Referitor la judecata care corespunde Judecății lui Allah aflăm că în Coran se spune:

Și [adu-ți aminte] de David și de Solomon, când au judecat asupra câmpului cultivat pe care au păscut noaptea oile neamului. Iar Noi am fost martori la judecata lor. ~ Noi l-am învățat pe Solomon să o înțeleagă și fiecăruia i-am dat putere de judecată și știință...

[Coran 21:78,79]

Qadi Şurai a menționat povestea unui neam ce avea o vie. Într-o noapte au intrat niște oi și au mâncat-o. Și atunci s-au plâns lui David și el a hotărât ca stăpânii viei să primească despăgubire pentru valoarea acesteia. După ce David a hotărât acest lucru, s-au dus și la Solomon și l-au întrebat: „Ce a hotărât profetul lui Allah pentru voi?” Ei au răspuns: „Cutare și cutare...” Solomon a zis: „Dacă aș fi fost eu cel ce judecă, aș fi hotărât să se dea via stăpânului oilor să o cultive și să îngrijească de ea până ce va redeveni așa cum fusese și să dea strugurii stăpânului ei, iar stăpânul viei să ia oile, să le pască și să beneficieze de toate veniturile provenind de la ele până ce stăpânul oilor îi va da via înapoi.” Când David a auzit acest lucru, a anulat hotărârea ce o luase și a poruncit să se

supună hotărârii noi.

O altă istorisire, asemănătoare, preluată de la Abu Huraira, o găsim și în cărțile lui Bukhari și Muslim. Se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Erau două femei ce mergeau împreună cu fiii lor. Un lup le-a atacat și a luat fiul uneia dintre ele. S-au acuzat una pe cealaltă și cea mai în vârstă a spus: «Lupul a luat fiul tău și nu pe-al meu.» Cea mai tânără a spus însă: «Nu, l-a luat pe fiul tău, nu pe-al meu!» Atunci s-au dus și s-au plâns lui David, iar el a hotărât în favoarea celei mai bătrâne. Însă când au venit la Solomon, el a zis: «Aduceți-mi un cuțit și-l voi tăia pe acest băiat în două, câte o parte pentru fiecare dintre voi.» Cea mai tânără a zis: «Nu, fie ca Allah să pogoare Îndurarea Sa asupra ta, acesta este fiul ei.» Astfel Solomon a schimbat hotărârea în favoarea celei mai tinere.”

Allah a spus:

Iar lui Solomon [i-am supus Noi] vântul cel vijelios, ca să alerge la porunca sa pe pământul pe care Noi l-am binecuvântat. Și Noi am fost Atoateștiutori. ~ Și printre șeitani au fost unii care se cufundau pentru el și făceau și alte lucruri, iar Noi am fost păzitori peste ei.

[Coran 21:81,82]

În *Surat Sad* se spune:

Și i-am supus lui vântul, ca să alerge lin, după porunca lui, unde el voia, ~ Ca și pe șeitani: pe toți ziditorii și cufundătorii, ~ Ca și pe alții legați în lanțuri. ~ „Acesta este darul Nostru. Deci împarte-l sau păstrează-l, fără să dai nici o socoteală!” ~ Și el are la Noi un loc apropiat și frumoasă întoarcere.

[Coran 38:36-40]

Solomon era foarte atașat de niște cai minunați și sprinteni, însă atunci când l-au făcut să uite de timpul rugăciunii, a decis să-i părăsească de dragul lui

Allah. Când a făcut acest lucru, Allah l-a răsplătit poruncind să se supună înaintea sa vântul, adică cel mai rapid mijloc de transport. „...i-am supus lui vântul, ca să alerge lin, după porunca lui”. Solomon avea un covoraș, iar când călătorea pe el vântul sufla încotro dorea el și, la porunca sa, sufla cu viteza pe care o dorea. Allah a grăit:

Și lui Solomon [i-am supus] vântul, încât mersul lui de dimineață a fost cât o lună de zile și mersul lui de seară a fost cât o lună de zile. Și am făcut să curgă pentru el un izvor de aramă. Și printre djinni erau [unii] care munceau dinaintea lui, cu îngăduința Domnului său. Iar pe aceia dintre ei care se abăteau de la porunca Noastră îi făceam Noi să guste chinul flăcărilor. ~ Îi lucrau ei lui ceea ce el voia: sanctuare și statui, vase [pentru mâncat] cât bazinele și oale care se așază bine. „Lucrați, voi neam al lui David, [după legea lui Allah], pentru a-l aduce mulțumire!” Dar puțini dintre robii Mei sunt mulțumitori.”

[Coran 34:12,13]

Allah a lăsat ca djinni să fie supuși lui Solomon și aceștia au muncit pentru el, supunându-se fiecărui ordin al său. Cel ce nu se supunea era pedepsit cu asprime. Și au făcut pentru el sanctuare și imagini în ziduri ce erau permise de Șari'a lor, dar și bazine uriașe. Au făcut de asemenea cazane și vase imense ce erau fixate în locurile lor și în care găteau hrană pentru săraci. Fiindcă aceasta este o acțiune de caritate și o faptă bună, Allah a grăit: „Lucrați, voi neam al lui David, [după legea lui Allah], pentru a-l aduce mulțumire!” Dar puțini dintre robii Mei sunt mulțumitori.”

Apoi Allah a grăit: „Ca și pe șeitani: pe toți ziditorii și cufundătorii, ~ Ca și pe alții legați în lanțuri.” [Coran 38:37,38] Printre șeitani se numărau cei ce-i dădeau ascultare lui Solomon și cei ce nu se supuneau lui și erau înlănțuiți. Toate acestea ne indică puterea copleșitoare a lui Solomon căruia i se supuneau atât oamenii, cât și djinnii; și toate acestea erau rezultatul rugăciunii sale: „Doamne, iartă-mă pe mine și dăruiește-mi mie putere cum nu se mai cuvine nimănui după mine...” [38:35]

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l

miluiască - a spus: „Doi djinni răufăcători au venit la mine cu o seară înainte pentru a mă tulbura în rugăciune. Însă Allah a vrut ca eu să-i prind; i-am prins și am vrut să-i leg de unul dintre stâlpii moscheii pentru ca dimineața să-i vedeți și voi. Însă mi-am amintit apoi rugăciunea făcută de fratele meu Solomon și i-am lăsat să plece.”

Abu Idris Al-Khaulani a relatat de la Abud-Darda următoarele: „Odată Profetul începuse să facă rugăciunea. Apoi deodată l-am auzit spunând: «Caut adăpost la Allah de tine... Te blestem cu blestemul lui Allah.» A spus acest lucru de trei ori. Și apoi și-a întins mâna ca și cum ar fi dorit să încerce să prindă ceva. Când a terminat rugăciunea, am zis: «O, Mesager al lui Allah! Te-am auzit spunând în timpul rugăciunii un lucru pe care nu te-am mai auzit să-l fi spus înainte și te-am văzut de asemenea întinzând mâna.» Profetul a răspuns: «Dușmanul lui Allah, Iblis (Satana), a venit la mine cu un foc arzător pentru a-l arunca în fața mea. Atunci am zis: „Caut adăpost la Allah de tine!” de trei ori, iar după aceasta am zis: „Te blestem cu blestemul lui Allah!” tot de trei ori, însă el nu s-a întors. Atunci am dorit să-l prind, însă, de n-ar fi fost rugăciunea fratelui nostru Solomon, ar fi putut fi legat, iar copiii din Medina s-ar fi jucat cu el.»” (Muslim)

Mulți exegeți au relatat că Solomon a avut o mie de femei, cu șapte sute era căsătorit, iar celelalte trei sute erau concubine. Există și o altă opinie care afirmă tocmai contrariul: trei sute erau soții și șapte sute, concubine.

Abu Huraira a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Odată Solomon a spus: «Voi dormi în seara aceasta cu șaptezeci de femei și fiecare va purta un copil ce va lupta pe calea lui Allah.» Companionii i-au reamintit să spună: „Dacă Allah voiește”, însă el nu a spus acest lucru.”

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Odată Solomon a zis: «Voi dormi în această noapte cu o sută de soții și fiecare dintre ele va da naștere unui băiat ce va lupta întru Allah.» Însă a uitat să spună: «Dacă Allah voiește.» Și s-a culcat cu toate, însă nici una nu a zămislit în afară de una care a dat naștere la o jumătate de băiat. Profetul a spus: «Dacă ar fi zis: „Dacă Allah voiește.”, dorința i s-ar fi împlinit.»”

Acest Hadis este de asemenea relatat și în cartea *Sahihain*.

Solomon a fost binecuvântat cu un regat în care a fost stăpân peste fiecare suflet, peste oameni, precum și peste djinni, peste animale, fie ele terestre sau acvatice. Nu a dus lipsă de nimic, așa cum el însuși a spus: „*și ni s-a dat nouă din toate lucrurile*” [27:16] sau așa cum a spus: „*Doamne, iartă-mă pe mine și dăruiește-mi mie putere cum nu se mai cuvine nimănui după mine, căci Tu ești Cel Darnic [Al-Wahhab]!*” [38:35] A avut cale liberă să cheltuiască ce și cât și-a dorit și să oprească de la cine și de la ce a dorit. Lui nu i se va cere socoteală. Așa se întâmplă în cazul un rege profet, spre deosebire de un rob al lui Allah care este și profet, căruia nu îi este permis să dăruiască decât în cazul în care are permisiunea lui Allah.

Profetului nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - i s-a dăruit posibilitatea de a alege între aceste două ranguri, însă a preferat să fie rob profet în loc de rege profet. În alte relatări se spune că s-a sfătuit cu îngerul Gavriil în această privință și acesta l-a sfătuit să aleagă să fie un rob profet. După moartea sa totuși stăpânirea și regatul au fost în *Umma* (comunitatea) sa, și așa vor rămâne până în Ziua Judecății.

Allah l-a binecuvântat pe Solomon cu tot binele Său în această lume. A grăit de asemenea că se va afla în apropierea lui Allah și va obține și cea mai bună răsplată în Ziua Judecății: *Și el are la Noi un loc apropiat și frumoasă întoarcere.* [38:40]

Moartea lui Solomon

În Coran se spune:

Și când am hotărât Noi moartea lui [Solomon], nimic nu le-a arătat lor moartea lui, afară de o vietate a pământului care a ros toiagul lui. Și când s-a prăbușit, li s-a arătat djinnilor că, dacă ei ar fi știut cu adevărat necunoscutul, ei nu ar fi rămas în chinul umilitor [al robiei lor].

[Coran 34:14]

Asbag a spus: „Am aflat că după ce Solomon a murit, termitelile au început să roadă toiagul său timp de un an până ce el a căzut.” Același lucru este relatat și de mulți alți învățați. Ibn Abbas a spus că Solomon a fost rege timp de douăzeci de ani. Ibn Jarir a spus: „Solomon a trăit peste cincizeci de ani. După moartea sa, Rehoboam l-a succedat la tron și a stăpânit vreme de șaptezeci de ani, până ce regatul fiilor lui Israel s-a dezintegrat.”

Capitolul XXIII

Istorisiri despre alți profeți

Povestea lui Isaia bin Amoz (Și'ia bin Amsia)

Ibn Ishaq a spus: „Isaia a fost trimis cândva în perioada dintre Zaharia și Ioan Botezătorul (Iahia) și a fost unul dintre profeții care au prezis venirea lui Iisus și a lui Muhammed – Pacea fie asupra amândurora. Regele care stăpânea în acea vreme peste izraeliții din Ierusalim se numea Hezechia. Acesta s-a supus și a ascultat sfaturile și poruncile lui Isaia. Era o vreme grea pentru izraeliți. Regele lor căzuse la pat din cauza unui picior vătămat, iar regele Babilonului, Sennacherib, înainta spre izraeliți împreună cu o armată de 600.000 de oșteni.”

Oamenii erau îngroziți și intraseră în panică. Regele l-a întrebat atunci pe profetul lui Isaia: „Ce ți-a revelat Allah în legătură cu Sennacherib și cu armata sa?” El a răspuns: „Încă nu mi-a fost trimisă nici o Revelație în privința aceasta!” Apoi Revelația i-a dezvăluit să-i spună regelui că trebuie să părăsească tronul și să numească pe cineva în locul său, căci ceasul morții se apropie pentru el. Când Isaia i-a spus acest lucru, de îndată regele și-a întors fața spre Allah, a făcut rugăciuni, L-a preamărit și a plâns. S-a rugat la Allah astfel: „O, Allah! Tu ești Stăpânul lumilor, Dumnezeuul tuturor zeilor, Cel mai Îndurător, Cel mai milostiv! O, Tu Cel ce ești Unic, Tu Cel pe care somnul nu-l cuprinde, te rog pomenește-mă pentru faptele mele bune și pentru dreapta judecată printre izraeliți. Toate acestea au fost [binecuvântări] de la Tine! Tu știi despre acestea mai bine decât mine.”

Allah i-a acceptat rugăciunea și a pogorât Îndurarea Sa asupra lui. I-a revelat lui Isaia să-l vestească cu bucurie că ruga a fost acceptată, vârsta sa a fost prelungită cu încă cincisprezece ani și Allah îl va salva de dușmanul său, Sennacherib. Când Isaia i-a spus toate acestea, de îndată s-a vindecat și durerea a încetat. Apoi s-a prosternat și a zis: „O, Allah! Tu ești Cel ce dăruiește stăpânirea cui voiește și Tu o iei de la cine voiești. Tu ești Cel ce pogoară onoruri asupra cui voiești. Tu ești Cel Dintâi și Tu ești Cel din Urmă, Tu ești Cel ce se arată și Tu ești Cel ce se ascunde, Tu ești Cel ce răspunde la rugile celor greu asupriți.”

Când și-a ridicat capul, încheindu-și prosternarea, Allah i-a revelat lui Isaia să-i spună regelui Hezechia să-și pună apă de smochin pe piciorul vătămat și așa se va vindeca. Așa a făcut și piciorul i s-a vindecat de îndată.

Allah a trimis moartea asupra armatei lui Sennacherib și cu toții au căzut fără suflare în afară de însuși Sennacherib și cinci dintre însoțitorii săi, printre care se număra și Nabucodonosor. Regele fiilor lui Israel a poruncit să fie prinși, iar când au venit înlănțuiți au făcut astfel înconjurul cetăților vreme de șaptezeci de zile. Erau hrăniți numai cu două pâini în fiecare zi și apoi au fost aruncați în temniță. Allah i-a revelat lui Isaia să-i spună regelui să-i trimită din nou în țara lor, pentru a-și putea avertiza neamul de soarta armatei lor. Când Sennacherib s-a întors în țara sa, preoții și ghicitorii săi i-au zis: „Te-am avertizat noi despre Dumnezeul și profeții lor, însă tu nu ne-ai ascultat. Este o țară al cărei Dumnezeu nu poate fi învins.” La șapte ani de la aceasta, Sennacherib a murit.

Ibn Ishaq a spus: „După moartea lui Hezechia, greutățile ce căzuseră asupra izraeliților s-au înăsprit și starea lor s-a înrăutățit. Allah i-a revelat lui Isaia să-i sfătuiască pe izraeliți și să le amintească de Bunătatea lui Allah. De nu vor înceta cu neleguirile și fapte rele, Allah va trimite asupra lor Pedeapsa Divină. Sfatul său sincer i-a făcut pe aceștia să devină dușmanii săi și atunci au încercat să-l ucidă. Pentru a scăpa de ei, a fugit. În timp ce fugea, a trecut pe lângă un copac, care s-a deschis pentru el. Isaia a intrat, însă Satana se afla de asemenea pe urmele lui și, când a intrat, marginea veșmântului său a rămas în afară. Când au văzut partea dinspre exterior, aceștia au tăiat copacul în două, în timp ce el se afla înăuntru. Fie ca Allah să pogoare Îndurarea Sa asupra lui!”

Ieremia bin Hilkia

Ieremia se trage din seminția lui Levi bin Iacob.

Ibn Asakir a spus: „Când Ioan, fiul lui Zaharia, a fost ucis, Ieremia a stat, în Damasc, aproape de sângele lui care încă țâșnea și a zis către acesta: «O, sânge! I-ai supus pe oameni la o încercare, așa că acum încetează să te mai scurgi.» Și sângele s-a oprit și apoi a dispărut.”

Abu Bakr bin Abu Ad-Dunia a relatat preluând de la Abdullah bin Abdur-Rahman că Ieremia a spus: „O, Doamne! Care dintre robii Tăi îți este mai drag?” Allah a grăit: „Cel ce mă pomenește [în rugăciunea sa] cel mai mult; cei ce sunt mai preocupați în pomenirea Mea decât pomenirea altor creaturi; cei ce nu se tem de moarte și nici nu-și doresc să trăiască o veșnicie; cei care atunci când au parte de belșug în această lume pământească îl disprețuiesc, iar, când acesta s-a dus, devin fericiți. Aceștia sunt cei asupra cărora Eu îmi voi arăta iubirea și voi pogorî asupra lor mai mult decât și-au dorit.”

Distrugerea Ierusalimului

Allah Preaputernicul a grăit:

Și Noi i-am dat lui Moise Cartea, pe care am făcut-o drept călăuză pentru fiii lui Israel, [zicând]: „Nu luați un alt ocrotitor afară de Mine!” ~ [O, voi] urmași ai acelor pe care Noi i-am luat împreună cu Noe [în arcă]! El a fost cu adevărat un rob mulțumitor. ~ Noi am vestit fiilor lui Israel în Carte: „Voi veți aduce stricăciune pe pământ de două ori și vă veți ridica cu mare nelegiuire!” ~ Și când va veni timpul primei dintre cele două, Noi vom trimite împotriva voastră robi de-ai Noștri dintre cei înzestrați cu mare putere și ei vor cerceta lăuntru căminelor și acesta este un soroc ce se va împlini.

[Coran 17:2-5]

Apoi vă vom da Noi vouă putere asupra lor și vă vom înzestra pe voi cu mai multe averi și mai mulți copii și vă vom face o ceată cu putere mai mare în luptă, ~ [Zicând]: „De veți face bine, pentru sufletele voastre veți face bine, iar de veți face rău, [tot] pentru ele va fi”. Și când va veni cea de-a doua, [ei vă vor] întrista chipurile și vor intra în Moschee așa cum au intrat prima oară pentru ca să distrugă cu desăvârșire tot ceea ce au cucerit. ~ Poate că Domnul vostru va fi îndurător cu voi. Dar de o veți face iarăși, o vom face și Noi. Și Noi am orânduit Gheena drept temniță pentru necredincioși.

[Coran 17:6-8]

Wahb bin Munabbih a spus: „Când nelegiuirile au cuprins neamul lui Israel, Allah i-a revelat unui profet pe nume Ieremia să stea înaintea neamului său și să le spună: «A fost un neam neascultător și încăpățânat. Și Eu nu m-am arătat Îndurător față de ei decât datorită străbunilor lor drept-credincioși. Întreabă-i ce binecuvântare au obținut fiindcă nu M-au ascultat? Întreabă-i de asemenea dacă a suferit vreunul care s-a supus Mie? Animalele își amintesc locul în care trăiesc și se întorc acolo. Însă acest neam a uitat pentru ce am acordat Eu onoruri părinților lor. Acum caută să obțină onoruri din alte surse decât la Mine. Rabinii lor au nesocotit Calea Mea și în recitarea lor i-au preamărit pe alții. Cei ce aduc slavă nu mai au parte de Știința Mea, iar căpeteniile lor s-au răzvrătit împotriva Mea și profeților pe care i-am trimis. În inimile lor au prețuit înșelăciunea și nelegiuirea, iar limba lor nu a grăit altceva decât minciună. Și jur pe Măreția și Onoarea Mea, voi trimite asupra lor oști al căror grăi ei nu-l vor înțelege, nici nu le vor recunoaște chipul și pe aceștia nici strigătul lor (al izraeliților) nu-i va înduioșa. Voi trimite asupra lor un conducător aspru ce va veni însoțit de oști numeroase precum norii, ce le va ataca cetățile și va nimici locurile în care sălășluiseră. Voi porunci cerului să devină precum fierul, iar pământului să devină precum alama. De va ploua, nu va crește verdeață, iar de va crește va fi numai din Îndurarea Mea pentru animale. Voi opri ploaia la vremea cultivării și o voi trimite la vremea străngerii recoltei. De vor semăna ceva între vremea semănatului și cea a culesului, acesta va fi distrus și de va rămâne ceva nu va fi binecuvântat. De Mă vor invoca, nu voi răspunde chemării lor, iar de îmi vor cere nu le voi dăruia nimic. Strigătul lor nu va atrage Îndurarea Mea, iar de îmi vor aduce rugăciuni Îmi voi întoarce Fața de la ei.»

Când cei din neamul lui Israel au depășit limita nelegiuirilor și stările religioase, etice și sociale s-au înrăutățit, Allah i-a revelat lui Ieremia: „Îi voi nimici pe cei din neamul lui Israel și îi voi pedepsi pentru nesupunerea lor. Du-te și urcă-te pe Stâncă și Eu îți voi trimite Porunca Mea.” Ieremia a zis: „O, Stăpâne! Pe cine ai să trimiți asupra lor?” Allah a grăit: „Ei sunt cei ce preamăresc focul, nu se tem de Pedeapsa Mea și nici nu așteaptă Răsplata Mea. Du-te și spune-le că Allah nu a trimis mai devreme Pedeapsa Sa numai datorită supunerii și dreptei credințe a strămoșilor lor. Însă din moment ce au uitat Învățăturile Mele, voi trimite asupra lor un conducător aspru, ce nu va avea pic de îndurare față de ei și îi va nimici.”

Când Ieremia le-a transmis Mesajul Stăpânului lor, referitor la Pedeapsa Divină, aceștia nu l-au ascultat și l-au făcut mincinos. Ei au zis: „Ești un mincinos și pretinzi că Allah va nimici pământul Său și locurile Sale de închinăciune. Dacă este așa, atunci cine îl va mai preamări pe acest pământ și i se va mai supune?” Și atunci l-au prins și l-au întemnițat.

În această vreme, Allah l-a trimis pe Nabucodonosor asupra lor. Acesta a înaintat spre țara fiilor lui Israel alături de o armată uriașă: *„...dintre cei înzestrați cu mare putere și ei vor cerceta lăuntrul căminelor și acesta este un soroc ce se va împlini.”* [17:5]. A ucis o treime dintre ei, a înrobit o altă treime și i-a lăsat pe cei bătrâni, neputincioși sau bolnavi să fie călcați în picioare de caii lor. l-a ucis pe toți ce erau în putere, a ars Tora și a distrus de la temelie Casa Sfântă din Ierusalim (Bait-ul-Maqdis).

Nabucodonosor a atacat apoi întreg ținutul Siriei, i-a urmărit pe izraeliți și i-a ucis pe toți cei pe care i-a prins. După ce i-a distrus, s-a întors încă o dată la Bait-ul-Maqdis, a luat prăzile de război și s-a îndreptat spre Babilon. Acolo erau 90.000 de copii din seminția preoților și a regilor. Șapte mii erau din seminția lui David, unsprezece mii din seminția lui Iosif și Beniamin, opt mii făceau parte din neamul lui Esi bin Iacob, patrusprezece mii erau din neamul lui Zabulon și Naftali, fiii lui Iacob, paisprezece mii erau din neamul lui Dan bin Iacob, opt mii din neamul lui Isachar bin Iacob, două mii din neamul lui Ziekon bin Iacob, patru mii din neamul lui Ruben bin Levi și doisprezece mii erau din alte triburi izraelite.

Hișam bin Al-Kalbi a spus: „Când Nabucodonosor a venit la Bait-ul-Maqdis, regele Ierusalimului, care era din seminția lui David, a cerut să fie pace.

Atunci Nabucodonosor, drept garanție, a acceptat de la el un grup de oameni și s-a întors. Însă abia ajunsese în cetatea Tabriia, când a aflat că izraeliții s-au răzvrătit împotriva regelui lor și l-au ucis, fiindcă semnase un tratat de pace cu el. Atunci i-a ucis pe cei pe care-i luase drept garanție, s-a întors în Ierusalim, i-a luat prin forță și a ucis toți luptătorii și pe toți cei ce erau în putere.”

Hişam a zis: „Ni s-a spus că Nabucodonosor l-a văzut pe Ieremia în temniță și atunci l-a eliberat. Ieremia i-a povestit ce pățise cu cei din neamul lui Israel, i-a vorbit despre amenințarea lui Allah, despre cum aceștia au respins mesajul pe care-l transmisese și îl vârseseră apoi în temniță. Nabucodonosor i-a spus: «Cât de nelegiuit este acel neam ce îl respinge pe trimisul lui Allah.» Apoi l-a lăsat să plece. Ieremia i-a strâns pe cei ce rămăseseră dintre izraeliți și aceștia i-au spus: «Am fost răufăcători și nu ne-am supus [Poruncii] lui Allah, acum ne căim pentru ceea ce am comis în trecut și ne rugăm la Allah să accepte căința noastră.» Allah i-a revelat lui Ieremia că nu va accepta rugile făcute de ei și a grăit: «Dacă se căiesc cu adevărat, atunci să rămână alături de tine în această cetate.» Ieremia le-a dezvăluit ceea ce-i grăise Allah. Aceștia au spus: «Cum să rămânem în această cetate de vreme ce a fost distrusă și Allah a trimis Mânia Sa asupra celor ce au sălășluit în ea.» Așadar au refuzat să rămână alături de el și au plecat.”

Hişam bin Al-Kalbi a spus: „De atunci, izraeliții au fost împrăștiați de-a lungul și de-a latul ținutului. Unii dintre ei au ajuns să locuiască în Hijaz, iar alții au mers în Egipt. Nabucodonosor a scris regelui Egiptului, cerându-i să-i înapoieze pe cei ce fugiseră în țara sa, însă regele a refuzat. Atunci Nabucodonosor a pornit cu oastea sa spre țara Egiptului și l-a înfrânt pe regele acesteia. l-a luat prizonieri pe copiii săi și pe cei din neamul său. Apoi a înaintat spre Maroc și a ajuns la Atlantic. În drumul său a luat o mulțime de prizonieri dintre cei ce sălășluiau în Maroc, Egipt, Siria, Palestina și Iordania. Printre prizonieri se număra și Daniel bin Hezechiel.”

Ibn Al-Kalbi a spus: „Se pare că era vorba despre Daniel, fiul cel mic al lui Hezechiel, și nu Daniel, fiul său cel mare, așa cum a relatat Ibn Munabbih.”

Capitolul XXIV

Povestea lui Daniel – *Pacea fie asupra sa* –

Ibn Abu Ad-Dunia a relatat de la Abdullah bin Abu Hudhail că Nabucodonosor a prins doi lei și i-a băgat într-o groapă. Apoi l-a adus pe Daniel și l-a aruncat acolo alături de cei doi lei înfomețați, însă aceștia nu s-au năpustit asupra lui. A rămas o vreme în acea groapă și i s-a făcut foame. Atunci Allah i-a revelat lui Ieremia, care se găsea în Siria: „Pregătește niște hrană și apă pentru Daniel.” Ieremia a zis: „Stăpâne! Eu sunt în Siria și Daniel se află în Babilon!” Atunci Allah a grăit: „Fă ce Ți-am poruncit Noi să faci și Noi vom trimite pe cineva care te va lua pe tine împreună cu mâncarea pe care ai pregătit-o.” A făcut ceea ce i se poruncise, apoi Allah a trimis pe cineva ce l-a purtat până ce a ajuns la acea groapă. Când l-a văzut, Daniel a zis: „Cine este?” El a răspuns: „Sunt Ieremia.” Daniel l-a întrebat: „Ce te-a adus aici?” El a răspuns: „Domnul tău m-a trimis la tine?” „Și-a amintit Domnul meu de mine?” Și răspunsul a fost pozitiv. Atunci Daniel a zis: „Slăvit fie Allah, Cel ce nu îi uită pe cei ce-L pomenesc! Slăvit fie Allah, Cel ce răspunde la rugile celor ce-L cheamă! Preamărit fie Allah, Cel ce nu-i lasă deoparte pe cei ce își pun nădejdea în El și Cel ce-i răsplătește prin răbdare, Cel ce îndepărtează pedeapsa după o perioadă grea. Preamărit fie de asemenea Allah, Cel care ne salvează atunci când suntem dezamăgiți de faptele noastre și ne dă speranță atunci când nu se mai întrevede nici una pentru noi.”

Khalid bin Dinar a relatat de la Abul-Alia următoarele: „Atunci când am invadat Tastur, am găsit printre comorile lui Hurmuzan un pat pe care era întins un bărbat, cu o Scriptură lângă capul său. Am dus Scriptura califului Omar bin Al-Khattab. Acesta l-a chemat pe Ka'b să o tălmăcească în limba arabă, iar eu am fost primul arab care a citit-o. Am citit-o așa cum citesc Coranul. Khalid a spus: „I-am spus lui Abul-Alia: «Ce era în acea Scriptură?» El a răspuns: «Istoria voastră, treburile voastre, intonația voastră și ceea ce urmează să se întâmple.» Eu am zis: «Ce vei face cu acel om?» El a răspuns: «Vom săpa în timpul zilei treisprezece morminte diferite și îl îngropăm noaptea într-unul dintre acestea, pentru a-i induce astfel în eroare pe oameni, ca să nu-l poată

dezgropa.» Eu l-am întrebat: «Ce așteptau de la el?» Răspunsul a fost: «Când nu aveau parte de ploaie, ieșeau cu acel pat și atunci ploua.» Eu am zis: «Cine crezi că era acel om?» El a răspuns așa: «Un om pe nume Daniel.» Am întrebat din nou: «De cât timp crezi că era mort până să-l găsești voi?» El a răspuns: «De aproximativ trei sute de ani.» Eu am întrebat: «Se schimbaseră ceva la el?» Mi-a răspuns: «Nu, în afară de câteva fire de păr de pe ceafă, deoarece trupul profetilor lui Allah nu putrezește în pământ și nici nu este mâncat de animale sălbatice.»”

Cu toate că „lanțul” acestui Hadis este bun, se pare că omul menționat aici nu este profetul Daniel, deoarece data morții sale a fost datată cu numai trei secole în urmă. Se poate să fie vorba despre un om evlavios, cu credință dreaptă, fiindcă între Iisus și Muhammed – Pacea fie asupra amândurora – nu a mai existat nici un profet, așa cum se spune într-un Hadis de Al-Bukhari. S-a spus că între ei a fost o perioadă de patru sute de ani, iar în alte relatări se spune că este vorba de șase sute sau șase sute douăzeci de ani. Este posibil să fi fost o altă persoană ce avea numele Daniel, fie un profet, fie un drept-credincios. Cu toate acestea, cea mai temeinică părere pare a fi aceea că este vorba despre profetul Daniel, fiindcă acesta a fost luat în Persia de regele de acolo și a rămas întemnițat în acel loc.

Ibn Abu Ad-Dunia a relatat de la Abdur-Rahman bin Abu Zinad, care, la rândul său, a relatat de la părintele său, următoarele: „Am văzut un inel în palma lui Abu Burda. Pe piatra inelului erau încrustați doi lei în mijlocul cărora se găsea un om, iar aceștia îl lingeau. Abu Burda a zis: «Acesta este inelul aceluia mort despre care locuitorii acestei cetăți pretindeau a fi Daniel. Abu Musa Al-Aș'ari i l-a luat în ziua în care l-a îngropat.»”

Abu Burda a zis: „Abu Musa i-a întrebat pe învățații acelei cetăți despre ceea ce era încrustat pe inel și aceștia au răspuns: «Ghicitorii și cititorii în stele i-au spus regelui care domnea în vremea nașterii lui Daniel că se va naște un băiat ce va nimici regatul său. Când a auzit acest lucru, regele a jurat că în acea noapte nu se va naște nici un băiat, ci va fi ucis. L-au luat pe Daniel și l-au aruncat în culcușul unui leu. Leul și leoaica au început să-l lingă și nu i-au făcut nici un rău. Mama lui Daniel a venit și a văzut că leii aveau grijă de pruncul ei. Așa că Allah l-a salvat și Daniel a devenit profet.» Abu Burda a povestit că

învățații acelei cetăți i-au spus: «Daniel a încrustat imaginea sa și a celor doi lei care-l lingeau pe piatră, pentru a nu uita niciodată Binecuvântarea pe care Allah a pogorât-o asupra sa.»»

Reconstrucția Casei Sfinte de la Ierusalim (Bait-ul-Maqdis)

Allah a grăit:

Sau ca acela care a trecut pe lângă o cetate pustiită până în temelii și care a întrebat: "Cum o va readuce Allah la viață după moartea ei?" Allah l-a lăsat atunci pe el fără viață o sută de ani, apoi l-a înviat și i-a zis: "Cât ai stat tu [așa]?" l-a răspuns: "Am rămas o zi sau o parte dintr-o zi." l-a zis [Allah]: "Ba ai stat o sută de ani și uită-te la mâncarea ta și băutura ta! Nu s-au stricat! Și uită-te la asinul tău! Și te vom face pe tine un semn pentru oameni. Uită-te la aceste oase [ale asinului] cum le îmbinăm și apoi le îmbrăcăm cu carne!" Și când i s-a arătat lui deslușit aceasta, a zis: "Eu știu că Allah este peste toate Atotputernic!"

[Coran 2:259]

Hişam bin Al-Kalbi a spus: „Allah i-a revelat apoi profetului Ieremia: «Voi ridica din nou Ierusalimul, du-te așadar și rămâi acolo.» A venit în Ierusalim și l-a găsit în întregime distrus. Și-a zis în sine: «Preamărit fie Allah! Mi-a poruncit să vin și să trăiesc aici, spunându-mi că îl va ridica din nou. Oare când îl va ridica Allah și când îi va aduce pe cei ce au sălășluit aici din nou la viață?!»»

Ieremia s-a întins apoi și a adormit. Lângă el se aflau asinul său și un coș cu merinde. A dormit acolo vreme de aproape șaptezeci de ani, timp în care au murit Nabucodonosor și regele său Lahrasib, ce stăpânise vreme de o sută douăzeci de ani. Lahrasib a fost succedat de fiul său, Bushtasib. Acesta din urmă a auzit că toate ținuturile din Siria (n.t. vechea Sirie) sunt în întregime distruse, că fiarele și animalele sălbatice sălășluiau acum în acestea, fără a se întrevedea pe undeva vreo făptură umană.

Atunci Bushtasib i-a anunțat pe izraeliții ce trăiau acolo în captivitate că oricine dorea să se întoarcă în ținutul natal era liber să plece. Bushtasib a numit peste aceștia un rege din seminția lui David și i-a poruncit acestuia să reconstruiască Ierusalimul și să ridice din nou moscheea Bait-ul-Maqdis. Și ei s-au reîntors și au reînălțat ținuturile distruse. Allah a deschis ochii lui Ieremia și acesta a privit cum cetatea este ridicată din nou în timp ce el încă doarme. A rămas așa până s-au împlinit o sută de ani. Atunci Allah l-a readus la viață. Nu avea nici cea mai mică idee cât dormise, o oră sau chiar mai puțin. Înainte de a adormi văzuse ruinele cetății, iar când s-a „trezit” a văzut-o reconstruită. Când a văzut toate acestea, a zis: *„Eu știu că Allah este peste toate Atotputernic!”*

Hişam a zis: „Izraeliții s-au stabilit din nou acolo, iar trecutul lor glorios le fusese dăruit din nou. Au rămas astfel, falnici, până ce au fost cuceriiți de romani. După ce romanii, care erau creștini, i-au înfrânt, nu au mai avut nici comunitate, nici conducător. Acest lucru a fost relatat de Ibn Jarir în cartea sa de istorie.”

Ibn Jarir a spus de asemenea că Lahrasib era un conducător drept care și-a condus țara foarte bine. Toți regii și conducătorii, ținuturile și locuitorii îi erau supuși. A fost înzestrat cu talent arhitectural, construind astfel cetăți și orașe noi, precum și canale și castele. Când devenise prea bătrân pentru a mai putea fi conducător, fiindcă avea peste o sută de ani, i-a lăsat tronul fiului său, Bushtasib. În timpul stăpânirii acestuia, a apărut un om pe nume Zoroastru, ce a pus bazele zoroastrismului. Zoroastru a fost unul dintre companiile lui Ieremia, însă acesta din urmă s-a mâniat pe el și l-a blestemat. Drept rezultat, Zoroastru a fost atins de lepră. Zoroastru l-a părăsit pe Ieremia și a plecat în Ajerbaijan. Acolo l-a întâlnit pe Bushtasib, i-a vorbit despre religia sa și ulterior acesta a acceptat-o. De asemenea și-a obligat neamul să o accepte și i-a ucis pe cei ce au refuzat să facă acest lucru.

După Bushtasib, la tron a venit fiul său, Bahman, unul dintre renumiții regi persani. Ibn Jarir a menționat că *„acela care a trecut pe lângă o cetate”* nu a fost altcineva decât Ieremia. Așa au relatat și Wahb bin Munabbih, Abdullah bin Ubaid și alții. Totuși, există și o altă opinie. Ali, Abdullah bin Salam, Ibn Abbas, Hasan, Qatada și alții au relatat că acel trecător a fost Uzair (Ezra).

Capitolul XXV

Povestea lui Ezra

– Pacea fie asupra sa –

Ibn Asakir a spus: „Numele său este Uzair bin Iarua. Se spune de asemenea că acesta a fost Ibn Souriqe bin Adia bin Iov bin Darzna bin Adi bin Taqi bin Asbu bin Fineha bin Eleazar bin Aaron.”

Așa cum relatează Abdullah bin Salam, Uzair (Ezra) a fost cel pe care Allah l-a făcut să moară și l-a lăsat așa o sută de ani, apoi l-a reînviat.

Ishaq bin Bişr a relatat de la Ibn Abbas și de la mulți alții că Ezra era un om cucernic și înțelept. Într-o zi a mers la una dintre proprietățile sale de care obișnuia să se îngrijească. Când s-a reîntors, a trecut pe lângă o cetate pustiită. Era vremea prânzului, iar căldura era copleșitoare. A intrat printre acele ruine călare pe asinul său, iar după ce a găsit un loc umbros a descălecat. Avea cu el un coș cu smochine și unul cu struguri. A luat apoi un vas și a stors în el sucul strugurilor, a luat apoi puțină pâine uscată și a pus-o în acel suc, pentru ca pâinea să se poată înmuia și el să o poată mânca. După ce a mâncat, s-a întins pe spate, și-a rezemat picioarele de un zid și apoi a început să privească ruinele aceluia loc. Și-a zis: „*Cum o va readuce Allah la viață după moartea ei?*” [2:259] A spus acestea nu pentru că s-ar fi îndoit pentru o clipă că Allah nu ar putea să o readucă la viață, ci a spus acestea numai dintr-o simplă curiozitate. Atunci Allah l-a trimis pe îngerul morții la el, iar acesta i-a luat sufletul, lăsându-l astfel fără suflare. Și a rămas așa, mort adică, vreme de o sută de ani.

Când s-au scurs o sută de ani, timp în care izraeliții au trecut printr-o mulțime de greutăți și transformări, Allah a trimis la Ezra un înger. Îngerul i-a creat din nou inima pentru a putea înțelege și ochi pentru a putea privi ceea ce avea loc în jurul său, pentru a vedea așadar cum Allah readuce la viață ceea ce este fără suflare. Apoi Allah i-a strâns laolaltă oasele și carnea trupului său în timp ce se privea pe sine. După aceea, i-a creat pielea și părul, iar mai apoi i-a redat sufletul. Ezra s-a ridicat. Îngerul l-a întrebat: „Cât timp ai dormit?” El a răspuns: „O zi sau poate numai o parte din zi!” A crezut acest lucru, deoarece

atunci când adormise era vremea prânzului, iar când s-a trezit era aproape de asfințit. Îngerul i-a spus atunci: „De fapt, ai dormit vreme de o sută de ani. Uită-te la mâncarea și băutura ta, adică la pâinea uscată și la suc de struguri din vas, ce rămăseseră la fel.” „... *uită-te la mâncarea ta și la băutura ta! Nu s-au stricat!*” [2:259] Nici smochinele și nici strugurii nu se stricaseră. Când a văzut toate acestea, s-a îndoit probabil de ceea ce-i spusese îngerul. Atunci îngerul i-a zis: „Uită-te la asinul tău, poți să-i vezi oasele rămase.” Apoi îngerul a strigat acelor oase să se adune. Acestea au început să vină de pe oriunde erau împrăștiate. Îngerul le-a unit, le-a îmbrăcat apoi cu carne și cu mușchi și a crescut pe ele pielea și păr. Apoi îngerul a suflat în el și măgarul s-a ridicat înaintea sa.

Ezra s-a suit pe asinul său și a mers până ce a ajuns în vecinătatea sa. Însă nimeni nu putea să-l recunoască și el de asemenea nu recunoștea pe nimeni. Apoi, confuz, s-a îndreptat spre locuința sa. A găsit acolo o bătrână bolnavă și oarbă, ce avea peste o sută douăzeci de ani. Aceasta era o slujitoare a sa. Când Ezra plecase de acasă, ea avea numai douăzeci de ani. Ezra i-a spus atunci: „O, bătrânico, este aceasta locuința lui Ezra?” Ea a răspuns: „Da, este locuința lui Ezra!” și a început să plângă, zicând: „De prea mulți ani nu am mai văzut pe nimeni care să pomenească de Ezra. Oamenii l-au uitat.” Ezra a zis: „Eu sunt Ezra! Allah m-a lăsat fără suflare vreme de o sută de ani, iar acum m-a readus la viață.” Atunci bătrâna a zis: „L-am pierdut pe Ezra acum aproape o sută de ani și nu am mai auzit nimic de el.” El a zis: „Eu sunt Ezra!” Bătrâna a zis: „Bine! Ezra era un bărbat căruia Allah îi accepta rugăciunile, care, prin rugăciunile sale, vindeca bolnavii și pe cei ce erau loviți de vreo boală. Roagă-te așadar la Allah să-mi redea din nou lumina ochilor pentru a te putea vedea. Dacă tu ești Ezra, te voi recunoaște.”

Atunci Ezra s-a rugat la Allah și și-a trecut mâna peste ochii ei. Vederea i-a revenit de îndată. El i-a luat mâna și i-a spus: „Ridică-te cu Permișiunea lui Allah!” Ea s-a ridicat, a mers și s-a însănătoșit. L-a privit apoi și a zis: „Mărturisesc că tu ești Ezra.”

A mers în apropierea fiilor lui Israel care se adunaseră în locul lor de întrunire, apoi s-a îndreptat spre un fiu al lui Ezra care avea o sută optsprezece ani și spre strănepoții lui. I-a chemat astfel: „Ezra s-a întors din nou la voi.” Însă ei nu au crezut-o. Atunci le-a zis: „Eu sunt cutare, servitoarea voastră, și Ezra s-a

rugat pentru mine, iar acum sunt sănătoasă, nu mai sunt nici oarbă, nici bolnavă.” Ezra a pretins că Allah l-a lăsat fără suflare vreme de o sută de ani și apoi l-a readus la viață. Atunci oamenii s-au îndreptat în grabă spre el. Fiul său a zis: „Tatăl meu avea o aluniță neagră între umeri.” Atunci Ezra și-a dezgolit umerii și între ei se găsea o aluniță neagră. Izraeliții au zis: „Printre noi nu se mai găsea nici unul ca Ezra care putea să învețe pe de rost Tora. Nabucodonosor a ars Tora și nu a mai rămas nimic în afară de ceea ce au memorat oamenii.” Și atunci l-au rugat să o scrie pentru ei. Tatăl lui Uzair a ascuns o copie a Torei într-un loc de care nu știa nimeni în afară de Ezra. l-a condus spre acel loc, a săpat și a scos Tora. Paginile erau putrede, iar literele abia mai erau vizibile.

Atunci Ezra s-a așezat la umbra unui copac, iar izraeliții s-au așezat în jurul lui. Se spune că două flăcări au coborât atunci din cer și au intrat în pieptul său și atunci și-a reamintit ceea ce era scris în Tora și a scris-o din nou pentru ei. De aceea izraeliții au pretins că Ezra era fiul lui Allah.

Ibn Abbas a spus: „*Și te vom face pe tine un semn pentru oameni.*” [2:259], adică pentru izraeliți, fiindcă fiii lui arătau ca înfățișare mai bătrâni decât el. Și asta pentru că atunci când murise avea numai patruzeci de ani, iar când a fost reînviat, după o sută de ani, avea înfățișarea pe care o avusese atunci când murise.

Este recunoscut faptul că Ezra a fost un profet izraelit și că a trăit în perioada dintre Solomon și Zaharia. Allah l-a însuflețit cu Tora atunci când nimeni nu-și mai amintea învățăturile ei. Wahb bin Munabbih a spus: „Allah i-a poruncit unui înger să coboare cu o flacără de lumină și să o pună înăuntrul lui Ezra și astfel a scris din nou Tora literă cu literă întocmai cum fusese prima dată revelată.”

Ibn Asakir a relatat de la Ibn Abbas că l-a întrebat pe Abdullah bin Salam despre acest verset: «*Iudeii zic: „Uzayr este fiul lui Dumnezeu!”*» [Coran 9:30]

Ibn Salam le-a spus povestea lui Uzair, le-a povestit cum scrisese din nou din memorie Tora. Izraeliții au zis: „Moise nu a putut să ne aducă Tora decât prin forma unei cărți, însă Ezra a adus-o fără a avea vreo carte.” Și din acest motiv unii izraeliți au pretins că era fiul lui Allah.

Acesta este motivul pentru care mulți învățați musulmani spun că s-a

format o ruptură în învățăturile Torei în vremea lui Ezra.

De la Hasan s-au relatat următoarele: „Ezra și Nabucodonosor au trăit în aceeași perioadă.”

Într-un Hadis s-a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Cea mai apropiată persoană de Iisus sunt eu, nu a existat nici un profet între mine și el.” (relatat de Al-Bukhari)

Wahb bin Munabbih a spus: „El a fost între Solomon și Iisus.”

Abu Huraira a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Unul dintre profeți s-a așezat sub un copac și a fost mușcat de o furnică. Atunci a poruncit să fie scoasă afară. A poruncit apoi să fie arsă în foc. Allah i-a revelat: «Dacă ai te gând să faci acest lucru, de ce numai o furnică», (adică de ce nu le arzi pe toate.)”

Ibn Abbas și Hasan Basri au spus că profetul acesta este Uzair (Ezra).

Capitolul XXVI

Istorisiri despre Zaharia și Ioan Botezătorul

– *Pacea fie asupra lor* –

Allah grăiește în nobilul Coran:

Kaf, Ha', Ya' Ayn, Sad ~ Aceasta este] povestirea despre îndurarea Domnului Tău față de robul Său Zaharia: ~ Când el L-a chemat pe Domnul lui într-ascuns, ~ Zicând: "Doamne, oasele mele sunt slabe și capul mi s-a aprins de căruntețe, dar nicicând eu nu am fost dezamăgit rugându-mă Ție! Doamne, ~ Eu mă tem de urmașii mei de după mine, căci muierea mea este stearpă, deci dăruiește-mi mie un urmaș de la Tine, ~ Care să mă moștenească pe mine și să moștenească și neamul lui Iacob! Și fă-l să-Ți fie plăcut Ție, Doamne!"

[Coran 19:1-6]

"O, Zaharia, Noi îți aducem buna vestire a unui prunc, al cărui nume fi-va Ioan, așa cum nu am numit pe nimeni mai înainte de el!" ~ A zis: "Doamne, cum să am eu un prunc, când muierea mea este stearpă, iar pe mine bătrânețea mult m-a prea ajuns?" ~ A zis: "Așa va fi! Căci grăit-a Domnul tău: Aceasta va fi neînsemnată faptă, după ce te-am creat pe tine, înainte de aceasta, fără ca tu să fi fost nimic!" ~ A zis: "Doamne, dă-mi mie un semn!" Și i-a răspuns [atunci]: "Semnul tău este că nu vei vorbi cu nici un om vreme de trei nopți, măcar că tu ești [om] întreg!"

[Coran 19:7-10]

Și a ieșit el din altar înaintea neamului său și le-a făcut lor semn să aducă laude dimineața și seara. ~ [Și Noi am zis]: "O, Ioan, primește Cartea întru putere! Și i-am dăruit Noi înțelepciune, pe când el era încă un copil, ~ Ca și

îndurare din partea Noastră și curățenie; și era el cucernic ~ Și iubitor față de părinții lui; și nu era el semeț, nici îndărătnic. ~ Și pacea fi-va asupra lui în ziua când se va fi născut el, ca și în ziua când se va sfârși și în ziua când va fi readus în viață [din nou]!

[Coran 19:11-15]

În Surat Al-Imran din Coran se spune:

Domnul ei a acceptat-o cu bună primire și a lăsat-o să crească cu bună creștere și a încredințat-o lui Zaharia. Și de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o el: "O, Maria, de unde ai aceasta?" Iar ea îi răspundea: "Ea este de la Allah!" Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală! ~ Atunci, Zaharia s-a rugat Domnului său, zicând: "Doamne, dăruiește-mi mie de la Tine vlăstare binecuvântate, căci Tu ești Cel care Aude ruga!".

[Coran 3:37-38]

Atunci, l-au chemat îngerii, în vreme ce el se ruga, stând în picioare, în templu, [zicându-i]: "Iată că Allah ți-l vestește pe Yahya, care va adevăra un cuvânt al lui Allah. [Și el va fi] un bărbat nobil, neprihănit, un profet dintre cei evlavioși". ~ El a zis: "Doamne, cum să am eu un băiat, când m-au ajuns bătrânețile, iar muierea mea este stearpă?" Și i-a răspuns [Allah]: "Așa!" Allah face ceea ce voiește! ~ A zis [Zaharia]: "Doamne, dă-mi mie un semn!". I-a răspuns [Allah]: "Semnul tău va fi că nu vei putea vorbi cu oamenii, vreme de trei zile, decât prin semne! Pomenește-L pe Domnul tău des și laudă-L pe El seara și dimineața!".

[Coran 3:39-41]

În Surat Al-Anbiya se spune:

Și [adu-ți aminte] de Zaharia, când Îl chema el pe Domnul său: „Doamne, nu mă lăsa singur, căci Tu ești cel mai bun dintre moștenitori!” ~ Și i-am răspuns Noi și i l-am dat lui pe Ioan și am tămăduit-o pentru el pe soața lui. Ei se întreceau în bine și Ne chemau cu dorință și cu teamă și erau evlavioși față de Noi.

[Coran 21:89,90]

Și Allah a grăit în *Surat Al-An'am*:

Și Zaharia, Ioan, Isus și Elie - toți fiind printre cei cuvioși!

[Coran 6:85]

Ibn Asakir a spus în cartea sa de istorie: „Numele său a fost Zaharia bin Barchiia, însă se spune de asemenea că era Zaharia bin Dan.”

Allah i-a poruncit Profetului nostru – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – să relateze neamului său adevărata poveste a lui Zaharia. Pe Zaharia, Allah l-a binecuvântat cu un fiu, deși era la vârsta bătrâneții, iar soția sa fusese toată viața stearpă. Allah i-a acceptat rugăciunea atunci când s-a rugat pentru un fiu, pentru a nu cădea într-o stare de deznădejde.

Allah i-a spus: „[Aceasta este] povestirea despre îndurarea Domnului tău față de robul Său Zaharia ~ Când el l-a chemat pe Domnul lui într-ascuns.” [19:2,3] Referitor la acest lucru, Qatada a spus: „Allah cunoaște sufletul curat și chemarea tainică a lui.” Alții au zis: „S-a trezit în timp de noapte și l-a chemat în taină pe Allah, astfel încât nimeni să nu-l audă în afară de Allah. Și-a deschis înaintea Sa sufletul, dezvăluindu-și necazul și dezamăgirea de a nu avea un copil prin această expresie minunată: «Doamne, oasele mele sunt slabe și capul mi s-a aprins de cărunțe...» [19:4]”

„...dar nicicând nu am fost dezamăgit rugându-mă Ție, Doamne” [19:4] A spus că nu i-a cerut lui Allah nimic altceva, iar Allah i-a acceptat rugăciunea. Motivul pentru care s-a rugat pentru un copil era acela că ori de câte ori intra în camera Mariei bint Imran, fiind ocrotitorul ei, găsea întotdeauna tot felul de fructe fără a fi încă vremea lor de copt. Atunci s-a gândit că Allah Cel ce poate da

roade fără a fi încă vremea lor poate să-i dăruiască și un copil, cu toate că avea o vârstă înaintată, iar nevasta îi era stearpă. «*Atunci, Zaharia s-a rugat Domnului său, zicând: „Doamne, dăruiește-mi mie de la Tine vlăstare binecuvântate, căci Tu ești Cel care aude ruga.”*» [Coran 3:38]

Eu mă tem de urmașii mei de după mine, căci muierea mea este stearpă, deci dăruiește-mi mie un urmaș de la Tine, ~ Care să mă moștenească pe mine și să moștenească și neamul lui Iacob! Și fă-l să-Ți fie plăcut Ție, Doamne!"

[Coran 19:5,6]

Se pare că se temea de obiceiurile izraeliților de după el în ceea ce privește Șari'a, religia lui Allah și Călăuzirea Sa. Se putea ca ei să nu fie așa de supuși cum erau în timpul vieții lui. Dacă ar fi avut un fiu drept și credincios, acesta ar fi putut avea grijă de ei, l-ar fi putut urma pe el în înțelepciune și Profetie. Această moștenire însă nu se referă la moștenirea prin avere sau proprietăți. Moștenirea profeților este reprezentată de înțelepciune, călăuzire și învățături Divine. Acest lucru este de asemenea susținut și de multe dovezi din Coran și din Hadisuri, ca de exemplu:

1) Așa cum am văzut mai înainte, Allah a grăit: „*Și Solomon l-a moștenit pe David*” [27:16] Se face referire aici la moștenirea prin înțelepciune și Profetie. Ne-am referit de asemenea la Hadisul autentic care este relatat în cele mai multe cărți de Hadisuri de numeroși companioni. Se spune că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Noi nu suntem moșteniți, ceea ce lăsăm în urmă este milostenie.” Rezultă foarte clar de aici că Profetul nostru nu a fost moștenit. Acesta a fost de asemenea și motivul pentru care Abu Bakr s-a împotrivit ca tot ceea ce aparținuse Profetului în această viață să fie împărțit familiei lui, și anume Fatimei, fiica sa, soțiilor sale și unchiului său, Abbas. Abu Bakr – Pacea fie asupra sa – a argumentat acest lucru prin Hadisul de mai înainte. Cei mai mulți companioni, printre care Omar, Osman, Ali, Abbas, Talha și Zubair, au fost de acord cu el.

2) Imamul Tirmidhi a relatat acest Hadis cu un înțeles mult mai clar: „Noi, profeții, nu lăsăm moștenire.”

3) Pentru profeți, această lume nu înseamnă să strângă bunăstare și proprietăți. Nimic din această lume nu are valoare pentru ei încât să le atragă atenția sau să ceară fiilor lor să strângă din bogăția lumească.

4) Zaharia a fost dulgher și își câștiga hrana prin munca sa, așa cum făcuse și David înaintea sa. Era de asemenea obiceiul ca profeții să nu muncească foarte multe ore ca să nu strângă resurse mult peste nevoile lor și să lase moștenire după moartea lor.

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Zaharia a fost dulgher.”

"O, Zaharia, Noi îți aducem buna vestire a unui prunc, al cărui nume fi-va Ioan, așa cum nu am numit pe nimeni mai înainte de el!"

[Coran 19:7]

Atunci, l-au chemat îngerii, în vreme ce el se ruga, stând în picioare, în templu, [zicându-i]: "Iată că Allah ți-l vestește pe Yahya, care va adevăra un cuvânt al lui Allah. [Și el va fi] un bărbat nobil, neprihănit, un profet dintre cei evlavioși".

[Coran 3:39]

Când Allah l-a vestit cu bucurie de nașterea unui fiu, lui Zaharia nu i-a venit a crede că va avea un copil la acea vârstă și în acele condiții. A zis: „Doamne, cum să am eu un prunc, când muierea mea este stearpă, iar pe mine bătrânețea mult m-a prea ajuns?” [Coran 19:8] Dacă ne gândim mai bine pare imposibil să ai un fiu când glandele genitale bărbătești nu mai produc spermatozoizi și nici uterul nu mai este receptiv. Zaharia avea la acea vreme șaptezeci și șapte de ani. Este însă posibil să fi fost și mai în vârstă.

Avraam s-a comportat în același mod atunci când a fost vestit cu bucurie

că va avea un fiu. A zis: „Îmi aduceți voi mie veste bună când m-au ajuns bătrânețile? Ce veste bună să-mi mai aduceți?” [Coran 15:54]

Iar când soția sa, Sara, a auzit această veste minunată, a zis:

Ci ea a zis: “Vai mie! O să nasc eu când sunt o muiere bătrână, iar bărbatul meu e un moșneag?! Acesta este cu adevărat un lucru ciudat!” ~ Dar ei au zis: “Te miri tu de hotărârea lui Allah? Îndurarea și binecuvântarea lui Allah asupra voastră, o, locuitori ai acestei case! El este cu adevărat Cel Vrednic de Laudă [și] Cel Vrednic de Glorie [Hamid, Majid]!”

[Coran 11:72,73]

Atunci când Zaharia a spus acestea, îngerul i-a zis: „Așa va fi! Căci grăit-a Domnul tău: Aceasta va fi neînsemnată faptă, după ce te-am creat pe tine, înainte de aceasta, fără ca tu să fi fost nimic!” [Coran 19:9] Allah este Capabil să vă creeze din nimic, așadar de ce să nu poată crea ceva din voi?

Și i-am răspuns Noi și i l-am dat lui pe Ioan și am tămăduit-o pentru el pe soața lui. Ei se întreceau în bine și Ne chemau cu dorință și cu teamă și erau evlavioși față de Noi.

[Coran 21:90]

„Am tămăduit-o” înseamnă că am făcută aptă de procreare, prin readucerea la viață a uterului, fertilizarea ovulelor și începerea ciclului menstrual.

Zaharia i-a cerut lui Allah mai multe semne pentru a se putea asigura și s-a rugat să-i arate anumite semne pentru a afla dacă soția sa e însărcinată. Allah a grăit: „Semnul tău va fi acela că nu vei putea vorbi timp de trei zile decât prin semne și prin limbajul trupului. Acest lucru însă nu va afecta sănătatea sau membrele tale. Vei fi perfect sănătos din toate punctele de vedere.” Și îl

pomenea adesea pe Allah și își mărea slăvirea atât dimineața, cât și seara.

Allah a grăit: „O, Ioan, primește Cartea întru putere. Și i-am dăruit Noi înțelepciune, pe când el era încă un copil.” [Coran 19:12] Acum Allah îi vorbește lui Ioan și ne dezvăluie că s-a născut datorită Făgăduinței Sale și a veștii minunate. Și în Îndurarea Sa Allah i-a dăruit înțelepciune și știință încă din copilărie.

Abdullah bin Mubarak a spus că Mu'ammâr a zis: „Copiii i-au zis lui Ioan bin Zaharia: «Vino cu noi și împreună vom merge să ne jucăm.» El a răspuns: «Noi nu suntem făcuți pentru a ne juca.»”

„Ca și îndurare din partea Noastră” [19:3] Poate să însemne că Noi i l-am dăruit pe Ioan lui Zaharia din Îndurarea și Bunătatea Noastră. Însă Ikrima a zis: „I-am dăruit Noi dragostea Noastră. Se poate de asemenea să însemne că Ioan era foarte bun cu neamul său, și în mod deosebit cu părinții săi.”

„...și curățenie” se referă la puritatea sufletească și a faptelor, puritatea firii și purtării sale. „Și iubitor față de părinții lui; și nu era el nici semeț, nici îndărătnic.” [19:14]

„Și pacea fi-va asupra lui în ziua când se va fi născut el, ca și în ziua când se va sfârși și în ziua când va fi readus la viață [din nou]” [Coran 19:15]

Qatada a relatat preluând de la Hasan: „Ioan și Iisus s-au întâlnit. Iisus i-a zis: «Caută iertare la Allah pentru mine, căci tu ești mai bun decât mine.» Ioan i-a răspuns: «Caută tu iertare la Allah pentru mine, căci tu ești mai bun decât mine.» Iisus a spus atunci: «Tu ești mai bun decât mine, fiindcă eu am chemat pacea asupra mea, însă, în ceea ce te privește, Allah a trimis pacea Sa asupra-ți.»”

Abdullah bin Amr a spus: „Nimeni nu va veni la Allah fără de păcate în afară de Ioan, apoi a recitat acest verset: «[Și el va fi] un bărbat nobil, neprihănit, un profet dintre cei evlavioși.»” [Coran 3:39] Apoi a ridicat ceva de jos și a zis: „Păcatul lui este numai atâta, însă s-a căit pentru acesta cu o jertfă.”

Abu Sa'id a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Hasan și Husein sunt căpeteniile tinerilor în Paradis, în afară de Ioan și de Iisus.”

A murit Zaharia de moarte naturală sau a fost ucis? Există două versiuni în

această privință. Wahb bin Munabbih spune că Zaharia a fugit de neamul său și s-a ascuns într-un copac. Cei din neamul său au adus un ferăstrău și au început să taie pomul. Când ferăstrăul a ajuns la coastele sale, Zaharia a gemut. Atunci Allah i-a revelat: „Dacă geamătul tău nu se va opri, voi întoarce pământul invers.” Atunci nu a mai gemut și a fost tăiat în două. Într-o altă versiune a unui Hadis relatat de Idris bin Sinan, Wahb a spus: „Cel înaintea căruia s-a deschis copacul a fost Isaia, iar Zaharia a murit din cauze naturale.”

Imamul Ahmed a relatat de la Harith Al-Aș'ari că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Allah i-a poruncit lui Ioan să îndeplinească cinci porunci și de asemenea să le poruncească și izraeliților să le îndeplinească.” Însă Ioan a ezitat o vreme și atunci Iisus i-a zis: „Ți s-a poruncit să respecti cinci învățături și să le transmiți izraeliților (să le respecte și ei). Așadar, le vei vorbi tu sau le vei transmite eu.” Ioan a spus: „Frate al meu! Mă tem că de vei face tu acest lucru, voi fi pedepsit sau pământul mă va înghiți.” Atunci Ioan i-a adunat pe izraeliți în Ierusalim până ce moscheea s-a umplut. Apoi s-a așezat la amvon, l-a preamărit pe Allah și a zis: „Allah Atotputernicul mi-a poruncit mie cinci lucruri pe care să le îndeplinesc personal și să vă poruncesc vouă să le duceți la bun sfârșit. Primul lucru este să nu slăviți pe nimeni în afară de Allah, fără a-l face Lui asociați sau egali. Acest lucru este asemenea celui ce a cumpărat un rob cu cea mai bună avere, aur sau argint, însă robul său a început să muncească pentru alții. Spuneți-mi cui i-ar plăcea ca robul său să se comporte în acest fel și să muncească pentru alții? Allah v-a creat și v-a dăruit provizii, slăviți-L așadar numai pe Allah Unic și nu-i faceți Lui asociați.”

„Vă poruncesc să vă rugați. Allah își întoarce Fața spre robul Său atâta timp cât acesta nu este tulburat (în rugăciunea sa). Atunci când faceți rugăciunea, nu vă lăsați tulburați de alte lucruri.”

„Vă poruncesc să postiți, căci postul este asemenea unui om care are o pungă plină cu mosc și se află într-o mulțime de oameni; fiecare se bucură de mireasma lui (moscului). Și mirosul gurii celui ce postește este mai curat pentru Allah decât mireasma moscului.”

„Și vă poruncesc să faceți milostenii, căci milostenia este asemenea celui ce a fost capturat de dușmani și aceștia i-au legat mâinile de picioare și apoi au

dorit să-i taie capul. Atunci omul și-a întrebat dușmanul: «Este posibil să ofer răsplată și să mă eliberez?» După ce dușmanii au fost de acord, a început să plătească răsplata cu fiecare lucru pe care-l avea, mic sau mare, până ce s-a eliberat.»

„Vă poruncesc de asemenea să-L pomeniți adesea pe Allah. Pomenirea este asemenea unui om urmărit de dușman, dar care a găsit o fortăreață și a intrat în ea. Omul este mai ocrotit de dușmanul lui, Satana, dacă îl pomeniște pe Allah.»

Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a zis: „Și vă poruncesc vouă cinci lucruri pe care Allah mi le-a poruncit. Să stați alături de majoritatea musulmană, să ascultați, să vă supuneți, să migrați și să luptați pentru cauza lui Allah, fiindcă cel ce se îndepărtează de grup chiar și cu o lungime de palmă nu se va mai afla în acel grup până la întoarcere. Iar cel ce cheamă cu chemarea făcută în perioada ante-islamică (*Jahiliia*) va arde în Focul Iadului. Companionii au spus: «O, Mesager al lui Allah! Chiar și dacă s-a rugat și a postit?» Profetul a răspuns: «Chiar dacă s-a rugat, a postit și a pretins că este musulman. Chemați-i pe musulmani cu numele lor, numele cu care Allah i-a numit, Muslimin, Mu'minin și Ibad-Allah.»

S-a spus că lui Ioan îi plăcea să stea izolat de oameni. Își găsea liniștea în țările libere și în deșert, mânca frunze și uneori lăcuste și bea apă proaspătă din izvoare. Se va spune: „Cine este mai liniștit decât tine, o, Ioan!”

Ibn Șihab a spus: „Într-o zi ședeam alături de Abu Idris Al-Khaulani și acesta ne spunea o istorisire. A zis: «Să vă spun cine a mâncat cea mai curată mâncare?» Când s-a uitat la oameni, i-a văzut că erau nerăbdători să afle răspunsul. El a spus: «Ioan bin Zaharia a mâncat cea mai curată mâncare. Mânca mai degrabă cu animalele decât cu oamenii, căci nu-i plăcea să se afle printre aceștia.»”

Ibn Mubarak a relatat de la Wuhaib bin Al-Ward că Zaharia nu l-a putut vedea pe fiul său Ioan timp de trei zile și atunci a mers în deșert să-l caute. L-a găsit într-un mormânt pe care-l săpase chiar el și stătea în el plângând. Zaharia a zis: „O, fiul meu! Te-am căutat în ultimele trei zile și te aflu acum în acest mormânt pe care-l sapi pentru tine plângând?” Ioan a zis: „O, tată! Nu mi-ai spus tu că între *Janna* (Paradis) și Iad se află numai o linie ce nu poate fi trecută decât numai de lacrimile celui ce plânge?” Zaharia a zis: „Plângi, fiul meu.” Și au plâns împreună.

Uciderea lui Ioan

În ceea ce privește moartea lui Ioan sunt prezentate mai multe motive. Cel mai cunoscut este acela că regele ce domnea la acea vreme peste Damasc a vrut să o ia de soție pe una dintre rudele sale, însă această căsătorie era interzisă de legea Torei. Ioan i-a interzis să se căsătorească cu ea. Femeia și-a ascuns resentimentul față de Ioan. Odată, când regele o dorea cu poftă trupească, femeia i-a cerut capul lui Ioan. Regele de îndată s-a învoit și a trimis oștenii lui să-l ucidă și să-i aducă într-un vas capul. Se spune că femeia a murit de îndată ce i-au adus capul lui Ioan.

Există mai multe versiuni referitoare la locul unde a fost ucis Ioan. A fost ucis în moscheea din Ierusalim sau în altă parte? Într-o versiune de Șamla bin Atiia se spune: „Șaptezeci de profeți au fost uciși pe Piatra din interiorul moscheii din Ierusalim, iar unul dintre ei este Ioan.”

Într-o altă versiune a lui Sa'id bin Musaiab se spune: „Nabucodonosor a venit în Damasc și a văzut că sângele lui Ioan bin Zaharia încă era cald și țâșnea. A pus întrebări în legătură cu acel sânge și oamenii i-au spus povestea lui. A ucis apoi pentru acel sânge șaptezeci de mii de oameni și atunci sângele a încetat să mai țâșnească.”

Capitolul XXVII

Povestea lui Iisus – Pacea fie asupra sa –

În *Surat Al-Imran*, Allah Atotputernicul a spus:

Allah i-a ales pe Adam, pe Noe, familia lui Avraam și familia lui Imran peste toate lumile [din vremea lor], ~ Ca scoborători unii din alții. Allah este Cel care Aude Totul, Atoateștiutor [Sami', 'Alim]. ~ Muierea lui Imran a zis: "Doamne, Îți juruiesc [numai] Ție ceea ce este în pântecul meu, devotat numai Ție! Primește-l de la mine! Tu ești Cel care Aude totul, Atoateștiutor [As-Sami', Al-'A-lim]!". ~ Și când a născut, a zis ea: "Doamne, am zămislit o copilă!", dar Allah știa bine ceea ce născuse ea. Și un băiat nu este întocmai ca o copilă! "Eu i-am pus numele Maria și o încredințez pe ea și pe scoborătorii ei ocrotirii Tale, împotriva lui Șeitan cel izgonit!".

[Coran 3:33-36]

Domnul ei a acceptat-o cu bună primire și a lăsat-o să crească cu bună creștere și a încredințat-o lui Zaharia. Și de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o el: "O, Maria, de unde ai aceasta?" Iar ea îi răspundea: "Ea este de la Allah!" Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală!

[Coran 3:37]

În aceste versete, Allah Preaputernicul a spus că i-a ales pe Adam, Noe și seminția lui Avraam și Imran să transmită religia Sa, le-a revelat lor Călăuzirea și Învățăturile Sale. Seminția lui Avraam înseamnă cei doi fii ai săi, Ismail și Isaac, iar seminția lui Imran era formată din Maria și Iisus. Imran este tatăl Mariei.

Seminția lui Imran se trage din urmașii lui David – Pacea fie asupra sa.

Imran a fost un om evlavios și cu credință dreaptă. Mama Mariei se numea Ana și era fiica lui Faqud bin Qabil. Ea era de asemenea o persoană dreaptă, cu teamă de Dumnezeu. În acea vreme Zaharia era profet și el era soțul surorii Mariei, Ashia, după cum au relatat cei mai mulți învățați. Alții au spus însă că era soțul surorii mamei sale, numită tot Ashia.

Ibn Ishaq și alții au relatat că mama Mariei nu putea să zămislească un copil. Într-o zi însă a privit o pasăre cum își hrănea puii și atunci și-a dorit și ea un copil. A jurat că de va avea un copil îl va pune în slujba lui Allah și acesta va trăi în moscheea Bait-ul-Maqdis.

Se spune că a avut menstruația și după aceea a născut-o pe Maria cu soțul ei. A sperat să nască un băiat pe care să-l pună în slujba lui Allah, însă a zămislit o copilă. Și-a amintit de jurământul făcut lui Allah și a zis dezamăgită: *„Doamne, am zămislit o copilă!”, Și un băiat nu este întocmai ca o copilă!*, fiindcă pentru scopul slujirii lui Allah ar fi trebuit să fie un băiat care să slujească în moschee. În acea vreme era obiceiul ca oamenii să-i pună pe unii dintre copiii lor în slujba moscheii Bait-ul-Maqdis, sperând la o răsplată de la Allah.

„Eu i-am pus numele Maria...” Învățații au presupus din acest verset că pruncii pot primi un nume chiar în ziua în care s-au născut.

„...și o încredințez pe ea și pe scoborătorii ei ocrotirii Tale, împotriva lui Șeitan cel izgonit!”. Imamul Ahmed a relatat în această privință un Hadis de la Abu Huraira în care se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nici un copil nu se naște fără ca Satana să îl atingă și iese țipând, în afară de Maria și fiul ei, Iisus.”

Apoi Abu Huraira a spus: „Recită dacă voiești: *„...și o încredințez pe ea și pe scoborătorii ei ocrotirii Tale, împotriva lui Șeitan cel izgonit!”*”

Imamul Ahmed a relatat de la Abu Huraira că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Fiecare om atunci când se naște este lovit de Satana în ambele părți, în afară de Maria și de fiul ei. Nu ați văzut cum plânge copilul atunci când se naște?” Companionii au zis: „Ba da, o, Mesager al lui Allah!” El a zis: „Este din cauză că Satana îl lovește în ambele părți.”

„Domnul ei a acceptat-o cu bună primire și a lăsat-o să crească cu bună creștere și a încredințat-o lui Zaharia.” Mulți învățați au spus că atunci când Maria l-a născut pe Iisus, l-a învelit în niște petece, l-a adus în moschee și l-a dat

celor din moschee. De vreme ce Maria era fiica imamului lor și o făptură prea-evlavioasă, au început să discute aprins despre cine o va lua în grija sa. În acea vreme Zaharia era profet. A dorit să o ia în grija sa, deoarece soția sa era mătușa ei sau sora ei, după cum se spune în alte relatări. S-au hotărât atunci să tragă la sorți și sorții au decis în favoarea lui Zaharia.

În Coran se spune:

Acestea sunt dintre veștile necunoscutului pe care Noi ți le revelăm. Tu nu ai fost lângă ei, când ei au aruncat calemurile lor [pentru a hotărî] care dintre ei s-o ocrotească pe Maria și nu ai fost lângă ei nici când ei au avut discuția.

[Coran 3:44]

Au discutat aprins în legătură cu persoana care o va ocroti pe Maria și după ce au hotărât să tragă la sorți au strâns laolaltă calemurile lor și le-au pus într-o loc specific. Apoi i-au cerut unui copil să meargă și să le aducă unul dintre acestea. Calemul pe care l-a adus băiatul era al lui Zaharia. Unii dintre ei au cerut să mai tragă încă o dată la sorți și de data aceasta au pus calemurile într-o apă. Cel al cărui calem va pluti împotriva curentului o va ocroti pe Maria. Și din nou a ieșit calemul lui Zaharia. Ei au cerut să mai tragă încă o dată la sorți, a treia oară, și de data aceasta va câștiga cel al cărui calem va fi purtat de curent. Și de data aceasta a ieșit Zaharia și astfel a devenit ocrotitorul Mariei.

Și de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Și a întrebat-o el: "O, Maria, de unde ai aceasta?" Iar ea îi răspundea: "Ea este de la Allah!" Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală!

[Coran 3:37]

Exegeții spun că Zaharia a construit în interiorul moscheii o cameră special pentru Maria, unde nu intra nimeni în afară de ea. În singurătatea ei îl slăvea pe Allah zi și noapte și avea grijă de moschee ori de câte ori venea rândul

ei să facă acest lucru. Evlavia ei devenise atât de cunoscută, încât oamenii începuseră să o dea drept exemplu. Allah a binecuvântat-o de asemenea prin favoruri speciale. Ori de câte ori profetul Zaharia intra în camera ei, pentru a vedea dacă are nevoie de ceva, găsea fructe proaspete pentru care nu era încă sezonul. Era atât de surprins să le vadă în cameră și de câte ori o întreba despre acestea, zicând: „O, Maria, de unde ai aceasta?”, ea îi răspundea că erau de la Allah: *“Ea este de la Allah!” Allah îl hrănește pe cel pe care El voiește, fără socoteală!* [Coran 3:37]

În *Surat Al-Imran*, Allah a grăit:

Îngerii au zis: “O, Maria! Allah te-a ales și te-a făcut curată. El te-a ales peste femeile lumilor! ~ O, Maria! Fii cu ascultare față de Stăpânul tău, prosternează-te și pleacă-te, rugându-te împreună cu cei ce se pleacă!” ~ Acestea sunt dintre veștile necunoscutului pe care Noi ți le revelăm. Tu nu ai fost lângă ei, când ei au aruncat calemurile lor [pentru a hotărî] care dintre ei s-o ocrotească pe Maria și nu ai fost lângă ei nici când ei au avut discuția.

[Coran 3:42-44]

Îngerii au zis: “O, Maria! Allah îți vestește un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Isa, fiul Mariei, măreț în această lume ca și în lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați [de Allah]. ~ El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste și va fi dintre cei evlavioși”. ~ Ea a zis: “Doamne, cum să am un copil fără să mă fi atins un bărbat?” I-a răspuns El: “Întocmai așa!” Allah creează ceea ce voiește El. Când El hotărăște un lucru, El spune doar “Fii” și el este de îndată! ~ Și El îl va învăța scrierea și înțelepciunea, Tora și Evanghelia.

[Coran 3:45-48]

Și trimis la fiii lui Israel [le va zice]: “Eu vin la voi cu semn de la Domnul vostru! Eu plămădesc pentru voi din lut ca un chip de pasăre și suflu asupra sa și

se va face o pasăre vie, cu voia lui Allah. Și-i voi tămădui pe orb și pe lepros, și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allah. Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în casele voastre. În aceasta este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși! ~ Eu întăresc ceea ce a fost revelat în Tora mai înainte de mine și vă voi îngădui o parte din cele ce v-au fost oprite. Eu v-am adus semne de la Domnul vostru, deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El! Aceasta este o cale dreaptă!”

[Coran 3:49-51]

Așa cum se spune în Coran, îngerii au venit la Maria și au vestit-o cu bucurie că a fost aleasă de Allah dintre toate femeile vremii ei. A fost aleasă pentru un scop deosebit, va da naștere printr-o minune, va naște un prunc fără tată, ce va vorbi încă din leagăn, chemându-i pe oameni la calea islamului. Apoi i s-a cerut să-și sporească devoțiunea și prea-mărirea, să-și exprime recunoștința pentru această mare binecuvântare de la Allah.

Îngerul a zis: „O, Maria! Allah te-a ales și te-a făcut curată. El te-a ales peste femeile lumilor!” [3:42] Poate să însemne că Maria a fost aleasă dintre femeile din vremea ei pentru evlavia și credința ei. Este de asemenea posibil ca acest verset să se refere la excelența ei asupra femeilor din toate timpurile, fie ca mesageră (a lui Allah), așa cum se spune într-o versiune, fie ca o drept-credincioasă. Dacă o considerăm a fi mesageră, așa cum au pretins Ibn Hazam și alții, la fel cum au pretins profeția Sarei și a mamei lui Moise, de vreme ce Allah și îngerii i-au vorbit, atunci se poate spune că acest lucru înseamnă că Maria a fost cea mai însemnată dintre ele.

Dacă urmărim totuși părerea majorității învățaților, așa cum a relatat Abul-Hasan Al-Aș'ari, în care se spune că Profeția este atribuită numai bărbaților, atunci înseamnă că Maria a fost cea mai evlavioasă dintre „femeile lumilor”.

Anas a relatat că Profetul – Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască – a spus: „Cele mai însemnate femei din lume sunt: Maria bint Imran, Asiia, soția Faraonului, Khadija bint Khuwailid și Fatima bint Muhammed, Mesagerul lui Allah.” (relatat de Tirmidhi)

S-a relatat că A'îşa i-a zis Fatimei: „Spune-mi de ce ai jelit și apoi ai surâs când te-ai aplecat peste Profet?” Ea a răspuns: „Profetul mi-a spus că va muri răpus de boala sa, așa că am plâns, apoi s-a aplecat și mi-a spus că din seminția sa eu voi fi prima care îl va urma și că eu eram căpetenia femeilor în Paradis, fără a o menționa pe Maria bint Imran, așa că am surâs.” (relatat de Al-Bukhari)

Aceste Hadisuri ne arată că Maria și Fatima sunt cele mai însemnate dintre acestea patru. Într-un alt Hadis se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Mulți bărbați au ajuns să atingă perfecțiunea, însă numai trei femei au atins acest stadiu: Maria, fiica lui Imran, Asiia, soția Faraonului și Khadija, fiica lui Khuwailid, iar excelența A'îșei peste celelalte femei este precum excelența Tharid-ului asupra celorlalte mâncăruri.”

Perfecțiunea menționată în acest Hadis se referă poate la vremea respectivă, fiindcă ambele au avut grijă de un viitor profet la vremea copilăriei. Asiia a avut grijă de Moise, iar Maria l-a născut pe Iisus. Acest lucru nu înseamnă că Khadija, Fatima sau A'îşa nu au fost perfecte. Khadija, așa cum știm, a avut grijă de Profet timp de cincisprezece ani mai înainte de a primi Profeția și după aceea peste zece ani. Și-a pus averea și proprietățile în slujba lui Allah și l-a liniștit în vremuri de restriște.

Fatima, fiica Profetului, se distinge de celelalte surori ale ei, fiindcă l-a ajutat pe Profet în misiunea sa și a luptat împotriva persecuțiilor celor din Mecca asupra Profetului - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

A'îşa a fost cea mai îndrăgită dintre soțiile Profetului. Profetul nu s-a căsătorit cu nici o fecioară în afară de ea. În ceea ce privea religia, a fost cea mai inteligentă și mai învățată făptură din comunitatea sa. Allah a revelat versete din Coran în ceea ce o privește pentru a o salva de calomniile ipocriților. După moartea Profetului a mai trăit încă cincizeci de ani și a transmis învățăturile Coranului și ale *Sunnei*, „Tradiției Profetice”.

Nașterea lui Iisus, fiul Mariei

Referitor la nașterea lui Iisus, Allah Preaputernicul a grăit în Coran:

Pomenește în Carte [Coranul] și de Maria, când ea s-a retras de la neamul ei într-un loc spre răsărit ~ Și a pus între ea și între ei un vâl! Și atunci am trimis la ea Duhul Nostru, care i s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat. ~ A zis ea: "Caut apărare la Cel Milostiv față de tine! Dacă tu ești cuvios, [nu te apropia de mine]!" ~ I-a răspuns el: "Eu sunt numai un trimis al Domnului tău ca să-ți vestesc un prunc curat!" ~ Însă ea a zis: "Cum să am eu un prunc, dacă nu m-a atins nici un bărbat și nici târfă nu sunt?" ~ I-a răspuns el: "Așa este! Dar Domnul tău a zis: "Acesta pentru Mine-i [un lucru] ușor! Și-l vom face Noi un semn pentru oameni și o îndurare din partea Noastră! Acesta-i un lucru [de mult] hotărât!"

[Coran 19:16-21]

Și ea l-a zămislit și s-a retras cu el într-un loc depărtat. ~ Și-au apucat-o durerile lângă trunchiul unui curmal și a zis ea: "O, de aș fi murit înainte de aceasta și cu totul de-aș fi fost uitată!" ~ Dar [un glas] a strigat-o de sub ea, [zicându-i]: "Nu fi mâhnită! Domnul tău a făcut mai jos de tine un pârâiaș! ~ Și scutură spre tine trunchiul de curmal, căci el va lăsa să cadă lângă tine curmale proaspete coapte! ~ Așadar, mănâncă, bea și fii fericită [de copilul tău]! Iar de vei vedea tu vreun om, spune-i lui: "Eu i-am juruit Celui Milostiv un post și de aceea nu voi sta astăzi de vorbă cu nici un om!"

[Coran 19:22-26]

Apoi a venit cu el la neamul ei, purtându-l [în brațe]. Și i-au zis ei: "O, Maria, tu ai făcut un lucru îngrozitor! ~ O, soră a lui Aaron, tatăl tău nu a fost un om [făcător] de rău, iar mama ta nu a fost o târfă!" ~ Ea [Maria] a făcut semn

spre el, dar ei au zis: "Cum să vorbim cu acela care este un prunc de leagăn?" ~ Dar el [pruncul] a zis: "Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura și m-a făcut profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit Rugăciunea [As-Salat] și Dania [Az-Zakat], cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos! ~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață [din nou]!"

[Coran 19:27-33]

[Spune, Muhammed]: „Acesta este Isus, fiul Mariei!” Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc! ~ Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice „Fii!”, iar el este! ~ Allah este Domnul meu și Domnul vostru. Adorați-L pe El și acesta este un drum drept! ~ Dar sectele se ceartă între ele și va fi vai pentru aceia care nu cred, la vederea unei Zile cumplite!

[Coran 19:34-37]

Așa cum am văzut mai înainte, Maria era foarte devotată în slujirea moscheii Bait-ul-Maqdis. Zaharia, ca profet și ocrotitor al ei, a construit o cameră specială unde ea să locuiască și să-L slăvească pe Allah. Allah a pogorât asupra ei binecuvântări și i-a dăruit fructe proaspete deși nu era încă vremea lor. Îngerii au venit la ea, aducându-i veste minunată, că ea este cea aleasă de Allah și că din ea se va naște un băiat fără tată. Aceasta a fost o grea încercare pentru ea, fiindcă evlavia și dreapta sa credință erau cunoscute tuturor. Era conștientă de faptul că oamenii o vor arăta cu degetul și o vor ponegri că a întreținut o relație ilegală.

Maria ieșea din moschee în timpul ciclului menstrual, dar și pentru alte nevoi, ca de exemplu pentru a-și lua apă sau hrană ori de câte ori avea nevoie. Într-o zi a ieșit pentru un anumit lucru și s-a îndreptat singură spre partea de est a Moscheii Aqsa (Bait-ul-Maqdis). În timp ce cobora, înaintea ei a apărut Gavriil, trimis de Allah, sub înfățișarea unui bărbat, după cum se spune în Coran: „care i

s-a arătat cu înfățișarea unui om adevărat.”

Se temea să vadă un bărbat atât de aproape de ea. *„Caut apărare la Cel Milostiv față de tine! Dacă tu ești cuvios, [nu te apropia de mine]!”* Gavriil i-a spus să nu teamă de el, fiindcă nu era un om obișnuit, ci era Gavriil, mesagerul Domnului ei, trimis de El. I-a avut veste minunată că va avea un prunc neîntinat.

Omenește gândind, este foarte ciudat să porți în pânțele un copil fără ca mai înainte să fi avut contact sexual. Și atunci și-a exprimat uimirea astfel: *„Cum să am eu un prunc, dacă nu m-a atins nici un bărbat și nici târfă nu sunt?”* Îngerul i-a spus că aceasta era o poruncă Divină care fusese deja hotărâtă să se întâmple și nimic nu o mai putea împiedica să aibă loc: *I-a răspuns el: «Așa este! Dar Domnul tău a zis: "Acesta pentru Mine-i [un lucru] ușor!”»*

Allah a spus că nașterea lui Iisus a fost un semn al Atotputerniciei Lui și că El face ceea ce dorește fără a avea nevoie de fenomenul cauză-efect. L-a creat mai înainte pe Adam fără tată și mamă și a creat-o pe Eva dintr-un bărbat, fără a avea mamă. Acum îl va crea pe Iisus dintr-o femeie, însă fără tată. *„Și-l vom face Noi un semn pentru oameni și o îndurare din partea Noastră! Acesta-i un lucru [de mult] hotărât!” [19:21]*

Pentru ca ea să fie însărcinată, mulți învățați spun că Gavriil a suflat în pieptul ei, iar acest suflu a intrat prin vagin în uterul ei și astfel a rămas grea. În alte versiuni se spune că a suflat în gura ei, încă acest lucru nu pare a fi susținut de contextul poveștii.

În Coran se spune:

„Și [la fel și] pe Maria, fiica lui 'Imran, care a rămas neprihănită și am suflat în ea din Duhul Nostru...”

[Coran 66:12]

Când I-a zămislit pe Iisus, Maria s-a aflat într-un mare impas și îngrijorarea sa a crescut gândindu-se la ce vor spune oamenii atunci când vor afla. În această privință, Wahb bin Munabbih și alți învățați au spus că atunci când semnele sarcinii au început să fie vizibile, un bărbat pe nume Iosif bin Iacob

An-Najjar, fiul unchiului ei din partea mamei, a fost surprins să o vadă astfel. Fiind una dintre cele mai apropiate rude ale sale, cunoștea evlavia și dreapta sa credință. Însă a rămâne însărcinată fără a avea soț era de neconceput pentru el. Astfel că într-o zi i-a spus: „O, Maria! Oare o plantă crește fără sămânță?” Ea a răspuns: „Da. Cine a creat prima plantă?” Apoi Iosif a zis: „Oare un copil poate fi născut fără bărbat?” Ea a zis: „Da. Allah l-a creat pe Adam fără mamă și tată.” Atunci el i-a zis: „Spune-mi acum despre tine!” Maria a zis: «Allah mi-a vestit „*un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Isa, fiul Mariei, măreț în această lume ca și în lumea de Apoi și unul dintre cei mai apropiați [de Allah]. ~ El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel și când va fi bărbat între două vârste și va fi dintre cei evlavioși*”.» [Coran 3:45,46]

Unele frânturi de conversație sunt povestite și de Zaharia, deoarece și el a avut astfel de nedumeriri și Maria i-a dat răspunsuri asemănătoare.

Suddi a relatat de la un companion: „Într-o zi, Maria a mers să își vadă sora. Aceasta i-a spus: «Simt că sunt însărcinată.» Maria a zis și ea: «Și eu de asemenea simt că sunt însărcinată.» Amândouă s-au privit și sora Mariei a zis: «Simt că ceea ce port în pânțele se pleacă înaintea a ceea ce este în pânțelele tău!»”

Malik a zis: „Mi s-a spus că Iisus și Ioan au fost fiii unor mătuși pe cale maternă. Au fost concepuți în aceeași perioadă și mi s-a spus că mama lui Ioan i-a spus Mariei: «Simt că ceea ce port în pânțele se pleacă înaintea a ceea ce este în pânțelele tău!» Malik a zis de asemenea: «Este așa datorită excelenței lui Iisus peste Ioan.»”

Există mai multe păreri diferite în ceea ce privește timpul cât a fost ținut în pânțele Iisus. Într-o versiune relatată de Ibn Abbas și Ikrima se spune că timp de opt luni, însă într-o altă versiune relatată de Ibn Abbas se spune că l-a născut de îndată ce l-a zămislit. Alți învățați au spus: „L-a zămislit timp de nouă ore, recitând acest verset: „*Și ea l-a zămislit și s-a retras cu el într-un loc depărtat. ~ Și-au apucat-o durerile lângă trunchiul unui curmal*” [Coran 19:22,23]

Acesta este totuși un argument care nu își are locul aici și care nu conține nici o dovadă temeinică. A fost o sarcină normală de nouă luni, adică timpul în care în mod normal o femeie poartă o sarcină.

Vestea s-a răspândit foarte repede și unii oameni răutăcioși au ponegriț-o

spunând că este însărcinată cu Iosif An-Najjar care aducea de asemenea slavă Domnului în aceeași moschee. Totuși, Maria s-a izolat de oameni și a mers într-un loc îndepărtat. Așa cum s-a relatat în unele Hadisuri, a mers la Betleem, care a fost construit de unul dintre împărații romani.

De durere a zis: „*O, de aș fi murit înainte de aceasta și cu totul de-aș fi fost uitată!*” [19:23] Și suferea de două mari dureri: de durerile facerii și de faptul că era batjocorită de oameni. Știa foarte bine ce vorbeau oamenii pe seama ei. Aceștia nu credeau povestea ei. Cum putea, gândeau ei, o femeie ce se trăgea dintr-o seminție așa de evlavioasă de preoți să comită o astfel de nelegiuire? Aceste lucruri au făcut-o să-și dorească moartea. „*Dar [un glas] a strigat-o de sub ea*” [19:24] Al cui era oare acel glas? Ibn Abbas, Qatada, Suddi și Dahhak au spus că era glasul lui Gavriil care a strigat-o. Însă după spusele lui Mujahid, Hasan și alții însuși Iisus a strigat-o, și această versiune este susținută și de Ibn Jarir.

Apoi Mariei i s-a spus să bea, să mănânce și să stea liniștită, iar de cineva intra în vorbă cu ea, trebuia să îi indice că postea. „*Eu i-am juruit Celui Milostiv un post și de aceea nu voi sta astăzi de vorbă cu nici un om!*” [19:26] În *Șari'a* lor, postul consta în reținerea de la mâncare, băutură, dar și de a mai vorbi. În *Șari'a* noastră însă reținerea de la vorbă a fost ridicată.

Mulți învățați au menționat că atunci când, pentru o perioadă, nu au mai văzut-o pe Maria, oamenii au plecat în căutarea ei. Când au găsit-o, purta în brațele sale un prunc. Ei au fost uimiți și au spus: „*O, Maria, tu ai făcut un lucru îngrozitor!*” [19:27]

„*O, soră a lui Aaron,*” [19:28] Sa'id bin Jubair a spus că exista un bărbat evlavios și credincios pe nume Aaron. Au numit-o sora lui, deoarece și el era la fel de renumit ca și ea în evlavie și fapte bune. Într-o altă versiune se spune: „S-au referit la fratele lui Moise, asemănând-o astfel cu el în credință.” Nu a fost însă soră cu Moise sau cu Aaron, așa cum Muhammed bin Ka'b Al-Qurazi a pretins.

Imamul Ahmed a relatat că Mughira bin Șu'ba a spus: „Profetul m-a trimis la Najran. Ei mi-au zis: «Ați văzut ce recitați prin acest verset: „*O, soră a lui Aaron?*” și Moise înaintea lui Iisus, așa și așa...» Șu'ba a zis: «Când m-am întors la Profet, i-am spus și lui ce fusesem întrebat.» El a zis: «De ce nu le-ai spus că

se numeau pe ei înșiși cu numele profeților și trimișilor de dinainte.»”

Qatada și alții au spus: „S-au numit după Aaron mai mult decât după oricare alte nume.”

Totuși, Ibn Jarir a scris în cartea sa de istorie că oamenii l-au acuzat pe Zaharia că a întreținut relații sexuale cu Maria și au vrut să-lucidă. A fugit, însă aceștia l-au urmărit. Un copac s-a deschis înaintea sa pentru el, însă când a intrat Satana l-a apucat de marginea veșmântului și acesta a rămas în exterior. Oamenii și-au dat seama unde intrase și l-au tăiat în două. Unii dintre ei au acuzat-o pe Maria că avusese relații sexuale cu vărul ei, Iosif bin Iacob An-Najjar.

Când situația a devenit insuportabilă și oamenii nu credeau nimic din ceea ce spunea, Maria le-a arătat pruncul și le-a spus să vorbească cu el. Aceștia au zis: „Cum?! Ne spui să vorbim cu un sugar ca să aflăm adevărul despre tine? Crezi că noi suntem un neam de nebuni?” „Cum să vorbim cu acela care este un prunc de leagăn?” [19:29] În timp ce se certau încă și considerau spusele ei o simplă glumă, pruncul a început să vorbească; și a fost o mare minune:

„Dar el [pruncul] a zis: "Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura și m-a făcut profet! ~ Și El m-a binecuvântat, oriunde aș fi, și mi-a poruncit Rugăciunea [As-Salat] și Dania [Az-Zakat], cât voi trăi, ~ Și bunăcuviință față de născătoarea mea! Și nu m-a făcut pe mine trufaș, nici ticălos! ~ Și pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut și în ziua în care voi muri și în ziua în care voi fi adus la viață [din nou]!”

[Coran 29:30-33]

Atunci a fost prima dată când Iisus a vorbit. Primul lucru pe care l-a spus a fost: „Eu sunt robul lui Allah!” [19:30] A vorbit despre sine ca fiind un rob al lui Allah și profet. Acest lucru neagă pretinderea creștinilor că el și mama lui, Maria, aparțin Divinității. Atunci Iisus a eliberat-o pe mama sa de acuzația falsă că a născut un copil prin păcat. A spus că Allah i-a dăruit lui Scriptura și înțelepciune și o persoană care este binecuvântată prin astfel de onoruri nu poate pretinde un lucru greșit. Allah a blamat defăimarea pe care au pricinuit-o Mariei, grăind astfel:

„Și din pricina necredinței lor și a clevetirilor grele pe seama Mariei” [Coran 4:156]

După ce a menționat povestea nașterii lui Iisus, Allah a grăit că aceasta este singura povestire adevărată și a negat defăimările nedrepte ale evreilor și credințele înșelătoare ale creștinilor cu privire la Iisus și la mama sa, Maria. Și a zis: „Acesta este Iisus, fiul Mariei!” Aceasta este povestea adevărată de care ei se îndoiesc! ~ Nu se cuvine ca Allah să-Și atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăște un lucru, atunci El zice „Fii!”, iar el este! [Coran 19:34,35]

Aceeași accentuare o găsim și în alte capitole din Coran, ca de pildă în aceste versete:

Acestea ți le recităm ție din versete și Mesajul Înțelepciunii. ~ Înaintea lui Allah, Iisus este asemenea lui Adam, pe care El l-a făcut din lut și apoi i-a zis lui „Fii” și el a fost. ~ Adevărul vine de la Domnul tău și nu va fi dintre aceia care se îndoiesc! ~ Acelora care se contrazice cu tine [o, Muhammed], în privința lui [Iisus], după știința care ai primit-o, spune-le: „Veniți, să-i chemăm pe frații noștri și pe fii voștri, pe muierile noastre și pe muierile voastre, pe noi înșine și pe voi înșivă, apoi să ne rugăm și să chemăm blestemul lui Allah asupra celor ce mint!”. ~ Aceasta este povestea cea adevărată și nu există divinitatea în afară de Allah, iar Allah este Puternic, Înțelept [Al-'Aziz, Al-Hakim]. ~ Iar dacă ei întorc spatele, Allah îi știe pe cei care seamănă stricare!

[Coran 3:58-63]

Versetele de mai înainte au fost revelate atunci când unii creștini din Najran au venit la Profet și au avut dispute cu referire la Iisus și la apartenența sa la divinitate. Atunci Allah a revelat în *Surat Al-Imran* întreaga poveste a zămislirii Mariei și a nașterii lui Iisus. Comunitatea evreiască a fost divizată în trei grupări. Pe de o parte erau cei ce susțineau că Iisus a fost un copil iubit și nu credeau în el. Alții susțineau însă că era fiul lui Allah sau chiar Allah Însuși. Însă credincioșii aveau credință în Mesajul său adevărat și îl vedeau ca pe un rob și profet al lui Allah.

De ce are nevoie Dumnezeu de un Fiu?

În nobilul Coran, la sfârșitul *Surei Mariam*, Allah Preaputernicul a grăit:

Și ei zic: "Cel Milostiv și-a luat un fiu!" ~ Voi spuneți un lucru cumplit!

[Coran 19:88,89]

Aceasta este o afirmație atât de nedreaptă, încât:

Aproape că cerurile se crapă de aceste [vorbe], pământul se despică și munții se prăbușesc în fărâme, ~ Pentru că ei îi atribuie Celui Milostiv un fiu, ~ În vreme ce nu se cuvine ca Cel Milostiv să-și ia un fiu! ~ Toți cei care se află în ceruri și pe pământ vor veni la Cel Milostiv ca robi, ~ El i-a socotit și i-a numărat pe ei bine. ~ Și fiecare dintre ei va veni la El în Ziua Învierii singur.

[Coran 19:90-95]

În aceste versete, Allah a dezmințit pretinderea celor ce-i atribuie Lui astfel de erori. Întreaga existență îi aparține lui Allah, fiindcă El este Creatorul și nu are nici un fiu sau asociat în Divinitatea Sa.

În *Surat Al-An-am* din Coran se spune:

Și au făcut ca asociați ai lui Allah djinnii, în vreme ce El i-a creat pe ei. Și l-au născocit Lui fii și fiice în neștiința [lor]. Mărire Lui! El este deasupra tuturor celor cu care Îl înfățișează! ~ Făcătorul desăvârșit [Badi'] al cerurilor și al pământului! Cum să aibă El un fiu, de vreme ce El nu a avut o soață? El le-a creat pe toate și El pe toate le știe. ~ Acesta este Allah, Domnul vostru! Nu există altă divinitate în afară de El, Cel care le-a făcut pe toate! Așadar, adorați-L pe El! Și El este peste toate ocrotitor! ~ Privirile nu-L ajung, însă El prinde toate

privirile. El este Cel Blând [și] Bine Știutor [Latif, Khabir]!

[Coran 6:100-103]

După ce a dezmințit pretinderea falsă a creștinilor și a altora, Allah a combătut ereziile și fenomenul nedrept de a inventa credințe ce nu urmează adevărata călăuzire și învățăturile Divine.

Allah a grăit:

O, voi oameni ai Scripturii! Nu exagerați în privința religiei voastre și nu spuneți despre Allah decât adevărul! Mesia Isus, fiul Mariei, este trimisul lui Allah, cuvântul Său pe care El l-a transmis Mariei și un duh de la El. Credeți, așadar, în Allah și în trimișii Săi. Și nu spuneți "Trei!". Opriți-vă de la aceasta și va fi mai bine pentru voi. Allah nu este decât un Dumnezeu Unic. Slavă Lui! Să aibă El un copil? Ale Lui [Allah] sunt cele din ceruri și de pe pământ și Allah este cel mai bun Ocrotitor [Wakil].

[Coran 4:171]

Mesia nu se va dezice niciodată de ai fi rob lui Allah și nici îngerii apropiați, iar acela care se dezice de la slujirea Lui și se arată trufaș îi va aduna la El laolaltă. ~ Cât despre aceia care cred și plinesc fapte bune, acestora le va acorda răsplată din belșug, pe care o va mai și spori cu harul Său. Cât despre cei care sunt semeți și trufași, acestora le va rânduia chin dureros și nu vor afla pentru ei, în afară de Allah, Ocrotitor [și] Ajutor [Waleyy, Nasir].

[Coran 4:172,173]

Nu doar creștinii au pretins că Allah are un fiu și l-au slăvit, ci și unii evrei care se aflau de asemenea în aceeași greșeală, așa cum am văzut în povestea lui Uzair (Ezra).

Allah a grăit:

Iudeii zic: „Uzayr este fiul lui Dumnezeu!”, iar creștinii zic: "Mesia este fiul lui Dumnezeu!" Acestea sunt cuvintele lor, [rostite] cu gurile lor. Ei spun vorbe asemănătoare cu ale acelora care nu au crezut de dinaintea lor - Allah să-i nimicească! Cum [se înșeală ei], îndepărtându-se [de Adevăr]!

[Coran 9:30]

În ignoranța lor și fiind adepți ai unei credințe false, de-a lungul istoriei, oamenii i-au atribuit lui Allah fii și fiice. Ori de câte ori umanitatea se abătea de la calea cea dreaptă și nu credea în Mesajul transmis de profeți își crea un zeu (idol) sau mai mulți care aveau propria lor înfățișare. Fiecare părticică a intelectului uman era implicată în această greșeală care-i abătea de la calea cea dreaptă. În acest context, Allah a combătut același tip de afirmări făcute de necredincioșii din Mecca în mai multe locuri din Coran. De exemplu se spune:

*Și-i fac ei pe îngerii, care sunt robii Celui Milostiv [Ar-Rahman], copile!
Au fost ei martori la facerea lor? Mărturisirea lor se va scrie și vor fi ei întrebați.*

[Coran 43:19]

În *Surat Al-Anbiya* se spune:

Ei zic: „Cel Milostiv Și-a luat un fiu!” Mărire Lui! Însă ei nu sunt decât niște robi ținuți în cinste.

[Coran 21:26]

În *Surat Yunus* se spune:

Ei zic: "Allah și-a luat un fiu!" Preaslăvitul este îndeajuns de Înstărit [Al-Ghaniyy]. Ale Lui sunt [foate] cele din ceruri și cele de pre pământ. Voi nu

aveți nici o dovadă pentru acest lucru. Spuneți voi împotriva lui Allah ceea ce nu știți?

[Coran 10:68]

Toate aceste versete și încă multe altele combat argumentele aduse de cei care într-un fel sau altul cred că Dumnezeu are fii sau fiice. Islamul combate în mod evident aceste credințe greșite, afirmații false, total opuse Măreției lui Allah, Cel ce nu are nici fii, nici fiice, nici parteneri.

În *Surat Al-Ma'ida* Allah a grăit:

Necredincioși sunt aceia care zic: "Dumnezeu este Mesia, fiul Mariei". Spune: "Cine L-ar putea împiedica pe Allah, dacă ar voi să-l facă să piară pe Mesia, fiul Mariei, ca și pe mama lui și pe toți care se află pe pământ? Ale lui Allah sunt împărăția cerurilor și a pământului, precum și ceea ce se află între ele. El creează ce El voiește. Și Allah este cu putere peste toate!"

[Coran 5:17]

Se vorbește de asemenea despre acest punct de vedere și în *Surat Ma'ida*:

Necredincioși sunt aceia care spun: "Dumnezeu e Mesia, fiul Mariei!" Doar a zis Mesia: "O, fii ai lui Israel, adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!" Pe cel care așază lângă Allah pe altcineva, Allah îl va opri de la Rai, iar adăpostul lui va fi Focul și cei nelegiuți nu vor afla ajutor. ~ Necredincioși sunt și aceia care spun: "Dumnezeu este treimea din trei", căci nu există altă divinitatea în afară de [Allah] cel Unic și de nu vor înceta să vorbească astfel, îi va atinge și pe cei necredincioși dintre ei chin dureros.

[Coran 5:72,73]

Și, oare, nu vin ei să se căiască la Allah și să-i ceară Lui iertare? Allah doară este Iertător, Îndurător [Ghafur, Rahim]. ~ Mesia, fiul Mariei, nu este decât un trimis, asemenea trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate [de rând]. Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește cum sunt ei îndepărtați [de la ele]!

[Coran 5: 74,75]

În versetele de mai înainte Allah a numit ambele credințe ca fiind blasfemii și a spus că atât Iisus, cât și mama sa nu au fost decât niște făpturi umane. A combătut credința lor în Treime, credința că Allah este Unul din Trei. Allah este Absolut și nu este divizat. Această credință greșită este atât de mare încât ei ar putea să fie pedepsiți în această lume, de n-ar fi Îndurarea lui Allah.

Mama lui Iisus, Maria, nu era altceva decât o făptură umană. Era o femeie evlavioasă și cu credință dreaptă. Ea nu a comis nici un act nelegiuit. Mânca din hrana zilnică așa cum făcea și fiul ei, Iisus. A fost numai o femeie drept-credincioasă.

Această credință este de asemenea combătută și în acest verset:

Și când va zice Allah: "O, Iisus, fiu al Mariei! Le-ai spus tu oamenilor: "Luați-mă pe mine și pe mama mea drept dumnezei în locul lui Allah?", el îi va răspunde: "Mărire Ție! Eu nu aș fi putut să spun ceea ce nu aveam dreptul să spun! Dacă aș fi spus, ai ști, căci Tu doară știi ce este în sufletul meu, pe când Eu nu știu ce este în sufletul Tău! Doară Tu ești Marele Știutor al celor neștiute!".

[Coran 5:116]

Eu nu le-am spus decât ceea ce mi-ai poruncit: "Adorați-L pe Allah, Domnul meu și Domnul vostru!" Și am fost martor asupra lor atâta vreme cât m-am aflat printre ei. Și după ce m-ai luat la Tine, ai fost doar Tu Priveghetor peste ei, căci Tu ești Martor tuturor lucrurilor!" ~ De-i osândești, ei sunt doară

robii Tăi, iar de-i ierți pe ei, Tu ești [cel] Puternic, Înțelept [‘Aziz, Hakim]!”.

[Coran 5:117,118]

Această conversație va avea loc în Ziua Judecării numai pentru a respinge toate aceste fapte de slăvire pe care oamenii le-au făcut în numele devoțiunii și a preamării și pentru a le anula, privându-i pe aceștia de orice răsplată. Ce zi grea de dezamăgire!

Dacă Allah ar fi dorit să aibă un fiu, ar fi putut să aleagă orice lucru din creația Sa. De ce Iisus? Însă Allah nu are vreun fiu sau vreo fiică.

În Coran se spune:

De ar fi voit Allah să-Și ia un fiu, El ar fi ales ceea ce ar fi voit din ceea ce a creat. Laudă Lui! El este Allah Cel Unic [și] Atotputernic [Al-Wahid, Al-Qahhar].

[Coran 39:4]

Cu toate acestea, dacă ar fi un fiu sau o fiică pentru Allah, atunci profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască -, fiind Mesagerul Său, i-ar fi slăvit pe aceștia mai înainte de a face altcineva acest lucru, ca supunere înaintea lui Allah.

Spune: "Dacă ar avea Cel Milostiv [Ar-Rahman] un fiu, eu aș fi primul dintre adoratori! ~ Mărire Stăpânului cerurilor și pământului, Stăpânul Tronului! El este mai presus de ceea ce ei vorbesc [despre El]!"

[Coran 43:81,82]

Într-un *Hadis Qudsi* (sfânt) se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Allah Preaînaltul a grăit: «Fiul lui Adam m-a învinuit și nu ar fi trebuit să facă acest lucru. A susținut că eu am un fiu, însă Eu sunt

Unicul, Veşnicul, Absolutul, Cel ce nu a născut și nici nu a fost născut, și nu există altă divinitate în afară de El.» (relatat de Al-Bukhari)

Într-un alt Hadis se spune că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Nimeni nu este mai îngăduitor la ofensele pe care le primește decât Allah. Ei îi atribuie Lui un fiu, în timp ce El le asigură lor hrană și tămăduire.” (relatat de Al-Bukhari)

Evanghelia

Abu Zar'a Ad-Damisqi a spus: „Tora a fost revelată în ziua a șasea a lunii Ramadan, iar Psalmii (Zabur) au fost revelați în ziua a douăsprezecea a lunii Ramadan la 482 de ani după ce Tora (Scriptura) fusese trimisă. Evanghelia a fost revelată în cea de-a optsprezecea zi a lunii Ramadan, la o mie cincizeci de ani după Psalmii (Zabur). Coranul a fost revelat în a douăzeci și patra zi a lunii Ramadan.”

Ibn Jarir a spus: „Evanghelia a fost pogorâtă lui Iisus la vârsta de treizeci de ani și a trăit până ce a fost înălțat la ceruri la vârsta de treizeci și trei de ani.”

Allah Preaputernicul a spus:

Și când Allah va zice: "Iisus, fiu al Mariei, adu-ți aminte de harul Meu asupra ta și asupra mamei tale, când Eu te-am întărit cu Duhul Sfânt, să vorbești oamenilor din leagăn și când vei fi bărbat în toată firea! Eu te-am învățat scrierea, înțelepciunea, Tora și Evanghelia. Iar când tu ai plăsmuit din lut chipul unei păsări, cu voia Mea, și ai suflat asupra lui, s-a făcut pasăre, cu voia Mea. Și i-ai tămăduit, cu îngăduința Mea, pe cel orb și pe cel lepros! Și ai făcut morții să vină la viață, cu îngăduința Mea. Și i-am respins pe fiii lui Israel de la tine, când tu le-ai adus semnele învederate. Iar aceia dintre ei care nu au crezut au zis: Aceasta nu este decât vrăjitorie limpede!"

[Coran 5:110]

Și când Eu le-am revelat apostolilor, zicând: "Credeți în Mine și în Trimisul Meu!", au răspuns ei: "Noi credem, deci mărturiște că noi suntem cu desăvârșire supuși [musulmani]!"

[Coran 5:111]

A fi profet sau mesager este cea mai mare binecuvântare Divină pogorâtă asupra cuiva. În ceea ce-i privește pe Iisus și pe mama lui, este neobișnuită, fiindcă nașterea lui Iisus a reprezentat o demonstrație pentru omenirea a Omnipotenței lui Allah. Pântecele Mariei a reprezentat locul acelei demonstrații și aceasta înseamnă de asemenea un favor Divin, fiindcă Allah a ales-o pe ea dintre toate celelalte femei. Iisus a avut multe astfel de manifestări neobișnuite miraculoase. De exemplu, a fost născut fără tată. Duhul său a fost insuflat în pântecele Mariei de Gavriil. Le-a vorbit oamenilor și i-a chemat să urmeze calea lui Allah în timp ce era încă în leagăn. I-a fost pogorâtă Cartea (Revelația) și înțelepciunea, a fost învățat Tora și Evanghelia. Mai mult decât atât, Allah i-a dăruit lui Iisus puterea de a face minuni neobișnuite. De exemplu, crea din lut forma unei păsări, apoi sufla în ea și aceasta devenea o pasăre adevărată. Putea tămădui o persoană ce se născuse oarbă, care nu avea leac și putea vindeca leproșii. De asemenea a readus morții la viață.

„Și i-am respins pe fiii lui Israel de la tine, când tu le-ai adus semnele învederate. Iar aceia dintre ei care nu au crezut au zis: Aceasta nu este decât vrăjitorie limpede!”. Acest lucru indică faptul că izraeliții au dorit să-l răstignească pe Iisus și apoi Allah l-a înălțat și l-a salvat.

În *Surat Al-Imran*, Allah vorbește despre Iisus și despre Misiunea cu care a fost trimis:

Și El îl va învăța scrierea și înțelepciunea, Tora și Evanghelia. ~ Și trimis la fiii lui Israel [le va zice]: “Eu vin la voi cu semn de la Domnul vostru! Eu plămădesc pentru voi din lut ca un chip de pasăre și suflu asupra sa și se va face o pasăre vie, cu voia lui Allah. Și-i voi tămădui pe orb și pe leproși, și-i voi învia pe morți, cu voia lui Allah. Eu vă voi vesti ceea ce mâncați și ceea ce păstrați în

*casele voastre. În aceasta este un semn pentru voi, dacă voi sunteți credincioși!
~ Eu întăresc ceea ce a fost revelat în Tora mai înainte de mine și vă voi îngădui
o parte din cele ce v-au fost oprite. Eu v-am adus semne de la Domnul vostru,
deci fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare!*

[Coran 3:48-50]

*Allah este Stăpânul meu și Stăpânul vostru. Așadar, adorați-L pe El!
Aceasta este o cale dreaptă!” ~ Apoi, când Isus a simțit necredința lor, le-a zis:
“Cine sunt sprijinatorii mei [în chemarea] la Allah?” Apostolii au răspuns: “Noi
suntem sprijinatorii [religiei] lui Allah! Noi credem în Allah și fă mărturie că noi [lui
Allah] îi suntem supuși [musulmani]! ~ Doamne! Noi credem în ceea ce Tu ai
pogorât și-l urmărim pe Trimis, deci scrie-ne pe noi printre cei care fac mărturie”. ~
Și ei au viclenit, dar Allah a făcut ca planurile lor să nu izbutească, fiindcă Allah
este cel mai bun dintre plănuitori!*

[Coran 3:51-54]

Se spune că fiecare profet făcea minuni în conformitate cu ceea ce se pricepeau cei din vremea lui. De exemplu, lui Moise i-a fost încredințată o minune care să se potrivească și să întrecă arta vrăjitoriei. Isus a fost de asemenea trimis într-o vreme în care oamenii se mândreau cu chimia și fizica. I s-a dat puterea de a vindeca o persoană ce s-a născut fără vedere, de a tămădui leproșii sau pe cei cu boli cronice. De asemenea a readus morții la viață. Nici o descoperire a științei nu a reușit să-i vindece printr-o astfel de minune.

Așa s-a întâmplat și în cazul Profetului nostru - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască. A fost trimis într-un loc în care oamenii erau mândri de literatura și de poeziile lor. În Coran se găsește un stil literar care a întrecut toate acele poezii și opere literare ce existau la acea vreme sau au venit mai apoi.

Isus a transmis Mesajul său și i-a chemat pe oameni să urmeze calea lui Allah, însă cei mai mulți nu l-au urmat. Ei l-au respins și s-au răzvrătit împotriva lui. Unii dintre ei, evlavioși și credincioși, au răspuns chemării și au devenit adepții săi. Aceștia l-au sprijinit, au răspândit Mesajul său și l-au ocrotit de

nelegiuirile neamului lor.

Totuși, unii izraeliți s-au opus cu răutate și și-a amăgit regele ce stăpânea în acea perioadă spunând minciuni despre Iisus. Aceștia au complotat să-l răstignească și să-lucidă. Însă Allah l-a ocrotit și l-a salvat de intențiile lor nelegiuite. L-a înălțat la El și l-a făcut pe unul din neamul său asemănător la chip și înfățișare. Izraeliții l-au confundat cu Iisus și l-au răstignit.

Profețiile lui Iisus despre profetul nostru, Muhammed

Iisus a fost ultimul dintre profeții izraeliți. Le-a vorbit despre venirea celui din urmă profet, după care Profeția va fi pecetluită. Nu numai că a vestit cu bucurie venirea sa, însă le-a spus și numele acelui profet. A lăsat semne atât de clare cu ajutorul cărora ei îl vor recunoaște.

În Coran Allah a grăit:

Și [adu-ți aminte] când Isus, fiul Mariei, a zis: "O, fii ai lui Israel! Eu sunt trimisul lui Allah la voi, întărind Tora de dinainte de mine și vestind un Trimis ce va veni după Mine și al cărui nume este Ahmad!" Și când el le-a adus semnele limpezi, ei au zis: "Aceasta este vrăjitorie învederată!" ~ Și cine este mai nelegiuit decât acela care născocoște minciună despre Allah, atunci când este chemat la Islam? Iar Allah nu călăuzește neamul de nelegiuiți. ~ Ei voiesc să stingă lumina lui Allah cu gurile lor, însă Allah întregește lumina Sa, chiar dacă necredincioșii nu voiesc.

[Coran 61:6-8]

În Surat Al-A'raf din Coran se spune:

Pentru aceia care îl urmează pe trimis, profetul neînvățat, despre care află scris la ei în Tora și în Evanghelie. El le poruncește ceea ce este bine și-i oprește de la ceea ce este urât, le îngăduie lor bunătățile și le oprește lor pe cele necurate și-i ușurează pe ei de povara lor și de lanțurile care au fost asupra lor.

Cei ce cred în el și îl susțin și îl ajută și urmează lumina care a fost pogorâtă cu el, aceia vor fi izbânditori".

[Coran 7:157]

Abu Umama a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Eu sunt rugăciunea părintelui meu Avraam și vestirea minunată a lui Iisus. Când Avraam a înălțat Ka'aba, s-a rugat astfel: «Doamne, trimite-le lor un Trimis dintre ei» [Coran 2:129]"

Și când a venit ca ultim profet al neamului lui Israel, Iisus a ținut o cuvântare, spunând că Profeția a ajuns la sfârșit printre izraeliți și că va veni cel din urmă Profet ce se va naște printre arabii neștiutori de carte, al cărui nume va fi Ahmed.

Povestea Ma'idei (mesei servite din cer)

În Coran Allah a grăit:

[Amintește-ți tu] când apostolii au zis: "O, Isus, fiu al Mariei, poate, oare, Domnul tău să ne coboare o masă servită din cer?" El le-a zis: "Fiți cu frică de Allah, dacă sunteți credincioși!". ~ Ei au zis: "Voim să mâncăm din ea, ca să se liniștească inimile noastre și ca să știm că tu ne-ai spus nouă numai adevărul și să fim întru aceasta printre martori". ~ Atunci a zis Isus, fiul Mariei: "O, Allah, Stăpân al nostru! Coboară-ne nouă o masă servită din cer ca să ne fie nouă sărbătoare - pentru cel dintâi și pentru cel din urmă dintre noi - și semn de la Tine! Și blagoslovește-ne pe noi cu cele de ospăț, căci Tu ești Cel mai bun dintre cei care hrănesc!". ~ Și i-a răspuns Allah: "O voi coborî vouă, dar pe acela, care nu va crede nici după aceasta, îl voi osândi cu un chin cu care nu voi mai pedepsi pe nimeni din toate lumile!".

[Coran 5:112-115]

Povestea aceasta sună așa: „Profetul Iisus – Pacea fie asupra sa – a poruncit apostolilor săi să postească timp de trei zile. Când au îndeplinit termenul, i-au cerut lui Iisus să le aducă din cer o masă plină cu mâncare, pentru

ca ei să mănânce și să știe că Allah le-a acceptat postul. Au vrut de asemenea ca ziua în care va veni masa din cer să fie una de sărbătoare pentru toți fiii lui Israel, și fiecare dintre ei, de la sărac, la bogat să mănânce din bucatele acelea. Iisus i-a muștrat pentru cererea lor și s-a temut că ei o vor respinge și nu își vor arăta recunoștința. Însă apostolii săi au insistat cu cererea lor.”

Când nu mai încetau cu această cerință, Iisus s-a rugat la Allah să trimită din ceruri pentru ei o masă plină cu hrană. Atunci Allah a trimis pe pământ o astfel de masă, în timp ce oamenii priveau cu proprii lor ochi cum se cobora dintre nori înspre ei. Iisus a privit-o coborând și a continuat să se roage la Allah să o lasă să fie o binecuvântare și o îndurare de la El și nu o pedeapsă pentru ei. Se lăsa încet și până ce a ajuns înaintea lui Iisus a fost acoperită. El a descoperit masa, spunând: „În Numele lui Allah, care este Cel mai Bun dintre cei ce dăruiesc.” Aceasta consta în șapte pești, șapte pâini și erau de asemenea și fructe.

Iisus le-a cerut să mănânce din acestea, însă au refuzat să mănânce mai înainte de a mânca el. Iisus a zis: „Voi sunteți cei ce ați cerut această masă!” Însă ei au refuzat să înceapă să mănânce. Iisus le-a cerut atunci celor săraci, nevoiași, răniți și bolnavi, în jur de o mie trei sute de oameni, să vină și să mănânce. Cu toții s-au apropiat și au mâncat din acestea și de îndată s-au aflat vindecați. Toți cei ce nu au mâncat s-au simțit plini de regrete când au văzut acest lucru. Apoi, după câte se spune, masa cobora în fiecă zi și oamenii mâncau din roadele ei. Toți se simțeau îndestulați, cu toate că numărul lor se ridica la aproape șapte mii de oameni.

Apoi a fost trimisă alternativ, o zi da și una nu, fiind apoi limitată numai la cei nevoiași și săraci. Oamenii au început atunci să se certe pe această temă și să se pornească împotriva lui Iisus. Și astfel masa a fost oprită să mai coboare, iar cei ce complotaseră împotriva lui au fost desfigurați și transformați în porci. *Și i-a răspuns Allah: “O voi coborî vouă, dar pe acela, care nu va crede nici după aceasta, îl voi osândi cu un chin cu care nu voi mai pedepsi pe nimeni din toate lumile!”* [5:115]

Ibn Abu Ad-Dunia a relatat de la Fudail bin Aiyas că profetul Isa (Iisus) a fost întrebat: „O, Iisus! Cum de mergi pe apă?” El a răspuns: „Cu credința mea în Allah!” Atunci au zis: „Însă noi avem de asemenea credință așa cum ai și tu și credem cu toții așa cum crezi și tu.” Iisus a zis: „Atunci veniți și mergeți.” Și au mers alături de el pe valuri și apoi s-au înecat. Iisus le-a spus: „Ce s-a

întâmpat?” Ei au răspuns: „Valurile ne înspăimântă.” Iisus a spus: „Nu vă temeți de Stăpânul valurilor?” Și i-a scos din apă. Apoi a atins pământul cu mâinile sale și a luat în ele nisip, iar când a deschis palmele într-o mână era aur, iar în cealaltă pietriș. I-a întrebat: „Care dintre acestea vă place mai mult?” Cu toții au zis: „Aurul.” Iisus a zis: „Pentru mine însă acestea sunt la fel.”

Iisus purta veșminte din lână, mânca din frunze, nu avea casă, familie, bogăție sau avere și nimic ce să păstreze pentru ziua următoare.

Sha'bi a spus: „De câte ori i se pomenea despre Ziua Judecății, plângea și zicea: «Nu se cuvine pentru fiul Mariei ca Ziua Judecății să fie pomenită înaintea sa, iar el să păstreze tăcerea.»”

Iisus le-a spus apostolilor săi: „Toți regii și conducătorii au lăsat pentru voi înțelepciune, voi lăsați *Dunia* (materiale, subiecte) pentru ei.”

A spus de asemenea: „Întrebați-mă pe mine, fiindcă eu sunt un om blând, nu mă încred și sunt neînsemnat în ochii mei.”

Iisus le-a zis de asemenea apostolilor lor: „Mâncați pâine din orz, beți apă curată și părăsiți această lume în pace. Dulceața acestei lumi este amărăciune în lumea de apoi, iar amărăciunea în această viață este dulceață în lumea de apoi. Robii adevărați ai lui Allah nu trăiesc în lux. Cu adevărat grăiesc că învățatul ce dă înțâietate cunoașterii, și nu poftelor și dorințelor sale, și-ar dori ca fiecare să devină ca el.”

S-a relatat de asemenea că a zis: „O, fii slabi ai lui Adam! Temeți-vă de Allah indiferent unde v-ați afla, trăiți în această lume precum niște oaspeți, considerați moscheea casa voastră, învățați ochii voștri să plângă, trupul vostru să îndure și inima voastră să reflecteze. Și nu vă temeți pentru proviziile de mâine, fiindcă este păcat.”

Înălțarea la ceruri și răstignirea

Allah a grăit:

„Și ei au viclenit, dar Allah a făcut ca planurile lor să nu izbutească, fiindcă Allah este cel mai bun dintre plănuitori! ~ Când Allah a spus: “O, Isus! Eu îți voi da o răsplată imbelșugată, te voi înălța la Mine, te voi mântui de cei care nu cred și îi voi pune pe cei care te-au urmat peste cei care nu cred până în ziua

Învierii. Apoi la Mine va fi întoarcerea voastră și Eu voi judeca asupra celor în care voi nu vă înțelegeți."

[Coran 3:54,55]

În Surat An-Nisa, Allah a spus:

[Noi i-am blestemat] din pricina încălcării legământului lor și necredinței lor în revelațiile lui Allah și uciderii de către ei a profeților pe nedrept și rostirii cuvintelor: "Inimile noastre sunt învelite". În fapt, Allah le-a pecetluit, pentru necredința lor, fiindcă ei nu cred decât foarte puțin. ~ Și din pricina necredinței lor și a clevetirilor grele pe seama Mariei,

[Coran 4:155,156]

Și din pricina vorbelor lor: "Noi l-am omorât pe Mesia Isus, fiul Mariei, trimisul lui Allah!", în vreme ce ei nu l-au omorât, nici nu l-au răstignit pe cruce, ci a fost făcut [cineva] să semene cu el! Cei care au avut păreri diferite în privința lui [Isus], au fost în îndoială [în legătură cu moartea lui]; ei nu au avut cunoștință sigură despre ea [moartea lui], ci doar au urmat unor presupuneri. De bună seamă, nu l-au omorât, ~ Ci Allah l-a înălțat la El. Iar Allah este Puternic și Înțelept [Aziz, Hakim]. ~ Nu va fi nici unul dintre oamenii Cărții care să nu creadă în el, înaintea morții sale. Iar în Ziua de Apoi, el va fi martor împotriva lor.

[Coran 4:157-159]

Aceste versete ne spun că profetul Iisus – Pacea fie asupra sa – a fost înălțat la ceruri după ce evreii care erau împotriva lui s-au plâns și l-au amăgit pe regele acelei vremi, fiindcă doreau să-l răstignească și să-l ucidă.

Ibn Abu Hatim a relatat de la Ibn Abbas: „Când Allah a dorit să-l înalțe la ceruri, Iisus a venit la companionii săi. Erau doisprezece bărbați, dintre care unii erau apostolii săi. Tocmai făcuse o baie și din păr încă i se scurgeau stropi de apă. Le-a zis: «Printre voi se află unul ce se va lepăda de mine de douăsprezece ori după ce a crezut în mine.» Apoi a zis: «Cine dintre voi va lua înfățișarea mea și va fi ucis în locul meu, astfel că va ajunge la rangul meu?» Un tânăr a înaintat.

Însă Iisus a zis: «Așează-te!» Apoi a repetat încă o dată întrebarea și același tânăr s-a ridicat, a înaintat și a zis: «Eu (sunt acela).» Iisus a zis: «Tu ești acela.» și apoi acesta a luat chipul și asemănarea lui Iisus, iar Iisus a fost înălțat la ceruri de la fereastra casei sale.”

Evreii au venit să-l caute. L-au luat atunci pe tânăr, l-au ucis și apoi l-au răstignit. Mai târziu s-au format trei grupuri. Prima grupare, numită Iacobită (la'qubiia), a crezut că a fost Însuși Domnul ce stătuse printre ei atât cât dorise El, apoi se întorsese la ceruri. Cea de-a doua grupare, numită Nestoriană (Nasturiia), credea că el este fiul Domnului ce fusese printre ei și stătuse atâta timp cât dorise, apoi Tatăl îl ridicase la cer. Însă gruparea adevăraților credincioși a spus că Iisus era robul și mesagerul lui Allah ce stătuse printre ei atât cât dorise, apoi Stăpânul său, Allah, îl înălțase la El. Cele două grupări de necredincioși s-au unit împotriva grupării de credincioși și astfel adevăratele învățături islamice transmise de Iisus au devenit necunoscute până ce Allah l-a trimis pe profetul Muhammed - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască.

Hasan Basri și Ibn Ishaq au spus: „Regele ce a hotărât moartea lui Iisus a fost David bin Naura. El a poruncit ca Iisus să fie ucis și spânzurat. L-au înconjurat pe Iisus, care se afla în interiorul unei case din Bait-ul-Maqdis. Era noaptea de sâmbătă. Când erau gata să intre în casă, unul dintre cei ce se aflau alături de el a luat chipul și asemănarea lui Iisus. Și Iisus a fost înălțat la ceruri de la fereastra acelei case. Când au intrat în casă, l-au găsit pe tânărul ce luase înfățișarea lui Iisus, și atunci l-au luat cu ei și l-au răstignit. Chiar au pus și o coroană de spini pe capul său pentru a râde de el. Creștinii ce nu au fost prezenți la acea vreme au crezut ceea ce au pretins evreii, și anume că ei l-au ucis pe Iisus.”

Allah a grăit: „Nu va fi nici unul dintre oamenii Cărții care să nu creadă în el, înaintea morții sale. Iar în Ziua de Apoi, el va fi martor împotriva lor.” Se referă la vremea în care Iisus va coborî din nou pe pământ, înainte de Ziua Judecății, va ucide porcul, vă fărâma crucea și nu va urma decât islamul.

Ibn Jarir a relatat de la Wahb bin Munabbih: „Iisus a venit cu șaptesprezece dintre apostolii săi la o casă. Apoi au venit oamenii regelui și au înconjurat locuința. Însă atunci când au intrat în casă, Allah a făcut ca chipul și asemănarea lui Iisus să fie asupra tuturor celor ce se aflau acolo. Aceștia au rămas uimiți și au zis: «Ați făcut vrăji asupra noastră. Fie va veni Iisus la noi, fie vă vom ucide.» Iisus le-a zis însoțitorilor săi: «Cine poate să cumpere astăzi un

loc în *Janna* (Paradis)?» Un bărbat a zis: «Eu!» și a ieșit, spunând: «Eu sunt Iisus!» Atunci l-au luat și l-au răstignit și astfel au fost induși în eroare în credința lor că aceștia l-au ucis pe Iisus, așa cum cred creștinii. Însă Iisus a fost înălțat la ceruri de Allah în acea zi.”

Ibn Asakir a zis: „După Iisus, Maria a mai trăit timp de cinci ani, a murit așadar la vârsta de cincizeci și trei de ani.”

Hasan Basri a spus: „Iisus avea treizeci și patru de ani când a fost înălțat la ceruri.” Sa'id bin Musaiib a spus: „Avea treizeci și trei de ani când a fost înălțat la ceruri.”

Excelența lui Iisus

Allah Atotputernicul a grăit:

Mesia, fiul Mariei, nu este decât un trimis, asemenea trimișilor de dinainte de el, iar mama lui este o femeie cu evlavie adevărată. Amândoi mâncau bucate [de rând]. Privește ce semne învederate le trimitem Noi și apoi privește cum sunt ei îndepărtați [de la ele]!

[Coran 5:75]

Iisus a fost numit Mesia deoarece a umblat în tot ținutul chemând oamenii să urmeze calea lui Allah și încercând să scape de persecuțiile evreilor. Într-o altă versiune se spune că a fost numit așa deoarece avea picioare plate (avea platfus).

S-a relatat că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Nici un copil nu se naște fără ca Satana să-l lovească într-o parte când este născut și el iese țipând, în afară de Maria și de fiul ei. El a venit să-l lovească, însă l-a lovit în cortină.”

Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a spus: „Cel ce mărturisește că nu există altă divinitate în afară de Allah Unicul, că El nu are pe nimeni egal, că Muhammed este robul și Mesagerul lui Allah, că Iisus este robul și Mesagerul Său, Cuvântul Său pe care l-a suflat în Maria și un duh de la El, că *Janna* (Paradisul) este adevărat și că Iadul este adevărat va fi lăsat de Allah să intre în Paradis (*Janna*) indiferent de ceea ce a făcut.” (convenit)

S-a relatat de asemenea un Hadis în care se spune: „Dacă un bărbat o învață pe roaba sa cele mai bune maniere, îi dăruie cea mai bună știință, apoi o eliberează și se căsătorește cu ea, va avea parte de dublă răsplată. În mod asemănător, dacă un bărbat crede în Iisus, fiul Mariei, apoi crede în mine, va avea parte de dublă răsplată...” (Al-Bukhari)

S-a relatat de la Ibn Abbas că l-a auzit pe Omar spunând din amvon: „L-am auzit pe Profet - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - spunând: «Nu mă preamăriți așa cum creștinii l-au preamărit pe Iisus, fiul Mariei, fiindcă eu sunt numai un rob.»” (Al-Bukhari)

Imamul Ahmed a relatat că Abu Huraira a spus că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Profeții sunt precum frații care au mame diferite, religia lor este una, însă mamele lor sunt diferite. Sunt mai demni de Iisus decât alții, fiindcă nu a fost nici un profet între mine și el. El va coborî din ceruri și când îl veți vedea îl veți recunoaște. Este un bărbat de statură medie cu un ten rozaliu, o statură minunată. Din părul său par a se scurge picuri de apă cu toate că nu este ud. Va sfărâma crucea, va ucide porcul, va impune taxă și va nimici toate celelalte religii până ce nu va mai rămâne decât islamul. Allah îl va ucide pe Dajjal cu mâna sa (lui Iisus) și pacea va domni. Veți vedea cămile păscând alături de lei, tigrii alături de vite și oi alături de lupi. Copiii se vor juca cu șerpii și nu își vor face rău unii altora. Iisus va sta un timp hotărât și apoi va muri. Musulmanii vor face rugăciunea de înmormântare și îl vor îngropa.”

Într-un alt Hadis, Abu Huraira a spus că Profetul - Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască - a zis: „Va rămâne timp de patruzeci de ani pe pământ.” Va coborî la minaretul alb din Damasc după ce a fost făcută chemarea pentru rugăciunea de dimineață. Imamul îi va ruga să conducă rugăciunea, însă el va zice: „Nu, voi sunteți unul altuia conducător...”, onoruri de la Allah pentru această comunitate (*Umma*).” Într-o altă versiune se spune că Iisus va zice: „Rugăciunea vă cheamă” și se va ruga în spatele imamului. Se va ridica apoi alături de alți musulmani și vor porni în urmărirea lui Dajjal, iar el îi va găsi și îl va ucide cu mâna sa.

Imamul Bukhari a relatat de la Salman următoarele: „Perioada dintre Iisus și Muhammed – Pacea fie asupra lor – este de șase sute de ani.”

Cuprins

Capitolul I	
Povestea lui Adam și Eva	7
<i>Hadisuri</i> cu privire la Crearea lui Adam	27
Povestea lui Cain și a lui Abel, cei doi fii ai lui Adam.....	33
Moartea lui Adam și a fiului său, Set.....	39
Capitolul II	
Povestea lui Idris	41
Capitolul III	
Povestea lui Noe	43
Misiunea lui Noe.....	54
Arca lui Noe și Potopul.....	60
Dorința lui Noe	70
Capitolul IV	
Povestea lui Hud	71
Ad și idolatrii.....	72
Pedepsirea neamului Ad.....	85
Capitolul V	
Povestea lui Salih	90
Cămila de la Allah	98
Pedeapsa ce a căzut asupra neamului Thamud	102
Profetul ce a trecut prin ruinele neamului Thamud	105
Capitolul VI	
Povestea lui Avraam	107
Avraam și tatăl său.....	109
Avraam și idolii	118
Avraam și Focul	120
Dispute între Avraam și Nimrod	123
Migrarea lui Avraam în Siria, intrarea în Egipt și șederea în Hijaz	126
Nașterea lui Ismail.....	130
Hagar și Ismail în Mecca.....	131
Sacrificiul	134
Nașterea lui Isaac	137
Înălțarea Sfintei Ka'aba	142
Allah îl slăvește pe profetul Său, Avraam	147
Nașterea și moartea lui Avraam.....	158
Fii lui Avraam	159
Capitolul VII	
Povestea lui Lot	160
Misiunea lui Lot	166

Oaspeții lui Lot	167
Pedeapsa	172
Capitolul VIII	
Povestea lui Șu'aib	176
Neamul Madian	180
Pedeapsa	185
Capitolul IX	
Seminția lui Avraam	188
Povestea lui Ismail	188
Povestea lui Isaac	192
Capitolul X	
Povestea lui Iosif	199
Visul lui Iosif	202
Iosif și frații săi	204
Iosif în Egipt	207
Ademenirea lui Iosif	209
Iosif în temniță	214
Visul Faraonului	217
Nevinovăția lui Iosif	219
Iosif, dregător în Egipt	220
Frații lui Iosif în Egipt	222
Beniamin îl întâlnește pe Iosif	223
Frații lui Iosif își mărturisesc greutățile înaintea lui	229
Împlinirea visului	232
Capitolul XI	
Povestea lui Iov	236
Încercarea lui Iov	237
Ușurarea de suferințe	240
Capitolul XII	
Povestea lui Dhul-Kilf	242
Capitolul XIII	
Povestea neamurilor ce au fost dezrădăcinate prin Pedeapsa Divină	245
Locuitorii din Ar-Rass	245
Locuitorii din Ya-Sin	247
Capitolul XIV	
Povestea lui Iona	251
Fuga lui Iona	252
Iona în pântecul balenei	254
Excelența lui Iona	258
Capitolul XV	
Povestea lui Moise	259
Nașterea lui Moise	261

Moise intră în palatul Faraonului.....	264
Crima lui Moise	268
Moise merge la Madian.....	270
Moise găsește adăpost.....	271
Moise și muntele Tor.....	273
Moise merge la Faraon.....	281
Moise și vrăjitorii.....	291
Dregătorii îl provoacă pe Faraon să-l ucidă pe Moise	301
Credinciosul	304
Semne și încercări	312
Nimicirea Faraonului și a armatei sale.....	318
Marea se despică	322
Izraeliții, după nimicirea Faraonului	327
Izraeliții, în rătăcire	332
Moise cere să-l vadă pe Allah.....	335
Izraeliții și venerarea vițelului	340
Povestea vacii	350
Povestea lui Moise și a lui Khidr	353
Povestea lui Qarun.....	358
Excelența lui Moise	363
Moise și înfăptuirea pelerinajului.....	369
Moartea lui Moise.....	370
Capitolul XVI	
Povestea lui Iosua.....	372
Capitolul XVII	
Povestea lui Khidr.....	379
Capitolul XVIII	
Povestea lui Iezechiel.....	385
Capitolul XIX	
Istoriisiri despre Elia și Eliseu.....	387
Eliseu	388
Capitolul XX	
Povestea lui Samuel.....	389
Capitolul XXI	
Povestea lui David.....	394
Moartea lui David	399
Capitolul XXII	
Povestea lui Solomon.....	401
Pupăza și regina Bilqis.....	403
Moartea lui Solomon	414
Capitolul XXIII	
Istoriisiri despre alți profeți.....	416
Povestea lui Isaia bin Amoz (Și'ia bin Amsia).....	416

Ieremia bin Hilkia.....	418
Distrugerea Ierusalimului	418
Capitolul XXIV	
Povestea lui Daniel	422
Reconstrucția Casei Sfinte de la Ierusalim	424
Capitolul XXV	
Povestea lui Ezra	426
Capitolul XXVI	
Istorisiri despre Zaharia și Ioan Botezătorul	430
Uciderea lui Ioan	439
Capitolul XXVII	
Povestea lui Iisus	440
Nașterea lui Iisus, fiul Mariei	446
De ce are nevoie Dumnezeu de un Fiu?	453
Evanghelia	459
Profețiile lui Iisus despre profetul nostru, Muhammed	462
Povestea <i>Ma'idei</i> (mesei servite din cer)	463
Înălțarea la ceruri și răstignirea.....	465
Excelența lui Iisus	468